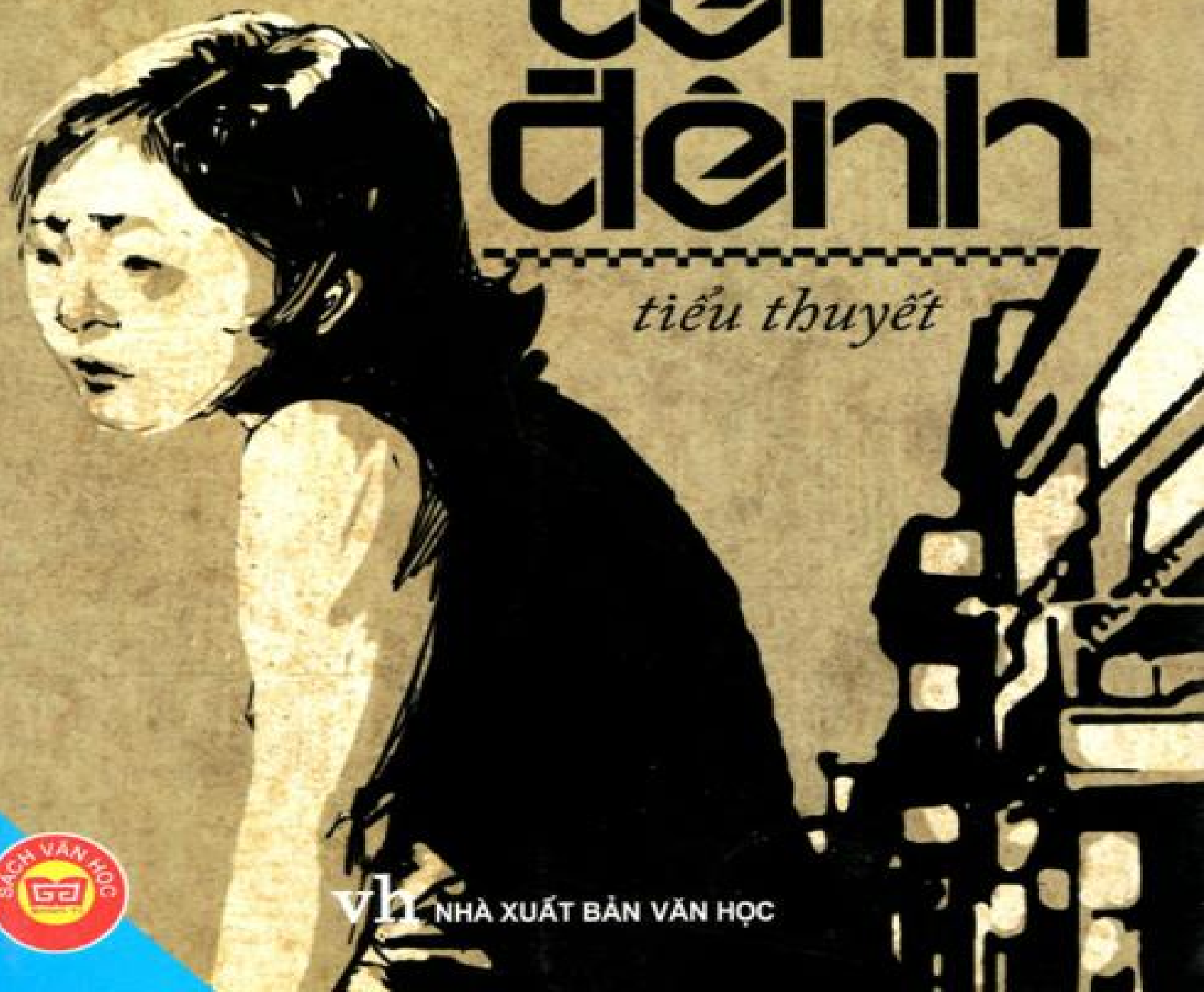

THU TRANG

một riếp lên đỉnh

tiểu thuyết

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Bối đi quen thuộc chứa chấp nhiều mạo hiểm...

NGUYỄN KHẮC PHỤC

Đọc “*Một kiếp lênh đênh*” của Thu Trang, tôi bỗng miên man nghĩ ngợi. Và gợi ra khá nhiều điều về nghệ thuật thuyết. Mà cụ Tố Như bảo “nghề chơi cũng lắm công phu”, huống hồ cái nghề khó nhằn trên...

Nghĩ cho cùng, văn chương, mà ráo rết nhất là tiểu thuyết, chỉ chăm bẵm vào việc mô tả, đào bới các khía cạnh của kiếp người. Vâng, cái kiếp người với tất cả những thăng trầm, biến cải, ái, ố, hỉ, nộ... chính là cốt liệu làm nên tác phẩm; chính là chất men gây hứng khởi (và cả buồn, vui, bi phẫn cùng hi vọng...) cho văn sĩ; chính là chỗ quy chiếu để ta xem nhà văn nhìn đời, nhìn người, nhìn thế sự xoay vần ra sao, yêu cái gì, ghét cái gì, muốn cái gì phải chết, phải bị diệt vong, cái gì phải còn lại, phải phát triển và đơm hoa kết trái... Tóm lại, dù “tiểu thuyết là cỗ máy tri giác thực tại” (theo định nghĩa của nhà văn Pháp Lu-i A-ra-gông), hay là “tấm gương đặt trên một cỗ xe, kéo lê trên đường cái, phản chiếu mọi sinh hoạt của đời sống” (theo cách nghĩ của Phức-nơ, tiểu thuyết gia Hoa Kỳ)..., hay tiểu thuyết là gì gì đi nữa, “kiếp người” vẫn cứ là lý do đầu tiên và mục đích cuối cùng, khiến các nhà văn cầm bút, canh cánh bên lòng tr ước những cảnh ngộ éo le, bi thiết, niềm vui sống, tình yêu, lòng căm hận, bài ca bất tận của lao động sáng tạo, tinh thần hướng thiện, lòng sùng bái Mẹ Thiên Nhiên và cuộc vật lộn mưu sinh, những xô xát, tranh chấp gi ữa tốt-xấu, hay-dở, đúng-sai..., hăm hở tạo dựng lại một “thế giới ảo” mang dấu ấn cá nhân của nhà văn, trên trang giấy, từ những mảnh vụn tưởng chừng rời rạc, ngẫu nhiên của hiện thực. Cái thế giới ảo ấy vừa bắt rễ, nảy mầm từ mảnh đất đời sống, vừa vươn cành lá xum xuê đón nhận ánh sáng mặt trời, tổng hợp nên chất “diệp lục tố” - cái chất huyền diệu biến “sự bịa đặt” (hư cấu) thành tác phẩm văn chương, “thật” hơn cả cái “thật” xuất phát điểm của nó...

Trong cuốn sách của mình, Thu Trang quả là đã bắt ta theo dõi một “kiếp” lênh đèn trong tiểu thuyết thật hơn “kiếp lênh đèn” mà ta từng thấy trong đời. Mà lại lênh đèn trong trận cuồng phong những năm nửa sau thế kỷ 20 trên đất Nam Việt Nam. Liên, nhân vật chính, người đàn bà trong trại giam, sống lại trong hồi tưởng quá vãng, với bao ngậm ngùi, tủi hổ, trách móc và cũng không ít những lời biện hộ trắng trợn, đổ vấy cho “hoàn cảnh”... Ta hiểu, lắng nghe mà vẫn có thể cảm thông, thương xót và hy vọng một cái kết khả dĩ hơn, sẽ đến với con người có cái “kiếp lênh đèn” ấy. Mọi chuyện bắt đầu từ chuyến tàu thủy chạy ven biển, chở những người miền Bắc di cư vào Nam, sau hiệp định Giơ-ne-vơ 1954... Trong đó có gia đình của cô bé Liên. Rồi bố chết, mẹ đi bước nữa, gặp phải ông bố dượng chẳng ra gì, cô bé từ tổ ấm bước vào một cô nhi viện Công giáo và từ đó, bước thẳng vào giang hồ. Những gì xảy ra như một hậu quả lô-gích, Liên trở thành vũ nữ trong vũ trường, thành một thứ “gái bao” cho những ông Tây, ông Mẽo và khách làng chơi. Cứ thế trượt mãi xuống đáy xã hội. Sau 1975, Liên cố gắng lại nhưng “hoàn cảnh xô đẩy” và cuối cùng, “nàng kiều nữ - sản phẩm kiêm nạn nhân của chủ nghĩa thực dân kiểu mới” tạm dừng chân trong một trại giam, trò chuyện, thổ lộ với tác giả về “cái kiếp lênh đèn” của mình...

Giọng văn (qua lối tự thuật của nhân vật chính) giản dị, chân thật, gợi cảm u sầu, tiết tấu nhanh và ít khi bận tâm chẻ sợi tóc làm tư (gần gũi với lối ta thường bắt gặp ở một số cây bút di cư sau 1954). Nhưng có điều đáng ái ngại: chính trên những lối đi quen thuộc, nhà văn rất dễ gặp nhiều mạo hiểm khi độc giả dường như đã đoán biết trước những gì mà các nhân vật chính sẽ phải nếm trải và nhận lãnh... Nhưng Thu Trang đã không bắt đồng nghiệp và độc giả của mình phải thót tim lâu. Chị đã vượt qua những mạo hiểm trên một cách bản lĩnh mà vẫn hồn nhiên, tươi tắn chứ không đến nỗi phải gồng mình...

Phường Quan Hoa - Cầu Giấy
Một đêm chủ nhật N.K.P.

Tôi chỉ còn nhớ mang máng cái quang cảnh của buổi xuống tàu năm đó. Hai má con tôi mang theo một nải quần áo và mấy thứ đồ đạc cần thiết. Tưởng thế đã lĩnh kính rồi, vậy mà xuống tàu thấy thiên hạ la liệt đủ thứ. Nhà nào nhà nấy, trẻ con, người lớn chen chúc nhau lúc nhúc dưới các khoang tàu. Má tôi phải khó nhọc lắm mới dẫn tôi đi qua được một đoạn đông nghẹt hành khách để tới một chỗ vừa đủ đặt mấy thứ mang theo. Tôi phải ngồi luôn lên quần áo, còn má tôi đứng lách chân dưới khe của mấy thứ đồ khác. Ngay bên cạnh, mọi người cũng kẻ nằm người ngồi cùng với đồ đạc của họ. Từng nhóm dăm ba người chụm đầu vào nhau nói chuyện rì rầm. Rồi tiếng trẻ con khóc, tiếng người lớn dỗ dành, chỗ này ngả còm nằm ra ăn, chỗ kia ngồi hút thuốc. Có hàng nước rong qua lại mua uống...

Tôi không quen đi tàu biển nên bị say sóng suốt mấy ngày, nghe má tôi nói tôi nôn mửa không còn biết gì nữa, má tôi phải thay hết mấy bộ đồ cho tôi vì dính bẩn.

Khi vào tới Sài Gòn, mọi người lại bỗng bế con cái, đồ đạc lên bến và được chở ngay về các dinh điền. Riêng má con tôi, vì đã có ông bà ngoại và cậu tôi vào trước nên không phải đi dinh điền mà về ở chung với ông bà ngoại cho tiện.

Ông bà ngoại tôi có bốn người con, má tôi là lớn nhất.

Hai dì kế má tôi thì đã lập gia đình riêng và ở xa, tôi ít gặp, còn cậu út ở với ông bà. Cậu làm nghề dạy học tư để kiếm sống và nuôi gia đình. Ngoại tôi rất cưng tôi và thương cảnh mẹ goá con cô nên đã giúp má tôi mở một tiệm tạp hoá nhỏ buôn bán kiếm thêm tiền sinh sống. Ba tôi bệnh chết đã hơn hai năm. Lúc này tôi chỉ biết có má, ông bà ngoại và cậu út mà thôi. Về ba tôi, nhiều khi tôi gặng hỏi, má tôi kể rằng ba tôi có tiệm thợ mộc ở Hải Phòng, và khi còn sống, thỉnh thoảng có vô Sài Gòn buôn vài chuyến cùng bạn bè. Khi tôi chưa đầy hai tuổi, ba tôi chết vì bệnh tim,

má tôi phải đưa tôi về Phát Diệm ở với ông bà ngoại rồi theo ông bà vô đây. Má bảo tôi giống ba tôi y hệt. Có lẽ vì thế mà bà càng thương tôi hơn, cứ mỗi lần tôi nhõng nhẽo là bà lại chửi yêu:

- Cha mi, thiệt là có giống...

Bà ngoại tôi thường la rầy má tôi về chuyện hay nhắc tới ba tôi, ngoại sợ tôi buồn vì bị ám ảnh về sự mất mát tình cảm.

Tôi rất quý bà ngoại. Những khi má tôi bận ở tiệm tạp hoá, tôi thường quẩn quýt bên bà, nghe bà ca những bài ca cổ, điệu hát ru... Có lúc tôi leo lên lòng bà ngồi cả tiếng để được bà vuốt ve âu yếm. Đó là những kỷ niệm đẹp nhất của tuổi thơ mà tôi không bao giờ quên được. Ông ngoại tôi là một ông già nghiêm khắc, sống theo khuôn khổ của đạo giáo, ít khi thấy ông cười đùa. Đối với con cháu, tình cảm của ông cũng mang màu sắc của sự tôn nghiêm lễ giáo. Là một con chiên ngoan đạo, cuộc đời ông gắn bó với nhà thờ thật sâu sắc. Xóm nhà tôi ở đa số là người theo đạo, vì thế cả xóm góp tiền xây một nhà thờ. Ông ngoại tôi được cử làm ông trùm. Sáng nào ông cũng dậy sớm, ra nhà thờ kéo một hồi chuông gọi các con chiên đi lễ.

Trong các buổi đọc kinh ở nhà thờ, ông kiểm soát con chiên thật là nghiêm ngặt. Tay ông lăm lăm chiếc roi mây bóng. Tụi con nít chúng tôi thường bị ông củng cho vì cái tội nhác đọc kinh. Biết vậy, tôi thường để ý để thấy ông đi lại gần là bấm mấy đứa bạn cùng ngưng nói chuyện, có khi còn giả vờ gào lên thật to. Khi cha đọc xong:

- Chúa ở cùng anh chị em!

Chúng tôi hét tiếp luôn:

- Và ở cùng cha!

Ông ngoại tôi có vẻ thích thú với những giờ phút như vậy lắm. Ông còn hăng hái vận động con chiên góp tiền ủng hộ nhà thờ. Trong khi mọi người bận vào cái việc có vẻ từ thiện đó thì mấy đứa con nít chúng tôi chạy lăng quăng đi chơi quanh nhà thờ, vui chân lại rủ nhau đi khắp xóm. Hôm nào tôi cũng về nhà sau ông ngoại. Một hôm ông hỏi tôi:

- Mày đi lễ nghe cha giảng gì?

Tôi liền thoảng:

- Cha biểu cha không cho con chiên đi làm sở Mỹ, vậy chớ sao hôm qua con thấy cái cô Linh lấy Mỹ, cổ đem Sa von thơm vô, cha nhận?

Ngoại tôi trừng mắt:

- Mày nói vậy cha nghe được mày chết, con nít nói bậy.

Thường thường là đến lúc ấy bà ngoại tôi mới dậy. Bà rất ghét nhà thờ nên thường cần nhằn về chuyện tôi theo ông ngoại đi đọc kinh. Bà ngoại không theo đạo Thiên Chúa mà theo đạo Phật. Bà cho việc đi lễ nhà thờ là một sự gò ép quá mức, nhất là việc con nít như chúng tôi phải thức dậy sớm như người lớn để đi lễ.

Khi tôi bảy, tám tuổi, ông ngoại và cậu út bàn với má cho tôi đi học. Thế là tôi được tới trường. Hàng ngày tôi đi học một buổi, còn một buổi lo phụ má bán hàng hoặc nấu cơm. Tiệm tạp hoá của má tôi bán các dụng cụ và sách vở học sinh. Số tiền thu được cũng tạm đủ để nuôi tôi ăn học, còn ông bà ngoại đã có cậu út lo. Má tôi có vẻ an phận với cuộc sống hiện tại của mình. Má thường nhủ tôi:

- Liên ráng học đi nghe, học giỏi rồi má cho đi Sài Gòn học vui lắm. Má sẽ lo cho con đầy đủ, không thua kém bạn bè của con nha!

Được má cưng chiều, tôi càng thương má, càng nhớ ba nhiều. Phải chi còn ba tôi thì gia đình vui vẻ bao nhiêu, má đỡ vất vả cực nhọc như vậy... Nghĩ vậy nên tôi rất sợ má đi lấy chồng vì tôi không muốn phải chia sẻ tình cảm cho ai hết.

Thế rồi cái điều tôi lo sợ nhất đã đến. Chả là ông ngoại tôi làm ông trùm, lại thêm cả việc giảng sách đạo nên hàng ngày mọi người tới lớp học rất đông. Trong số những người tới học đó có một người tới đều đặn nhất. Sau khi nghe giảng đạo xong, ông ta thường lui lại chuyện trò với ông ngoại tôi, nhận ngoại là cha đỡ đầu. Từ sự thân quen đó, ổng đã để ý tới má tôi, rồi sau ít bữa hứa xin lập gia đình với má tôi. Cả nhà

không ai bằng lòng vì sợ tôi sẽ khổ. Riêng ông ngoại tôi lại ưng chịu, ông nói với cả nhà:

- Nó còn trẻ, nó cần phải lập gia đình để sau này có người đỡ đần an ủi. Mai mốt con Liên lớn cũng phải lấy chồng, lúc đó để má bơ vơ tội nghiệp.

Ông ngoại đã quyết định như vậy nên bà ngoại, cậu út và cả má tôi, không ai nói gì thêm, còn tôi, tôi một mực phản đối:

- Nếu má đi lấy chồng, mai mốt Liên lớn sẽ bỏ nhà đi!

Tôi nói vậy với sự ầm ứ trong lòng, càng nghĩ tôi càng thấy buồn tủi. Tôi giận người đàn ông sắp cưới má. Tôi giận má, giận ông ngoại quá chừng. Với sự suy nghĩ non nớt của mình, tôi cũng hiểu rằng người ta sắp cướp đi của tôi một cái gì rất thiêng liêng. Tôi sẽ không còn được độc quyền trong tình thương của má...

Rốt cuộc, đám cưới má tôi vẫn được tiến hành và không ai để ý tới những lời nói của một đứa con nít như tôi. Ngày cưới má, tôi buồn thiu, trong lòng đầy mặc cảm.

Và nỗi nhớ thương ba lại trào dậy. Càng thương ba tôi càng oán hận má. Vậy mà má hiểu má thương tôi.

Chưa bao giờ tôi cô đơn như những ngày ấy. Tôi bắt đầu sợ hãi điều gì đó chưa hình dung nổi. Nhất là mỗi khi nhớ lại điều bản khoăn của bà ngoại tôi đã vô tình nói lên trong cái lần bà ôm tôi vào lòng, tay vuốt mái tóc ngắn của tôi mà giọng bỗng trầm lắng hẳn xuống:

- Nơi nào tao chưa biết chớ ở cái đất này, chưa có cảnh tái giá nào mà không gây ra những kiếp người đầy đoạ cho bọn trẻ con thiếp con chàng như mày.

Sau ngày cưới, má và dượng mua một căn nhà ở gần nhà ngoại. Tôi vẫn được đi học như cũ, nhưng tôi không còn thấy vui thú nữa. Mỗi khi về tới nhà, chạm mặt với người bố dượng xa lạ, tôi thấy nản muốn khóc luôn. Từ khi có dượng bên cạnh má, tôi đâm ra lảm lì, bướng bỉnh, nhiều

khi không muốn nói chuyện với má nữa. Tôi thầm nghĩ: “Không cần, mình chơi một mình, khi nào buồn thì sang ngoài chơi”.

Má tôi chắc cũng hiểu tâm trạng của tôi nên bà cố tránh những va chạm giữa tôi và bố dượng. Suốt ngày má tôi bận ngoài tiệm tạp hoá. Tôi đi học về, khi thì ra phụ với má bán hàng, khi thì ở nhà nấu cơm đợi má về ăn. Còn dượng tôi lo chích thuốc cho lối xóm kiếm tiền.

Chích thuốc là nghề của ông từ khi chưa lấy má tôi. Nghe nói ông cũng mở tiệm ở gần ngã bảy Sài Gòn để hành nghề.

Ông còn có bố già và dì ghẻ với hơn mười đứa em nhỏ, nhưng ông ở riêng, tự làm lấy ăn. Hiện tại ông chích thuốc ngay tại nhà, luôn thể trông coi công việc gia đình để má tôi rảnh rang lo ngoài tiệm của má. Tôi không ưa gì dượng, nhưng lại tò mò để ý ông qua từng việc làm. Ông vừa người, nước da trắng, trông dáng nhanh nhẹn tháo vát, và có lẽ trẻ hơn má tôi một chút (còn thua tuổi má tôi). Được cái ông cũng là người Bắc theo gia đình vô Sài Gòn từ mấy năm trước. Ông ngoại tôi kể rằng ông cũng lấy một đời vợ từ năm ông mười sáu tuổi, nhưng vợ ông ở lại Bắc không vô nên ông bỏ luôn. Bởi vậy, ông ngoại mới thương tình gả má tôi cho ông.

Công việc chích thuốc của ông có chiều thuận lợi. Hàng ngày bà con đến rất đông, tính ông lại vui vẻ nữa. Nhất là khi nào ai bệnh mà cần đến ông, ông sẵn sàng không nề hà chi cả. Riêng đối với tôi, ông tỏ ra rất chu đáo. Hầu như ông thay thế má tôi chăm lo cho tôi, từ việc học hành sách vở đến việc tắm rửa, và cả may đồ cho tôi. Ông rất cưng chiều tôi. Má tôi ít khi cho tiền tôi xài tự do. Má biểu: “Cần gì để má mua cho, con nít cầm tiền xài rồi sinh hư hỏng”. Nhưng dượng tôi, ông lại cho tiền thường xuyên. Tôi thích cái gì là có ngay. Thấy tôi ốm(1), dượng mua thuốc bổ về vừa chích vừa cho tôi uống đặt cho tôi mập ra. Bao nhiêu sự chăm sóc đó của dượng vẫn không thể nào xoá được những mặc cảm trong tôi. Tôi chỉ biết rằng ông không thể thay thế ba tôi trong đời sống tình cảm của tôi, ông cố dỗ dành tôi đổi cách kêu chú bằng ba. Tôi còn nhớ rất nhiều lần, khi tắm cho tôi, ông nói ngọt:

- Sao Liên không chịu kêu chú bằng ba cho gần gũi, kêu đi rồi ba thương con nhiều nghe!

Tôi vội lắc đầu quây quây:

- Liên kêu bằng chú thôi, vì chú có phải là ba của Liên đâu?

Tôi thấy mặt Ông xịu xuống. Hẳn nhiên là Ông không bằng lòng với câu trả lời của tôi, nhưng Ông cũng không dám la rầy tôi.

Tôi kể chuyện đó ở nhà ngoại. Ông ngoại biểu tôi phải nghe lời dưỡng. Bà ngoại làm thinh không nói gì, vì nói ra là hai ông bà ư gây nhau qua lại. Bà ngoại vốn không ưa gì dưỡng mà. Ông ngoại thì lấy những việc dưỡng chăm chút tôi để răn đe:

- Má con mày tốt phước, được người biết lo cho mày như con đẻ, vậy còn đòi chi nữa? Con nít mà không chịu nghe lời, mai mốt lớn lên ai dạy nôi!

Tôi không cãi lời ngoại nhưng cũng không chịu sửa cách kêu chú bằng ba. Không ai hiểu sự tủi hờn trong tôi. Những lời dỗ dành, khuyên răn chỉ càng làm tăng thêm sự mặc cảm của tôi. Tuy những suy nghĩ còn non nớt của tuổi thơ nhưng tôi hiểu rằng sự ngăn cách giữa tôi và dưỡng là một sự ngăn cách không thể dung hoà. Tôi lặng lẽ sống với nỗi mặc cảm của mình, ít muốn chuyện trò với má, chỉ muốn bó hẹp trong cái thế giới nhỏ bé của riêng mình. Thấy vậy má tôi biểu:

- Liên, sao con lằm lì vậy? Dưỡng thương lo cho con, con phải ráng nghe lời dưỡng cho má nhờ nghe con!

- Má muốn Liên nghe lời cái chi? Suốt ngày má ở ngoài, má đâu còn nhòm ngó, đâu còn thương Liên như trước nữa. Má có dưỡng, má vui với Ông, rồi má quên Liên...

Tôi phụng phịu nói như khóc. Má tôi vội phân trần:

- Bậy nào, má bận hoài thì đã có dưỡng lo cho con, dưỡng thương con như má vậy nè. Có điều, con mà làm dưỡng buồn phiền vì con thì má

cũng chẳng vui gì.

Không hiểu sao má lại tin vào dượng đến thế. Hầu như mọi việc, kể cả tôi nữa, má phó thác cho Ông hết thảy rồi ung dung ngồi ngoài tiệm hết ngày này qua ngày khác.

Gần một năm sau, má sanh em trai. Tôi bận bịu lo giúp má giặt giũ, không còn có thời gian chạy sang ngoại chơi thường xuyên nữa. Cái tiệm của má cũng đóng cửa luôn. Nguồn thu nhập sút đi trông thấy. Còn dượng tôi, Ông bắt đầu chán nản, cáu gắt. Công việc chích thuốc Ông không còn say sưa như trước nữa. Ông sinh tật uống rượu rồi la lối om sòm. Ông chửi má tôi không tiếc lời. Một hôm đi học về, tôi giặt mình nghe tiếng Ông:

- Mà chỉ có nước báo hại, cả con Liên nữa, tao hết chịu nổi với má con mày rồi!

Ông xông vào đánh má làm em bé sợ khóc thét lên. Tôi bàng hoàng cả người.

Thế là hết. Ngày trước có bao giờ Ông xưng hô kỳ cục vậy đâu. Tự dưng tôi lại thấy thương má quá chừng. Tôi nói một mình trong nước mắt: “Má ơi! Phải chi còn ba, phải chi má đừng lấy Ông...”.

Tôi liếc nhìn dượng thấy mặt Ông hầm hầm, đôi mắt đỏ vằn trông dữ tợn; còn cặp môi đang mím lại, tím bầm, thiệt khác với vẻ phong nhã, hiền từ khi Ông mới làm quen với má tôi.

Tối hôm đó tôi học bài hết nổi. Một không khí nặng nề bao quanh tôi. Tôi cố đọc thì những dòng chữ cứ nhẩy múa trước mắt như người chọc tức vậy. Sớm hôm sau ra nhà ngoại, tôi kể lại cho bà ngoại nghe đầu đuôi câu chuyện. Ngoại tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ lau nước mắt. Ngoại biểu tôi xin má ra ở với ngoại cho đỡ phiền. Tôi về nói với má, má can:

- Bà ngoại thương con thiệt nhưng ngoại không hiểu hết gia cảnh nhà mình. Dượng chỉ nóng vậy thôi chứ không sao đâu. Con ráng giúp má coi em, má bán tiệm lại có tiền, con không phải nghỉ học đâu, đừng lo. Con mà ra ngoại ở má buồn hết muốn làm gì, tội nghiệp em con...

Nghe má nói “tội nghiệp”, tôi xúc động quá, dẹp luôn ý định của mình. Vài bữa sau má mở tiệm bán hàng. Tôi đi học về vừa coi em vừa nấu cơm, còn bị dượng quát mắng hoài. Cơm tôi nấu thường bị dượng chê lên chê xuống. Tôi ầm ức trong lòng mà chẳng dám nói ra. Nếu không thương má thương em thì tôi chẳng ở cái nhà này một phút nào nữa. Tôi càng lằm lì, không muốn cả ăn nữa. Má tôi an ủi:

- Con gái phải tập làm ăn, dượng có thương dượng mới dạy bảo cẩn kẽ vậy, có chi mà con buồn?

- Khi nào má cũng nói thương với chẳng thương. Ổng mà thương gì con, khi không la lối om sòm làm con mắc cỡ với bạn bè lối xóm hoài à.

Tôi vẫn phải sống trong sự căng thẳng của gia đình, vì má, vì em. Dượng tôi ngày càng rượu chè, không còn thiết gì đến công việc gia đình nữa. Chuyện cãi vã giữa ông và má xảy ra dài dài. Đối với tôi, Ổng xét nét từng chút, từng chút. Hàng ngày đi học về, tôi túi bụi với công việc, mãi tới khuya mới được ngồi vào bàn học, mệt và buồn ngủ muốn chết luôn. Tôi chán nản thật sự và càng ngày càng cảm thấy bơ vơ trong căn nhà của má. “Trước sau gì cũng phải nghỉ học”. Tôi nghĩ vậy nên quyết định xin má cho đi học trường nội trú:

- Má cho con vô trường nội trú con học nghe má! Con ở nhà cũng không học được mà phiền cho má nhiều quá. Khi nào con hổng thích, con lại về với má và em.

Lần này má tôi hết từ chối nổi bởi không còn cách nào khác. Sớm hôm sau, má sửa soạn đồ và sách vở cho tôi rồi nhờ cậu út dẫn tôi tới cô nhi viện Thủ Đức.

Cậu út dừng xe trước một cái cổng sắt thật lớn và biểu tôi:

- Tới nơi rồi nè, Liên đứng đó chờ cậu chút nghe!

Tôi nhìn theo cậu út vô trong cổng, hồi hộp chờ đợi những gì sẽ xảy ra bên trong cái cổng sắt đáng sợ kia...

Một hồi thấy cậu út ra với một người đàn bà mặc bộ đồ đen dài tới gót chân. Không biết cậu út đã nói những gì với bà ta mà bà rất tươi cười, tiến lại nắm lấy tay tôi:

- Vô đây cô bé, vô xơ cho ăn bánh. Ở đây vui lắm nghe!

Cậu út vuốt tóc tôi nói thiệt buồn:

- Thôi, Liên ở đây với xơ nghe! Ráng học và nghe lời xơ dạy bảo, tháng tháng cậu và má sẽ lên thăm.

Tôi nhìn theo cậu rơm rớm nước mắt, chỉ muốn rút tay khỏi tay xơ để chạy về theo cậu, nhưng bộ đồ đen lưng lửng và tượng thập giá uy nghiêm mang trên người xơ làm cho tôi đâm sợ và ngoan ngoãn đi theo bà.

Lần đầu tiên tiếp xúc với cuộc sống tập thể, tôi ngỡ ngàng nhìn từng thứ một trong căn phòng bà xơ vừa dẫn tới.

- Đó, giường của con đó!

Xơ vừa nói vừa chỉ chiếc giường cá nhân kê gần góc nhà. Tài sản của cô nhi là một chiếc giường. Đầu giường có một ngăn tủ nhỏ đựng quần áo. Dưới gầm giường, một chiếc thau nhỏ xinh xinh để rửa mặt. Một chiếu, một mùng, mền cá nhân.

Thấy tôi cứ tần ngần ngẫm bằng ấy thứ, xơ dịu dàng biểu:

- Bấy nhiêu đó là của con. Từ nay con sẽ ở đây với các bạn, có các xơ nâng đỡ. Còn chuyện ăn uống, học hành đã có quy định sẵn, con cứ theo chị em mà làm.

Đêm đó tôi không tài nào ngủ được. Tôi nhớ nhà và lo lắng cho thân phận của mình sắp tới. Liệu rồi có chịu đựng nổi cuộc sống ở đây không? Nhớ má, nhớ em, nhớ ngoại và cậu út quá chừng. Tôi khóc tức tưởi một mình, rồi mệt quá, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Tới khi nghe tiếng kêu:

- Liên dậy đi! Lẹ lên còn đi nhà thờ xem lễ chớ!

Tôi choàng dậy thấy mọi người đã gợn gàng hết cả.

Mấy chị lớn tuổi giúp tôi gập mùng mền, múc nước hổi tôi rửa mặt, chải đầu đang còn đi cho kịp chị em. Tôi được cưng chiều như một đứa em út nên rất cảm động và làm theo lời các chị không chút ngần ngại.

Buổi sáng đầu tiên đi nhà thờ, xơ dẫn chúng tôi sắp hàng riêng một bên, còn một bên dành cho các nhi nam. Các chị cho biết đó là quy định của nhà thờ. Hát lễ cũng phải quy định như thế để tránh sự quan hệ tình cảm giữa nam và nữ, nhất là các chị lớn tuổi hơn chúng tôi. Các xơ cho đó là sự vi phạm đạo đức, làm mất tính tôn nghiêm của đạo giáo. Nhưng sự cấm đó đâu có ăn thua gì với mấy anh mấy chị, như chị Mỹ Thiện, chị Tư, chị Nhuận, chị Ngọc Anh... Các chị lớn hơn tôi sáu, bảy tuổi, thường đi học ở trường ngoài, có xe đưa đón. Mấy chị này đã có bạn nam là các anh học ở cùng trường. Họ lén lút yêu nhau qua những cái nhìn tình tứ, những dòng chữ viết vội vàng trong những giờ sinh hoạt văn nghệ chung. Rủi có bị các xơ bắt được thì bị phạt, bị đòn, rồi lại dẫu vào đấy cả.

Tôi rất mê coi tiểu thuyết, đó là một thú vui của tôi trong những ngày tháng ở cô nhi viện này. Mỗi lúc vui buồn, mỗi khi nhớ nhà, nhớ má... tôi lại kiếm tiểu thuyết để coi, tìm quên trong những trang, những dòng mê li chìm đắm mộng mị yêu đương... mà các nhà văn đua nhau thi thố ngòi bút của mình, hoặc sa đà theo bước chân của những chàng hiệp sĩ được miêu tả như những thần tượng của tuổi hiếu kỳ như tôi. Thú thiệt, tôi coi nhiều, vì tìm quên, vì tò mò, vì mê đắm, và nhiều cái vì khác nữa. Rồi tiểu thuyết ngấm vào trong tôi như một mảnh lực quyến rũ, khiến tôi không thể thiếu nó trong cuộc sống hàng ngày. Mấy chị lớn tuổi rất chăm mua tiểu thuyết về coi lén làm cho bọn tôi phát thèm. Trước đó, mấy chị được các xơ xếp cho ở riêng một phòng, nhưng xơ khám thấy tiểu thuyết và thư tình nên các chị đã bị dồn vào ở chung với chúng tôi. Chị Mỹ Thiện đã được xếp ngủ chung giường với tôi, trưa nào tôi cũng thấy chị coi tiểu thuyết. Rồi chị cho tôi coi chung, có khi tôi lấy cặp của chị để coi. Chị Thiện rất cưng tôi, chị thường biểu:

- Nhiều người nói chị và em giống nhau, chị cũng thích cho em y hệt chị, để bọn nhi nam nó tưởng mình là chị em ruột.

Chị Thiện không còn ba, nhưng nhà chị rất khá giả.

Má chị có cửa hiệu lớn, với lại tiền của ba chị để lại cũng nhiều. Chị có những bộ đồ sang trọng. Chị lại biết sửa sang từ cách ăn mặc, cột tóc... Ở chung với chị, lâu dần tôi cũng học đòi theo cách sống của chị và hai chị em tôi rất hợp nhau. Chị cho tôi coi đủ các loại tiểu thuyết: tình cảm, trinh thám, kiếm hiệp... dạy tôi cả những bản nhạc tình, rồi cho tôi coi cả những bức thư tình của chị....

Đặc biệt, tôi và chị được các xơ rất thương, thường cho ăn bánh kẹo mỗi khi xơ đi đâu về. Chị Thiện được xơ bênh ra mặt, đi đâu xơ cũng cho chị đi theo. Tối tối hai chị em tha hồ chơi khuya mà không bị xơ la rầy như những người khác. Tôi rất ngạc nhiên về sự đặc biệt đó, nhưng chị Thiện hiểu hơn, chị biểu:

- Em biết không, em là một cô bé dễ thương, lại có má và cậu lên thăm tặng quà bánh cho xơ hoài. Chị cũng vậy, má chị lần nào tới thăm chẳng có quà trao tận tay xơ. Vì thế chị em mình mới được xơ thương vậy chớ em thấy mấy đứa mồ côi đó, sao chúng bị xơ la hoài à!

Nghe chị Thiện nói tôi mới hiểu, thì ra ở đây những con người mang danh là thay Chúa dạy dỗ, chăm chút những con người bất hạnh, những trẻ mồ côi là như thế đó. Tôi ghê ghê nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó, tôi bị má và cậu bỏ luôn, chắc số phận tôi cũng không hơn gì mấy đứa trẻ bạc phước kia đâu.

Chúng tôi học gia chánh, văn nghệ và học chữ do các bà dòng áo đen ở tu viện Chợ Quán dạy. Hàng ngày, việc ăn uống sinh hoạt, lao động do các xơ quy định. Các tổ chia nhau làm vệ sinh. Thức ăn từng bữa chia theo khẩu phần định sẵn. Riêng những đứa trẻ mồ côi và xấu xí thì phải lao động nhiều hơn và không được đi học ở trường ngoài.

Mỗi ngày chúng tôi phải đọc kinh tới năm lần. Sáng ngủ dậy: đọc kinh. Sau bữa ăn sáng: đọc kinh. Trước và sau bữa ăn trưa: đọc kinh. Tối trước khi đi ngủ: đọc kinh.

Lúc nào cũng “cầu Chúa”, “cám ơn Chúa”... Tôi ngán đọc kinh vô cùng. Cũng như Ngọc Tuyền, đứa bạn ở gần nhà với tôi. Hai đứa tôi đã bàn nhau trốn cô nhi viện để khỏi phải đọc kinh. Tôi bạo gan biểu Tuyền:

- Trốn về nhà mà nghe Tuyền! Tao ghét ở đây quá. Lúc nào cũng đọc kinh hoài. Về nhà ở ngủ nó đã đời. Bữa ăn thì chỉ rặt cá biển. Đồ mặc thì mấy cái áo thấy mà ghê.

Hai đứa tính là sẽ núp ở sau cổng, khi nào có xe bánh mì vô thì cứ việc tỉnh bơ đi ra, về nhà Tuyền ở ít hôm rồi tôi về nhà. Nhưng không may việc đổ bể, chúng tôi bị bắt lại và bị các xơ lôi đi nhà thờ cầu xin Chúa tha tội. May mà không bị ăn đòn. Sau lần đó các xơ kiểm soát dài dài nên chúng tôi không đứa nào dám trốn nữa.

Đến kỳ nghỉ hè tôi được miễn thi tiểu học, về nhà nghỉ ba tháng để chuẩn bị ôn thi vào trường Gia Long. Tôi bị rớt vì hai môn sử, địa tôi học quá yếu! Tôi đâm chán không muốn học nữa nhưng các dì phước khuyên tôi ráng học. Các dì xin cho tôi vào học trường Trưng Vương và học thêm ở “Cứu thế học đường”.

Trở lại cô nhi viện, ngày ngày hai buổi đi về Sài Gòn, đường xa, lên xuống xe hoài mà tôi lại chóng mặt. Vì thế được ít ngày tôi xin các dì cho về nhà đi học, vừa gần, vừa chữa bệnh. Tôi thưa với các dì:

- Các dì cho con về nhà ở một thời gian, con hổng bỏ học đâu, khi nào hết bệnh con lại lên đây với các dì mà!

Thấy tôi năn nỉ vậy, mấy dì bàn nhau đồng ý cho tôi về nhà vì các dì cũng rất lo cho tôi, sợ tôi té xỉu trên xe bất tử thì khổ. Hôm tôi ra về, dì Mười Ana tiễn tôi ra tận bến xe, dì nói:

- Ráng mà học nghe Liên! Về nhà cũng vậy, đừng năn chí mà bỏ nửa chừng thì buồn lắm đó. Nhứt là con lại có cha ghê. Liệu về rồi con có học nổi không?

Tôi nhìn đôi mắt dì buồn buồn, lại thấy cảm động trước những lời khuyên đó, dù biết rằng nếu là một cô bé khác, không có những điều kiện

như tôi thì chắc chẳng được các dì lưu tâm đến thế.

Sau một năm sống ở cô nhi viện về, tôi thấy gia đình má tôi có rất nhiều thay đổi. Má tôi mới sanh thêm một em nữa, và bây giờ má đã có một tiệm ba-da ở chợ ngã ba Ông Tạ bán mọi thứ đồ dùng. Bên nhà ngoại, cậu út đã lấy vợ. Vợ cậu cũng làm nghề buôn bán và làm các việc nội trợ trong nhà. Tôi vẫn đi học và phụ với má buôn bán. Dượng tôi vẫn ở nhà chích thuốc và coi em. Đôi khi tôi bế em theo ra nơi bán hàng.

Những ngày ở cô nhi viện đã giúp tôi có thêm những suy nghĩ và hiểu biết về sự đời. Tôi thấy cuộc sống trong cái xóm đạo của tôi đã bắt đầu đổi khác. Mọi người bắt đầu đua chen nhau “làm ăn”. Các cụ già chăm đi lễ nhà thờ cầu nguyện cho gia đình may mắn. Những người buôn bán như má tôi thì phải có được tiệm ngoài chợ để bán hàng. Ngay mấy đứa hồi trước còn rủ tôi đi bứt trộm trái trứng cá để ăn, bây giờ cũng rất ra dáng, đứa nào cũng uốn tóc, mặc quần áo kiêu... Tụi con trai gặp tôi thì chào hỏi như người lớn, không xưng “mày tao” như hồi tôi còn ở nhà. Mấy đứa con nhà khá giả một chút thì vẫn đi học. Mấy đứa nhà nghèo hơn, có đứa phải đập xích lô mướn. Những ngôi nhà tầng và nhiều thứ tiện nghi hiện đại đã lần lượt xuất hiện trong các gia đình khá giả. Mấy đứa bạn của tôi cũng bắt đầu chia thành từng nhóm chơi với nhau. Như con Lan và con Thu, nhà chúng mới lên vì ba má chúng làm công cho Mỹ và buôn đồ Mỹ. Hai đứa lúc nào cũng rủ nhau đi chợ ăn quà, quần áo chúng mặc rất thứ vải đắt tiền và may theo mốt ăn chơi... Còn mấy đứa gia đình túng thiếu như con Cúc, má nó bệnh hoài, ba nó thì già lại thêm năm sáu đứa em nhỏ, suốt ngày nó bận bịu lo coi sóc má, tắm giặt cho các em, rồi cơm nước cho cả gia đình.

Tôi thấy lúc nào nó cũng mặc áo rách, quần ống thấp ống cao, đầu tóc rối bù trông thiệt tội nghiệp. Rồi con Thành, con Hoa khi nào cũng lượm hụi lượm lá bánh ngoài chợ Ông Tạ kiếm chút bánh dư của người ăn hàng bỏ lại. Hoa chỉ có một cái quần cộc với chiếc áo rách mặc hoài thành cái bần. Mấy lần gặp tôi đi học, chúng ngó theo với vẻ thèm khát.

Tôi nghĩ vậy mà mình còn hên hơn bọn chúng nhiều, chỉ hiềm là má tôi... giá má tôi đừng đi lấy chồng thì có lẽ chẳng bao giờ tôi phải khổ. Mọi người lối xóm ai cũng biếu:

- Tại má mày khi không đi lấy thằng chả, làm khổ mày tội nghiệp.

Câu nói đó thiệt vô tình, nhưng đối với tôi nó thành một vết hằn sâu trong tâm não, càng ngẫm tôi càng thấy họ nói đúng. Tôi lại giận má không thương tôi nên mới lấy dượng. Tôi biết hiện tại má cũng rất khổ tâm trước sự đổi thay của dượng, nhưng tôi vẫn cứ ăm ức và tủi thân. Bây giờ má lại có hai em nữa, bận bịu hơn nhiều và tình cảm càng bị sẻ chia.

Dượng tôi vẫn chích thuốc. Ông uống rượu nhiều hơn và hay gây với má tôi hơn. Một hôm tôi đi học về trễ vì bị lỡ xe. Mới tới đầu ngõ tôi đã nghe tiếng Ông quát:

- Cô liệu chừng xem vụ con Liên, một là cho nó nghỉ học, hai là cho nó ra nhà ngoại ở, chứ tôi không thể chịu được cái nước mà nó muốn đi thì đi, muốn về thì về. Con gái lớn rồi phải được nhờ cậy đôi chút, đằng này nó đi hoài à.

Tôi khựng lại sau câu nói của Ông, không biết nên bước tiếp hay quay ra nhà ngoại. Má tôi im lặng không nói gì. Tôi thấy cổ mình như nghẹn lại, một nỗi tủi cực dâng đầy. Tôi nghe trong lòng nóng ran và những giọt nước mắt bắt đầu lăn qua má mà nhỏ xuống.

Tôi bước vào nhà thấy má đang ngồi khóc. Tôi muốn lại ôm chầm lấy má để rồi hai má con cùng khóc cho hả, nhưng không hiểu sao tôi cứ ngây ra như bị trời trồng ấy. Má tôi có hiểu được tâm trạng của tôi lúc này không? Tôi vừa thương lại vừa giận má. Thế là tất cả đã rõ rồi. Tôi không còn lý do để ở lại ngôi nhà này nữa, sự có mặt của tôi chỉ làm cho không khí gia đình thêm căng thẳng.

Tối đó tôi bỏ cơm và cũng chẳng thiết học nữa. Tôi nằm suy nghĩ và quyết định một con đường đi cho mình. Chỉ còn một cách duy nhất là bỏ nhà đi. Trời! Tôi làm gì để sống trong khi tuổi đời còn quá non nớt giữa xã hội Sài Gòn mỗi cái mỗi lạ?

Má tôi cũng rất buồn nhưng có lẽ bà chưa biết ý định của tôi. Tôi âm thầm chuẩn bị một mình. Tính là chuyến này đi thiệt xa, ngoại và má tha

hồ tìm cũng hết thấy luôn.

- Liên ơi! Dậy coi em cho má nè con, rồi còn đi học, chớ bộ ngủ hoài à!

Tôi uể oải bước xuống giường, đầu óc tôi căng ra với muôn vàn ý nghĩ. Má biểu tôi coi em cho má. Ủ, còn hai đứa em nhỏ, tôi làm sao dứt chúng mà đi? Rồi ai sẽ thay tôi tắm rửa, bông bế chúng. Tội nghiệp, tôi thấy thương hai đứa.

Tôi nghĩ chúng chẳng có lỗi gì với tôi cả, vậy mà tôi lại bỏ mặc chúng... Thế là tình thương đã giữ tôi lại. Tôi không muốn để cho hai đứa em của tôi phải khổ.

Tôi xin đi học “cua” một tuần hai buổi để có thời gian ở nhà với các em. Má tôi vẫn bán tiệm, dựng lo chích thuốc. Câu chuyện ổng nói bữa trước nguôi ngoai dần, không ai nhắc lại nữa. Thấy tôi biết sắp xếp thời gian để học và chăm lo cho các em, dựng rất hài lòng. ổng tỏ ra quan tâm đến tôi hơn.

Một hôm ông đưa tôi chiếc đồng hồ và biểu:

- Ba cho Liên đó, con lớn rồi phải có đồng hồ đặng còn coi giờ đi học chớ!

Tôi chưa kịp nói gì thì ông đã đeo chiếc đồng hồ vào cổ tay tôi. Ông cầm tay tôi giả bộ ngắm nhá:

- Chà đẹp quá ta! Ba lựa cho Liên thứ này hết sảy chưa?

Tôi nhìn ổng và nói rất nhỏ:

- Cám ơn chú.

Từ bữa đó ông tỏ ra săn đón và niềm nở đối với tôi mọi lúc. Má tôi được dịp, bả la tôi:

- Đó, con thấy chưa, dựng thương con còn hơn con đẻ lận. Con thử coi mấy đứa đồng tuổi với con, có cha mẹ đàn ông mà đâu có được tử

tế như con!

Ông ngoại tôi hay chuyện thì khen thưởng tôi vậy mà biết điều. Không ai ngờ được những gì sẽ đến với tôi. Buổi chiều đó, tôi đang ru em ngủ thì thưởng tôi về, ông cười hỏi tôi:

- Em ngủ chưa Liên?

- Cháu đang ru mà nó chưa chịu ngủ nè chú!

Ông tiến tới sát chiếc võng nơi tôi và em đang nằm. Tôi ngồi dậy làm em bé giật thột khóc ré lên. Ông nheo nheo đôi mắt với tôi:

- Liên cho chú hỏi thiệt nghe! Liên muốn đi học tiếp hay muốn ở nhà?

- Sao chú lại hỏi Liên như vậy? Bao giờ mà Liên chả muốn đi học.

- Vậy thì Liên phải nghe chú, cho chú thương rồi chú cho đi học tiếp.

- Chú nói cái chi Liên không hiểu.

Không cần e dè nữa, ông nắm lấy cổ tay tôi bóp thật chặt, hai mắt ông long lên trông dễ sợ. Tôi cố vùng vẫy và nói lớn:

- Chú làm chi kỳ vậy? Liên mách má cho mà coi!

Vừa sợ vừa ức, tôi cắn vào tay ông rồi cứ thế tôi chạy ra nhà ngoại. Tôi thuật lại chuyện cho bà ngoại nghe. Ngoại tôi vốn yếu đuối nên chỉ biết khóc vì thương tôi. Tủi thân cho mình lại thấy thương ngoại, tôi gục đầu vào lòng bà để cho những giọt nước mắt cứ tự do chảy. Tiếng bà ngoại kéo tôi về thực tế:

- Thôi về đi con, giờ này chắc má mày nghỉ bán rồi đó, biểu nó tính vụ này cho, chớ ngoại đâu có quyền chi. Tội nghiệp con nhỏ quá chừng. Thôi lên kéo lại bị la bây giờ!

Tôi về đến nhà thì trời đã sẩm tối. Má tôi đang cho em bú ở bậc thềm. Không thấy tôi ở nhà, má hỏi:

- Con Liên đi đâu mà giờ này chưa về?

Tôi nghe tiếng dượng gắt lại:

- Cô đi mà kiếm nó, tôi đâu biết, con gái đi chơi hoài...

Biết là hai người lại chuẩn bị gây nhau, tôi đành lên tiếng:

- Con đây nè má, con ra nhà ngoại một chút mà. Nghe nói ngoại đau nên con ra thăm ngoại đó!

Tôi đã nói dối má tôi vậy để cho qua đi những giây phút căng thẳng trong gia đình. Má tôi tin ngay vì ngoại tôi đau là chuyện thường.

Từ sau bữa đó, tôi ít dám ở nhà một mình. Tôi thường lân la phụ với má ở ngoài tiệm nhiều hơn ở nhà. Nhưng rồi công việc ở nhà không ai làm nên má tôi năn nỉ:

- Thôi con ráng ở nhà giúp má đi con. Một mình dượng vừa chích thuốc vừa coi em, lại còn công việc vặt chưa kể, rồi ổng lại sinh chuyện rắc rối ra. Gần ngày tết rồi má càng bận, mà bỏ mấy đứa neho nhóc tội nghiệp chúng nó.

Má đã nhằm đúng chỗ yếu của tôi. Tôi rất thương hai đứa em, mặc dù giữa tôi và chúng nó có những ngăn cách nhất định. Tôi thuận theo lời má sau một hồi không nhẽo:

- Má thì chỉ được khéo bày đặt bắt con ở nhà hoài, ghét thấy mồ, mai mốt con lớn rồi con hồng ở nhà cho má đâu ghen!

Má tôi làm hoà:

- Ừ mà mai mốt con lớn rồi con cũng đâu có ở nhà với má được heng!

Hai má con cùng cười.

Tôi vẫn đi học “cua” một tuần hai buổi. Tôi mới lên lớp bảy phải đổi trường cách xa nhà sáu, bảy cây số. Tôi phải đi xe đạp để kịp về buổi chiều còn nấu cơm.

Rồi đến kỳ nghỉ hè. Lẽ ra tôi được nghỉ nhưng vì tôi học yếu hai môn sử địa nên giáo sư khuyên tôi đi học thêm ở Cứu thế học đường. Tôi đã đăng ký học của ở đây, cũng một tuần hai buổi nữa. Một hôm giáo sư đi vắng, cả lớp phải nghỉ học. Tôi đang thơ thẩn ở cổng trường thì nghe có người kêu:

- Nè búp bê xinh đẹp ơi! Uống nước đã!

Sẵn khát, tôi liền tạt vào quán nước và bắt gặp ngay cái nhìn thiện cảm của một người bạn gái. Chị này lớn hơn tôi chừng ba tuổi, có nước da ngăm đen, dáng to con, khỏe mạnh, mặc bộ đồ tây bó sát người, tóc cột cao với sợi nơ màu đỏ. Tôi gật đầu chào chị trước khi ngồi xuống ghế bên cạnh.

- Nè em, uống nước đi! Em cũng học ở trường này à? - Chị ta trao cho tôi một li nước ngọt và nói.

Tôi cảm động đỡ lấy li nước, mỉm cười với chị:

- Xin cảm ơn chị, chị có chi cần hỏi ạ?

- Hồng có chi hết, tại chị hay đựng em ở đây mà! Em học tới lớp mấy đó?

- Dạ em học lớp bảy à chị. Mà em học thêm ở đây thôi. Vì em yếu hai môn sử, địa.

Thế là chúng tôi quen nhau. Chị giới thiệu tên chị là Kim Thanh. Tôi cũng giới thiệu tôi với chị. Chị Thanh hứa sẽ đưa tôi đi chơi, đi ăn và coi xi-nê nữa. Chị vuốt tóc tôi nói:

- Liên có đôi mắt dễ thương ghê, nhìn là thấy thương liền à.

- Í, chị khéo bày đặt chớ Liên xí thấy mồ!

Chị Thanh nói chuyện rất có duyên, chị kể cho tôi nghe về gia đình chị. Chị chỉ còn mẹ, hai mẹ con sống với nhau. Mẹ chị là chủ của một cửa hàng nổi tiếng trong Chợ Lớn. Cuộc sống của hai mẹ con chị rất

đàng hoàng, sung túc. Chị nói bữa nào rảnh chị sẽ chở tôi về nhà chị chơi và luôn thể giới thiệu với mẹ chị.

Tôi lại nghĩ tới má tôi. Giá thử má tôi đừng có lấy chồng, cứ ở với tôi như mẹ chị Kim Thanh thì làm chi đến nỗi.

Tự dưng tôi ao ước có một người mẹ như mẹ chị Thanh quá chừng. Tôi ngập ngừng nói với chị:

- Chị hên ghê, có mẹ thiệt sướng. Còn Liên, Liên cũng có mẹ, nhưng mẹ Liên lấy chồng, có thêm em nữa. Liên rất buồn, Liên hổng thích cái cảnh sống ở gia đình Liên hiện nay. Như chị mà vô tư, muốn đi chơi đâu thoải mái. Còn Liên về nhà là bao nhiêu công việc chờ sẵn. Má Liên bận suốt ngày ngoài tiệm cửa bả. Còn Liên thì phải lo cơm nước, tắm giặt cho hai đứa em nhỏ. Lại thêm ông bố dượng thấy mà ngán luôn, lúc nào cũng uống rượu rồi la lối om sòm... Nói thiệt chị, Liên muốn bỏ nhà đi luôn đó. Chỉ thương má, nếu Liên đi thì hai đứa nhỏ không có người coi.

Nghe tôi kể vậy, chị Thanh ái ngại nói:

- Tội Liên ghê vậy đó, còn nhỏ mà cực quá ha, để rồi chị sẽ tìm cách giúp Liên nghe!

Hai chị em tâm sự thật lâu. Chị Thanh còn nói rất nhiều chuyện nữa, chuyện bạn bè của chị, chuyện đi chơi, nghe nhạc... tôi không nhớ hết, chỉ biết là sau đó chúng tôi rất mến nhau. Chị Thanh cho tôi địa chỉ nhà chị ở và số điện thoại riêng của chị để khi nào tiện hoặc có gì cần thì liên lạc với chị.

Thế là tôi có thêm một người bạn mới. Cảm tình của tôi dành cho Kim Thanh ngay từ những ngày đầu quen biết này. Tôi cứ nghĩ không hiểu vì sao chị lại bắt quen với tôi và đối xử tốt như vậy. Chắc là cái số tôi vẫn còn có phước...

Từ bữa đó, chị Thanh thường đón tôi ở cổng trường. Có hôm hai chị em bỏ học đi coi xi-nê, rồi chị chở tôi đi ăn ở những nhà hàng lớn mà tôi chưa hề bước tới bao giờ. Tôi được thưởng thức những món ăn thiệt lạ,

mắc tiền do chị Thanh đặt sẵn. Chị Thanh thường rầy tôi về cái tội ưa mắc cỡ, vì lâu nay tôi có đi ăn tiệm bao giờ đâu.

Tôi khoái nhất là được chị đưa đi coi xi-nê. Tôi vốn rất mê tiểu thuyết cho nên các loại phim trinh thám, tình cảm, kiếm hiệp... rất hợp với tôi, nhất là phim tình cảm. Bữa nào được chị Thanh gợi ý đi coi là tôi hưởng ứng liền, khỏi cần suy nghĩ.

Mấy tháng hè trôi qua, tôi trở lại trường chính để học, vì thế ít có dịp gặp lại Kim Thanh, có lúc thấy nhớ chị ghê nhưng đành chịu, vì ngoài những buổi đến trường, tôi còn cả lô công việc. Dượng tôi hồi này ổng ưa nói lầy tôi hoài. Tôi làm gì ổng cũng kiểm tra, coi về khó chịu lắm. ổng nói tôi lớn rồi phải tập làm ăn, mai mốt có đi đâu khỏi bị người ta chê bai là con gái mà hổng biết làm ăn chi. Má tôi ham chạy hàng nên ít chú ý tới công việc ở nhà, bả chỉ có mặt ở nhà ban đêm, sáng ra lại đi sớm. Và thế là thừa dịp, những chuyện bê bối lại xảy đến với tôi.

Tôi bị sốt cao phải nghỉ học. Chiều đó cơn sốt khiến tôi nằm mê man trên giường. Trong khi nửa tỉnh nửa mê, tôi thấy như có bàn tay ai lần trong người lạnh lạnh. Tôi choàng dậy thấy dượng ngồi bên cạnh, vừa giận vừa sợ, tôi nhảy đại xuống đất không nói một lời nào.

Dượng tôi vẫn ngồi đó. ổng vội thanh minh:

- Liên đừng sợ, thấy Liên nóng quá, chú thăm mạch cho chớ có chi đâu, đừng chú đi kiếm thuốc cho Liên uống mà.

Tôi dư biết là ổng nói gạt nhưng cũng lặng im. Từ lúc đó tôi thấy ghê tởm cái mặt ổng luôn.

Tối về tôi kể lại cho má nghe nhưng má không tin, má biểu:

- Con mê sảng rồi nói bậy chớ dượng con đâu có thế?

Tôi ức quá mà không biết làm sao được, đành lại ra ngoại. Rồi hai bà cháu tôi lại ngồi khóc với nhau. Má biết thế nào tôi cũng ra ngoại và ngoại sẽ biết chuyện, nên hôm sau bả ra nhà ngoại thật sớm nói ngoại đừng tin lời con nít nói bậy. Má biểu ngoại hai ngàn đồng, ngoại nhất

định không nhận mặc dù trước đó ngoại mới nói ngoại hết tiền mua thuốc. Từ bữa đó, má kiếm chuyện ít cho tôi ra nhà ngoại, mặc dù tôi nằng nặc đòi ra ở với ngoại.

Tôi có tật hay trèo cây trứng cá lấy trái ăn. Cây trứng cá đằng sau nhà tôi lại rất sai và đương chín rộ. Trưa đó có cả má tôi ở nhà. Nghe tiếng dượng kêu, tôi tụt lẹ từ trên cây xuống, vừa chạy vào tới bậc thềm thì bị mấy cái cán chổi làm té sấp. Dượng tôi mặt hầm hầm, tay cầm cán chổi tính quật nữa thì má tôi từ trong nhà chạy ra cản lại. Ông quay lại gây luôn với má một hồi. Má tôi sững sờ cả người vì bà không ngờ dượng lại thô bạo với tôi như vậy. Tối hôm đó tôi nghe má và dượng gây nhau. Má khóc, còn dượng thì chửi bới, nói má không dạy nổi tôi còn bệnh hoài.

Tôi bỏ ăn bỏ học. Suốt ngày nằm trong phòng, ý nghĩ bỏ nhà ra đi lại đến. Tôi cứ tự hỏi không biết vì sao mà tôi cực thế, ít khi nào tôi được sống vô tư thoải mái, nhất là từ ngày má tôi lấy chồng. Biết tôi rất buồn, má tôi cũng thấy thương. Bà an ủi:

- Thôi con, có vậy mà con buồn hoài làm má cũng rầu cả ruột. Dượng sửa tật xấu cho con vậy là dượng thương con đó. Tại con bướng bỉnh nên con mới bị đòn. Thôi ráng đi con, để má phải đóng cửa tiệm mấy bữa nay rồi, có nước mà chết đói à con...

Ông ngoại tôi nghe nói tôi bị đòn vì trèo cây trứng cá thì la:

- Con gái mà trèo cây vậy bị đòn không oan. Tao mà gặp tao cũng sửa cho chữa cái tật đó đi!

Bà ngoại tôi xót ruột nói:

- Con nít đứa nào chẳng ưa trèo cây! Ông thì khi nào cũng la, la hoài...

Ông ngoại tôi không chịu, nói bà ngoại bệnh cháu không phải đường. Hai ông bà gây nhau một hồi vì tôi, cuối cùng bà ngoại mệt quá đành lặng im. Tôi ước muốn chết luôn, đã bị đòn mà ông ngoại còn nói vậy. Ông biểu con gái là phải dịu dàng nết na chớ con gái mà trèo cây thì nghịch ngợm quá trời.

Thế là mỗi mình bà ngoại bênh tôi. Còn má và ông ngoại chỉ làm tôi ức thêm. Tôi muốn đi thoát ngay khỏi cái không khí ngột ngạt, khó thở, đang vây hãm tôi.

Nhưng rồi mãnh lực của tình cảm lại níu giữ tôi. Vẫn là má và hai đứa em. Không hiểu vì sao tôi thương hai đứa em nhỏ đến kỳ cục. Cuộc sống trở lại bình thường. Tôi vẫn đi học của một tuần hai buổi, coi em, nấu cơm và làm việc nhà giúp má.

Tôi tưởng rồi tất cả sẽ qua đi, nhưng tôi sẽ biết điều hơn và những chuyện bậy bạ không bao giờ tái diễn. Ai dè chứng nào tật nấy, Ông đâu có chịu sửa chút nào!

Tôi thường tự học ở nhà vào các buổi tối, khi đã làm xong mọi việc và cả nhà đã ngủ yên. Bữa đó khoảng hơn tám giờ tối, tôi ngồi vào bàn học, má và hai em đã ngủ say. Nhưng đi uống rượu ở đâu về chẳng biết. Ông không đi ngủ ngay mà cứ đi đi lại lại bên bàn học của tôi. Tôi thấy không thể học tiếp được nên gấp sách vở lại và đi nằm. Sự mệt mỏi khiến tôi ngủ thiếp đi. Khi chợt tỉnh dậy thấy nhưng nằm bên cạnh nức nồng mùi rượu. Tôi hoảng quá hét thiệt to và nhảy xuống giường đập tung cửa phòng chạy ra. Ở nhà ngoài nghe tiếng tôi hét, má tôi cũng hoảng hốt dậy bật đèn. Bên lối xóm cũng có mấy người chạy sang. Nhưng tôi lúc đó thấy mắc cỡ, Ông xông vô đánh má tôi túi bụi, không tính đến chuyện má đang mang thai gần sanh. Ông cứ đấm đập cả vô bụng má. Vừa đánh Ông vừa chửi má, cố lấp liếm đi cái chuyện vừa xong. Mấy người lối xóm thấy vậy, họ cũng lẳng lặng bỏ về hết.

Từ đó cho tới sáng, tôi không hề chợp mắt. Quyết định bỏ nhà đi càng rõ rệt trong tôi.

Má tôi bị đau, sớm hôm sau phải đi nằm nhà thương. Má giao hai đứa em cho tôi coi. Chiều đó vô nhà thương với má, thấy má đau thiệt tội nghiệp. Tôi thương má quá chừng và không muốn bỏ má đi nữa. Má tôi đã khóc vì thương tôi và ân hận đã để xảy ra chuyện như vậy mà má không ngờ. Má biểu chuyện sao kể lại cho má nghe. Tôi nói với má:

- Thôi má đừng bắt con kể lại nữa, dù con có nói bao nhiêu má cũng chẳng hiểu được đâu.

Chiều nào tôi cũng vô thăm má. Má dặn tối tối đưa em ra nhà ngoại ngủ, nghĩ là ban ngày thì không sợ, dượng có muốn gây sự cũng không dám. Thế rồi cả những điều má lường trước đó cũng không tránh khỏi. Một buổi chiều tôi vừa đi học về, tính là cho các em ăn cơm sớm để còn vô thăm má. Nhìn lên nhà thấy các cửa đóng kín cả, tôi ngạc nhiên nhưng cứ đẩy cửa chính vô nhà. Em bé đang nằm ngủ trên võng. Thành linh dượng tôi từ trong nhà đi ra, tay lăm lăm cầm con dao gọt trái cây. Cứ thế ổng đồn tôi vào sát góc tường. Tôi hoảng quá. Ông trợn mắt biểu tôi:

- Liên, mày có bằng lòng để cho tao lấy mày không? Nếu không tao sẽ giết mày! Mày có biết bao lâu nay tao đã khổ công lo cho mày, trồng cây tao phải có ngày ăn quả chớ!...

Ổng tưởng phen này cầm chắc muốn làm gì thì làm. Tôi co rúm người lại, vừa hận vừa sợ ổng làm nhục. May quá, nhân lúc ổng sơ ý, tôi liếc thấy chiếc ghế con bên cạnh đó, tôi liền chụp lẹ táng mạnh vô đầu ổng. Bị một cú tự vệ bất ngờ của tôi, ổng xỉu luôn.

Máu trên đầu ổng chảy ròng ròng. Vừa hoảng lại vừa mừng, tôi đâm quỳnh, chỉ nghĩ làm sao qua khỏi ổng. Tôi đập phăng cửa chạy một mạch ra nhà ngoại gần muốn đứt hơi luôn. Biết thế nào dượng tôi tỉnh lại ổng cũng rượt theo, tôi vô buồng cậu út khoá trái cửa lại ngồi trong đó. Trống ngực tôi đập thình thình vì sợ và hồi hộp. Quả nhiên một lúc sau tôi nghe tiếng em bé khóc, chắc là dượng bế nó theo. Tôi nhòm qua khe cửa thấy ổng cặp em trên nách, máu trên đầu ổng vẫn tiếp tục chảy qua mặt xuống áo. Cặp mắt ổng đỏ vằn, ổng vừa đập cửa nhà ngoại vừa la chửi om sòm. Không còn nể nang chi hết, ổng kêu tên từng người trong gia đình ngoại ra mà chửi.

- Đ. mẹ lão già có con có cháu hổng dạy nổi để nó táng ông bề đầu đây nè. Đ. mẹ cả họ nhà mày vô phước!

La chửi chán, dượng bắt ông ngoại phải đưa tôi ra cho ổng trị tội. Ông ngoại không chịu, nói không biết tôi trốn ở đâu. Thế là dượng nổi

xung lên, Ông bồ tạt luôn:

- Cả nhà lão lừa ông, ngon ngọt biểu ông lấy con gái lão để bây giờ ông khổ vậy!...

Cứ mặc cho Ông la lối. Bà ngoại rên rĩ, còn ông ngoại lăm rằm khẩn vái, đem tất cả những lời chửi bới của con rể vô lễ dâng lên Chúa để Chúa phán xét.

Tôi ghé mắt nhòm qua khe cửa. Em bé vẫn bị cặp trên nách dượng, nó sợ quá khóc thét lên. Thương em quá, tôi liền mở cửa chạy ra giật lệ từ nách dượng rồi ôm nó vô phòng cậu út cài chặt cửa lại. Em bé sợ khóc càng to làm tôi cuống quýt. Bên ngoài dượng tôi đập cửa đòi mở, Ông nói khi nào tôi chưa chịu ra để Ông sửa tội thì Ông còn đứng đó. Mãi sau cậu út đi dạy học về nói Ông mới chịu về nhà, vừa đi Ông còn lăm bầm những gì nghe không rõ.

Tối đó, tôi ôm em bé nằm im trong phòng cậu út. Ông bà ngoại và cậu út năn nỉ thế nào tôi cũng không chịu ăn cơm. Em bé khóc nhiều nên nó mệt ngủ rất say. Tôi nằm suy nghĩ, tìm cách giải quyết cho mình và cho má. Tội nghiệp má sắp tới ngày sanh, hai em còn quá nhỏ, rồi má sẽ trông cậy vào ai.

Nghĩ đến má, tôi khóc thiệt nhiều trong tâm trạng vừa giận vừa thương, cũng như mấy lần trước, khi tôi có ý định bụi đời ra đi.

Sớm hôm sau, tôi vô nhà thương kể cho má nghe đầu đuôi câu chuyện. Má ân hận nhưng đã muộn. Má nói tôi ráng coi em chờ ít bữa má hết bệnh về má tính cho. Lúc này sao tôi thấy thương má quá chừng. Bao nhiêu ý nghĩ đã dự định bỗng mờ nhạt hẳn đi. Tôi nghẹn ngào nói với má:

- Má cứ tin con đi, con hổng bỏ má đâu, trông cho má mau hết bệnh má về với con và các em má hé!

Má nhìn tôi khẽ gạt đầu. Tôi thấy mắt má đỏ và những giọt lệ từ từ lăn qua hai gò má xuống vạt áo má. Rồi như sức nhớ điều gì, má hỏi tôi:

- Thôi về đi con, muộn rồi, ở nhà sắp nhỏ nó trông tội nghiệp.

Nghe lời má, tôi phải nén lại những buồn đau và tự ái. Mỗi ngày cứ qua đi một cách nặng nề trong căn nhà của má.

Bây giờ giữa tôi và dượng là hai thế giới hoàn toàn cách biệt. Tôi chỉ biết có công việc và hai em, chờ đợi từng ngày má về cho bớt đi sự căng thẳng trong nhà, rồi tôi sẽ xin với má ra nhà ngoại ở.

Má tôi hết bệnh về nhà được hai bữa thì sanh em thứ ba. Do ảnh hưởng của trận đòn vừa qua khỏi, má rất yếu, một mình tôi phải lo hết công việc trong ngoài. Thời gian đối với tôi lúc này thật quý. Lại còn đi học nữa. Tôi không dám bỏ học vì nghĩ đến má, đến ông bà ngoại và cậu út. Nguyên vọng của cả nhà đều mong cho tôi học giỏi để sau này có địa vị trong xã hội. Tôi còn nhớ mỗi lần tôi định bỏ học, má tôi không bằng lòng, má biểu tôi ráng học giỏi, lớn lên thành tài, đó là điều má trông nhiều nhất. Còn cậu út thường thưởng quà và cho tiền mỗi lần tôi được lên lớp mới. Tôi cũng rất thích đi học vì dù sao đó cũng là một niềm vui trong những năm tháng tuổi thơ của tôi.

Tôi mãi mê công việc, rồi cũng quên đi những chuyện buồn phiền cũ trong gia đình. Má tôi mạnh dần, em bé ngày một cứng cáp lên. Cuộc sống bình thường trôi đi theo ngày tháng. Tôi thấy lòng mình lắng dịu và có phần gần bó với má và các em hơn. Những vất vả vì má, vì em không làm tôi thấy nặng.

Tôi trông cho đừng bao giờ có chuyện đau lòng xảy đến nữa.

Thế nhưng ước ao của tôi vẫn chỉ là ao ước mà thôi. Một đêm tôi đang ngủ chợt thức giấc. Tôi thấy ở ngoài nhà lục đục, lắng nghe biết má và dượng đang gây nhau. Tiếng dượng hằn học:

- Cô đừng thấy tôi lặng thinh mà làm dữ! Con Liên đó cô làm sao thì làm chớ đừng để nó như cái gai trước mắt tôi nè!

Rồi tiếng má vừa khóc vừa trả lời tấm tức:

- Anh còn muốn tôi làm chi nữa để cho anh vừa lòng? Tôi chỉ có một mình nó. Chính vì nghĩ tới nó nên tôi mới lấy anh. Tôi nghe anh quá nhiều

rồi. Bây giờ nếu anh muốn, anh cứ việc đi theo đường anh, má con tôi làm nuôi nhau được rồi...

Thế là dựng nổi sùng lên nghiêng rằng đấm đá má không nường tay. Mấy đứa em tôi thức dậy sợ hãi khóc ré lên mà má vẫn im lặng chịu đựng chớ không hề dám tí xiu chống lại dựng... Tôi hiểu ngay rằng thương tôi thì nói thế chớ làm sao má bỏ dựng cho được? Đã có với dựng ba con và má cũng đã hai đời chồng... Chỉ có tôi là thừa trong ngôi nhà này. Hơn thế tôi là cái cớ của bao nhiêu chuyện xích mích, bao nhiêu trận đánh phũ phàng dồn lên thân phận má.

Tôi thức trắng đêm với nhiều ý nghĩ day dứt, nhiều sự tính toán gần xa hơn thiệt. Cuối cùng tôi quyết định đi khỏi nhà này, đi ngay vào sáng mai, giờ đến trường, cho không ai kịp đoán ra mà tìm cách cản trở. Sự dứt khoát của tôi trong đêm ấy thế mà hay! Chỉ một lần trốn mà thành công; từ đó về sau không ai có thể níu cánh kéo tôi một lần nữa trở lại dưới mái nhà di cư ngọt ngọt mà thời thơ ấu của tôi giã giụa có lúc tưởng chết vẫn không tìm ra lối thoát...

Ngay từ đêm đầu tiên nằm trên một chiếc giường lạ, tôi đã tung chăn vùng dậy, toan chạy về nhà... Sau này, mỗi lần bị cùng cực, tôi lại mò về, nhưng chỉ đến ngưỡng cửa thôi, là tôi phải quay gót trở lại cuộc đời gió bụi... Làm sao tôi có thể sống yên ổn được dưới mái nhà ấy chứ? Mọi thứ ở đây đều không ổn định. Ai cũng bị nhu cầu cuộc sống thúc đẩy từng ngày, từng giờ. Giữa cha mẹ, ông bà, con cái, vợ chồng, chị em, không có cái gì làm nền nếp vững chãi. Tất cả đều xoay vần tùy tiện theo luân lý của từng người.

Mà có riêng gì gia đình tôi mới thế. Nhìn dọc, trông ngang trong xóm cũng thấy còn nhiều nhà, không phải dân di cư mà vẫn cứ rã dần không sao cưỡng được và nhà nào cũng có con em bỏ nhà đi bụi đời!... Không cần đi bói, tôi cũng biết chắc là nếu cứ ở lại thì tôi sẽ biến thành con mồi riêng của lão bố dựng. Không thế thì sẽ hoá điên vì nhẩn nhục để bị đưa vào nhà thương điên như con Cúc; hoặc treo cổ tự sát như con Thái, là hai đứa bạn cùng cảnh trong xóm. Bây giờ, dù Chúa Trời có ban phép lạ cho tôi được làm lại cuộc đời từ thuở lọt lòng mẹ, thì tôi cũng cầu xin Chúa miễn cho tôi những năm ngẩn ngủ sống với gia đình dưới

mái nhà di cư, dù đó là đoạn đời ngây thơ trong sạch duy nhất trong những năm tháng dằng dặc của tôi giữa đất Sài Gòn này.

Buổi tối lớp hôm sau, đầu óc tôi căng thẳng quá chừng. Tôi thậm gọi tên má trong tiếng nấc nghẹn ngào rồi bỏ luôn hai giờ toán cuối cùng, vù đi Sài Gòn. Tôi lang thang trên đường phố Duy Tân, lơ đãng nhìn màu hoa phượng đỏ.

Gió lất phất thổi bay tà áo trắng. Tôi đang lạc vào giữa những hàng me chín rộ. Thế là chấm dứt những buổi đi về bên má, quẩn quít bên các em!

Chưa tròn mười bốn tuổi giữa xã hội Sài Gòn, tôi biết làm gì đây để sống? Nhìn những cảnh buôn bán, mời chào, những kiểu cách ăn mặc của mọi người xung quanh, tôi thấy mình thiệt lạc lõng, bơ vơ... Nhiều lúc sợ quá, tôi lại gọi thầm: “Má ơi”.

Đi ngang qua một gian hàng bán sách, tôi ngó thấy tấm bảng ghi: “Cho gọi điện thoại, 10 phút 50 đồng”. Tôi chợt nghĩ tới Kim Thanh. Có lần chị đã dặn tôi:

- Khi nào Liên muốn gặp chị, nếu sợ lại không có chị, em kêu điện thoại cho chị nghe, chị sẽ tới rước em liền.

Tôi ngập ngừng bước vô tiệm sách. Chị bán hàng thấy khách tới, niềm nở mời chào:

- Cô cần dùng sách gì? Tôi giúp cô được không?

Tôi vừa lắc đầu vừa trả lời chị:

- Dạ thưa... Em muốn nhờ kêu điện thoại.

Chị ta nhìn tôi có vẻ tò mò rồi hỏi:

- Cô cần gọi đi đâu?

- Chợ Lớn, thưa chị!

Tôi trao cho chị ta tấm card ghi số điện thoại và tên của mẹ chị Thanh. Chị ta đỡ lấy và bước lại máy, rà số giúp tôi. Chừng một phút sau chị trao ống nói cho tôi và biểu:

- Chuông rồi, cô đợi trả lời ở đầu dây nghe!

Tôi đỡ lấy ống nghe mà tay run quá chừng. Trống ngực tôi đập liên hồi. Rồi trong máy có tiếng “A lô”. Tôi lí nhí qua hơi thở:

- Xin lỗi, cho tôi gặp Kim Thanh.

Lập tức một giọng nói thiết quen mà tôi đã xa vắng trên bốn tháng nay:

- Kim Thanh đây, ai ở đầu dây đó?

- Liên đây chị Thanh, chị có rảnh không?

Chúng tôi nhận ra nhau ngay, cả hai đều hết sức vui mừng. Chị Thanh nói như reo lên trong máy:

- Liên hả? Em ở đâu, chị Thanh lại rước em nghe!

Tôi nói cho chị biết nơi tôi đang đợi. Chị hẹn sau hai mươi phút sẽ lại với tôi.

Trong lúc đợi chị Thanh tới, tôi vào quán nước ngọt kêu một ly ngô uống. Bây giờ tôi mới thấy nhớ nhà ghê gớm. Không biết sau khi tôi đi rồi, má và các em tôi sẽ ra sao? Ai sẽ lo giặt giũ, cơm nước cho mấy đứa nhỏ? Má và ngoại tôi sẽ nghĩ gì khi tôi bỏ nhà ra đi?

Còn tôi, cô bé yếu đuối liệu làm gì để sống? Tôi thấy xót xa cho thân phận mình. Tôi oán trách cuộc đời sao còng vô cớ tôi rất những điều ngang trái!

Chị Thanh tới, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Chị mặc chiếc áo đầm màu trắng, búi tóc cột cao với sợi nơ màu tím, đi giày gót cao. Một mùi

dầu thơm thiết quuyến rũ từ người chị toả vô không khí quán nước. Những anh chàng háo sắc đổ dồn mắt về phía chị. Bước tới bên tôi, chị cau mày hỏi:

- Ủa, sao em khóc? Đợi chị lâu hay là bị ai phá?

Tôi cũng không biết mình khóc từ lúc nào mà nước mắt thấm ướt cả hai bên cổ áo. Tôi vội vàng lấy khăn lau nước mắt và ngước lên nhìn chị Thanh:

- Liên buồn chuyện gia đình, và nói thiết với chị, Liên muốn bụi đời luôn. Sự chịu đựng chỉ có giới hạn, Liên đã kiệt sức rồi...

Tôi còn nói rất nhiều, nói như chưa bao giờ được nói, và càng nói, nước mắt càng tuôn ra như mưa.

Chị Thanh vuốt tóc tôi biếu:

- Thiết nghe, về làm em chị, chị sẽ thừa với mẹ cho em đi học như thường.

Tôi hơi ngạc nhiên trước câu nói của chị, nhưng trong lúc này tôi cảm thấy điều đó thiết đáng quý, vì dù sao nó cũng giúp tôi thấy lòng mình đỡ trống trải. Chị Thanh lau nước mắt cho tôi, kêu thêm một ly nước ngọt đưa cho tôi, nói:

- Uống đi cưng! Xong rồi chị đưa đi chơi, về nhà nghe nhạc, tối nay có mấy đứa bạn chị nó tới nhẩy đầm vui lắm!

Lúc này tôi nghe theo chị như cái máy, chị muốn sao tùy ý chị. Tôi cố xua đuổi những ý nghĩ về gia đình, nhưng không được. Chắc đêm nay má tôi sẽ khóc nhiều khi biết rõ sự thật. Tôi lo lắng nói với chị Thanh điều đó. Chị khuyên:

- Liên viết thơ bỏ vào thùng thơ, chừng ba ngày má bắt được, ít buồn, rồi dần dần Liên viết thơ nói cho má biết Liên ở với chị và mẹ Phượng.

Chị chở tôi về nhà. Con đường Triệu Đà dẫn tới một vila rất lớn, bên trong trồng cây cối thật đẹp. Qua cánh cổng, chúng tôi đi bộ trên con đường lạo xạo đá sỏi màu ngà đục. Một khoảng sân bóng láng nằm dưới gốc cây xoài, chị Thanh nói đó là nơi đậu xe Mazda của mẹ đêm đêm.

Chị Thanh âu yếm dẫn tôi bước lên thềm nhà rồi đi thẳng lên phòng ngủ của chị. Tôi ngơ ngác nhìn những thứ được bày biện trang hoàng trong căn phòng sang trọng này. Một chiếc giường trải tấm ga màu đỏ thẫm, hai chiếc gối màu đỏ và chiếc gối ôm cũng cùng màu luôn. Cạnh giường, một chiếc bàn học nhỏ trên để vài quyển sách. Trên tường treo toàn những hình loã thể của các cô đầm ngoại quốc. Một bàn phấn với những đồ dùng làm đẹp trông đến rối mắt. Một chiếc tủ đứng kê sát đầu giường. Khi chị Thanh mở tủ ra tôi muốn hoa mắt với đủ màu quần áo. Chị lựa một chiếc áo ngủ bằng voan mỏng bên trong có lớp vải mềm đưa cho tôi:

- Em thay tạm đồ này nghe! Ráng chút rồi mai chị đưa đi may đồ mới.

Tôi cầm chiếc áo trên tay và nhìn vào tấm kiếng, sao thấy mình quá bé nhỏ, vụng về...

- Vui lên bé, đừng buồn! Mai chị đưa em vô Chợ Lớn tha hồ sắm quần áo! Chiếc áo này em mặc vừa đó, chị mặc không vừa đã bốn năm nay rồi.

Lúc này sao tôi muốn trở về nhà má quá chừng, nhưng nghe văng vẳng bên tai lời nói của bố dượng, tủi cực lại dâng lên. Tôi vội vàng vào nhà tắm, nơi chị Thanh vừa chỉ, cởi bộ đồ tơ trắng nội hoá và nhìn thấy mình lồ lộ trong tấm kiếng buồn tẻ. Tôi tự thấy hổ thẹn khi nghĩ tới người cha ghẻ đã nhiều lần toan chiếm đoạt thể xác mình...

Những giọt nước mắt lại tuôn ra hoà với dòng nước từ vòi bông sen chảy xuống.

Có tiếng gõ cửa làm tôi giật mình nhớ ra rằng này giờ ở trong nhà tắm quá lâu. Tiếng chị Thanh hỏi vọng vô:

- Liên ơi! Sao lâu quá vậy em? Ra đây chào mẹ, mẹ mới về nè!

Tôi chưa biết mẹ chị Thanh là người thế nào, chỉ một lần nhìn thoáng qua trong xe hơi khi bà tới trường đón chị. Lần đó chị biểu tôi lại cho chị giới thiệu với mẹ nhưng tôi từ chối vì mặc cỡ.

- Em xong rồi chị, để em mặc áo.

Vừa nói, tôi vừa mặc chiếc áo ngủ chị đưa hồi nãy. Chiếc áo thiết vừa với khổ người tôi. Tôi nhìn vô kiếng thấy mình lạ quá, chỉ muốn cởi ra thay lại bộ đồ cũ, nhưng sợ chị Thanh buồn nên buộc lòng phải mở cửa bước ra. Chị Thanh nhìn tôi khen rồi rút:

- Em gái chị đẹp quá! Lại đây chị xúc dầu thơm cho rồi xuống chào mẹ!

Tôi bước theo chị và thấy như mình đang đi trong mơ vậy. Cô bé Liên mới sáng nay còn ngồi giặt cả một thau quần áo, lau từng viên gạch hoa ở nhà... Thế mà bây giờ tôi đang đứng đây với chiếc áo cụt tới bắp vế, lạ đời hơn cả chiếc áo đầm mà tôi thường mặc những lúc đi dạo phố.

Tới nấc thang chót, tôi thấy một người đàn bà khoảng hơn ba mươi tuổi, mái tóc uốn từng lọn trông rất Tây, mặc nguyên một bộ đồ tây đen, chiếc áo hở ngực coi vẻ rất khêu gợi. Thấy tôi và chị Thanh, bà cười rất tươi và giơ tay biểu:

- Liên đây phải không? Xuống đây mẹ hỏi nè!

Tôi hơi ngạc nhiên với sự thân mật của bà, không biết chị Thanh đã nói những gì với mẹ chị...

- Mẹ đã nghe chị con nói hết rồi. Đừng buồn nữa nghe Liên, có mẹ với chị con nè!

Rồi bà đưa tay vuốt tóc tôi thiết nhẹ và nói:

- Thấy thương ghê! Để ít bữa mẹ chở về nhà nói với má con. Từ nay con sẽ là con mẹ, con muốn gì cứ nói, mẹ và chị sẽ lo cho con nghe!

Không, tôi không thể ngờ vực bà được!

Mặc dầu bà có vẻ rất Tây, mặc dầu kiểu cách bà khác tôi một trời một vực, mặc dầu lần đầu tiên tôi gặp bà và không biết là lần thứ bao nhiêu tôi chờ đợi những sự lừa dối, những cạm bẫy của xã hội Sài Gòn, tôi vẫn không thể ngờ vực bà được.

Trong giọng nói của bà, trong cách xưng hô mẹ con, trong những tiếng thở dài lẳng đọng và những giây im lặng thoáng qua mà chỉ trong vòng tay của bà tôi mới cảm nhận kịp; bà có một vẻ chân thật không thể nghi ngờ. Tự nhiên nước mắt tôi chảy xuống. Phải chi người này là mẹ ruột của tôi? Đã từ lâu tôi thiếu vòng tay âu yếm của mẹ. Giờ đây tôi muốn gào lên thiệt to, thiệt lớn cho má tôi hiểu rằng, tôi đang khổ đau tủi hờn nhất khi nghĩ tới dự định, người đã cướp đi mất tình thương yêu của tôi.

Với suy tư ấy, tôi đã gục đầu vào lòng mẹ chị Thanh khóc nức nở. Vòng tay bà đưa ra ôm trọn tôi vào lòng và tiếng bà êm ái:

- Đừng khóc nữa con! Con sẽ là con của mẹ. Tất cả từ đây mẹ sẽ lo cho con như một người con ruột, nhưng mẹ chỉ xin con một điều là con phải đi học tiếp, không được bỏ dở.

Rồi nâng cằm tôi lên, bà biếu:

- Nhớ nghe bé! Đừng khóc nó mau già lắm đó!

Bây giờ tôi mới có dịp ngắm kỹ mẹ, vì từ đây tôi sẽ là con bà, được bà lo lắng và chiều chuộng.

Mẹ đẹp lắm, đẹp theo lối son phấn. Cặp mắt mẹ được hoá trang vừa buồn, vừa thu hút giống như mắt nữ tài tử Tây phương mà tôi đã từng được coi trên màn bạc... Cặp môi mẹ được thoa một màu son đỏ hồng rất bóng. Mẹ cười rất đẹp. Sống mũi cao, vì thế, chột nhìn, tôi thấy mẹ như lai vậy.

So với chị Thanh thì mẹ đẹp hơn rất nhiều, mặc dù chị Thanh còn trẻ. Nước da mẹ trắng một cách nõn nà, tươi mịn, còn chị Thanh da ngăm đen. Lối ăn mặc của chị cũng không được thanh nhã như mẹ. Có lẽ chị theo phong trào các cô gái Sài Gòn lúc này thích xài phấn đen, bôi thuốc cho nước da ngăm đen và thoa son màu thiệt đỏ.

Tiếng chị Thanh kéo tôi về thực tế:

- Mẹ và em qua dùng cơm.

Mẹ đứng dậy nắm tay tôi:

- Đi qua ăn cơm con. Còn Thanh à, sáng mai gọi mẹ sớm đưa em đi may đồ, xin trường học nghe con!

Bữa đầu tiên nơi căn nhà sang trọng với những chén tô kiểu thiết đẹp. Cơm ngon, năm sáu món ăn khác nhau, vậy mà tôi vẫn ngồi ngây ra chẳng muốn ăn. Mẹ và chị Thanh ép mãi tôi mới ăn hết chừng ba muống cơm.

Ăn xong, chị người làm bưng lên bàn một khay ba ly nước cam vắt, chị Thanh khuấy đường cho tôi và biểu:

- Uống đi em! Tối đói chị chờ đi ăn phở.

Nể lòng chị và mẹ, tôi đỡ lấy ly nước uống miễn cưỡng.

Xong xuôi mẹ nói mẹ đi mắc công chuyện một chút, hai chị em ở nhà, khi nào mẹ về mẹ chờ đi ăn.

Mẹ đi rồi, chị Thanh lên phòng chị. Còn lại một mình ở phòng khách, tôi bắt đầu ngắm từng cái ghế, từng bức ảnh, những chậu kiểng xinh xinh trang trí rất mỹ thuật. Bộ bàn ghế xa lông màu huyết dụ, tấm màn che cửa kiểng màu vàng thẫm. Trên tường treo hình mẹ và hình chị Thanh. Chiếc bàn ăn cơm hồi này được dọn dẹp sạch sẽ và một bình hoa được đặt lên với loại hoa Đà Lạt màu trắng cắm rất đẹp. Trên bàn kiểng, nơi bộ ghế xa lông, có để một đĩa hoa cắm theo lối Nhật, chỉ vên vên có ba bông hồng nhỏ rất dễ thương.

Cảnh vật quá tình mịch khiến tôi lại thấy buồn và muốn khóc. Má và ngoại có ai hiểu cho tôi lúc này?

Chị Thanh xuống với một bộ đồ mới: chiếc áo thun đỏ, quần sọc trắng, áo để trong quần ôm sát thân mình chị, một sợi dây thắt lưng bằng

xích mạ vàng, gọi cho người ta phải nhìn vòng eo nhỏ và cặp mông nở. Mái tóc chị cuộn cao lên. Chị trang điểm đậm hơn với làn môi đỏ, cặp mắt màu xanh óng ánh kim tuyến. Hai bên má, chị đánh màu hồng đậm cho hợp với ánh đèn buổi tối.

Tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy quay đĩa nghe rộn ràng. Chị Thanh nắm tay tôi nói:

- Em nhảy với chị một bản nghe!
- Em không biết nhảy.
- Chị dìu em mà, silo có ba bước à, đi em!

Tôi ngượng ngịu để chị dìu đi theo tiếng nhạc dìu dặt, trong lòng trống rỗng, buồn tê tái...

Chợt có tiếng chuông reo, chị buông tôi ra, chạy lại tắt máy và nói:

- Em ơi tụi nó đến! Chị giới thiệu em nghe, tin chắc tụi nó sẽ khoái em dữ lắm đó!

Chị người làm đã mở cửa cho mấy người bạn của chị vô nhà. Bốn người con trai và một người con gái đều ăn mặc quần áo sọc theo lối hippy. Chị Thanh giới thiệu:

- Đây là Liên em gái tao, tụi bay từ nay muốn mời tao đi đâu phải có em tao nữa. Liên sẽ vui với tụi mình trong những cuộc vui sắp tới. Hôm nay em tao mệt, tụi mình chơi để Liên ngồi chiêm ngưỡng, chịu không Liên?

Tôi nhìn chị khẽ gật đầu.

Chị Thanh và các bạn chị bắt đầu vào cuộc vui. Từng điệu nhạc vang ra từ máy hát, từng cặp thay đổi nhau dìu bước trong điệu nhạc. Một khay nước lớn do chị người làm bưng lên với những chiếc ly nho nhỏ, một chai rượu mạnh và một hộp nước đá.

Người ta dành riêng cho tôi một ly cam tươi pha chút rượu rum. Mấy người thay phiên nhau mời tôi nhảy. Tôi từ chối, nói mình không biết nhảy. Có người tình nguyện dạy tôi nhưng tôi vẫn một mực từ chối.

Ngồi một lúc lâu tôi nghe chóng mặt quá, tôi xin phép lên lầu đi nghỉ. Chị Thanh đưa tôi lên phòng ngủ và biểu:

- Em mệt cứ ngủ đi, các bạn về hết chị sẽ lên ngay. Đừng khóc nghe!

Chị Thanh xuống lầu rồi tôi mới thấy muốn khóc ghê gớm, và nhớ nhà khắc khoải. Tôi nằm úp mặt xuống gối để cho những tủi sầu chảy dài theo dòng nước mắt, và cứ thế ngủ thiếp đi...

Nhưng chỉ mấy giờ sau, hình như có cái gì mơn trớn da thịt làm tôi hoảng hồn tỉnh giấc nhìn quanh... Không, tôi chỉ nằm một mình!... Thì ra vì nhung đệm trải giường êm quá, vì lụa chiếc áo ngủ mỏng quá, mà tôi thì không quen... Ngọn đèn bóng mờ toả màu hồng dịu dàng càng làm cho căn phòng lạ quá, khác hẳn căn phòng tối mò với chiếc giường gỗ giát tre chiếu mỏng quen thuộc của tôi... Một cảm giác cô đơn lẫn trơ tráo thế nào đó, tôi lấy bộ quần áo học sinh giấu trong xó tủ mặc vào và đẩy cửa đi ra. Tôi không có ý định rời bỏ gia đình chị Thanh, nhưng ngủ thì nhất thiết phải về nhà mình.

Đến chân cầu thang thì ánh đèn chói loà, tiếng nhạc, tiếng nói cười ầm ĩ từ phòng khách bỗng đập vào tai mắt tôi một lúc. Họ vẫn còn vui đùa... Không thể đi qua nơi ấy để ra đường được. Tôi cúi đầu, im lặng quay về phòng.

Sáng ra, chị Kim Thanh hối tôi dậy sớm. Chị lấy nước cho tôi rửa mặt trong khi chị người làm chuẩn bị bữa điểm tâm. Tôi thấy mẹ và chị Kim Thanh gợn gò trong những bộ đồ tây bó sát người. Tôi đoán chắc hai người sắp đi đâu nên mới thăng bộ như vậy. Khi ngồi vô bàn ăn, mẹ nhìn tôi nói:

- Ăn đi con, ăn rồi mẹ chở hai chị em vô Chợ Lớn, lụa vải may đồ, con sẽ có áo quần mới tức thì à Liên!

Tôi vừa gật đầu vừa mỉm cười thay cho lời đáp. Chị Kim Thanh đặt trước mặt tôi một ly sữa tươi với một đĩa bánh ngọt. Tôi cầm cái muỗng nhỏ trên tay một cách ngượng nghịu. Từ những chiếc ly cho đến những cái đĩa, muỗng đều mới lạ đối với tôi. Tôi miễn cưỡng nhắm nháp ngụm sữa với miếng bánh để làm vui lòng mẹ và chị Thanh. Thiệt tình tôi không muốn ăn một chút nào. Nỗi buồn nhớ xâm chiếm lòng tôi. Tôi hình dung thấy vẻ mặt đau buồn, hốt hoảng của ngoại, của má và tâm tư rộn rục một nỗi ân hận...

- Lẹ lên chớ Liên, đi sớm đặng còn chơi phố mà!

Chị Thanh thấy tôi cứ ngồi ngây ra không chịu ăn uống gì nên hối vạy. Tôi ngó sang hai người thấy hai ly sữa đã cạn mà tôi vẫn còn nguyên cả ly. Nghe chị Thanh nói cho đi chơi phố, tôi nghĩ cũng hay, đi cho khuây khoả. Tôi nhấp thêm một ngụm sữa rồi đứng lên nói:

- Liên xong rồi nè, mẹ với chị Thanh cho Liên đi với nghe!

- Ừa, mẹ đang chờ con mà!

Mẹ trả lời âu yếm rồi dẫn hai chị em ra xe.

Chiếc xe Mazda của mẹ từ từ ra khỏi cổng, nhẹ nhàng đưa ba mẹ con tôi tới Chợ Lớn. Tôi ngồi kế mẹ vừa quan sát phố phường, vừa tò mò ngắm nghía mẹ thiệt kỹ. Mẹ mặc bộ đồ màu huyết dụ bó sát người, trang điểm rất duyên. Mẹ lái xe cừ thiệt. Đôi tay và ngón tay mẹ óng ánh những vàng, hạt xoàn...

Chiếc xe bỗng dừng lại, mẹ chống tay lên vô lăng, mở cửa xe cho tôi và nói:

- Chợ Lớn đó con, xuống đi, cả Thanh nữa. Hai chị em vô chợ lựa vài may ít đồ cho Liên. Thanh dẫn em đi giùm mẹ nghe con, mẹ mắc công chuyện phải đi, chùng tiếng nữa mẹ sẽ lại đón đi chơi và đi ăn.

Mẹ quay xe đi rồi, chị Kim Thanh dẫn tôi vô chợ. Qua bao nhiêu dãy hàng. Những khoang bày thức ăn ngon ngon gà chiên, chó chiên... Người

ta mời chào nhau rồi rít. Tôi vấp phải một bà thiết bự, đi từ hàng gà chiên ra, bả phát khùng la lên:

- Ngử nhỏ này kỳ cục, đui sao mà nhào vô người ta mới sáng ngày?

Chị Kim Thanh vừa lôi tay tôi đi vừa nói hắt:

- Thôi bà ơi, đừng chút xíu mà cũng la ầm lên, xì...

Tôi đi theo chị, im lặng không nói gì. Mọi người xung quanh đổ dồn ngó chúng tôi, có những tiếng xì xào:

- Con nhỏ hiền quá ta!

- Con nhỏ này lạ thiệt!

Nghe những tiếng đó tôi thấy nóng bừng cả mặt, phần vì mắc cỡ, phần vì tủi thân. Tôi sợ không dám nói qua lại với bà kia vì tôi nghĩ rằng tôi có lỗi, con nít vô ý bị la là chuyện thường, thế mà người ta cũng phải ngạc nhiên làm gì...

Thấy tôi cứ cặm mặt đi, chị Kim Thanh nói:

- Liên sợ à? Không làm già để nó ăn hiếp hoài tức lắm. Em phải tập cho quen chớ! Vậy mà em ra đường một mình là bị tụi nó chọc cho dài dài.

Tôi cười ngượng nghịu:

- Thôi mà chị, mình có lỗi còn làm già chi?

Chị Thanh giọng bực tức:

- Em khờ lắm, ở đây không có lỗi lạc chi cả, ai mạnh mồm là được. Cứ như em thì rồi người ta cười lên cả đầu ấy, nhứt là mấy mụ bự bự cỡ đó, các mụ ưa làm phách thấy mồi.

Tôi không cự lại nữa vì biết chị đang bực mình. Hai chị em im lặng đi tiếp.

Vượt qua hai dãy hàng lớn nữa, tới dãy bán vải và đồ mặc. Người ta trưng bày đủ các loại gấm vóc lụa là... Những cây vải thiết lớn xếp cạnh nhau với đủ màu, đủ các loại hoa. Những bộ đồ may sẵn đủ kiểu treo bên nhau. Quanh các lô hàng, khách mua đua nhau ngắm nghía, lựa chọn. Những tiếng mời chào nghe đến ngọt tai:

- Mua giùm đi cô bác ơi! Loại này thứ thiết đây, “soa rê”⁽¹⁾ đây, màu nào cũng tuyệt cả...

Một bà nín tay tôi lại, nói:

- Mua đi cưng! Nào lấy màu hồng tươi hay màu đỏ mận chín? Mặc sức lựa nghen!

Tôi ngó chị Thanh, chị hiểu ý biểu:

- Em chịu màu nào thì lựa đi! Tùy em đó, lựa đi rồi chị trả tiền cho.

Tôi lựa mấy màu, chị đều xua tay lắc đầu:

- Em lựa màu thì được nhưng thứ đó xoàng quá, cứ lựa thứ nào mặc nhứt ấy, chị có dư tiền cho Liên mà, đừng lo.

Người tôi run lên vì cảm động. Ngày trước còn ở nhà với má, tôi chưa bao giờ được mặc những thứ đó. Giờ đây, mấy thứ vải tôi lựa tôi còn ngắc ngứ chỉ lo mình với cao quá. Vậy mà chị lại chê, bởi tôi đâu có đồng tiền nào trong tay? Mà không hiểu chị Kim Thanh làm chi được lắm tiền thế?

Chị Kim Thanh đi hết các lô hàng hỏi giá rồi kéo tôi tới một lô nói:

- Đó, mặc nhứt đó, bây giờ em lựa màu đi!

Tần ngần với hơn hai chục màu vải, cuối cùng tôi lựa màu đỏ sậm. Chị Thanh ngạc nhiên hỏi tôi:

- Ủa, sao em không lựa màu tươi một chút, lựa cái màu đó buồn chết.

- Tại em ưng màu đỏ mà chị!

- Em chắc hấp với mẹ lắm, mẹ cũng ưa cái màu êm dịu đó dài dài. Chị thì chỉ thích mỗi một màu đỏ, mà phải đỏ rực vậy nè!

Vừa nói chị vừa vỗ tay cái đống vô chiếc quần tây đang mặc. Với tôi, cái màu đó ác liệt quá. Tôi mỉm cười nói:

- Em chắc màu đó hấp với em hơn các màu khác nên em lựa thôi.

Chị Thanh đếm tiền trả cho chủ hàng. Tôi cầm bọc vải trên tay thiết hồi hộp. Chị Thanh dẫn tôi vô tiệm may thời trang. Tôi may hai bộ đồ tây hai kiểu khác nhau, một kiểu bó sát và một kiểu rộng thùng thình dưới ống quần, kiểu này tôi thường thấy mấy người con nhà giàu chơi kiểu hippy mặc. Chị Thanh có vẻ khoái lắm, biểu tôi:

- Kiểu đó em mặc chắc đẹp dữ đó, may ào ào đi, vải tốt đã đành, còn phải biết may cho hợp thời trang mới là người biết ăn chơi em ạ, chị thích Liên thật diện cho tụi nó phục lác mắt.

Về việc lựa kiểu may đồ, tôi hoàn toàn chiều ý chị Kim Thanh vì tôi chưa thạo. Khi còn ở nhà với má, má thường may phóng hoặc mua đồ may sẵn về cho tôi mặc, chưa bao giờ má đưa tôi tới tiệm. Hôm nay đi với chị Kim Thanh tôi không dám để lộ ra điều đó. Như hiểu tâm trạng tôi, chị biểu:

- Lần này em chưa quen nên chị lựa giùm, còn sau em phải tự động đó nghe, mà sau này không chừng Liên lại rành hơn chị ấy chớ!

Hai chị em cùng cười. Tôi mắc cỡ với chị Thanh và với chính mình. Đúng là đối với xã hội phần hoa này, tôi là người vừa mới đến, ngỡ ngàng, lạ lẫm với mọi thứ.

Gần trưa mẹ quay lại đón tôi và chị Thanh. Mẹ hỏi tôi muốn đi chơi đâu mẹ đưa đi. Tôi nói tôi không thích đi chơi đâu cả. Mẹ chở hai chị em đi ăn rồi về nhà.

Trong khi nói chuyện vui nơi phòng khách, mẹ hỏi:

- Hai chị em lựa vải chi may đồ đó? Có dễ coi hông?

Chị Kim Thanh trả lời:

- Con để tự em lựa màu mẹ ạ. Liên ưng những màu êm dịu nên em đã lựa màu đỏ sậm, còn đồ thì may đồ tây ở hiệu Kim Châu mà mẹ thường may đó, mẹ chịu không?

Mẹ cười vuốt má tôi:

- Ừa, cái màu hay đó, còn tài của Kim Châu thì khỏi lo rồi, được để chiều mẹ ghé mẹ lấy luôn cho nghe!

Chiều mẹ lại đánh xe đi, còn tôi và chị Thanh ở nhà, chị đề nghị:

- Không đi đâu nữa nha! Lên phòng chị nằm nói chuyện cho hay.

Hai chị em nói chuyện, tự nhiên tôi lại thấy vui vui vì những câu chuyện của chị. Rồi chị bỗng hỏi tôi:

- Liên tính đi học tiếp chứ? Mẹ và chị trông cho em học, ráng đi sau này thành đạt thì cả nhà được tiếng thơm lây. Còn trường học, tiền học thì em khỏi lo, mẹ và chị có dư sức để nuôi em ăn học, chỉ cần em đi học đều là được. Như vậy chịu không cưng?

Lần thứ hai, tôi nghe được trong ngôi nhà này một lời nói chân thành như toát lên từ nỗi niềm uẩn khúc nào đó... Tại sao thế nhỉ?...

Tại sao tôi đi học mà những con người này lại được thơm lây?... Má tôi cũng đã khuyên tôi y hệt. Nhưng đó là má tôi, một thứ thân cò lặn lội... Còn với mẹ con chị Kim Thanh thì họ cần gì đến tôi kia chứ, sự đỗ đạt của tôi sẽ thêm được gì vào cuộc sống giàu sang đã căng ứ của họ kia chứ? ... Thôi, đúng là Chúa thương tôi rồi, chỉ có thể giải thích như vậy. Tuổi ấu thơ của tôi không hề phạm tội lỗi mà vẫn bị người ta đập nát, nên bây giờ Chúa ban phước cho tôi gặp hai vị thiên thần giúp tôi hàn gắn lại đoạn đời đã gãy...

Nghĩ vậy, tôi rưng rưng nước mắt:

- Được mẹ và chị thương vậy, Liên đâu dám phụ lòng, nhưng chị cũng phải đi học thì Liên mới chịu.

Chị nói tỉnh bơ:

- Chị đi học là một nhẽ khác, rồi em sẽ hiểu. Cuộc đời chị như bị quá đà rồi Liên à, đi học chỉ là một hình thức để dễ “làm ăn” thôi. Còn với em, chị không muốn cho em đi theo con đường của chị. Em phải học để có bằng cấp thực sự. Sau này em ra cuộc sống, em sẽ không bị những kẻ khác ăn hiếp, em sẽ có chỗ đứng đàng hoàng trong xã hội bằng học vị của em.

Tôi hơi ngớ ngàng trước câu nói lạ lùng của chị, nhưng chưa hết xúc động nên tôi chỉ lí nhí trong cổ họng:

- Vâng, em xin cảm ơn chị nhiều.

Chị Thanh dí nhẹ ngón tay vô trán tôi mừng yêu:

- Gớm, coi bộ Liên ưa “cảm ơn” quá ha! Đã làm chị của em rồi thì phải lo sống cho tròn bốn phận chứ. Em đừng ngại chi cả nghe Liên!

Bàn tay chị vuốt nhẹ vô người tôi, rồi chị ôm lấy tôi thật chặt như sợ tôi trốn đâu mất. Trong những giây phút ấy, tôi như chìm trong nỗi xúc động dâng trào. Nếu không được gặp chị Kim Thanh và mẹ chị, chẳng biết cuộc đời tôi sẽ đi tới đâu!

Dần dần tôi bớt buồn nhớ nhà. Cuộc sống thực tế hàng ngày nơi đây đã làm cho tôi không muốn cũng phải quên đi chuyện cũ. Mẹ đã xin cho tôi học ở trường Hưng Đạo. Ngoài những giờ tới lớp, tôi lo phụ mẹ việc ở nhà. Rồi tôi thật sự bị cuốn hút vô nếp sinh hoạt của mẹ và chị. Một tuần lễ, nhà có hai ba bữa tiệc. Tôi đi học về phụ mẹ đi mua hoa, sắm quần áo, son phấn, mua các thứ cần dùng trong nhà, đi chợ với mẹ mua trái cây, đi ăn nhà hàng, đi tắm pít-xin với chị, tới nhà các bạn gái chị ăn uống, nhảy đầm... Bao nhiêu thời giờ cũng không đủ với mẹ con tôi. Sợ tôi học yếu, mẹ còn mượn giáo sư về nhà dạy thêm.

Mẹ và chị thường đi vắng nên tất cả mọi việc trong nhà đều giao cho tôi cai quản, kể cả người làm.

Cuộc sống ở đây, tôi thấy tất cả là tiền. Mẹ nói chuyện với ai cũng nói về tiền. Tôi buồn mẹ cũng cho tiền, biểu đi chơi để quên. Đồng tiền trong tay mẹ và chị luân chuyển thật dễ dàng, mỗi lần mẹ ở bar về, tiền mẹ đổ ra cả đồng, tôi phải phụ với mẹ đếm hoài mới hết. Còn chị Thanh, mỗi khi chị vắng nhà là sáng chị mang về trên trăm ngàn. Có điều đặc biệt là mẹ và chị không xài tiền chung bao giờ. Chỉ thỉnh thoảng hai người mới tặng quà nhau thôi.

Tôi được cả mẹ và chị cho tiền thường xuyên để xài. Đối với chị người làm, mẹ cũng dùng tiền để sai khiến. Ban đầu tôi rất khó chịu với những câu nói trịch thượng của mẹ:

- Thím Tư lấy cho tôi ly nước uống!

- Chú Hai ra bưng đồ vô cho cô út!...

Mẹ thường nói với tôi:

- Mấy đứa làm này, mình mà không biết cách sai khiến, nó leo lên đầu nó ngồi. Vì thế con muốn gì cứ biểu nó làm cho. Muốn nó để hầu chớ đâu phải để làm mẫu?

Buổi tối trước khi đi ngủ, mẹ sai người đắp bóp, mẹ biểu cái đó thành nếp rồi, nếu không rất khó ngủ. Cả với tôi, mẹ cũng bắt người làm đắp bóp, tập thói quen để ngủ cho thoải mái. Mới đầu tôi mắc cỡ không chịu, vừa ái ngại nữa, mẹ đã giải thích:

- Con ngốc lắm. Việc gì mà phải thương chúng nó? Mình nắm đồng tiền trong tay, mình muốn gì chẳng được. Còn nó muốn có tiền thì nó phải làm theo ý mình chớ có chi lạ đâu? Sống ở cái xã hội kim tiền này, người nào có nhiều tiền, làm chủ đồng tiền là làm chủ được tất cả con ạ.

Cuộc sống với mẹ và chị nuôi đã thật sự thay đổi con người tôi một cách nhanh chóng. Tôi tự nhận thấy điều đó qua từng giây từng phút. Mới

có hai tháng trời mà cô bé Liên ngây thơ, nhút nhát đã thành một cô Liên đài các, quý phái. Những chiếc áo đầm đủ kiểu, những bộ đồ tây mới lạ bây giờ đối với tôi không còn một chút ngượng ngập như ngày đầu mang nó trên người. Ngược lại, tôi cảm thấy hãnh diện mỗi khi được sánh vai với mẹ và chị đi ăn, đi chơi. Tôi tập sống sang cả, tập lạnh lùng, đứng vững với cuộc sống xung quanh.

Mỗi khi thấy tôi buồn, mẹ tôi thường biểu:

- Sao buồn hoài vậy con? Phải vui, phải bỏ sự đời thì mới trẻ, mới đẹp được lâu, dại gì mà buồn phiền cho khổ?

Trong sinh hoạt hàng ngày, mẹ và chị uốn cho tôi từng cử chỉ, từng câu nói. Mẹ dạy tôi cách ăn mặc, trang điểm để làm mình nổi thêm, đẹp thêm. Tôi nói bình thường, mẹ chê là “cứng”, mẹ biểu nói vậy người nghe ít thiện cảm... Tôi từ chỗ sống gượng gạo, bây giờ lại thành thạo và có nghệ thuật nữa, trong căn nhà này.

Mẹ và chị dành riêng cho tôi một chiếc xe máy để đi học. Tôi có đứa bạn tên Hồng học cùng lớp. Hồng không có xe nên hàng ngày tôi thường chở nó cùng đi, cùng về. Nhà Hồng ở gần nhà tôi, cách một con đường lớn. Nhà nghèo, mẹ Hồng bán cháo lòng ở xóm để kiếm tiền. Mỗi khi tới cổng nhà tôi, Hồng không dám nhấn chuông nên cứ đứng đợi ở ngoài. Khi tôi mở cổng đem xe ra là nó ngồi lên xe để tôi chở nó đi. Nó biết tôi rất thích ăn me chín nên thường mua sẵn để trong cặp sách tới trường ăn. Hai đứa chơi cũng thân thân, không dè chị Kim Thanh theo dõi thấy tôi chở Hồng nhiều lần, một hôm chị biểu tôi:

- Liên như vậy mà cứ chở cái con Hồng trông như một tên người làm! Thím Tư nhà mình thấy còn hay hơn nó. Hôm qua chị thấy nó mặc quần ống thấp, ống cao đi vô chợ mua mấy con cá ươn, Liên mà thấy chắc hẳn sẽ ghê, nó chùi vô quần rồi nó ngồi lên xe Liên.

Tôi nói với chị:

- Tội nó chị, nó không có xe mà đi xe lam tốn tiền, mình cho nó đi nhờ có sao đâu.

Chị Thanh có vẻ giận nói:

- Chị thì không nói nhưng bạn chị nó thấy nó cười nhà mình. Em biết không, nhà mình giàu, em nên tìm bạn giàu mà chơi.

Thế là từ hôm đó tôi không chở Hồng nữa. Chúng tôi cũng rất ít gặp nhau vì Hồng thường đi học muộn, có bữa người ta vào học được nửa buổi nó mới tới, lâu dần nó bỏ học luôn.

Nghĩ hoàn cảnh của Hồng cũng tội nghiệp, tôi lại chợt nhớ tới má và các em tôi. Má tôi không đến nỗi khổ, gia đình tôi là một gia đình gia giáo nên từ nhỏ tôi được sống trong sự giáo dục lễ phép. Nhưng rồi sống bên mẹ và chị Thanh, càng ngày tôi càng đổi khác. Tôi quên hẳn những gì của thời thơ ấu xa xưa để nghĩ mình là người được và đang sống trong cảnh giàu sang.

Khi mẹ và chị Thanh vắng nhà, tôi thường chăm sóc những cây hoa cảnh của mẹ trồng từ hồi nào. Đó là một việc làm mà tôi rất thích. Nếu có ai tới hỏi, hoặc kêu điện thoại cho mẹ, thì tôi phôn tới bar kiếm mẹ về.

Một buổi chiều tôi đang sửa lại mấy bình hoa, chợt nghe tiếng chuông reo liên hồi. Tôi ngạc nhiên không hiểu ai tới mà nhấn chuông dữ thế. Nhưng tôi vẫn bình tĩnh ngồi cắt cành bông hồng tỉa lá vì tin có chị bếp ra mở cửa. Lát sau nghe tiếng chị bếp mừng rỡ:

- Ông Ros về cô Liên ơi! Cô mau kêu điện thoại cho bà!

Tôi ngó chị gạt đầu rồi bước lại bàn mẹ đặt điện thoại. Đang rà số thì một người Pháp bước vô với hai chiếc va li lớn. Ông ta gạt đầu chào tôi và hỏi bằng tiếng Pháp:

- Xin lỗi cô, Đan Phượng có ở nhà?

Tôi hiểu ý nhưng không rành tiếng Pháp nên phải dùng tiếng Anh để trả lời:

- Thưa ông, tôi không rành tiếng Pháp nhưng tôi hiểu ông muốn hỏi bà Đan Phượng. Tôi đang kêu điện thoại cho mẹ tôi về.

Người đàn ông Pháp này khoảng trên năm mươi tuổi, rất lịch sự trong bộ đồ tây bình dị: một áo sơ mi trắng và chiếc quần tây màu nâu. Ông ta ngó tôi cười rất tươi và nói lại bằng tiếng Anh:

- Cô là cô bé Liên! Tôi đã được Đan Phượng giới thiệu qua sự liên lạc telephone. Cô là con Phượng thì cô cũng là con tôi.

Tôi tròn mắt ngó ông ta. Không ngờ mẹ nuôi tôi đã để ý lo lắng cho tôi đủ chuyện. Ớn của mẹ thiệt lớn, tôi không biết sẽ làm gì sau này để đền đáp lại. Về ông Ros là chồng của mẹ, tôi mới được chị Kim Thanh kể lại là mẹ có chồng Pháp, thỉnh thoảng mới về với mẹ ít ngày rồi lại đi. Ông ta có công ty xuất nhập cảnh ở Việt Nam và Pháp nên đi về bất thường chớ không ở luôn với mẹ.

Tôi hỏi ông Ros:

- Ông cần nói chuyện với mẹ Phượng không?

Ông ta cười và nói:

- Liên tự nhiên đi, nói tôi vừa về tới.

Tôi quay điện thoại tới nhà hàng của mẹ. Sau khi biết tin ông Ros về, mẹ mừng lắm biểu cho mẹ nói chuyện với Ros, Ros hăm hở bước lại bàn điện thoại và đón lấy ống nghe. Chừng năm phút sau ông ta đặt máy xuống và nói với tôi:

- Liên cho phép tôi lên phòng của mẹ Liên tôi thăm nghe!

Tôi không ngó ống, trả lời:

- Mời ông cứ tự nhiên.

Tôi kêu thím Tư phụ ống mang đồ lên phòng của mẹ. Khoảng hai mươi phút sau mẹ về. Vừa thấy tôi, mẹ tươi cười hỏi:

- Ros tắm chưa Liên? Còn con, con đang làm gì đó?

Tôi thấy hạnh diện và xúc động vì mẹ và chị chưa bao giờ quên tôi, dù bất kỳ trường hợp nào. Tôi nói:

- Mẹ ơi! Ông ở trên phòng mẹ. Còn con, con đang sửa mấy cành bông, mẹ coi đẹp không mẹ?

Mẹ hôn tôi nơi má và khen:

- Con gái út mẹ làm thì dĩ nhiên phải đẹp rồi. Nào lên đây với mẹ coi thằng Pháp điên này nó mua cho chúng ta những gì nào!

Tôi rất ngạc nhiên với mẹ. Sao chồng mẹ về mẹ không mừng riêng mà còn phải kéo tôi lên nữa.

Cánh cửa phòng ngủ của mẹ mở ra, trong lúc ông Ros chỉ mặc một chiếc quần lót. Ông thấy mẹ và tôi liền vội vàng xin lỗi. Tôi lui ra ngoài cửa còn mẹ bước vô. Tôi nghe thấy mẹ và Ros nói với nhau thiệt âu yếm. Tôi nghe và hiểu mập mờ ông Ros nói rằng xa mẹ ông nhớ, mẹ có vẻ đẹp hơn trước, màu áo mẹ may đẹp và trẻ lắm... Tiếng mẹ nhõng nhẽo hờn yêu:

- Sao anh không báo cho Phượng biết trước để Phượng đi đón?

- Anh muốn dành cho em một sự bất ngờ.

Chắc mẹ chợt nhớ đến tôi liền chạy ra kêu:

- Kia sao con không vô? Ông đã vận quần áo dài rồi.

Tôi bước nhẹ vô gật đầu chào ông ta. Một lối chào rất Tây. Ông ta giơ tay đón tôi và hôn nơi trán một cái. Mẹ cười rất tươi bảo với ông ta:

- Có đúng như lời Phượng nói cho anh nghe về con gái không? Anh có mua cho Liên mấy cái áo thun mà Phượng dặn không?

Ros gật đầu vuốt tóc tôi khen đẹp và biểu mẹ:

- Em mở va li ra, đồ của ba mẹ con em. à, còn Thanh đi đâu rồi?

- Thanh nó tới quán chắc cũng gần về.

Tôi nghe cuộc đối thoại giữa mẹ và ông Ros mà thấy tức cười. Mẹ vừa kêu ông Ros là “thằng Pháp điên” mà bây giờ trước mặt ổng, mẹ lại nói toàn những lời dịu dàng, dễ thương thế? Cứ coi cách xưng hô của mẹ với ổng thì ai cũng nghĩ là hai người yêu thương nhau lắm... Với đầu óc trẻ thơ của mình, lúc đó tôi chưa biết suy diễn nhiều lắm, chỉ thấy ngồ ngộ vậy thôi.

Câu chuyện của mẹ với ông Ros luẩn quẩn thế nào rồi cũng xoay qua công chuyện làm ăn. Mẹ nói cho Ros biết cái bar của mẹ lúc này rất đông khách. Tôi chưa một lần đặt chân tới đó nhưng từ rất lâu, từ khi bắt đầu về làm con của mẹ, làm em của Kim Thanh, tôi đã được biết mẹ là một bà chủ bar có tiếng ở Chợ Lớn. Theo lời chị Kim Thanh kể lại mẹ đặt tên bar là “Phượng”. Những người Mỹ thường kêu là “Lôlôba”. Khách của mẹ phần đông là khách ngoại quốc, vì thế mẹ thường thu được số tiền lời rất lớn. Các cô gái làm trong bar của mẹ thì trưng diện đủ kiểu. Cô nào cũng được mẹ sòng phẳng và hậu đãi nên vừa sợ vừa rất phục mẹ.

Còn căn nhà này là do ông Ros mướn năm cho mẹ ở, vừa để lấy chỗ cho ông trú chân mỗi lần qua lại. Tiếng là vợ chồng nhưng hai người ít khi gặp nhau. Ông Ros mỗi lần qua Việt Nam đều sắm cho mẹ đủ thứ, cho mẹ tiền, sống một đôi tuần rồi lại đi.

Đối với mẹ, Ros là một món hời về vật chất. Mỗi lần ông ta về, mẹ chỉ cần chú ý xem ông ta đem theo những gì cho mẹ. Ông Ros thì ổng nói ổng yêu mẹ lắm. ổng khuyên mẹ nghỉ bar đi, ông sẽ bao cuộc sống cho, nhưng mẹ không chịu. Nghe chị Kim Thanh nói có lần hai người tâm sự về tình yêu, Ros hỏi mẹ:

- Người đàn bà phải có một điểm tựa chính, đối với Phượng điểm tựa đó là chồng hay con?

Mẹ cười trả lời:

- Phượng chẳng có điểm tựa nào hết, tự tựa vô mình thôi!

Ông Ros không có con với mẹ. Trước đây, hồi còn trẻ, mẹ cũng đã sống một thời “nổi sóng khuynh thành”, làm điên đảo bao nhiêu tướng tá phong tình của Pháp khi chúng chiếm đóng Việt Nam. Sau đó mẹ quen một người Pháp làm nghề bẻ ghi tàu hoả, hai người sống với nhau và sanh được chị Kim Thanh. Rồi ông ta bị chết vì tai nạn tàu hoả. Từ đó mẹ không lấy chồng nữa, quay lại với nghề đi khách lấy tiền nuôi chị Kim Thanh. Cái bar này của mẹ mới mở chừng ba, bốn năm, sau khi mẹ qua Nhật sửa sắc đẹp về. Ông Ros cũng là một người khách tới bar của mẹ, hai người thích nhau qua một vài lần tiếp xúc, rồi đi tới thoả thuận sống chung, Ros đã bỏ tiền mua căn nhà này cho mẹ và chị Thanh ở.

Lần đầu tiên gặp tôi, Ros cho tôi một con búp bê bằng máy và rất nhiều quà. Với mẹ và chị Kim Thanh ông sắm cho đủ các kiểu quần áo lót.

Tối hôm đó, cả nhà đi ăn cơm tiệm ở nhà hàng Kim Hoa Sài Gòn. Trong bữa ăn, Ros tỏ vẻ quan tâm tới tôi và chị Kim Thanh, cả mẹ nữa, hai người thi nhau chăm sóc chị em tôi. Những người qua lại ngó vô thấy thật là một gia đình hạnh phúc.

Ăn xong, ông Ros đưa ba mẹ con vô một câu lạc bộ của Mỹ để nhảy đầm. Ros gặp hai người bạn Mỹ liền mời lại và giới thiệu đôi bên.

Trong phòng, mấy con đầm Mỹ đang ca những thứ nhạc ngoại quốc cuồng loạn, trên mình chỉ có một chiếc áo nịt hở hang và chiếc quần lót vừa bằng bàn tay. Nó rên xiết qua từng lời ca, lúc ảo não, lúc lại lồng lên như vũ bão. Tiếng người cười nói, tiếng nhạc, tiếng chân... nhộn nhạo làm tôi thấy chóng mặt. Mẹ và chị Kim Thanh quá quen với cảnh này.

Hai người Mỹ mời chị Thanh ra nhảy. Tôi ngồi coi từng cặp ôm nhau quay tít trên pít, nổi buồn lại thoáng qua khi nghĩ tới má và các em ở nhà. Trông những khuôn mặt đỏ gay vì rượu, những nụ cười nhăn nhó, đảo điên, tôi chỉ muốn chạy trốn khỏi cái khung cảnh ma quái đó.

Chị Thanh bước lại thấy tôi thẫn thờ hỏi:

- Em sao vậy? Ra nhảy với chị ghen!

- Em chóng mặt muốn về - Tôi lắc đầu trả lời chị.

Chị Thanh có vẻ hơi lo nhưng chị khuyên tôi:

- Thôi ráng đi Liên, ngồi thêm một chút nữa. Em mà về tội nghiệp, mẹ sẽ mất vui.

- Thôi chị ra nhảy đi! Em ngồi coi mẹ và chị nhảy. Em nhảy còn yếu quá sợ người ta cười.

Biết tánh tôi ít khi nào chịu nói tới lần thứ hai nên chị Thanh nói trước khi ra sàn nhảy:

- Em coi chị nhảy xem có được không nghe? Cấm buồn nữa đấy. Lát về chị sẽ kể cho nghe một chuyện này vui lắm.

Tôi ngồi đợi cho mẹ và chị vui. Ngó bao nhiêu cặp cùng ôm nhau lướt trên sàn nhảy, tôi thấy mẹ nổi bật giữa đám người ma quái đó. Một lúc lâu mẹ ngừng nhảy bước lại chỗ tôi ngồi. Thấy vẻ mặt trầm tư của tôi mẹ biểu:

- Con nhảy với ông Ros nghe? Một bản thôi cho vui.

Tôi nói với mẹ:

- Thôi mẹ, ngồi coi mẹ nhảy con thấy vui rồi, con hơi chóng mặt.

Mẹ vội vàng mở bóp lấy dầu xức cho tôi rồi biểu:

- Con thấy sao? Muốn về không?

Ông Ros đến bên cạnh mẹ, ông cũng hiểu tiếng Việt nên nghe mẹ nói vậy, ông hỏi mẹ:

- Phụng đưa con về nghe! Sợ nó trúng gió.

Tôi nói với ông:

- Không sao đâu, mẹ và ông cứ vui đi, một chút Liên sẽ hết ngay.

- Đừng nên cố gắng, chúng ta có nhiều đêm vui. Về nhà mình uống trà nói chuyện, không khí thoải mái hơn - Ông Ros đề nghị.

Mẹ gật đầu đồng ý. Ông Ros nói chị Thanh mời luôn hai người Mỹ về nhà chơi.

Tôi đi xe trước cùng với mẹ và ông Ros, còn chị Thanh đi chung với hai người Mỹ trên xe của họ. Sau khi về tới nhà tất cả lên sân thượng ngồi ăn bánh và uống rượu. Hai người Mỹ nói chuyện với chị Thanh về các cuộc đi chơi, đi nhẩy ở các vũ trường Sài Gòn. Bỗng người trẻ hơn xoay qua hỏi tôi:

- Cô có thích đi tắm biển không? Bữa nào chúng tôi mời cô và cô Thanh.

Tôi ngó chị Thanh lúng túng. Chị hiểu ý liền trả lời thay tôi:

- Được, các anh cứ chuẩn bị ngày tốt, chị em tôi sẵn sàng.

Mẹ xen vô câu chuyện. Mẹ nói cho hai người Mỹ biết là tôi còn đi học, ít được giao thiệp nên nhút nhát. Người Mỹ lớn tuổi hơn, có lẽ ngang với ông Ros nói:

- Cô ta dễ thương quá! Tôi hứa sẽ cho cô ta kẹo luôn. Bà cho tôi biết cô ta học ở trường nào?

- Hưng Đạo - Mẹ trả lời.

- Cô ta bao nhiêu tuổi?

- Mười bốn tuổi.

- Đẹp quá, đôi mắt buồn của cô ta!

Mọi người vui với rượu, bánh và những câu chuyện không đâu vào đâu. Tôi ngồi lặng lẽ như người ngoài cuộc. Một làn gió nhẹ từ dưới sân

đưa lên mang theo mùi hoa lan thoang thoảng. Tôi hít lấy cái hương thơm ấy và cảm thấy trong người nhẹ nhõm hẳn đi.

Một bữa sau, ông Ros mắc công chuyện phải đi. Cuộc sống của ba mẹ con tôi lại trở lại bình thường. Tôi vẫn ngủ chung với chị Kim Thanh. Hai chị em thường tâm sự mỗi khi nằm trên giường. Biết tôi mê tiểu thuyết, chị Thanh hay kiếm về cho tôi coi. Rồi chị kể cho tôi nghe về những cuốn chị từng coi. Những cuộc tình duyên rắc rối, những tay ăn chơi, những vụ cướp ly kỳ... Dần dần tôi bị lôi cuốn thực sự. Chị Thanh thường giải đáp những điều tôi chưa hiểu trong từng cuốn tiểu thuyết. Chị biểu với tôi:

- Liên thấy tiểu thuyết mê hông? Cuộc sống của mình mà như tiểu thuyết mới tuyệt hé!

- Thì hàng ngày chị chẳng sống như tiểu thuyết đó sao? Hèn chi mà Liên thấy chị khi nào cũng ưa thay đổi...

Nghe tôi nói vậy, chị Thanh mỉm cười coi bộ hài lòng lắm. Lúc này trông chị đẹp hẳn ra. Đôi mắt mơ màng ngó lên trần nhà. Chị nằm duỗi thẳng chân, chiếc quần tây bó sát làm nổi hẳn cặp đùi nảy nở, chắc nịch. Phải nói chị có một cơ thể rất cân đối, khỏe mạnh, mới gặp đã nhận ra những nét ngộ nghĩnh là lạ của một đứa con lai. Chị nói tiếng Pháp rất rành nên thường khi tiếp chuyện, chị ưa dùng tiếng Pháp nhiều hơn tiếng Việt Nam. Tôi nhớ rất nhiều lần đi chơi cùng chị, chị đùng những người bạn lai, thế là họ cười giỡn thi nhau tuôn ra hàng tràng tiếng Pháp, có khi chị còn dịch cho tôi nghe từng câu. Nếu có người bạn nào chú ý đến tôi và muốn hỏi chuyện thì chị vội vàng đỡ lời luôn:

- Em tao còn nhất, tụi bay thông cảm nghe! Bữa sau em tao tiếp chuyện tụi bay chưa muộn mà.

Tôi cứ theo chị hoài, lần lần đâm mê những giờ phút như thế. Những rụt rè, mắc cỡ trong tôi mất đi lúc nào không biết. Và bây giờ tôi háo hức chờ đợi thật sự những cuộc đi chơi với chị, mỗi lần đi là mỗi lần tôi

được ngắm mẹ và chị trang điểm, mỗi người đẹp một vẻ. Rồi hai người lại đem hết tài nghệ ra giúp tôi “làm đẹp”. Tôi sung sướng thấy mình được cưng chiều giữa hai người đàn bà sang cả. Lúc nào trong tôi cũng tràn ngập một cảm giác rân rân của sự hạnh diện. Sự sang cả của mẹ và chị cứ lan sang tôi, càng ngày càng sâu sắc cùng với những điệu nhạc, những nụ cười mời chào, đêm vũ trường thôi thúc, quyến rũ và những triết lý sự đời đại loại như “suy nghĩ nhiều là mau già lắm đó, đối với cuộc sống này, muốn gì thì người đàn bà trước hết phải đẹp và biết nghệ thuật làm đẹp thì mới rút ruột được thiên hạ”... Cũng có một đôi khi tôi chợt nhận ra mình đã thay đổi quá nhiều, và hình ảnh ngoại tôi, má tôi lại thoáng hiện ra dịu dàng như những kỷ niệm của tuổi thơ trong sáng mà không lớp bụi thời gian nào che phủ được. Dưới mái nhà của mẹ Phượng mà tôi chỉ biết tin yêu và hưởng thụ chứ chưa nhìn ra điều gì khác, những kỷ niệm ấy dẫu xa xưa và lờ mờ, vẫn giúp tôi giữ lại được ít nhiều cái nết na của con gái nhà nghèo, cho tới một hôm tôi vụt nhìn ra toàn bộ bí mật trong gia đình mẹ nuôi... Hôm ấy chị Thanh đi vắng. Ngủ trưa dậy buồn quá, tôi kiểm sách coi chơi. Tôi kéo hộc tủ nhỏ ở đầu giường chị ra, vô tình làm rớt một mảnh giấy nhỏ xuống kẽ giường, loay hoay hoài mới lượm được. Tôi ngạc nhiên coi mấy chữ trong mảnh giấy:

“Kim Thanh hãy đúng hẹn - Khách sạn Palace tối thứ bảy”.

*Ký tên
Pen*

Tôi ngẩng nhìn lại bàn phấn và chợt hiểu ra những đêm chị vắng nhà. Vì sao tuần nào chị cũng đi vô đêm thứ bảy và đêm chúa nhật? Phải chăng tiền của chị đem về là từ những lời hẹn, những mảnh giấy này? Hẹn gì ở khách sạn?

Tôi bắt đầu linh cảm thấy trong cái điều chị nói ngày nào “chị đi học chỉ là để dễ làm ăn”, ẩn hiện một cái gì đó thật là khủng khiếp!... Cho tới lúc đó, tôi vẫn đinh ninh rằng mẹ và chị tôi làm giàu là do hai nguồn thu lớn: một là tiền của ông Ros, chồng mẹ tôi; hai là cái bar của mẹ. Chỉ hai nguồn đó thôi cũng dư dả lắm rồi. Vậy mà tôi đâu có ngờ!... Khi tôi hiểu ra được chị đã làm tiền bằng những cú “áp phe” như nhuốc ấy mà lại dùng cái vỏ bọc bên ngoài của một nữ sinh ngây thơ quyền quý, thì tôi

không khỏi bàng hoàng. Lúc đó, chỉ có một mình tôi trong căn phòng, tôi đã khóc vì thương chị Thanh và ân hận vì sự vô tình của mình.

Tiếng chuông reo cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Nghe tiếng bước chân lên cầu thang, tôi nhận ngay ra chị Kim Thanh, chị khi nào cũng có dáng đi như thế. Chị bước vô phòng coi bộ phấn khởi lắm. Chị cười hỏi tôi:

- Liên đang làm chi đó? Không ngủ nữa à?

Tôi ngược mắt về phía chị. Coi chị vô tư, bình thản thế kia mà... Tôi suýt oà khóc và ôm lấy chị mà kể về những điều đang day dứt trong lòng. Nhưng tôi kịp kìm lại được và cố lấy lại giọng bình thường, tôi trả lời chị:

- Không chị, em hết buồn ngủ rồi, đang tính kiểm sách coi chơi, chờ chị về đó.

- Ủa, em chờ chị chi? Chị đang mắc chút mà. Có con bạn nó chờ ngoài cổng á. Thôi ráng một chút nghe, đêm chị về với em.

Chị vừa nói vừa mở hộc tủ ném thêm một mảnh giấy vô. Tôi chú ý ngay tới mảnh giấy đó, còn chị hình như vô tình không nhận thấy thái độ của tôi. Chị ngồi vô bàn phấn trang điểm cặp môi và mắt cho nổi hơn. Tôi lặng yên ngó chị làm, lộn tóc chị cột cao sau gáy rung rung sợi nơ đỏ chói thật một cách đom đàng càng làm cho đầu chị thêm tròn trặn, cân đối với khuôn mặt căng đầy sức sống của tuổi mười tám.

Chị khoác thêm một chiếc áo đỏ có dây xích mạ vàng ở vòng eo, hôn tôi nơi trán một cái và nói:

- Bé ngoan của chị ở nhà nhen! Lát nữa mẹ về dùng cơm với mẹ, nói mẹ chị hồng ăn cơm nhà đâu. Tối buồn ngủ cứ đi ngủ trước đi, đừng chờ chị tội nghiệp.

Đợi chị xuống cổng, tôi ngó qua cửa sổ trông ra đường, mấy người bạn chị đang chờ nơi cổng, một gái hai trai, người nào cũng trưng diện. Họ rồi máy lao xe đi. Chị Thanh nhảy lên ngồi sau xe một người con trai

to con, coi vẻ rất ngổ ngáo. Họ đi rồi, tiếng xe máy xa dần và mất hẳn. Tôi quay lại giường nằm, với cuốn sách tính coi nhưng óc tò mò lại xúi tôi bật dậy. Tôi mở hộc tủ tìm mảnh giấy ban nãy. Và tôi lại lần nữa sửng sốt:

“Áp phe” đêm chúa nhật

Yến - Tuyết - Thanh

Điểm hẹn đường Tự Do

Ký tên Tuyết”

Tuyết và Yến là hai mẹ con. Hai người này đều thân với mẹ và chị Thanh, họ còn rất hay đi chơi chung với nhau. Nghe nói Yến cũng là con lai của Tuyết. Tuyết tuy đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng còn rất trẻ. Ai mới gặp lần đầu cũng tưởng lầm Yến và Tuyết là hai chị em. Yến to con, da ngăm đen; còn bà Tuyết nhỏ nhắn hơn, da trắng mịn màng, lại sửa sắc đẹp nữa. Chị Thanh đã có lần kể cho tôi nghe về vụ bà Tuyết với mẹ đi sửa sắc đẹp ở bên Nhật cách đây mấy năm. Nghe nói ở các mỹ viện của Nhật người ta có thể làm cho người già trẻ lại, người ốm thành mập, người xấu thành đẹp... Chị Thanh biểu mẹ tốn cả mấy trăm ngàn mới có được bộ ngực đẹp như bây giờ. Bà Tuyết còn ủi mặt nữa... thảo nào da bà coi cứ căng như da con gái dậy thì vậy, tìm hoài chẳng thấy một nếp nhăn nào. Hai mẹ con khi nào cũng cặp kè với nhau y như là bạn bè chứ không phải mẹ con. Nhiều khi cách xưng hô của họ cũng rất lạ. Chị Thanh và mẹ cũng thế, ưa xưng hô theo kiểu Pháp: “Moa”, “Toa” như hai người bằng vai phải lứa, nghe thấy bật cười.

Từ lâu tôi đã nghe đồn về tài chinh phục khách làng chơi của hai mẹ con Tuyết và Yến. “Con mồi” nào mà sa vào tay họ cũng đều bị rút ruột cả. Họ sống sang cả, đài các, tiền cứ tung ra, muốn gì được nấy. Họ trát son phấn, thẳng những bộ cánh lộng lẫy và luôn sẵn sàng đón những “cơ hội” làm ăn, mà họ gọi là “những cú áp phe”.

Bây giờ chị Thanh lại cũng có chân trong đó. Hèn gì mà thứ bảy, chúa nhật nào tôi cũng thấy chị Thanh sửa soạn như là sắp đi đâu xa lắm.

Những ngày ấy, chị không được bình thản như mọi ngày. Khi nào cũng son phấn chực sẵn rồi thấp thỏm coi đồng hồ, nghe điện thoại, hẹn hò, thay đổi kiểu quần áo... Bao nhiêu chuyện xoay quanh việc chuẩn bị vắng nhà của chị đã trở thành lệ thường của mỗi tuần. Từ khi tôi về ở trong căn nhà này, điều đó vẫn đều đặn diễn ra.

Chị Thanh và mẹ đi hoài. Nhiều khi tôi chẳng biết làm gì cho hết thời gian chờ đợi. Bởi vì, ngoài những buổi đi học, tôi có phải làm gì đâu. Hết tĩa cành cho hoa lại coi tiểu thuyết, ngắm những tấm hình treo quanh giường chị Thanh... Những tấm hình loã thể của mấy cô đầm ngoại quốc cười nhàn nhở, mỗi khi đụng tới là tôi không muốn dòm. Nhưng rồi thời gian bỏ trống, tôi cứ một mình nằm dài trên giường, ngủ hoài cũng chán mắt, lại phải ngắm mấy tấm hình đó trong suy nghĩ mông lung, lâu dần quen mắt lại thấy bình thường, không đáng ghét như những ngày đầu.

Hôm nay mẹ và chị đi chung chắc sẽ về sớm. Tôi hy vọng như vậy và ráng đợi. Lại lục sách coi vậy. Một phong thư rớt xuống từ cuốn sách tôi đang cầm. Coi chữ ngoài bì thư viết bằng tiếng Pháp, tôi không rành thứ tiếng này nên không hiểu được. Nhưng khi rút tờ giấy pơ-luya hồng bên trong ra thì lại là tiếng Việt. Thư của một người con trai viết cho chị. Tôi chú ý tới câu cuối:

“Xin vĩnh biệt Kim Thanh - mong cho em hạnh phúc”.

Ký tên
Pôn

Tôi đoán chừng giữa chị và người viết thư này phải có một chuyện gì thiệt ghê gớm đã xảy ra. Cái giọng viết vừa xót xa vừa tàn nhẫn của anh chàng Pôn nào đó nghe khó chịu quá chừng. Tôi phải hỏi chị Thanh về chuyện này mới được. Nhưng... làm thế nào mà hỏi được? Chẳng lẽ lại nói là “em coi thư” à?

Tôi định dẹp luôn câu chuyện. Nhưng lại không thể yên tâm được khi chưa hiểu rõ ngọn ngành.

Gần nửa đêm mẹ và chị mới về. Chị Thanh lên phòng ngay, thấy tôi còn thức, chị nói nửa như ân hận, nửa như trách móc:

- Liên vẫn còn thức à? Tội ghê vậy đó, mà chị dặn rồi, bữa sau em khỏi phải chờ nghe Liên!

Tôi giả bộ tỉnh bơ biểu chị:

- Hồi hôm chị có khách đó!

- Ai vậy em? Đàn ông hay đàn bà? Họ có nhần gì em?

Chị hỏi dồn coi vẻ sốt ruột lắm. Tôi đáp lại thủng thẳng:

- Con trai.

- Con trai? - Chị hơi ngớ ngàng nhắc lại - Người như thế nào, em tả diện mạo coi!

Tôi thấy bật cười. Không ngờ tôi nói quấy vậy mà chị tin. Chị bắt tả diện mạo... gay đây. Tôi chột lúng túng nhưng lại bình tĩnh ngay, tôi nói:

- Em quên mất không nói kỹ ảnh. Chỉ nhớ ảnh tự xưng là Pôn và muốn gặp chị. Em nói chị mắc đi với mẹ, ảnh chào rồi đi luôn.

Chị Thanh im lặng. Mặt chị tự dưng đổi sắc. Tôi biết chị đang bị xúc động mạnh. Tôn trọng tình cảm của chị, tôi cũng lặng im luôn. Một lát chị Thanh nắm chặt tay tôi. Vẫn im lặng. Tôi hỏi:

- Chi vậy chị? Sao chị buồn vậy?

Chị Thanh vuốt tóc tôi nói rất nhỏ:

- Câu chuyện dài lắm em ạ. Chị không định kể cho Liên vội đâu, vì chị chưa muốn em phải suy nghĩ nhiều về chuyện cuộc đời. Chị đã cố quên đi. Nhưng hôm nay con người ấy lại xuất hiện, gây cho em sự thắc mắc nên chị không giấu em nữa. Pôn là người đầu tiên đến với chị và chị đã yêu thương ảnh tha thiết. Để chị kể em nghe từ đầu hé!... Cách đây ba

năm về trước, lúc đó chị mười bốn tuổi như Liên bây giờ nè. Chị học cùng lớp với Pôn. Ảnh cũng lai Pháp và đồng tuổi với chị.

Hai đứa chơi thân rồi yêu nhau. Pôn hay rủ chị đi chơi, đi ăn, đi coi xi-nê rồi đi nhảy, thú vị lắm nghe. Những ngày đó, chị với Pôn sống thật lãng mạn, thật đẹp. Tình cảm lên tới đỉnh cao, hai đứa chẳng muốn rời nhau lấy chút xíu. Rồi đến hôm đó, một đêm đáng nhớ suốt đời, chị và Pôn tới Mã Nhật Tân. Pôn thuê một căn phòng đầy đủ tiện nghi và biểu chị:

- Đêm nay mình ở đây. Em hãy cùng anh tận hưởng tình yêu nồng cháy của chúng ta...

Yêu thương ảnh nên chị không chối từ đề nghị đó của ảnh. Thế là chị ở đó trọn một đêm. Và trong đêm đó chị đã dâng hiến cả cuộc đời con gái cho Pôn.

Chị đem chuyện đó về nói với mẹ như một người thú tội, ngỡ rằng mẹ sẽ nhiếc mắng hoặc đánh đòn cho một trận, nhưng mẹ lại biểu:

- Không sao, chẳng có gì đáng ân hận cả. Con là người sung sướng nhất đó! Còn hạnh phúc nào bằng được hiến dâng cho người mình yêu?

Kỳ cục vậy đó! Chị khoái mẹ dữ vì chị cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng rồi tình yêu của chị với Pôn không bền. Chị cảm thấy nhàm chán mỗi lần gặp Pôn. Còn Pôn chắc cũng chẳng lý thú mấy khi tiếp xúc với chị. Những lần sau Pôn bắt đầu theo đuổi những đối tượng khác: những cô gái ca ve, những nàng ca sĩ... Chị phát sùng “cắt” luôn. Pôn cũng gật, bắt cần...

Chị có buồn mất ít ngày. Những ngày đó chị không ra khỏi phòng. Mẹ khuyên hoài. Rồi bạn bè tới nữa, chúng nó lôi đi chơi, đi nhảy... Con Yến, con mụ Tuyết đó, nó biểu chị:

- Bộ bà cứ cấm cung hoài được sao? Xì, đa cảm, tui là tui cho qua hết, đời sống được là bao mà... Cứ đi với tụi này vài bữa là hết buồn, hết nhớ ngay à.

Chị nghĩ nó nói cũng có lý. Chẳng tội gì mà cứ tự dày đoạ mình cho cực.

Sau đó mấy tháng, chị nhận được một lá thư của Pôn viết rất dài; ảnh nói ảnh tiếc mối tình tan vỡ, ảnh không hiểu chị, ảnh đau xót... toàn là những lời lẽ ngọt nhạt thấy ghét... Vậy mà hôm nay còn tới đòi gặp, mắc mớ chi chẳng biết...

- Thế chị không muốn gặp ảnh? - Tôi hỏi chị.

- Không hẳn như thế. Với chị bây giờ, gặp Pôn hay không gặp cũng vậy cả. Chị đã cho Pôn quá nhiều rồi, bây giờ chị chẳng cần đòi lại làm gì. Pôn tới hay bất cứ một người đàn ông nào tới, chị vẫn tiếp... bình thường!

Kể từ bữa đó, chị Thanh không còn giấu giếm tôi điều gì. Chị đi đâu, đi với ai, chị đang có chuyện vui hay buồn... chị đều nói với tôi. Đặc biệt mỗi khi chị trúng “áp phe” về là chị khoe rối rít. Chị kéo tôi đi ăn một món gì mà chị thích nhất. Chị biểu “ăn lấy hên” cho chị để đi tới những “áp phe” sau thắng lợi hơn!

*

Tôi mười lăm tuổi, cái tuổi đầy hiếu kỳ mà mọi người đều phải trải qua để trở thành “người lớn”. Mẹ và chị Thanh lúc này chú ý chăm chút cho tôi hơn. Tôi được may thêm những bộ đồ mặc tiền, mặc vô là thấy mình khác hẳn ra, mẹ và chị khi nào cũng khen “đẹp quá chừng” làm tôi rất mắc cỡ. Tôi vẫn đi học đều đều vì mẹ và chị kèm sát, không cho phép bỏ học buổi nào. Hơn thế, mẹ còn giục tôi học lên cho hết chương trình để mẹ lo cho vào ban B. Tôi thú thật e sợ không theo nổi thì mẹ cười: “Con đừng lo, tiền sẽ làm nên tất cả, con vào được ban B là tức khắc con sẽ nhận được bằng, mẹ và chị không tiếc gì với con đâu!”.

Biết vậy nhưng sao lúc này tôi học khó vô quá, đầu óc tôi cứ mãi nghĩ đâu đâu. Con Lan, bạn cùng lớp với tôi, cái con chuyên học đòi theo mốt, học hành thì mít đặc, nó biểu tôi:

- Liên, mày thấy thế nào? Tao muốn thôi học quá mày. Học làm quái gì, tao chỉ khoái đi chơi thôi. Mày không chịu đi mà coi tụi nó từng hội cặp kè nhau đi chơi, đi coi... đủ thứ, bọn mình cứ lo chúm đầu vô sách vở, liệu có được cái gì?

Tôi vốn ham xi-nê, bữa nào nó rủ đi coi là tôi bỏ học đi liền. Lan ưa coi phim quảng cáo các loại quần áo, các mốt ăn chơi... Mấy lần đi với nó, tôi thấy nó rất chú ý tới những bộ đồ mới xuất hiện. Bộ nào nó ưng nhất là hôm sau nó có liền.

Không riêng gì Lan mà tôi thấy rất nhiều đứa cỡ tuổi với tôi cũng vậy, vô rập là thấy đủ kiểu, đủ màu. Những đôi mắt thèm thuồng, háo hức ngó lên màn bạc khi những mốt, những kiểu mới được giới thiệu. Trong bao nhiêu mốt đó, mỗi người tự lựa lấy một kiểu và lập tức kiếm cho bằng được để đưa chen, thi thố với đời.

Bị cuốn hút vô cái vụ này, thiệt tình mà nói tôi cũng rất khoái diện và bắt đầu biết làm dáng, hay mặc cỡ trước nơi đông người.

Về nhà, mẹ và chị Thanh cũng chiều hết mực. Thi thoảng, tôi lại bắt gặp hai người vừa ngó tôi vừa nói gì với nhau. Tôi có hỏi thì chị Thanh chỉ cười hoặc nói cho qua:

- Ừm, mẹ biểu em lớn rồi, chị và mẹ phải lo chăm cho em hơn. Chả gì cũng là tiểu thư con mẹ Phượng heng?

Một tuần hai buổi chiều tôi tới trường, giáo sư riêng mẹ mướn cũng dạy tuần hai buổi, còn thì tha hồ đi chơi, đi coi, đi tắm hơi... đủ thứ.

Bây giờ tôi cũng có bạn đàn ông chứ không như ngày trước cứ phải theo mẹ và chị mới dám ra khỏi nhà. Hội của tôi có bốn đứa. Ngoài con Lan ra còn thêm Ngọc và Thủy. Tôi ưng tánh Ngọc nhất trong ba đứa vì nó rất biết điều.

Ngọc hơn mười lăm tuổi, người to con, da trắng hồng và đôi mắt rất đen. Mẹ Ngọc là chủ một nhà hàng cỡ bự ở Sài Gòn. Ngọc dư dả nhưng không kênh kiệu như Lan và Thủy. Đặc biệt Ngọc hợp với tôi ở cách lựa mốt quần áo, đầu tóc và các món ăn. Hai đứa tôi khi nào cũng trùng nhau

về những chuyện đó. Còn Lan thì quá trời luôn, nó ưa toàn những đồ loè loẹt loại chim cò, và ngang không chịu được. Cứ bọn tôi không ưng cái gì thì nó lại ưng nhứt cái đó. Hễ bị phản đối thì nó nói vung:

- Bọn bay khác, tao khác. Ai ưng chi là quyền riêng của mỗi người, đâu cần bọn bay xen vô, rõ làm phách dữ!

Nó vênh cái mặt lên trông thấy tức cười. Bốn đứa đi chung, khi nào Lan cũng tỏ ra kẻ cả hơn, nào sành sỏi trong cách lựa đồ, lựa mốt, nào tài hoa, giỏi uống hút...

Riêng Thủy lại rất trầm tính bên trong cái vẻ kiêu kỳ của nó. ít khi nào nó chịu góp chuyện nếu nó không hiểu tường tận câu chuyện.

Thủy con nhà tương đối khá giả. Má Thủy mất từ khi Thủy mới năm tuổi. Ba Thủy là một sĩ quan ngụy có quyền có chức. Ông lấy một người vợ kế làm nghề bán trái cây ở chợ An Đông, đã sinh được ba đứa con, bà ta còn rất trẻ so với chồng. Thủy được ba cưng chiều nhưng lại mắc cảm với má ghẻ nên nó thường rất buồn. Có lần Thủy tâm sự với tôi:

- Mình không còn má, buồn lắm. Chỉ có ba mà ba lại lấy người khác, mình mắc cảm ghê vậy đó, trông cho mau tới kỳ nghỉ mình đi phết cho rồi. Mình không muốn tình thương của ba đối với mình bị sẻ chia. Vậy mà ba không hiểu mình, cứ bắt đi học, học hoài để làm gì, mình chẳng cần học nữa...

Thủy có hoàn cảnh tương tự với hoàn cảnh của tôi, chỉ khác là tôi mất ba còn Thủy mất má. Nỗi buồn của Thủy chứa đựng trong đôi mắt, mới gặp, ai nhạy cảm sẽ nhận ra liền. Thủy hay ngó xuống, có khi ngó xa xăm, ngay cả những lúc vui cười cũng khó giấu nổi cái buồn vời vọi trong đôi mắt. Sự trùng hợp của hai đứa đã kéo Thủy lại gần với tôi. Thủy ghét sự ồn ào của Lan, hễ khi nào nói chuyện là hai đứa lại lúng cúng. Thủy cho rằng Lan chỉ ưa “mẽ”, Lan lại nói Thủy là “bà già khó tính”...

Bốn đứa tôi mỗi đứa một tâm sự nhưng chung nhau ở một điểm là đều ngán học, muốn đi chơi cho thoải. Theo con Lan, kể lắm lúc cũng

hay, nó bắt chấp tất cả, cứ thích là làm tới luôn. Một tuần có bảy ngày thì hầu như ngày nào chúng tôi cũng có cuộc, tới trường cho có lệ rồi kéo nhau đi dài dài, có khi chẳng thiết về ăn cơm nữa.

Tôi bị mẹ và chị Thanh la hoài nhưng vẫn cứ theo tội nó đi, xài tiền mặc sức. Vì cùng chiều tôi cho nên mẹ và chị khi nào cũng sẵn sàng cho tiền. Mỗi tuần tôi chỉ mắc kẹt hai buổi tối thứ hai và thứ sáu vì phải giúp mẹ cộng sổ chia tiền cho các cô gái làm trong bar của mẹ. Công việc này đối với tôi cũng không có gì khó khăn lắm, chỉ cần mẹ hướng dẫn một lần là tôi thạo ngay. Mẹ như nhẹ bớt đi một phần công việc, bả khoái bả khen tôi:

- Con gái mẹ giỏi lắm! Ráng đi mai mốt tới bar ngồi thu tiền cho mẹ nghe!

Tôi chưa một lần bước chân tới bar của mẹ. Mẹ cũng không muốn như vậy... Trên sổ sách, chỉ biết là các cô gái làm cho mẹ được chia tiền tuần hai lần, theo tỷ lệ phân nửa. Cứ đếm số bông của từng cô rồi chia, mẹ thu phân nửa, còn họ hưởng phân nửa. Cô nào có nhiều bông thì được nhiều tiền, hèn chi mà các cô đua nhau uống “Sài Gòn thi” đến căng bụng khi tiếp khách. Bông “Sài Gòn thi” khi nào cũng chiếm số bông cao nhất mặc dù thứ nước ấy nó chẳng quý hoá gì. Cô nào giỏi uống “Sài Gòn thi” thì số tiền chia cũng như số tiền lời đem lại cho chủ càng được tăng lên mà bar khỏi tốn gì thêm. Vì vậy tôi hơi khó hiểu về cái tỷ lệ phân nửa này. Một hôm tôi hỏi mẹ:

- Sao lại chia đôi hả mẹ? Mình ngồi không ăn ngon vậy thôi a?

Mẹ tôi vội vàng giải thích:

- Con ngây thơ quá, mình chia cho họ phân nửa vậy là hên cho họ lắm rồi đó. Chớ con tính mình phải lo đủ thứ, nào tiền điện, tiền nước, tiền công cho tài phán, quản lý, tiền công cho bồi bàn... Cộng tất cả các khoản đó lại, mình còn được là bao đâu? Với lại tội gì mà phải nường nhẹ? Đối với bọn gái bar này, mình không khôn khéo, không kiên quyết thì chẳng kiếm chác được gì với chúng nó đâu. Mà suy cho cùng, đồng tiền nó chẳng thương ai hết con ạ; có điều mình là chủ nên mình có quyền quyết

định. Bọn con gái cũng chẳng đại gì nhưng vì không có tiền nên nó phải lao vô, đứa nào không ưng mình cho nghỉ liền, cần gì, cái thứ này Sài Gòn ối ra, chẳng thiếu đâu con!

Chỉ có các cô gái là những người chịu thiệt thòi nhất. Vậy mà đã hết đâu. Số tiền ấy các cô gái còn phải dành một khoản cho tài phán, nếu không họ sẽ lập tức bị trừng trị. Những món khách sộp sẽ xổng qua tay người khác, tài phán tha hồ “trả đũa” họ một cách không thương tiếc. Vì vậy, biết là bị làm tiền mà họ vẫn phải ngọt nhạt với tài phán. Họ ráng làm sao tranh thủ được cảm tình của tài phán... Số tiền làm được bị chia năm sẻ bảy như vậy, rốt cuộc cô gái cũng chỉ vừa đủ tiêu xài là cùng.

Ấy là cô nào rảnh rang còn đỡ, cô nào mà có bồ bịch phải bao thì kể như hết trơn không đủ. Nếu bồ lại là các ông tướng xì ke ma túy thì còn bị ăn đòn dài dài vì không cung phụng thỏa mãn cho những cơn say tỉnh của bồ...

Chị Thanh đã có lần kể cho tôi nghe về một cô gái tên là Minh làm trong bar của mẹ. Cô này cặp bồ với một anh lính dù Việt Nam. Anh ta nghiện xì ke quá chừng, tiền cô Minh làm được bao nhiêu anh ta cuốn hết. Cô Minh thì bóp chặt không dám tiêu xài chi cả. Vậy mà không ngày nào anh ta không tới bar đòi gặp cô Minh. Không có tiền đưa cho anh ta là cô Minh kể như bị ăn đòn, mặt mày xây xẩm. Sau đó mẹ phải cho cô Minh nghỉ luôn, không biết bây giờ cổ ở đâu...

Những trường hợp như thế xảy ra rất thường từ khi Sài Gòn mọc lên nhan nhản những snack-bar, những vũ trường, những động chứa... Người ta đã quá quen với nó nên chẳng mấy ai động lòng; trái lại, người ta còn ném vô nó một cái nhìn dửng dưng, lạnh lùng như không có gì đáng quan tâm cả. Cô gái nào đại dột trót cặp bồ như vậy cũng chịu nhận lãnh số phận đen đủi của mình, khi chủ bar ngọt ngào “mời” thôi việc:

- Cũ này chị kẹt quá, em chịu khó kiếm nơi khác làm nghe!

Tôi hỏi mẹ vì sao mẹ cho cô Minh nghỉ làm. Mẹ biểu:

- Cho nó nghỉ làm là êm nhất, chớ không thằng bồ của nó cứ tới cái nhai gây sự hoài, rồi tới nước nó phá bar mình như chơi. Đụng tới tụi lính dù này thấy ớn luôn.

- Thế mình không có cách chi đuổi được bồ của cô ta sao mẹ? - Tôi hỏi.

- Chỉ có cách là mời cảnh sát tới, mà đã mời cảnh sát thì lại phải kèm theo vài trăm ngàn là ít, hoặc giả mình có thuê tụi ma cô thì cũng phải mất tiền công, mà gặp phải vụ rắc rối nó ăn vạ mình ức muốn chết. Thà cứ thả quách con bồ của nó ra cho chúng nó muốn đưa nhau tới đâu mặc xác, mình mát thân. Chớ thứ gái bar đã có bồ rồi nó làm ăn cũng chẳng ra sao, trong lúc tiếp khách mà nó cứ nghĩ tới bồ của nó thì khách nào còn ham nữa? Vậy mình đại gì mà ôm rơm cho rặm bụng...

Mẹ có mấy bà bạn thường hay tới chơi, đâu cũng chủ bar như mẹ. Mấy bà nói toàn là chuyện gì đâu. Tôi nhớ có một bà hay tới nhất tên là Lin-da, bà hay xưng “dì” với tôi và chị Thanh. Bà này có vẻ ăn chơi nhất trong cái hội của mẹ. Bà ta có lần biểu mẹ:

- Phượng có cô gái út hay đấy, có thể nối nghiệp mẹ rất hấp gu nữa là khác.

Bà ta vừa nói vừa ngó tôi cười coi vẻ đặc ý lắm.

Mẹ lườm bà ta:

- Thôi bà ơi! Bà tha cho tôi đi bà nội, con tôi còn thơ lắm.

Mấy bữa nay mẹ ưa nói chuyện về cái bar của mẹ. Mẹ biểu mẹ muốn cho tôi thay mẹ trong các buổi tối, vì thế tôi phải hiểu được công việc ở bar mẹ làm những gì...

Đã nhiều lần gợi ý với tôi điều đó nhưng mẹ vẫn sợ tôi không chịu nên năn nỉ:

- Liên chịu không? Dễ ợt thôi mà, ráng giúp mẹ nghe con! Mẹ tin con mà ngồi kết nối phải biết!

Tôi cười trả lời mẹ:

- Mẹ đừng lo, con làm được mà, có khó mấy bữa đầu rồi phải quen hết. Với lại con cũng muốn có việc làm cho vui, ở không hoài buồn lắm mẹ!

Từ bữa chị Thanh dẫn một người Mỹ về nhà tuyên bố hai người sống chung, tôi chuyển sang phòng mẹ ngủ, khi nào rảnh không có chồng chị ở nhà, tôi mới lại sang phòng chị chơi.

Phòng ngủ của mẹ rộng hơn phòng ngủ của chị. Mẹ trang trí rất đơn sơ. Trên bức tường màu hồng lơ, mẹ chỉ treo vắn vện một bức tranh phong cảnh của Nhật. Một bàn viết nhỏ trên đó để hình mẹ và tôi. Nhưng đặc biệt là bàn phấn của mẹ rất lớn. Mẹ ghép kiếng vô phía sau, khi ngồi xuống làm mặt, có thể ngó mình phía trước và phía sau luôn. Chiếu giường ngủ không chân theo lối Nhật, tủ áo xây ốp vô tường. Quần áo của mẹ nhiều gấp ba của chị Thanh. Mẹ nhường cho tôi một phần tủ để tôi đựng quần áo. Bên cạnh tủ là một kệ đựng giày dép của hai mẹ con.

Phòng tắm của mẹ cũng khác hẳn của chị Thanh, bên trong lát toàn đá hoa nhỏ màu hồng, ở giữa có một chiếc bồn xinh xinh hình chữ nhật. Những chai dầu thơm, những cục savon mẹ dùng cũng khác thứ chị Thanh thường dùng...

Về sở thích cá nhân, mẹ và chị không hợp nhau. Mẹ ưa những thứ êm dịu, còn chị Thanh ưa toàn những đồ rục rỡ, nẩy lửa... Chị may đồ ít khi nào thấy mẹ ưng hết. Ngay trong việc ăn uống tiêu xài cũng vậy, hai người thường trái ngược với nhau. Có điều, mẹ và chị đều giữ ý tứ với nhau nên chưa bao giờ tôi thấy hai người to tiếng, mặc dù trong tình cảm có vẻ lạnh nhạt. Mẹ ít nói chuyện với chị mà thường nói với tôi nhiều hơn. Mẹ và tôi lại có nhiều điểm rất hợp nhau, nhất là trong cách ăn mặc, may sắm. Chính mẹ đã nói với mấy bà bạn:

- Sao không sanh mà con nhỏ giống tánh tôi ghê, Kim Thanh lại hoàn toàn không giống một chút nào mới kỳ cục chớ!

Hai chị em mà đi sắm đồ về, khi nào chị Thanh cũng bị la. Còn tôi mua cái gì mẹ cũng ưng cả, mẹ khen tôi có con mắt mỹ quan. Chị Thanh nhiều lần phải nhờ tôi đi lựa hàng may áo cho chị. Chị nói:

- Sao chị lựa vải về lên áo tối quá. Còn em khi mua vải coi không đẹp mà lên áo lại rất đẹp, tội bạn chị nó cũng phải khen.

Những lúc ba mẹ con ngồi ăn cơm nói chuyện, chị thường bị cô đơn ở một phe. Nhưng giữa tôi và chị không bao giờ có sự giận hờn. Chị thương tôi và lo cho cuộc sống của tôi nhiều lắm. Chị cưng tôi cũng chẳng kém gì mẹ cưng tôi. Mỗi lần đi đâu về, chị không quên dành cho tôi những món quà đặc biệt. Bạn bè ai tới chơi gặp khi tôi đang ngủ thì kể như chị bắt người đó ngồi chờ hoài. Có bạn giận tôi nói:

- Chị Liên ác ghê, tội này tới kiếm Liên đi chơi mà gặp Liên ngủ thì kể như đợi cho tới chiều luôn.

Kể cũng kỳ cục thật, mẹ với chị không chung nhau một điểm nào về mọi thứ. Mẹ ưa trang điểm cầu kỳ bằng son phấn, chị lại thích bôi đen mặt. Mẹ ưa màu áo êm dịu, chị lại thích toàn màu đỏ. Mẹ thích xài nhiều dầu thơm nhưng chị lại rất ghét dầu thơm.

- Chị đi với các ổng hoài, chị không thích xài dầu thơm gì cả vì chị không muốn bị mấy bà vợ các ổng đánh hơi ra mùi dầu mà ghen bóng ghen gió - Chị giải thích với tôi như vậy.

Tôi nhớ có một lần ba mẹ con tính đi chơi xa, khi ngồi lên xe rồi, tự dưng chị mở cửa xe bước xuống. Lúc đó mẹ đã cho xe rồ máy, tôi hỏi chị:

- Chi vậy chị? Lẹ lên, xe chạy rồi nè!

Chị lắc đầu trả lời:

- Mùi dầu thơm ngạt hơi chịu không nổi Liên à.

Rốt cuộc buổi đi chơi không thành. Sau đó tôi mới hiểu là do mẹ xức dầu thơm quá nhiều, ngồi trong xe mùi dầu thơm quện với mùi xăng

nghe khó chịu thiệt. Thảo nào chị Thanh phản ứng ra mặt.

Tính chị vẫn vậy, cũng như chị thích thứ gì, ghét thứ gì chị tỏ thái độ dứt khoát liền. Đặc biệt màu đỏ được chị ưa xài, từ đồ mặc ngoài tới đồ lót, tấm ga nệm giường, gối ôm... của chị cùng một màu đỏ rực. Chị nói rất hãnh diện về việc đó với tôi:

- Màu đỏ là màu bốc lửa nhứt, gợi tình nhứt, làm chủ màu đỏ là dễ dàng làm chủ người khác mà.

Sắp này chị có chồng, hai chị em ít có thời gian tâm sự với nhau. Một tối chị kêu tôi qua phòng chị biểu:

- Thằng chồng chị nó mắc công chuyện mấy bữa nữa mới về, em sang ngủ với chị nha! Lâu không được ngủ chung nhớ em quá chừng đó!

Tôi cười chọc chị:

- Xí, chị có chồng mà còn nhớ em chi, chị gạt em thì có.

Chị ôm ngang người tôi kéo vô giường nói:

- Em chị bữa nay coi bộ người lớn dữ, chớ em không tin lời chị sao Liên? Chị có chồng nhưng chị không hết thương em đâu nhen. Ở đây đi, chị tính sẽ nói với em chuyện này em chịu không?

- Chị cứ nói, em sẵn sàng nghe chị - Tôi xúc động nói.

Chị bắt đầu kể cho tôi nghe về người chồng Mỹ của chị: Anh ta là một phi công lái máy bay phản lực Mỹ sang Việt Nam có kỳ hạn. Sắp tới, anh ta hết hạn được về nước. Anh ta khuyên chị đi với anh ta, và chị đã quyết định sang Mỹ sống cho biết, khi nào không thích lại về Việt Nam. Tôi hỏi chị:

- Bộ chị không thích lấy chồng Việt Nam, chị tính đi luôn à?

- Ừa, cũng có thể, nếu chị thích chị sẽ ở luôn bên, còn không chị về cũng chẳng sao! Làm thủ tục xuất ngoại, chị phải lập hôn thú để đi cho trót lọt chớ hai người đã nhất trí là không hề trối buộc nhau bằng hôn thú.

Thằng chồng chị nó biếu chị hoàn toàn thoải mái. Khi nào muốn tự do, cứ việc!

Tôi thắc mắc:

- Chị nói chi kỳ cục, lấy chồng mà như trò con nít vậy?

Chị cười:

- Ồ có chi đâu em, cuộc sống bây giờ nó thế, có ai bắt bẻ chi mà sợ? Với lại, chị rất sợ bị ràng buộc với chồng, nhất là lại có bầu rồi nuôi con... Ôi điều đó thật rườm rà phức tạp vô cùng!

Chị tâm sự:

- Chị rất thích thanh niên Việt Nam. Họ nói chuyện có duyên và tình cảm. Đã có những lúc chị mơ ước một người chồng Việt Nam như thế. Nhưng em hiểu không, họ nghèo quá, làm sao họ bảo đảm được cho mình một cuộc sống đầy đủ tiện nghi như vậy?... Bởi vậy nên chị lựa người Mỹ để tiến thân. Dù sao sự việc cũng đã được định đoạt. Chị biết mẹ và em sẽ rất buồn khi phải xa chị, nhưng rồi tất cả mọi sự sẽ qua đi thôi phải không Liên?

- Chị tính đi thiệt sao? Hèn chi bữa trước em thấy mẹ nói, em lại nghĩ chị đi đâu kia nên cứ hỏi mẹ hoài!

Chị Thanh hạ giọng:

- Nè cô bé, đừng có gạ hỏi mẹ nhiều nghe. Mẹ xót ruột lắm đó. Em biết không, mẹ tốn cả bạc triệu để lo cho chị đi đó.

Tôi ngạc nhiên:

- Chi mà dữ vậy chị? Đi theo chồng là lẽ đương nhiên, sao còn phải mất tiền?

- Em ơi, ăn chơi kiểu Mỹ mà, thôi kệ, mắc mớ chi.

Nói vậy nhưng chị thừa hiểu tính tôi, ít khi nào tôi chịu “bỏ cuộc”. Suy nghĩ một lát tôi hỏi chị:

- Vậy chớ sao chồng chị không lo mà lại để mẹ lo?

Chị Thanh cười:

- Nó là lính, với lại nó biểu mẹ giàu lắm, có chi như vậy cũng chẳng thấm tháp gì, qua biển còn phải lo cuộc sống cho hai đứa. Chuyện này chị cũng đã nói với mẹ rồi, mẹ không nói gì, chỉ lẳng lặng chạy các thủ tục cho chị.

- Hèn chi em thấy mẹ tất bật mấy bữa nay. Đôi khi mẹ còn thở dài nữa! Em hỏi, mẹ chỉ biểu mẹ đi lo thủ tục cho chị.

- Ừa, mẹ phải tới nhiều nơi, “gõ” nhiều cửa chớ bộ! Bữa mẹ dẫn chị tới Lữ hành xã là nơi lo các thủ tục xuất ngoại theo kế ước hôn nhân hoặc kế ước lao động, người ta nể mẹ ghê vậy đó. Mẹ có quà cho tất cả mọi người. Riêng bà giám đốc mẹ tặng một hộp đồ nữ trang, chị đoán chắc toàn thứ mắc... bà giám đốc cười rất tươi nghe. Bây giờ công việc là phải kèm theo tiền em ạ. Mình muốn công việc được trôi chảy, mau lẹ theo ý muốn thì phải “biết điều”, mẹ vẫn thường biểu với chị như vậy mà.

Thấy tôi im lặng, ngơ ngác nhìn, chị bẹo má tôi:

- Trời ơi cô bé, có gì đâu mà đôi mắt ngó tròn le vậy? Đó mới chỉ một nơi, người ta kêu bằng “Việt Nam Lữ hành xã”. Thật ra là một công ty bao thầu chạy việc cho những ai muốn xuất ngoại. Công việc của nó rắc rối vô cùng, nó không kém các công ty áp phe khác chút nào đâu. Nghe nè, đầu tiên phải làm đẹp lòng thư ký giao dịch để được nhận hồ sơ và hẹn ngày đến làm việc tiếp. Rồi đến gặp phụ tá giám đốc cũng phải làm sao vừa ý để họ lo cho mình phiếu cá nhân. Cái này còn liên quan cả Tổng nha Cảnh sát nữa đó, họ phải lục tìm xem mình có can án gì không, đã tù tội gì chưa... Rồi sang thuế vụ để ở đây xác định coi mình có thiếu thuế không... Sau nữa mới tới giám đốc lo phần lập thông hành (kêu là chiếu khám). Tất nhiên để làm được những việc đó, giám đốc phải có hàng vài

chục nhân viên giúp việc. Nào thư ký đánh máy, thư ký văn phòng, nào thừa phát lại để lập vi bằng, lo về mặt toà án nếu gặp rắc rối với người xin xuất ngoại khi người này bội ước chẳng hạn. Rồi một luật sư có tên tuổi để tăng uy tín với “khách hàng” - Chị Thanh cười - Người ta kêu bằng “thân chủ” nhưng chị thích kêu bằng “khách hàng” vì thực ra đây cũng là một sự mua bán, có mặt cả và ngã giá thì công việc mới được tiến hành.

Nghe chị nói, tôi đâm tò mò:

- Chị với mẹ còn phải tới đâu nữa hả chị?

- Hợm đã nào bé, để chị kể từ từ rồi em hiểu, làm gì mà quỳnh lên thế! Đặc biệt gặp bà giám đốc rất khó vì bà chỉ có mặt ở nơi làm việc chớp nhoáng, để kiểm tra và nhắc nhở công việc của nhân viên dưới quyền rồi lại đi ngay cho kịp những áp phe khác, có khi mẹ dẫn chị tới năm, bảy lần mới gặp được bà. Mẹ phải dò hỏi hoài mới biết địa chỉ của bà đó. Rồi sau này mẹ thường tới nhà riêng bà vào buổi tối như em đã biết. Những lần mẹ chở chị tới văn phòng, thường chỉ gặp các cô thư ký và bà phụ tá giám đốc. Vì bà phụ tá giám đốc bắt buộc phải có mặt trong giờ hành chánh mà. Bà ta trực tiếp nhận tiền đặt cọc của “khách hàng”, mỗi “khách hàng” phải đặt trước từ năm trăm ngàn đến một triệu tùy theo hồ sơ của mỗi người. Ở Lữ hành xã, người ta cũng định giá cho mỗi thông hành là trên dưới một triệu bạc đó. Vì thế nên chị nói mẹ tốn bạc triệu là nói đại chứ còn hơn nữa kia, các khoản quà cáp biếu xén cũng tốn không kém tiền đặt cọc đâu em. Cuối cùng rồi thì chị và chồng chị cũng ký được tên vào hôn thú sau khi đã hoàn thành các thủ tục như một khách hàng. Tất nhiên phải qua Bộ Nội vụ xét và cấp chiếu khám. Rồi liên hệ với toà Đại sứ Mỹ để làm thủ tục cuối cùng, chị mới nghe mẹ nói bữa qua, còn một tuần nữa chị phải tới toà Đại sứ để làm tiếp phần cuối và đợi ngày bay. Như vậy chị em mình sắp chia tay rồi hé.

- Chị ơi! Nhưng em nghĩ, những thủ tục đó mình tự đi làm lấy được chứ, cần gì phải qua “Lữ hành xã” để họ “ăn hiếp” quá vậy?

- Thì chị đã bảo một lá đơn xin xuất ngoại là cả một cú áp phe mà! Nó mang lợi đến cho hàng chục người từ ông Tổng trưởng cho tới cô thư ký

đánh máy thì sức mô mà chạy nổi nếu không có những người khôn ngoan đứng ra lập những công ty chuyên doanh như vậy. Vì có tốn kém đến mấy cũng đành nhắm mắt cho qua còn hơn là tự ôm lấy để tiền mất mà tật vẫn mang! Con Yến bạn chị đó, trước khi đi, tới chào chị, nó nói tất cả chi phí cho cuộc đi của nó hết gần hai triệu rưỡi, em thấy sợ chưa?...

Câu chuyện của chị Thanh khiến tôi vỡ thêm thực tế của xã hội kim tiền mà chị đang là nhân vật hiển hiện trước mắt tôi bằng xương bằng thịt. Chị và những người thuộc “thế giới” của chị đua nhau chạy theo các “mốt” mà họ tự cho là “mốt thời thượng”. Đó là “mốt” lấy chồng ngoại quốc...

Bọn tôi thỉnh thoảng cũng có đứa kiếm ra tiền hay lấy được ông chồng tử tế, muốn theo chồng ra nước ngoài để thoát con đường gió bụi, đều bị vấp vào cái Lũ hành xã ấy như vấp vào giữa núi đá! Kiếm ra hai triệu bạc thì thiếu gì đường hoàn lương ngay trong nước cơ chứ? Hèn chi mà một người ăn tiêu xả láng như mẹ Phượng, mà khi lao vào cuộc, cũng phải thở ngán than dài như mấy hôm rồi! Tôi đâm ra ghét ghê cái người chồng Mỹ của chị Kim Thanh. Phi công gì mà bòn rút mẹ một cách bần tiện vậy?

Đang bùi ngùi thương mẹ thì chị Thanh đập vào vai tôi:

- Thằng chồng chị làm nghề bay - Chị bỗng ré lên, kiểu bất cần sự đời - Cũng hay ha! Nó là người của mây của gió, mình cũng ưa sống như mây như gió, vậy là hợp nhau heng! Mà thằng này cũng thuộc loại dân chơi, khoái thì lấy, không thích lại đi kiếm thằng khác, lo gì...

- Lấy chồng kiểu vậy cũng hiểm - Tôi nói.

Chị đập mạnh vô cánh tay tôi la:

- Ôi da! Vô thiên lủng đứa như chị, thích thì chơi, chán bỏ liền, có ai khép tội mình mà sợ? Con Thoa, con Yến bạn chị đó, tụi nó đi hết trơn rồi em biết không. Con Thoa đi Hồng Kông, con Yến đi Pháp cỡ chừng tháng nay rồi. Mỗi đứa theo đuổi một con mỗi cỡ bự! Em tính, chị là loại hiền khô, có chi...

Chị đang nói bỗng ngừng lại. Có tiếng mở cửa bên phòng mẹ. Tôi đoán chắc mẹ về. Mọi bữa mẹ vẫn thường về khuya như vậy. Chị ra hiệu cho tôi im lặng. Chút xíu bên phòng mẹ có tiếng nói chuyện. Tôi đang băn khoăn thì chị nói:

- Bỏ cửa mẹ lại tới đó. Hên chưa, gặp lúc mà Liên không qua đây heng, cầm chắc mẹ cũng phải mời khéo em đi chớ! Cho em hay, mẹ có người tình rất trẻ, hào hoa nữa là khác. Chắc bữa nay bà già lại tính giải sầu đây. Chị đã có lần đụng mặt, ảnh chỉ cỡ tuổi chị nè, hèn chi ông Ros phát ghen lên với mẹ cũng có lý.

Tôi tròn xoe mắt ngó chị:

- Sao kỳ vậy chị, người tình của mẹ mà chỉ cỡ tuổi chị thôi?

Chị cười phá lên rồi lại hạ thấp giọng nói:

- Coi bộ em thấy lạ lắm sao? Đó là một chơi mới của các bà đó. Các bọn choai choai tha hồ chạy đua theo mốt này. Tụi nó được lợi lắm nghe! Được các bà bao này, có quyền yêu sách các bà bất cứ lúc nào... nghĩa là các bà chăm sóc, chiều chuộng mọi mặt. Có thằng chỉ là học sinh nghèo, sau khi cặp bồ với một bà cỡ bự thành phong lưu, tiền xài thoải mái. Các bà ưng vậy mà, chỉ cần làm thỏa mãn các bà là các bà khoái, chẳng tiếc thứ chi cả.

Đêm đó tôi ngủ với chị Thanh. Nửa đêm mẹ có qua hỏi, chị Thanh nói tôi ngủ rồi cho mẹ yên tâm. Cả đêm đó có lẽ mẹ không ngủ. Tôi và chị Thanh thỉnh thoảng lại nghe bên đó rì rầm, chị Thanh biểu ảnh đang nhõng nhẽo với mẹ...

Lần đầu tiên được nghe và coi chuyện này, tôi thấy ngộ quá. Tôi định bụng sáng dậy sớm, tôi phải kiểm soát qua phòng mẹ để ngó mặt anh chàng kia coi thử thế nào mới được. Nhưng rồi tôi ngủ quên mất, khi dậy đã tám giờ sáng, chị Thanh biểu mẹ tiễn ảnh từ sáu giờ rồi. Tôi tiếc ngẩn người vì ý định không thành.

Tôi thấy cái thế giới của mẹ, của bà Tuyết, bà An, dì Lin-da... thiệt tức cười. Các bà ưa bày ra những trò đầu đầu khi không đi rước cái tụi

con nít đó về chiều chuộng làm như cha mình, lạ quá chừng luôn. Dì Linda thì khi nào tới cũng nháy nháy mắt với tôi, dì ưa ngó tôi bất tử làm tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nói điều ấy với mẹ, mẹ biểu:

- Kệ dì con, dì khen con đẹp nên dì thích ngó chơi vậy thôi, con khó tánh thế!

Tôi chưa thông với cách giải thích của mẹ nhưng tôi nghĩ lúc này không nên tranh luận, không khéo sẽ làm mẹ phật ý, gia đình mất vui...

Nghĩ vậy tôi im lặng nhìn mẹ, gật đầu.

Chị Thanh quyết định theo chồng đi Mỹ. Mấy bữa nay nhà buồn hẫ hẫ đi. Mẹ tất bật trong việc lo giấy tờ cho chị. Tôi xin với mẹ cho tôi bắt đầu đi làm. Mẹ đồng ý liền.

Lần đầu tiên bước chân tới bar của mẹ, tôi không khỏi ngỡ ngàng với thứ ánh sáng nhờ nhờ của những ngọn đèn mờ buổi tối. Mẹ cầm tay tôi dắt đi một cách thông thạo. Qua một căn phòng rộng có nhiều dãy bàn ghế kê sẵn, tôi chưa thấy rõ ai thì đã nghe tiếng xôn xao:

- Bà chủ tới!

- Hôm nay bả đẹp quá chừng! Còn cô bé kia chắc là con bả, nghe nói ngoài Kim Thanh, bà chủ còn cô gái út thường kêu điện thoại tới cho bà.

Chờ cho tôi quen mắt với ánh sáng trong bar, mẹ dắt tôi tới công toa, kéo ghế cho tôi ngồi và biểu:

- Quan sát đi con, thấy cách tổ chức của mẹ có hợp ý con không?

Tôi cười bá cổ mẹ nói:

- Ghét mẹ ghê, cái gì cũng nói con cả, mẹ làm là nhứt rồi!

Mẹ đỡ tôi ngồi vô ghế. Lúc này bar chưa có khách, mới chỉ có mười mấy cô gái và ba bốn anh bồi đang chụm nhau lại nói chuyện.

Mẹ để tôi ngồi nơi công toa rồi đi lại phía mấy cô gái. Không biết mẹ nói gì mà thấy mấy cô đó ngó tôi với vẻ rất miễn. Tôi kéo học tử ra, một anh bồi chạy lại nói với tôi:

- Thưa cô, cô cần coi sổ sách?

Tôi ngó anh ta gật đầu:

- Anh cho Liên coi sổ bán để Liên biết khi bắt tay vô việc.

Anh ta mở ngăn tủ ra lấy bông rượu cho gái và tất cả các loại bông bia, nước ngọt, băng giá... đưa cho tôi.

- Được rồi Liên đã hiểu, xin lỗi anh tên chi cho Liên để kêu.

- Tôi tên Thành, thưa cô.

- Anh Thành phụ gì trong này?

- Dạ thưa cô, tôi là người chạy bàn kêu thức uống và đưa bông, lấy tiền giao cho cô.

- Còn ai quản lý?

- Dạ, có hai quản lý, một người quản lý chính và một cô tài phán giới thiệu gái.

- Anh kêu họ lại cho tôi!

Anh Thành chạy đi. Chừng năm phút sau, một người đàn ông lớn hơn Thành, khoảng ngoài ba mươi tuổi, và một người đàn bà cũng cỡ tuổi ấy trở vô cùng với Thành. Tôi làm quen bằng một nụ cười và nói:

- Từ nay Liên sẽ phụ trách buổi tối, vì thế chú và thím giúp Liên đặc lực nghe!

Hai người cùng mỉm cười. Bà tài phán trả lời:

- Dạ thưa, cô yên tâm, chúng tôi ráng làm vui lòng cô và bà chủ.

Tôi nói chuyện với họ một lát. Họ khen mẹ đủ thứ, họ kêu tôi là “tiểu thu”...

Khi mẹ trở lại thì tôi đã làm quen với tất cả mọi người làm trong bar. Tôi được bà tài phán giới thiệu kỹ từng cô gái và cho biết sức hút khách của từng cô. Ngó đồng hồ đã gần sáu giờ chiều, tôi thưa với mẹ:

- Mẹ cần đi đâu không? Mẹ đi một chút trở lại với con, tin chắc mẹ phải phục con cho coi khi con bắt tay vô việc.

Mẹ cười hôn tôi nơi trán và nói:

- Mẹ đi lo thủ tục giấy tờ cho chị con nghe! Lại giờ này người ta mới có ở nhà. Mẹ sẽ trở lại với con ngay.

Mẹ đi khỏi, tôi bắt đầu cho nhạc nổi lên. Một tốp Mỹ sáu người mặc đồ sơ-vin bước vô. Các cô chạy lại tíu tít mời chào. Bọn họ cũng bắt tay cô này, bẹo má cô kia, vỗ mông cô nọ...

Tự động, mấy anh bồi đem ra sáu hộp bia, vì đây là khách quen nên các anh bồi và gái đều đã biết sở thích. Anh Thành chạy lại nói với tôi:

- Cô Liên ơi! Tụi này nó sộp lắm, chúng nó là Mỹ Tàu đẩy cô, cô ghi bông sáu hộp bia đi cô!

“Mỹ Tàu”? Có lẽ Thành muốn nói tụi này là dân chơi cỡ bự, giàu có, chơi phóng tay như khách chơi người Tàu ở Chợ Lớn... Tôi mỉm cười một mình khi ngó mấy chàng người Mỹ đang xoắn xuýt bên các cô gái với những cặp mắt hau háu như muốn nuốt chửng lấy các cô.

Tôi ghi bông sáu hộp bia đưa cho anh Thành mang ra. Liên tiếp, tụi Mỹ mua thêm mười hai ly “Sài Gòn thi” cho các cô gái. “Sài Gòn thi” thực chất là một thứ rượu giả bắt buộc khách phải mua khi ngồi với gái, các bar đã đặt ra như vậy để khách gián tiếp trả tiền cho những cử chỉ âu yếm lúc trò chuyện. Thứ rượu này uống chỉ no bụng chứ không say, nhưng các cô gái cô nào cũng chịu khó uống càng nhiều càng tốt. Tôi đã được mẹ giải thích về thứ rượu này từ bữa còn ở nhà phụ mẹ cộng sổ chia tiền cho gái. Tôi hiểu các cô gái không ham gì thứ nước trà đó, nhưng muốn được nhiều tiền nên họ ra sức uống, thi nhau uống...

Đối với chủ, đây cũng là một hình thức kiếm lời thêm.

Các cô gái dư biết rằng, lẽ ra mình không bị chia sẻ với chủ số tiền đó, vì họ phải trực tiếp cung phụng cho khách mới được giá. Số bông “Sài Gòn thi” nhiều hay ít là tùy thuộc ở nghệ thuật mời chào của mỗi cô.

Biết là bị chủ ăn hiếp rồi, nhưng các cô đâu dám tỏ ý thắc mắc gì. Thà rằng cứ ngậm miệng đi còn hơn là bị mất việc làm. Mà có đi tới đâu, khắp Sài Gòn này thì cũng vậy thôi.

Với lại, cũng phải nói thêm rằng, các cô gái muốn được chắc chân ở với chủ, muốn được chủ yêu mến thì phải tỏ ra hiền ngoan trước mặt chủ, làm được nhiều tiền cho chủ... có vậy mới mong có dịp gặp hên qua mắt chủ, kiếm chác được một đôi ngàn do khách tặng riêng.

Tôi ngó xuống các dãy bàn, lúc này từng cặp đang tán tỉnh nhau. Những anh chàng người Mỹ đặt các cô trên đùi mà hôn hít, tay sờ soạng khắp người các cô. Có kẻ táo tợn tung bổng cô gái lên rồi đỡ, cả bọn ngó theo cười hô hố.

Anh bồi hối tôi ghi bông tiếp cho mười hai ly “Sài Gòn thi” thứ hai. Khách tiếp tục vô bar, chủ yếu vẫn là người Mỹ. Họ đi từng tốp hai ba người, có khi lẻ loi một người vô. Những tiếng khui nút bia 33, những tiếng khui hộp lát chất hoà lẫn với tiếng cười, tiếng nói thành một thứ âm thanh hỗn loạn. Tôi không nhớ mình đã ghi bao nhiêu bông nữa, chỉ biết khi anh bồi đưa tiền tới là tôi ghi và trao cho anh ta.

Gần mười một giờ khuya, tiếng nhạc, tiếng cười nói như lắng xuống, tiếng khui bia thưa thớt dần, không khí trong bar cũng bớt nhộn nhạo. Lúc này từng cặp đứng dậy dắt nhau lại chỗ công toa. Các cô gái thì nhau hối tôi:

- Chị Liên ghi cho em cái bông ba ngàn đi, em đi ngủ đêm với “bồ”!... Em số hai, em số ba...

Tôi cứ ghi bông, nhận tiền và dặn các cô gái:

- Chị đi đâu? Phòng ngủ hay về nhà riêng? Mẹ dặn cẩn thận lúc đi đường, coi chừng tội cảnh sát nó làm tiền nghe chị!

Các cô mặt mày tươi tỉnh coi vẻ phấn khởi lắm. Có cô cười nói với tôi:

- Liên hên ghê, bữa nay có Liên bar đông khách quá chừng, mấy chàng rủ đi ngủ đêm, không biết lựa chàng nào.

Riêng bà tài phán cười rất kín đáo và nói xen vô:

- Hôm nay có Liên, cô nào cũng uống được rượu, không bị phèo.

Họ tăng bốc quá khiến tôi thấy tức cười. Thực ra tôi có làm gì đâu. Tuy vậy những lời tán thưởng của họ cũng làm cho tôi vui lòng. Tôi tự thấy hạnh diện được làm con của mẹ, làm chủ những con người kia...

Khách và gái đã ra hết, trong bar chỉ còn lại mấy anh bồi đang thu dọn bàn ghế. Dư âm của buổi tối đầu tiên đi làm, nói đúng hơn là làm bà chủ, đang làm tôi xốn xang. Thế là rốt cuộc tôi đã làm được như ý mẹ, chắc mẹ sẽ vui lắm khi hiểu được điều này.

Mười một giờ hơn mẹ trở lại. Hôm nay mười sáu cô gái của mẹ đều có khách đi ngủ đêm. Hai mẹ con cộng sổ và đếm tiền, tất cả tiền bia, rượu, nước ngọt và tiền gái đi ngủ đêm thu tới trên một trăm ngàn. Tôi phụ mẹ thu tiền vô bóp. Mẹ dặn bồi đóng cửa, quét dọn rồi hai mẹ con ra về.

Ngồi lên xe rồi mẹ hỏi tôi với giọng ái ngại:

- Liên có giận mẹ khi con bắt đầu bước vô cuộc sống này không?

Một tay cầm lái, một tay mẹ ôm lấy tôi và nói tiếp:

- Con ơi, ráng đi học buổi sáng, chiều tối tới bar; việc thu tiền mình không giao cho ai được vì không thể tin cậy họ được đâu con!

Tôi ngó ánh đèn đêm toả sáng hai bên đường, lòng đầy xúc động. Tôi nói với mẹ:

- Mẹ đừng buồn, con không bỏ học đâu, con sẽ ráng học để khỏi phụ lòng mẹ. Còn buổi tối tới bar ngồi thu tiền giúp mẹ có gì là mệt đâu. Mẹ cứ lo xa, chị Thanh đi thì còn con và mẹ, bao giờ chị ấy nhớ nhà lại về thăm mẹ con mình.

Mẹ im lặng. Tôi biết mình lỡ lời liền nói:

- Mẹ thấy hôm nay con bán mặc không? Mấy cô gái khoái con lắm, hỏi: mai mấy giờ Liên tới?...

Tự dưng tôi thấy mẹ khóc. Chiếc xe ngừng giữa đường, may mà đêm khuya rất vắng xe. Rồi tôi cũng khóc trong vòng tay của mẹ. Tôi ngược lên bắt gặp đôi mắt mẹ đỏ hoe. Mẹ ngó tôi lắc đầu không nói được lời nào. Tôi đoán chắc mẹ nghĩ về cuộc chia ly sắp tới giữa ba mẹ con, còn vài bữa nữa, chị Thanh sẽ theo chồng đi Mỹ.

Đường phố vắng tanh. Tôi ngó đồng hồ giật mình, còn hai phút nữa tới giờ giới nghiêm. Tôi hối mẹ lái xe về mau kẻo trễ sẽ bị phạt. Chiếc xe vun vút lao nhanh qua các vọng gác, gió đêm lùa vô lành lạnh. Mẹ đã bình tĩnh trở lại nên tay lái rất chính xác.

Về tới nhà đã quá giờ giới nghiêm mười phút. Chị Thanh và chồng chị đứng đợi ở cổng. Thấy xe về chị hốt hải chạy lại hỏi:

- Sao mẹ và em về trễ vậy? Con lo quá, chồng con cũng cuống lên. Con phen lại bar, chú Thành nói mẹ và em về lâu rồi.

Tôi bước xuống xe và nói với chị:

- Mẹ chở em đi dạo phố. Đêm đẹp ghê chị! Em và mẹ đói bụng chưa ăn gì, chị lo cho em nghe, em lên thay quần áo.

Vài bữa sau, vợ chồng chị Thanh đi Mỹ. Tôi và mẹ tiễn chị ra tận phi trường Tân Sơn Nhất. Một cuộc chia ly thật buồn giữa người ra đi và người ở lại. Những lời tạm biệt, những cái vẫy tay... còn đọng hoài trong tim mỗi người. Riêng chỉ có nước mắt là không ai dè sẻn được. Mẹ và tôi đã khóc rất nhiều, cho tới khi máy bay cất cánh đi xa rồi, hai mẹ con mới buồn bã ra về.

Mẹ nghỉ làm ở bar tới hai, ba ngày liền. Tối ngày mẹ ở trong phòng ngủ, không tiếp khách, cũng chẳng thiết ăn uống nữa. Công việc mẹ giao

hết cho tôi giải quyết. Tôi đâm lo cho mẹ, nài nỉ hoài mẹ mới chịu ăn một chút xúp và uống một ly sữa nhỏ. Vắng có mình chị Thanh mà căn nhà buồn đến trống lạnh. Hai mẹ con không muốn làm gì. Tôi cố làm cho mẹ bớt buồn nhưng vô hiệu. Một buổi trưa khi tôi ngủ dậy tính đi pha sữa cho mẹ uống, mẹ không cho đi, giữ tôi ở lại với mẹ. Rồi mẹ cầm tay tôi nói:

- Mẹ thiết nghĩ từ đây mẹ đã xa Thanh vĩnh viễn vì linh tính báo cho mẹ biết sắp có một chuyện gì khủng khiếp đến với cuộc đời mẹ.

Tôi lay vai mẹ an ủi:

- Còn con, mẹ không biết lúc nào sức khỏe của mẹ cũng là một sự lo lắng của con sao? Mẹ cứ tin đi, chị Thanh con sẽ về vì con biết tánh chị ưa thay đổi.

Mẹ im lặng. Tôi ngó thấy mắt mẹ đỏ, hai bên mí mắt mọng mọng nước. Tôi không dám nói gì thêm vì sợ phải chứng kiến những giọt lệ lăn trên gò má mẹ.

Đáng lý tôi dọn qua phòng chị Thanh, nhưng mẹ biểu:

- Ngủ với Liên quen rồi, giờ con qua bên đó mẹ buồn.

Thế là phòng chị Thanh bỏ trống, nhưng ngày nào cũng phải quét dọn như hồi chị còn ở nhà.

Nỗi buồn nhớ dần dần lắng xuống. Cuộc sống của hai mẹ con tôi trở lại bình thường. Tôi vẫn đi học và tới bar giúp mẹ vào các buổi tối. Lúc này bar đông khách lắm, số tiền thu được hàng ngày có khá hơn. Mẹ cũng vui vẻ, không ủ dột như trước nữa. Điều đó khiến tôi rất mừng. Tôi chỉ ước muốn cuộc sống thiết ấm, vô tư trong gia đình.

Thoắt cái mà đã gần ba tháng trời, kể từ bữa chị Thanh đi. Chị cũng đã gửi về hai lá thơ cho hai mẹ con. Riêng mẹ có thêm thơ của ông Ros, ông nói bận công việc rất nhiều, khi nào xong ông sẽ qua với mẹ.

Đêm đó đang ngủ tự dưng mẹ kêu đau và rên la. Tôi thức dậy ôm lấy mẹ. Cặp ngực của mẹ sưng tấy lên và có chỗ thồng xuống. Tôi hiểu ngay căn bệnh của mẹ. Tôi có nghe chị Thanh nói lại, từ khi tôi chưa về làm con của mẹ, thỉnh thoảng mẹ vẫn kêu đau, nhưng mẹ uống thuốc rồi một lúc lại hết đau. Còn đêm đó mẹ đau quá, càng uống thuốc vô mẹ càng đau dữ. Tôi lo quá, cuống quýt kêu điện thoại cho bác sĩ Hải nhờ đưa mẹ tới bệnh viện Triều Châu. Rất nhiều bác sĩ nhiệt tình đã ở lại để lo cho mẹ nhưng đều vô hiệu, vì lúc đó ngành y học sắc đẹp Việt Nam chưa có đủ dụng cụ giải phẫu, mà mẹ lại bơm ngực ở bên Nhật. Chất nhựa làm độc ở ngực đã ăn vô máu và mẹ đã kiệt sức. Một tuần sau mẹ tôi qua đời. Tôi vừa thương mẹ vừa lo sợ như người mất hồn vậy. Mới hơn mười lăm tuổi đầu mà một mình trước sự thế này biết làm sao? Nhớ tới ông Ros và chị Thanh, tôi liền đi điện cho hai người về lo chôn cất mẹ. Nhưng chỉ có ông Ros qua, còn chị Thanh có bầu yếu quá không về được.

Ông Ros đứng ra lo hết mọi phương tiện chôn cất. Một đám tang buồn bã và đơn độc. Các cô gái làm cho mẹ tới chia buồn với tôi. Mấy bà bạn của mẹ cũng tới khuyên nhủ cho tôi bớt buồn. Riêng dì Lin-da ngày nào cũng tới, có khi một mình, có khi dẫn thêm một ông bạn của dì mà tôi không quen. Dì khuyên tôi:

- Ráng mà ăn ngủ cho lại sức Liên à, khóc hoài có làm mẹ sống lại được đâu!

Rồi dì lấy từ trong túi ra một bọc nhỏ đưa cho tôi:

- Đây dì vừa ghé chợ Bến Thành mua cho con ít trái cây ăn cho mát ruột, có cả giò lụa nữa đó, ăn đi Liên!

Dì dạy qua người bạn, không biết hai người làm hiệu cho nhau sao mà ông ta gật gật và ngó tôi chăm chăm. Vì đang buồn chán, thương tiếc mẹ nên tôi chẳng thèm để ý hai người đã nói với nhau những gì. Mấy thứ dì Lin-da bày ra trước mặt tôi cũng chẳng thiết. Tôi định trả cho dì nhưng sợ dì buồn nên lại thôi. Tôi cứ ngồi ngây ra và ngó băng quơ mọi thứ trong nhà. Tới khi dì Lin-da và người kia chào ra về tôi mới sực tỉnh. Dì Lin-da nói:

- Thôi dì về nghe Liên! Con ăn đi chứ, hay chê của dì đó? Ăn đi cho dì vui lòng. Nếu mai dì lại mà vẫn còn nguyên, là dì giận cho đấy.

Tôi cảm động nói trong cuống họng:

- Vâng, con xin cảm ơn dì!

Ông bạn của dì nói:

- Thôi chào cô... chào bé nghe!

- Vâng, chào ông!

Ba ngày sau khi lo đám tang mẹ xong, các cô gái tới đòi chia tiền, tôi phải thay mẹ thanh toán với họ. Có cô mau miệng hỏi:

- Liên có tiếp tục mở bar nữa không cho tụi này nhờ với?

Tôi không biết sao đành trả lời:

- Lúc này Liên rối trí quá, thôi các chị nghỉ chừng tháng nữa trở lại Liên trả lời nghe!

Thừa lúc tang gia bối rối, các cô đòi tôi đủ các thứ tiền. Họ nói ngày xưa mẹ còn thiếu món này, món nọ...

Tôi không muốn bị quấy rầy nên trả hết theo yêu cầu của từng người. Rồi tôi trả luôn cả bar cho chủ. Còn lại chiếc xe của mẹ tôi nghĩ để đó lấy phương tiện đi lại sau này.

Làm xong mọi việc, các cô gái cũng đi hết, tôi còn lại một mình trong nỗi buồn sâu thẳm. Bao nhiêu kỷ niệm lại trở về trong ký ức tôi. Những ngày sống với mẹ và chị Thanh thật là sung sướng. Bao nhiêu hy vọng, ước mơ về cuộc sống tương lai mẹ và chị đặt nơi tôi. Dù sao tôi cũng được sống một cuộc sống đầy đủ, và như một con chim có tổ ấm...

Bây giờ thì mẹ đã chết, chị đi sang Mỹ, tôi một mình bơ vơ giữa cuộc đời này. Tôi rùng mình khi tự liên tưởng mình như bọt nước đang chơi vơi giữa biển cả mênh mông. Tôi tự hỏi mình sẽ tiếp tục cuộc sống như thế nào? Tự dưng tôi thấy nhớ nhà, nhớ ngoại, nhớ má và các em. Tôi muốn trở về bên má ngay để má hiểu tôi đang ở trong tình cảnh nào. Nhưng rồi hình ảnh người dượng ghề cùng những việc làm ghê tởm của ông lại bắt tôi phải suy nghĩ khác: không thể quay về được. Tôi biết má và ngoại rất thương tôi. Ngày tôi bỏ nhà ra đi được ít bữa, chị Thanh gửi thư cho biết tôi ở với mẹ và chị, má có nhờ cậu út tới thăm tôi, vì má yếu không đi được. Cậu út cho tôi hay bữa tôi đi không về, má tôi đã khóc rất nhiều. Má thương và lo tôi sẽ khổ, má giận mình đã không biết nghĩ rộng trông xa. Còn bà ngoại tôi thì cầu Trời khấn Phật cho tôi được mọi sự may mắn.

Mấy lần cậu út tới, mẹ tôi đều giữ cậu ở lại ăn cơm để hai cậu cháu có thời gian tâm sự. Cậu út rất cảm động trước tấm lòng ưu ái của mẹ và chị Thanh. Cả ngoại, cả má cũng mừng thăm cho tôi.

Đối với mẹ nuôi tôi và chị Thanh, tôi là người chịu ơn rất nhiều. Tôi mong có dịp được đền đáp công ơn đó khi nào tôi trưởng thành. Thật đáng buồn là thuyền chưa tới bến thì tay chèo đã gãy. Tôi chỉ còn biết khóc thương cho mẹ và lo sợ, xót xa cho mình.

Đã sang ngày thứ năm kể từ hôm làm đám tang mẹ. Một buổi sáng khá đẹp trời nhưng đối với tôi vẫn là sự cô đơn trống lạnh. Ngôi nhà lúc này quá rộng. Có lẽ tôi phải thay đổi chỗ ở thì mới mong kiếm việc làm và đi học tiếp. Ở đây buồn quá, mọi cảnh vật cứ như đập vô mắt làm tôi nhớ mẹ, nhớ chị Thanh khôn nguôi.

Tôi đang ngồi nhắm nháp từng ngụm sữa nhỏ thì dì Lin-da tới. Dì ngo tôi cười nói:

- Vẫn buồn hoài vậy? Cười lên dì coi nào!

Tôi miễn cưỡng nói với dì:

- Thưa dì, lúc này con không muốn ai giỡn với con cả.

Dì sấn lại ôm cổ tôi nói:

- Cấm cả dì nữa hả? Thấy ghét ghê!

Tôi khẽ gỡ tay dì ra và im lặng không nói gì. Lúc này dì Lin-da bắt đầu nói giọng cảm động:

- Liên à, dì rất thương con, thấy con buồn khổ hoài dì không nỡ làm ngơ. Để dì nói thế này coi Liên chịu không, nghe. Dì cũng như mẹ Liên. Bây giờ mẹ đã chết, dì thay mẹ chăm sóc Liên. Liên về ở với dì tiếp tục đi học để mẹ được vui, chứ con ở đây một mình cô đơn lắm.

Tôi nói với dì:

- Dì tính vậy con xin cảm ơn dì. Nhưng con sợ bất tiện cho dì vì nhà dì đông người. Con sẽ kiếm mượn một căn nhà nhỏ để ở và đi học tiếp, trả nhà này cho chủ. Chị con mỗi tháng có gửi tiền về.

Dì Lin-da cười nửa miệng nói:

- Con tưởng đơn giản vậy ha? Con còn quá nhỏ, không đủ điều kiện sống tự lập đâu, tụi nó sẽ phá chớ đâu để con yên.

Rồi dì hạ giọng vẻ thiết tha:

- Dì nói thiệt đó, con nên nghe dì Liên à. Vì tình nghĩa với Phượng nên dì mới nghĩ tới con. Về ở với dì cho vui, dì sẽ cho con sống như khi còn mẹ con mà. Con hiểu dì chớ Liên? Chỉ có dân chơi mới biết thương dân chơi thôi. Con cứ buồn hoài không được đâu. Dì để cho con suy nghĩ, lát nữa dì trở lại trả lời dì nghe Liên!

Tôi không ngó dì, chậm rãi đáp:

- Dạ!

Tôi nghĩ những điều dì Lin-da nói kể cũng hợp với tình cảnh của tôi. Lúc này tôi rất sợ sự cô đơn. Tình thương đối với tôi cần lắm. Vậy sao tôi lại từ chối dì Lin-da? Nghĩ vậy tôi tự thấy giận mình. Tôi tin một cách đơn giản rằng tình thương chỉ bộc lộ qua lời nói. Vả lại, tôi cũng cần có

một chỗ dựa cho cuộc đời. Tôi không dám hình dung rằng tôi sẽ ra sao, nếu lại một mình đơn độc...

Suốt một giờ đồng hồ đắn đo suy nghĩ, khi dì Lin-da trở lại, tôi đã đồng ý về ở với dì.

Thế là ngay buổi chiều hôm đó, tôi trả nhà và dọn đồ tới nhà dì Lin-da, đem theo cả chiếc xe của mẹ. Dì Lin-da rất sốt sắng tới giúp tôi lo thu xếp chuyển đồ.

Nhà dì có vẻ sang hơn nhà mẹ, cả thấy có ba phòng, một phòng khách và hai phòng ngủ. Dì dành riêng cho tôi một phòng, trong đó đầy đủ tiện nghi từ giường tủ, bàn phấn, buồng tắm... Dì nói tôi ở đó cho tiện vì dì hay có khách mà tánh tôi không ưa sự ồn ào.

Dì Lin-da không có chồng nhưng nhà dì thường xuyên có đàn ông tới chơi, có khi ngủ đêm luôn. Trước đây khi mẹ còn sống, mẹ nói dì Lin-da có một đời chồng hồi còn trẻ, sau do thích chơi bời phóng đãng nên đã bỏ chồng. Mẹ quen với dì từ hồi chị Thanh còn nhỏ, mẹ không có tiền nên phải trở lại nghề đi khách để nuôi chị Thanh. Chính dì Lin-da đã dẫn mối cho mẹ. Sau này hai người vẫn thường quan hệ với nhau trên công việc làm ăn kia.

Dì Lin-da tánh ưa ồn ào, thích cái gì là làm tới, không thích không làm. Ai mà đụng mặt mắc mớ với dì thì chỉ có nước đánh bài lui cho êm chuyện. Tới khi mẹ mở bar ở Chợ Lớn thì dì cũng có bar ở đường Công Lý, hai người lại thường giới thiệu khách cho nhau. Ông Ros chồng mẹ cũng là một người khách do dì Lin-da giới thiệu tới. Nhiều lần dì tới nhà chơi khi mẹ còn sống, tôi đã thấy dì có vẻ khác người. Dì với mẹ cùng đi Nhật sửa sắc đẹp, chỉ khác là mẹ bơm ngực, còn dì sửa mũi và ủi mặt. Mẹ với dì thường liên lạc với nhau bằng điện thoại. Có lần tôi hỏi mẹ:

- Dì Lin-da với nhà mình có họ hàng sao mẹ?

Mẹ cười nói:

- Họ hàng chi đâu, chỗ làm ăn với nhau, bả nhiệt tình với mẹ lắm đó, chỉ tội tánh chẳng hợp nhau; bả ưa chồm chồm như đàn ông, mẹ không

thích, nhưng được việc thì mình cứ “xài”, tội chi.

Bây giờ về ở với dì, tôi thấy mẹ nhận xét rất đúng. Mẹ điêm đậm bao nhiêu thì dì bốc đồng bấy nhiêu. Mẹ ưa những màu sắc dịu dàng, còn dì toàn những đồ hoa hòe. Trong cách trang điểm phấn son cũng vậy, dì ưa phô diễn bằng son phấn thì đúng hơn. Mặc dù dì cũng đẹp nhưng với vẻ đẹp quá loã lồ, luôn cả chiếc xe dì đi cũng sơn màu đỏ chói. Tiếng nói dì choe choé, hấp tấp, vội vàng. Đối với đàn ông, dì nói chuyện xô bồ cũng y như họ; họ ôm dì tung qua hất lại như trái banh. Dì có biệt tài hút thuốc và uống rượu mạnh, mặt dì lúc nào cũng đỏ lựng, miệng nồng nặc hơi men. Mái tóc dì chuyên búi cao, trái ngược với cái tuổi ngoài bốn mươi của dì. Móng tay dì sơn màu đỏ choé, tướng đi nhún nhảy và chuyên mặc áo hở ngực. Đôi mắt của dì khi nào cũng long lên sòng sọc, đã ngó ai thì như thôi miên vậy.

Gần một tuần lễ trôi qua sống trong căn phòng mà dì Lin-da dành cho, tôi buồn vô cùng. Thế giới của tôi thu hẹp trong căn phòng cô đơn này. Tôi không muốn tiếp xúc với ai, suốt ngày chỉ trừ hai bữa cơm phải xuống phòng ăn, còn hầu hết thời gian tôi không hề bước ra khỏi phòng, chuẩn bị tinh thần để đi học tiếp.

Buổi trưa một ngày thứ bảy tôi đang soạn lại sách vở, chợt nghe tiếng guốc bồm bộp từ cầu thang đi lên. Cánh cửa vừa mở thì dì Lin-da nhào vô phòng với mùi dầu thơm nồng nặc. Dì mặc một cái rộp hở ngực với loại vải bông thiết lớn; trong khi đó tôi mặc một bộ đồ sọc trắng từ áo tới quần.

Dì ngó tôi cười nói:

- Gớm con bé còn nhỏ mà cứ y bà già. Sao mà con lựa vải toàn màu tối không vậy? Dì chưa thấy Liên mặc hip-pi bao giờ!

Tôi gượng cười nói:

- Quen rồi dì, Liên thích giản dị, mặc sao cho hợp với nước da mình.

Biết tôi khó chịu nhưng dì làm ra vẻ không chú ý, vẫn nói nhí nhảnh:

- Dì muốn mượn Liên ít áo thun của mẹ Liên, nhưng sao toàn màu tối không à? Có lẽ vì thế mà Phượng chết sớm.

Nhắc tới mẹ, tự dưng tôi nghe nhói trong ngực, tưởng chừng như mẹ đang rên la trong vòng tay bé nhỏ mà tôi đã ôm mẹ hôm mẹ sắp chết. Tôi ngồi lặng đi, nước mắt ứa ra muốn khóc. Dì Lin-da vội kéo tay tôi nói:

- Thôi đừng buồn nữa nghe cô bé! Dì tính rủ Liên đi Đà Lạt chơi ít bữa cho thay đổi không khí rồi về tiếp tục học, Liên nghĩ sao?

Tôi nghĩ dì nói cũng có lý, mình nên đi xa cho thoải mái chút, Sài Gòn lúc này có vẻ khó thở đối với mình. Tôi hỏi lại:

- Dì đi với ai và tính bao giờ đi? Chờ Liên xếp ít quần áo được không?

- Dì tính đi liền. Máy người bạn hẹn chừng nửa tiếng nữa họ lại, cùng ra Sài Gòn mua thức ăn đi đường rồi đi luôn.

- Vậy thì dì phụ Liên đi nghe? Lo giùm Liên đồ cá nhân, còn Liên lo mấy bộ đồ để mặc.

Dì vui vẻ nhận lời ngay. Chỉ trong vòng mười lăm phút, tất cả mọi việc đều xong. Chỉ người làm lên cho dì hay có mấy ông bà bạn đang đợi dì ở phòng khách. Hai dì cháu hỏi nhau mang đồ xuống luôn. Dì biểu:

- Đi xe tui nó, xe mình để nhà, đi nhiều xe mất công.

Ở phòng khách, năm người đàn ông với ba người đàn bà đang cười nói oang oang. Những cử chỉ suồng sã của họ trông thật tức cười. Rồi họ bỗng im bật khi nghe dì Lin-da giới thiệu về tôi. Máy người đàn ông ngó tôi chăm chăm, còn mấy bà thì đưa mắt qua nhau và nói thầm thì, có những tiếng xuyết xoa nho nhỏ. Tôi dư biết họ đang chú ý tới mình nhưng làm ra vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Dì Lin-da hỏi mọi người:

- Thôi ta đi chờ các bồ? Còn ghé qua Sài Gòn mua đồ ăn, sợ trễ mất.

Tất cả ra hai chiếc xe Mazda, một chiếc màu trắng và một chiếc màu đen. Cả thấy có mười người chia ra hai xe, một xe đi hai cặp và một xe đi ba cặp. Tôi theo dì Lin-da đi chiếc xe ba cặp.

Dì với mấy bà bạn thiết hợp nhau, lên xe là cười nói tùm lum tùm la đủ mọi thứ chuyện, bà nào cũng ăn vận hip-pi hở hang, mặt thì trát đầy son phấn. Riêng tôi, tôi mặc một chiếc áo thun màu vàng anh, chiếc quần màu đen, tóc cột cao bằng một sợi nơ cùng màu áo. Năm ông bạn của dì cũng ăn mặc hippy, nói chuyện pha tiếng Tàu, có hai ông nhỏ tuổi hơn, khoảng ngoài ba mươi, còn ba ông kia cùng cỡ tuổi với dì. Họ nói một cách sượng làm tôi thấy khó chịu nhưng tôi thầm nghĩ: “Kệ đi, lên Đà Lạt mình chơi một mình”.

Nghĩ tới ngày xưa, những khi đi chơi với các bạn của chị Thanh tôi rất vui, cuộc vui lúc nào cũng làm cho tôi nuối tiếc lúc chia tay.

Rồi kỷ niệm của những ngày cấp sách tới trường, sự trong sạch thánh thiện của các bạn học còn ở lứa tuổi thơ ngây trong trắng, đẹp và đáng nhớ biết bao... Tất cả bây giờ đều đã xa rồi, còn lại một mình tôi giữa những con người xa lạ kia.

Mãi suy nghĩ, tôi quên mất rằng mình đang chuẩn bị đi xa, quên mất sự có mặt của dì Lin-da và mấy người bạn của dì.

- Bé Liên ngồi trên với Thịnh và Lin-da nghe, ba đứa này ngồi băng dưới.

Một ông bạn của dì nói vậy, khiến tôi giật mình quay về với thực tế. Dì Lin-da tính cho tôi ngồi giữa nhưng tôi không chịu, đòi ngồi sát cửa xe, dì cũng chiều không nói gì.

Sau khi đã dừng lại tới hai lần để mấy bà xuống mua đồ ăn đi đường, xe qua khỏi vùng đô thị và lướt trên xa lộ với tốc độ thiết cao. Trên xe, mọi người thi nhau cười nói, chốc chốc lại rộ lên một tràng cười như điên loạn.

Ông Thịnh, người ngồi cùng ghế hỏi tôi:

- Nghe nói Liên là con của Đan Phượng từ lâu, hôm nay mới gặp bé. Liên có vẻ buồn quá vậy? Hay tội này già không hợp với Liên?

Tôi chưa kịp trả lời thì dì Lin-da đã cười nói:

- Không phải đâu Thịnh! Cô bé này ít nói lắm, bữa nay rủ mãi mới chịu đi.

Rồi dì đưa tay vuốt tóc tôi nói tiếp:

- Nè mầy ông bà coi, nguyên lối ăn mặc của Liên cũng quá chững chạc, giống con Phượng y hệt. Nó còn sống, tôi chưa bao giờ thấy nó mặc một màu áo yêu đời.

Ông Thịnh liếc qua tôi tiếp lời dì:

- Đẹp chớ! Thuần túy lắm, để tôi coi Liên giống nữ minh tinh màn bạc nào ở Tàu...

Tôi không ưa những lời tán tỉnh đó và không muốn bị đưa vô đề tài của mấy người. Tôi nói trong khi không ngó ai:

- Cám ơn ông Thịnh. Liên chỉ muốn Liên giống Liên chớ không giống ai cả. Còn về ăn mặc, Liên thích sao mặc vậy, ít khi đua đòi.

Câu trả lời của tôi làm dì Lin-da có vẻ khó chịu, tôi nhận biết điều đó qua cái cười nửa miệng của dì. Mấy người ngồi băng ghế sau nói với nhau:

- Cô bé đối đáp chí lý!

Riêng ông Thịnh im lặng không nói gì. Nhưng từ lúc đó, Ông luôn luôn ngó tôi với ánh mắt không bình thường. Tôi khó chịu quay mặt đi. Dì Lin-da biểu Thịnh:

- Làm gì dữ vậy? Không lo mà lái xe đi à?

Lúc này tôi mới chú ý. Chiếc xe đi rất lẹ nhưng phải công nhận ông Thịnh lái có trình độ và tỏ ra rất quen đường. Chắc chắn là một tay doanh

nghiệp Hoa kiều cỡ bự ở Chợ Lớn, quen thói “ngàn vàng mua một tiếng cưỡi như không” đây!

Khoảng sáu giờ chiều thì tới Đà Lạt. Trước cửa một vi-la rất sang trọng, mọi người trên hai chiếc xe hơi vui vẻ bước xuống. Dì Lin-da giới thiệu với tôi đây là vi-la của Trần Lệ Xuân. Tôi cũng đã được nghe nói nhiều về cái vi-la này nhưng chưa có dịp đặt chân tới, chỉ biết rằng ngày xưa Trần Lệ Xuân thường tới đây nghỉ mát và an dưỡng hàng năm. Và hiện tại nó được dành làm nơi nghỉ ngơi qua lại của những chính khách đặc biệt quen thân với gia đình những người có quyền chức.

Ông Thịnh dẫn dì Lin-da và tôi tới một căn phòng rộng, Ông vừa cười vừa nheo mắt nói với dì:

- Hai dì cháu ở đây nghe! Tôi ra kêu bồi vô coi hai bà cần gì. Tắm rửa cho mát, tụi này đã lo hết, sẽ có cơm tối liền.

Ông ta lại cười, rồi xoay qua tôi, Ông bẹo má tôi hỏi:

- Đói bụng chưa cô bé? Đi đường mệt không? Có đem theo đủ đồ lạnh không?

Tôi trả lời một cách lạnh lùng:

- Cám ơn ông, tôi đã lo đủ cả.

Bữa ăn tối lúc tám giờ. Một bàn tiệc với đầy đủ các món ăn Tây, Tàu và các loại rượu mạnh. Năm người đàn ông và năm người đàn bà ngồi quây quần xung quanh chiếc bàn tròn. Bên cạnh, một lò sưởi lớn, ánh lửa bập bùng.

Suốt bữa ăn, ông Thịnh ngồi kế bên tỏ ra rất lịch sự. Món ăn nào Ông cũng cho tôi thưởng thức trước.

Cuộc vui kéo dài tới khuya, mọi người đã ngà ngà say. Hơi men cùng với tiếng nhạc cuồng loạn trong khung trời giá lạnh miền cao nguyên đã làm cho những ông, bà kia bắt đầu buông trôi tất cả.

Tôi không hề uống một ngụm rượu nào nhưng cảm thấy chóng mặt quá chừng. Tôi xin với dì Lin-da cho tôi đi nghỉ, dì cười nói:

- Sao, con mệt à? Thịnh đâu, coi có chút gì cho Liên uống đi, nước ngọt nha Liên?

Chiều lòng dì và mọi người, tôi uống một ly nước ngọt cô-ca. Thịnh tự tay rót đầy ly đưa lên miệng tôi nấn nỉ:

- Nào bé, uống đi cho khỏe, đừng buồn nữa kẻo có người cũng buồn lây đó nghe cưng!

Tôi uống và nghe từng giọt nước thấm vô da thịt mát lạnh. Và tự dưng tôi thấy buồn ngủ lạ lùng. Dì Lin-da đã sắp sẵn giường ngủ, dì dịu tôi vô phòng nói:

- Con ngủ trước đi nghe! Lát nữa dì vô liền, phòng này đặc biệt của hai dì cháu mình đó.

Dì bước ra, không quên đặt một nụ hôn nơi trán tôi. Tôi không thích như vậy nhưng cũng không phản đối gì. Nếu đây là mẹ tôi thì thiệt là một điều sung sướng. Tôi bỗng nhớ mẹ xót xa.

Lạnh quá. Dì Lin-da đi rồi, tôi ngồi khời mấy thanh củi nơi lò sưởi chờ cho người ấm lên. Tiếng nhạc và tiếng cười nói từ ngoài phòng ăn vọng vô khiến tôi rùng mình. Giữa những con người đó, tôi hoàn toàn xa lạ, lạc lõng. Họ đang ôm nhau quay cuồng theo điệu nhạc. Chắc họ sẽ tức cười cho tôi là không biết cách ăn chơi.

Tôi thay quần áo đi nằm. Một giấc ngủ mê mệt đến với tôi rất dễ dàng. Cho tới quá nửa đêm, tôi giật mình tỉnh giấc. Một nỗi kinh hoàng lập tức ập tới khi tôi nhận ra mình đang là một thân xác lơ lửng, không một mảnh vải che đậy, kể bên một thân xác cũng lơ lửng như thế. Thôi rồi, tôi đã bị người ta cướp mất sự trinh trắng của đời con gái! Nào phải ai đâu? Chính là Thịnh, người đàn ông đã theo chiều chuộng và chăm sóc tôi ban chiều, bây giờ đang nằm không nhúc nhích. Tôi tự hỏi vì sao lại không hay biết gì về sự việc đã qua?

Và, lại chợt nhận ra, chính ly nước ngọt cô-ca!... Vậy là có sự sắp đặt của dì Lin-da! Nỗi đau và sự căm tức trào lên tận cổ, tôi hét lên tuyệt vọng:

- Trời ơi!

Tiếng than làm cho Thịnh giật mình chồm dậy. Tôi sợ hãi cuống quýt ôm tấm chăn chạy vô nhà tắm, nước mắt tuôn xuống như mưa. Tôi cài cửa. Không còn biết tiếng nước chảy nhiều hay ít, nóng hay lạnh... Tôi chìm mình qua tia nước từ vòi bông sen chảy xuống, với ý nghĩ xoá bỏ trên thân xác những phũ phàng mà người ta vừa trút lên đầu tôi.

Tôi như lịm đi trong nỗi đau tê tái. Bên ngoài, tiếng đập cửa dồn dập càng lúc càng mạnh. Tôi cảm thấy thấm lạnh. Toàn thân tôi run lên bần bật. Tôi nghe tiếng dì Lin-da nỉ non khóc than, tiếng réo gọi xin lỗi của Thịnh, sự uất ức lại ứ lên. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại đưa tay lên then cửa. Cánh cửa vừa bật ra thì dì Lin-da chồm vô, ôm gọn tôi đang cuộn tròn trong tấm chăn, tóc tôi ướt sũng. Dì Lin-da ẵm tôi đặt lên giường, hối Thịnh lấy dầu thoa bóp chân tay cho tôi khỏi lạnh.

Lúc này tôi như cái xác không hồn, mặc cho dì Lin-da và Thịnh xoắn xuýt bên cạnh. Hai mắt tôi mở thật to và những giọt nước mắt nóng hổi vẫn tiếp tục tuôn chảy dù tôi cố kiềm chế.

Bao nhiêu lời xin lỗi, bao nhiêu sự hứa hẹn đền bù. Dì Lin-da và Thịnh quỳ xuống trước mặt tôi như tín đồ quỳ dưới tượng thập giá. Tôi nhất quyết không nói gì, dù tôi hiểu lúc này tôi có thể tuôn ra trăm ngàn lời nhieếc mắng, xỉ vả cho vơi đi sự đau đớn. Tôi nghe như có vị cay đắng chẹn ngang cổ họng, không thể nào thốt được thành lời. Tôi không muốn ngó mặt hai người chút nào nữa, nhất là dì Lin-da, con người mưu mô gạt tôi một cách hèn mạt.

Dì Lin-da bỗng nói giọng bốn cọt:

- Thôi Thịnh xéo đi, trơ ra đó hoài à!

Thịnh ngoan ngoãn đi ra ngoài. Dì lấy quần áo hối tôi thay kẻ lạnh. Tôi nói với dì:

- Liên tin chắc mẹ Liên sẽ ngàn đời nhớ ơn dì, mặc dù mẹ đã chết.

Dì vừa khóc vừa nói giọng thiếu nảo:

- Dì xin con, tại dì hơi sơ suất, bây giờ chuyện đã lỡ rồi, dì sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, con đừng khóc nữa.

Thấy tôi im lặng, dì nói tiếp:

- Thịnh thương con thiệt tình. Hiện tại chú ấy cũng chưa có vợ, mà chú ấy cũng chỉ hơn con có mười lăm tuổi, không đáng là bao. Dì mong cho con và Thịnh thành đôi...

Tôi nghe dì nói mà máu hận sôi lên, mặt tôi nóng bừng như có lửa đốt. Đúng là cái giọng lừa Tú Bà. Người ta đã cướp đi cả cuộc đời con gái của tôi, vậy mà dì còn uốn lưỡi tăng bốc đủ thứ. Tôi bực bội cắt ngang lời dì:

- Thôi dì đừng nói nữa, Liên mệt quá cần sự im lặng. Dì ra ngoài đi!

Dì Lin-da gượng cười năn nỉ:

- Đừng giận dì nghe Liên! Coi vậy chớ dì cũng thương Liên như mẹ Phụng của Liên, tự vì Liên mới ở gần nên chưa hiểu tánh dì đó thôi.

Dì hôn tôi một cái rồi lui ra. Tôi thấy ghê tởm nụ hôn của dì. Con người ấy sánh với mẹ tôi sao được. Nỗi buồn đau như đè nặng, vây bủa lấy tôi một cách tàn ác. Tôi cảm thấy cuộc đời đang sụp đổ trước mắt. Còn gì nữa đâu hồi tuổi thơ và những trang sách học trò? Tôi đã mất, đã bị người ta cướp mất tất cả rồi!

Thịnh đột ngột bước vô phòng và ngó tôi bằng ánh mắt van xin, ổng nói:

- Liên tha tội cho anh. Tất cả là do dì Lin-da của Liên chủ mưu. Anh và bà đã cuộc nếu bà gài được em thì anh phải mất cho bà hai trăm năm mươi ngàn. Vậy là bà đã thắng. Khi tối đưa anh vô đây, bà còn nói giỡn: “Gả Liên cho Thịnh đó, ráng mà chiều Liên nghe!”. Rồi sau đó anh thấy

trong người bần thần, thèm khát đàn bà lạ lùng. Sự việc gì xảy ra thì em đã hiểu.

Tôi giận quá nói gạt ngang:

- Thôi ông im đi cho, tôi không muốn nghe chuyện gì nữa cả. Ông cứ coi đây là một tai nạn đối với tôi, tôi không phiền trách ông.

Thịnh nói rất nhanh:

- Cho anh nói một vài câu để Liên hiểu anh. Từ nay em sẽ là vợ anh, dù rằng anh đã có vợ nhưng anh vẫn lo cho em...

Không thể nghe Thịnh nói hết câu, tôi hét lên uất ức:

- Thôi, thôi... tôi hiểu ông im mà! Tôi sợ mấy người quá rồi. Tôi không cần mấy người lo gì cho tôi cả.

Dì Lin-da thấy to tiếng liền mở hé cửa kêu Thịnh ra ngoài, sợ tôi phát khùng. Thịnh làm theo lời dì nhưng còn cố nói thêm trước khi bước ra:

- Liên hãy suy nghĩ lại đi! Mong rằng em sẽ hiểu anh.

Cánh cửa đóng lại ngăn cách tôi với lũ quỷ bên ngoài. Bây giờ tôi mới cảm thấy căm thù Lin-da thấu xương tuỷ, hai trăm năm mươi ngàn! Mười sáu cô gái và tất cả các khoản thu hoạch khác của bar mẹ Phượng trong một đêm hên nhất cũng chưa bằng một nửa số tiền mẹ Lin-da thu về chỉ trong một cú áp phe bán đời con gái của tôi!... Với số tiền đó mẹ ta sẵn sàng bán lương tâm, nếu mẹ có lương tâm, bán con gái đẻ, thậm chí bán cả mẹ mẹ ta nữa, nếu Thịnh thích. Đau đớn thay, tôi lại không làm gì được họ để trả thù! Đâm chém thì tôi không có sức. Chửi bới hay nguyên rủa thì tôi không quen. Tôi chỉ còn muốn trốn thoát đi chốn nào đó cho thật nhanh để xa lánh ngay những bộ mặt ghê tởm của họ. Tôi mong cho trời mau sáng để đi khỏi nơi này. Sớm hôm sau, trên chuyến máy bay Đà Lạt - Sài Gòn tôi âm thầm ngồi trong lòng ghế, ngó qua lần kiếng ra khung trời đầy sương mù. Tiếng người chiêu tiếp viên báo hiệu "Máy bay sắp cất cánh, yêu cầu hành khách cột dây an toàn", tôi vẫn thần thờ, mông lung với những suy nghĩ không đâu vô đâu cả. Rốt cuộc, người

chiêu tiếp viên phải phụ tôi cột dây an toàn khi cô ta đi kiểm tra mọi hành khách. Tôi nghĩ tới ngoại và má tôi. Nỗi nhớ và sự xót xa cồn lên trong lòng, ý định trở về với má lại vụt tới. Tôi muốn có má bên tôi, má sẽ nâng tôi đứng dậy để không bao giờ tôi quy ngã nữa. Điều đó người mẹ có thể làm được lắm chứ? Nhưng lòng tự ái không cho phép tôi quá dễ dàng như vậy. Người dượng ghẻ sẽ khinh tôi và cả má tôi nữa. Thà rằng đừng bao giờ thấy lại mặt ổng cho xong... Tôi càng thấy tủi hổ, bế bàng trước định số. Cuộc đời tôi sẽ ra sao đây khi tôi không còn muốn trở lại nhà dì Lin-da?

Máy bay đang hạ dần độ cao. Tôi nhắm mắt lại, cố quên đi nỗi đau đớn đang giày vò tâm trí: Một mình vào đời, tôi đã bị xô ngã ngay từ bước đi đầu tiên...

Đặt chân xuống Sài Gòn, việc trước tiên của tôi là trở lại nhà dì Lin-da để lấy xe và quần áo. Đang buồn khổ chưa biết đi đâu, tôi ghé lại nhà ở cũ. Gặp lại bà Mai Chi, chủ nhà, bà vui vẻ biểu tôi:

- Sao cô bỏ đây mà đi? Cô cứ ở đây, buồn ít bữa rồi cũng qua hết. Lo xây dựng, củng cố bar làm ăn lại đi, tôi sẽ giúp cô, thím cháu mình cùng hợp tác làm ăn, cô chịu không?

Tôi suy nghĩ lại một lát rồi đồng ý. Tôi thấy phải làm gì để sống và sống đàng hoàng nữa cho dì Lin-da phải mở mắt nhận ra rằng tôi không đổ gục trước thủ đoạn độc ác của dì đâu, và hơn thế không có dì tôi vẫn sống đàng hoàng, ung dung như thường.

Tôi bắt đầu tìm cách giao thiệp rộng rãi với thế giới bên ngoài. Việc trước tiên là tuyển người làm. Tôi thuê đăng báo: “Tại ba Apôlô cần chiêu tiếp viên trẻ, đẹp, biết tiếng Mỹ, ai cần tới liên hệ tại số 6, Bà Triệu, Chợ Lớn”.

Trong vòng một tuần, tôi đã chiêu tập được gần ba mươi cô gái, vừa lúc bar cũng được tu sửa xong. Thời gian này Mỹ vô Việt Nam rất đông. Các vũ trường, các bar đua nhau cạnh tranh bằng mọi hình thức.

Tôi đàng hoàng trở thành chủ bar. Cuộc sống của tôi thay đổi về mọi mặt. Bắt đầu tôi biết tính toán, biết suy xét, cân, đong... trước cuộc sống.

Người chủ cùng hùn vốn là bà Mai Chi chỉ đứng trong bóng tối. Người trực tiếp tổ chức cho bar hoạt động chính là tôi. Chẳng mấy tôi đâm ra linh hoạt, thành thạo với vai trò của mình. Đêm đêm dưới ánh đèn màu, tôi ngồi nơi công-toa tính toán từng món tiền đâu ra đó. Hàng tuần chia tiền cho gái, tôi bàn với bà Mai Chi lên sổ sách sẵn sàng như hồi mẹ tôi còn sống. Tiền chia theo tỷ lệ phân nửa nếu ngồi uống rượu với

khách, còn nếu đi ngủ đêm thì theo tỷ lệ bốn-sáu, cô gái ăn sáu phần, chủ ăn bốn phần.

Với tuổi đời còn quá trẻ, không ai ngờ tôi đã làm bà chủ. Ngay các cô gái cũng vậy, đã có cô tưởng lầm tôi là nhân viên ngồi kết, hỏi:

- Em ngồi kết một tháng được bao nhiêu tiền? Sao tụi này không thấy bà chủ tới mà công việc ở bar vẫn đều?

Có cô lại hỏi:

- Em sao không ngồi uống rượu với Mỹ nhiều tiền hơn? Ngồi kết vậy một tháng đâu được bao nhiêu?

Rồi họ còn tò mò về chiếc xe hơi của tôi:

- Em đi xe ai sang quá vậy?...

Bao nhiêu câu hỏi đó, tôi chỉ cười im lặng không nói gì. Tôi nghĩ mặc họ muốn nghĩ sao cũng được, miễn là mình thu được nhiều tiền bỏ vô bóp.

Tôi ngẫm số mình vẫn còn hên. Công việc của bar cứ đều đều tiến tới. Mới gần ba tháng mà tính ra được lời tới gần một triệu đồng, cứ đà này thì còn lời to.

Khách tới bar phần đông là người Mỹ, nhất là tụi sĩ quan tung tiền ra ăn chơi văng mạng. Thời gian của tụi này cứ vô kỳ lãnh lương là chúng xả tiền đi chơi gái. Những ngày ấy trong bar lúc nào cũng đông khách. Tiếng nhạc, tiếng nói cười, tiếng khai bia... cùng với đủ mọi kiểu cách ăn mặc của các cô gái, làm cho bar luôn luôn thay đổi, không bị nhàm đối với khách. Các cô gái cũng đua nhau trổ tài trước mặt chủ để vừa lấy cảm tình của chủ, giữ cho mình chắc chân không bị thôi việc, vừa nhân đó tìm cách qua mặt chủ ăn lén những món tiền sộp mà khách ưu ái tặng. Có mấy cô đã cặp bồ với Mỹ và xin nghỉ làm vì có bồ bao cuộc sống rồi. Các cô này đi khỏi, lập tức lại có các cô mới thế chân luôn.

Những ngày gần đây, trong bar tôi còn xuất hiện một loại khách mới. Mỗi khi họ tới là các cô gái cô nào mắt cũng sáng lên. Họ là những chính khách nước ngoài, người Pháp có, người Tàu có... họ tới Việt Nam để giao dịch thương mại và cần tìm quên trong những ngày xa quê hương.

Tôi hay chú ý tới loại chính khách này. Họ là những khách sộp đem lại nhiều lợi tức cho bar của tôi. Bởi thế đôi khi tôi cũng tiếp chuyện họ.

Một hôm có một chính khách người Pháp tới bar. Ông ta ngó một lượt các cô gái trong bar rồi quay lại phía tôi mỉm cười nói:

- Chào cô! Hân hạnh được cô cho phép làm quen.

Tôi hiểu ý liền trả lời ông ta một cách lịch sự:

- Thưa ông, ông cần gì? Nếu có thể tôi sẵn sàng chiều lòng ông.

Sau khi nói chuyện, ông ta tự giới thiệu tên ông ta là Robe, bạn thân của ông Ros, chồng mẹ nuôi tôi. Ông ta cỡ ngoài bốn mươi tuổi, người vừa phải, da trắng, coi dáng điệu có vẻ hào hoa phong nhã. Ông ta xin phép tôi lựa một cô gái đi khách, lấy hên.

Tôi đồng ý liền:

- Xin ông cứ tự nhiên. Mong rằng ông sẽ được toại nguyện.

Băng đi một thời gian, không thấy người Pháp đó tới bar, tôi đoán chắc ông ta đã về nước nên cũng không quan tâm lắm. Chỉ hơi tiếc vì ông ta là một khách sộp, nếu ông ta tới đều thì bar cũng thêm được một khoản lời đáng kể. Thiệt tình tôi cũng có chút cảm tình với Robe mặc dù mới một lần tiếp xúc. Tôi nghĩ quen với ông ta cũng hay, đôi khi tôi cần liên lạc với Ros thì qua ông ta vừa tiện lại vừa chắc chắn. Tôi cũng ưa lối nói chuyện lịch thiệp và kiểu xã giao nhã nhặn của người Pháp. Robe lại là một nhà thương mại tương đối trẻ, tôi có thể nhờ vô ổng mà kiếm lời do những ông bạn mà ổng dẫn tới bar.

Thời gian này Sài Gòn có phong trào gái cặp bồ với ngoại quốc, phần đông là người Pháp. Tôi có mấy đứa bạn đã lấy chồng Pháp, coi tụi nó

sống ung dung lắm. Như con Ma-ri, chủ bar “Kính” ở đường Tự Do, con Yến Lan chủ bar “Hoàng Yến”... Mỗi đứa một ông chồng Pháp, chúng nó sống như các bà hoàng ấy. Tội nó ỷ hễ vô ông chồng, nhàn nhã quá đi. Còn tôi vẫn cứ cặm cụi ngày ngày ngồi nơi công toa này...

Một hôm, vào lúc sắp tối, tôi nhận được một cú điện thoại lạ.

- A lô! Phượng Liên đây, ai đó?

Tiếng người bên kia vui mừng:

- A, Liên đó hả? Nhận ra ai không chừng? Nè, Ma-ri đây, có việc cần gấp nghe!

Nhận ra cái giọng nhí nhảnh của Ma-ri, tôi làm bộ nói thủng thẳng:

- Chi, nói đi?

- Liên có nhớ hôm nay là ngày gì không? Tối nay Ma-ri mời Liên tới dự tiệc mừng sinh nhật nha, đúng bảy giờ, đừng lỗi hẹn làm Ma-ri mất vui nha, có nhiều bạn mới đó.

Tôi nhận lời tới nhà Ma-ri dự tiệc. Công việc ở bar tôi giao lại cho người quản lý và dặn:

- Tối nay Liên mặc công chuyện, anh giúp Liên ghi bông và thu tiền tiếp, chiều mai Liên tới tính toán sau nghe.

Tôi về nhà từ năm giờ chiều để sửa soạn tới Ma-ri. Tôi đã từng đi dự nhiều đám tiệc cùng với mẹ và chị, nhưng sao bữa nay tôi cảm thấy hồi hộp thế nào ấy. Chắc vì đây là lần đầu tiên tôi đi một mình. Một cảm giác là lạ đến với tôi khi tôi ngồi trang điểm nơi bàn phấn. Tôi nghĩ sinh nhật Ma-ri chắc sẽ có nhiều người tới dự và đủ hết các thành phần, vậy mình phải sửa soạn cho đàng hoàng một chút. Tôi lựa một bộ đồ tây màu huyết dụ, mái tóc cột cao bằng một sợi nơ màu hồng tươi. Chuối hạt lấp lánh làm nổi bật những làn cổ trắng mập của cô gái đang tuổi dậy thì. Tôi ngẩng mình trong gương thấy lạ hẵn đi. Vẻ đẹp lộng lẫy nhờ son phấn và áo quần càng làm tôi có dáng một cô gái quyền quý cao ngạo.

Tôi tới nhà Ma-ri lúc bảy giờ kém năm phút. Bàn tiệc đã rất đông khách ngồi quay quần, họ bàn chuyện thời cuộc, chờ tới giờ khai tiệc.

Ma-ri mừng rỡ đón tôi và dẫn thẳng tới dãy đầu bàn tiệc.

Nàng diện một bộ cánh khá diêm dúa, mặt mũi son phấn cũng nổi với vai trò chủ nhân của nàng. Phải nói Ma-ri đẹp một cách sắc sảo và ranh mãnh. Tiếp tục có khách tới, nàng lại đi mời chào rất linh hoạt. Ma-ri còn kéo tôi cùng tiếp khách với nàng. Tôi để ý từ khi tôi vô phòng tiệc có rất nhiều người chú ý. Có người ngó chăm chăm, có người xuýt xoa thành tiếng:

- Chà, đẹp quá!

- Ôi, người đâu mê hồn!

Tới giờ khai tiệc, Ma-ri kéo tôi ngồi vô giữa bàn tiệc và giới thiệu với chồng:

- Ê, đây là Phụng Liên, bạn thân của em. Còn Liên, đây là Pen, người yêu của toa đó!

Ma-ri cố tình kéo dài hai tiếng “người yêu”. Tôi ngó người đàn ông Pháp mà Ma-ri vừa giới thiệu. Ông ta cười gật đầu với tôi. Ông ta cũng cỡ ngoài bốn mươi tuổi, người khỏe mạnh, da đen, đặc biệt đôi mắt rất sáng. Tối nay ông ta diện đồ sơ-vin rất lịch sự. Kế bên Pen là ba người đàn ông Pháp, Ma-ri nói đó là bạn của Pen, cùng cỡ tuổi với ông ta. Tôi nhận ra Robe trong ba người Pháp đó. Từ lúc Ma-ri giới thiệu chồng nàng, tôi đã linh cảm thấy có người đang ngó mình nhưng chưa biết ai. Hoá ra Robe cũng nhận ra tôi từ đầu, nhưng ông ta chưa dám nói vì biết tôi đang mắc nghe Ma-ri giới thiệu đôi bên. Tôi chủ động mỉm cười chào Robe:

- Chào ông! Xin lỗi, ông là Robe?

- Còn cô là chủ bar Apôlô, cô là Phụng Liên?

Robe hỏi lại, cùng mỉm cười với tôi.

Tôi đối diện với Robe và vui vẻ gợi chuyện:

- Tôi vẫn nhớ ông là một người khách của bar, vậy lâu nay sao không thấy ông tới, bar chúng tôi có tiếng là mến khách mà!

Robe cười rất tươi trả lời:

- Tôi xin đa tạ tấm lòng của cô đã chú ý tới sự có mặt của tôi. Vừa qua tôi mắc công chuyện nhiều nên không tới được. Hẹn với cô từ nay sẽ tới đều, có thể nếu cô đồng ý tôi sẽ giúp việc đặc lực cho bar của cô, cô thấy thế nào?

Tôi nói giọng lễ phép:

- Thưa ông, ông có lòng nhiệt thành đáng quý, tôi đâu dám chối từ, khi nào rảnh xin mời ông cứ lại bar.

Robe hỏi chuyện làm ăn của bar hiện tại, rồi tới chuyện gia đình, chuyện riêng tư của tôi... Tan buổi tiệc Robe nói với tôi:

- Để tôi chở Liên về nghe!

Thực ra tôi không cần chuyện đó, ra đi một mình thì cũng về một mình được. Nhưng nghĩ đây là dịp hiểu thêm về Robe nên tôi không từ chối. Tôi chào vợ chồng Ma-ri rồi cùng với Robe ra về.

Chiếc xe hơi đưa tôi và Robe nhẹ nhàng lướt qua các dãy phố của đường Tự Do. Lúc này đã gần mười giờ đêm rồi mà phố vẫn đông. Từng tốp lính Mỹ đi chơi về, anh nào cũng say mềm, đi chệnh choạng ngoài đường, gặp cô gái nào cũng sẵn tới chòng ghẹo. Có cô bị tụi nó xốc lên tung qua cho nhau rồi cười điên dại.

Ngó cảnh tượng đó, tự dưng tôi thấy buồn, một nỗi buồn mơ hồ khiến tôi lặng lẽ hần đi.

- Liên suy nghĩ gì vậy? - Robe chợt hỏi.

Tôi giật mình. Nãy giờ quên mất có Robe bên cạnh. Tôi quay mặt lại nói:

- Ngắm đường phố thưa ông!

Robe nắm tay tôi phụ họa:

- Đêm đẹp ghê! Mình đi ăn khuya chớ?

Tôi ngó Robe hỏi lại:

- Ông đói bụng à?

- Không đói, nhưng tôi muốn được cùng ăn với em.

Tôi cười:

- Vâng, tùy ông.

Robe vui vẻ:

- Cho Liên quyền lựa món ăn!

Tôi nói Robe cho xe thẳng tới quán “Hường” ở cuối đường Tự Do. Tôi không thích ăn ở đây lắm nhưng lúc này tôi hơi mệt, đi xa nữa tôi ngại. Chiều lòng Robe nên tôi vô quán ăn. Tôi kêu hai tô hủ tíu đặc biệt với hai ly cà phê sữa. Chẳng biết Robe có ưng không nhưng ông ta đã cho tôi quyền lựa, tôi cứ theo sở thích của tôi.

Robe ngồi vô bàn ăn tỏ ra rất lịch sự và thành thạo.

Tôi thầm nghĩ: “Cha này cũng rành đời đây”. Tôi hỏi Robe:

- Coi tôi lựa vậy có áp đặt quá không, thưa ông?

Robe cười:

- Không sao, được em lựa cho ăn là đủ tuyệt rồi!

Quán này cũng thuộc loại trung bình. Tôi mới ăn ở đây một lần. Đó là bữa hẹn tới Ma-ri nhưng không may nàng đi vắng, quay về đói bụng, gặp quán vô liễn, ăn rồi thấy cũng không đến nỗi. Hôm nay tiện đường xài

tạm lần thứ hai. Nhưng công nhận chủ quán hôm nay cho ăn rất được. Tôi ngó Robe thấy ông ta ăn rất ngon lành.

Trong khi uống cà phê, Robe gợi ý:

- Liên có thể ghé chỗ tôi chơi?

Tôi hiểu ý ngay sau lời mời mọc ấy, ông ta muốn gì. Một nỗi buồn xót xa chợt đến. Tôi nhắm mắt lại để lấy bình tâm suy xét. Mới hơn mười sáu tuổi, chưa bước vô con đường yêu đương lần nào, nhưng tôi còn gì đâu mà gìn giữ? Cuộc sống này đâu có để yên cho tôi gìn giữ? Nhớ ngày nào mẹ tôi thường biểu: “Nếu cứ lo gìn giữ trong sạch thì chẳng có tiền mà sống đâu. Cuộc sống này phải có tiền mới sống được”.

Tôi đã bị dì Lin-da gạt mất cái quý nhứt cần gìn giữ, rồi bà đã ăn trọn số tiền mà Thịnh trả giá cho tôi. Bây giờ tôi không cần phải gìn giữ nữa. Cuộc đời đã dạy cho tôi biết tính toán. Tôi phải có tiền, có cuộc sống sang cả như ngày xưa mẹ tôi từng sống. Robe có thể là chỗ dựa cho cuộc sống của tôi. Ông ta cần dục vọng. Tôi cần tiền. Và trong cuộc đổi giá này, ai khôn khéo hơn ai chưa biết, chỉ biết là tôi không nên để xổng mất con mồi đang ở trong tầm tay... Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn trả lời lấp lửng cho Robe mắc đệm:

- Ông cho khát bữa khác được không? Bây giờ hơi khuya rồi!

Quả nhiên Robe ngó thẳng vô mắt tôi nói, van vãn:

- Đừng ngại, tới tôi chơi nói chuyện thôi, Liên sẽ thấy thoải mái liền.

Phòng riêng của Robe ở lầu một khách sạn Majestic. Khách sạn này dành riêng cho các chính khách ngoại quốc. Robe giới thiệu:

- Khách sạn này chủ yếu là người Pháp thuộc thành phần giao lưu thương mại ở.

Tôi ngắm căn buồng một lượt; công nhận Robe khéo lựa nơi vừa rộng vừa thoáng mát. Nửa ngoài kê một bộ xa lông dùng làm nơi tiếp khách, nửa trong là giường ngủ và một số tiện nghi sinh hoạt.

Robe giới thiệu với tôi một cách tế nhị từng loại tiện nghi trong phòng của ông ta. Để tỏ ra một người chủ biết chiều khách, Robe hỏi tôi qua mỗi loại, vừa để dò sở thích cá nhân của tôi. Chiếc máy quay đĩa với những điệu nhạc xập xình, chí chát... của mấy điệu nhảy làm át hẳn những âm thanh khác trong phòng. Qua các bản nhạc van-xơ, sì lô, chuyển sang điệu bi-bốp như thúc giục người nhảy. Robe tiến lại nắm tay tôi lả lơi:

- Liên nhảy với anh một bản này nghe?

Tôi cũng rất thích nhảy nhưng làm bộ rút tay lại, nói:

- Cám ơn ông, tôi không quen.

Robe không nài thêm. Ông ta lại phía góc buồng hí hoáy một lúc rồi bê ra một chiếc máy chiếu phim cỡ nhỏ. Ông ta cười rất tươi:

- Thứ này chắc Liên không phản đối? Chúng mình cùng coi xi-nê được không chứ?

Tôi mỉm cười không nói gì. Tôi mê xi-nê từ hồi nhỏ, Robe ranh ma thiệt. Tôi tính từ chối luôn nhưng nghĩ “Thôi kệ, coi xi-nê gì đã”.

- Liên đã coi xi-nê-ma “cochon” bao giờ chưa? - Robe đột nhiên hỏi.

Cái tên “cochon” tôi đã được nghe nhiều lần nhưng đúng là tôi chưa một lần được coi và cũng chưa hiểu nội dung thế nào. Tôi nói với Robe:

- Liên có nghe nói nhưng chưa được coi bao giờ.

- Anh sẽ chiếu cho Liên coi.

Đó là một cuốn phim màu. Robe cho máy chạy, vừa chiếu phim vừa nói chuyện với tôi.

Màn bạc nhỏ vừa đủ cho hai người coi. Tôi chú ý theo dõi những cảnh diễn ra trên đó. Tôi nhớ hồi xưa chị Kim Thanh kể cho tôi nghe những cuốn phim “cochon” khác nhau, mặc dù cũng diễn tả nghệ thuật làm tình. Bây giờ được tận mắt coi nơi màn bạc, thú thiệt lần đầu tôi

thấy ngổ ngàng và có phần mắc cỡ với Robe. Nhưng Robe vờ như không để ý, cố tình chiếu thiết chậm kèm theo những lời giải thích. Tôi ngồi yên chăm chú như cô học trò nghe lên lớp. Đêm hôm đó tôi ở luôn phòng ngủ của Robe, và thuận theo yêu cầu của Robe, cung phụng cho ông ta một đêm tình ái.

Sáng hôm sau, tôi xin phép về nhà. Robe đưa cho tôi hai mươi ngàn đồng với một cây viết kiểu rất đẹp. Ông ta nói:

- Anh yêu em. Em cầm tạm ít tiền xài đỡ trong ngày, mai anh sẽ đưa thêm nghe cưng! Còn cây viết này em giữ làm kỷ niệm, nhớ đêm đầu tiên mình gặp nhau. Khi nào buồn nhớ anh, em hãy soi lên ánh sáng, em sẽ gặp bốn kiểu hình trong đó, và cứ coi như hai đứa mình bao giờ cũng gần nhau. Thôi, tạm biệt người yêu bé bỏng của anh. Tối nay anh sẽ rước em.

Robe bế xốc tôi lên mà hôn say sưa như không muốn rời ra. Tôi phải hối ông ta:

- Thôi cho Liên về, trễ quá rồi anh!

Robe còn ngó theo tôi với vẻ lưu luyến cho tới khi tôi kêu xe taxi và đi khuất. Cả ngày hôm đó tôi sống trong một tâm trạng rất kỳ cục. Tôi tới bar coi anh quản lý làm ăn ra sao rồi về nhà, lăn ra giường mệt mỏi lịm đi sau một đêm đầu tiên trong đời được Robe lên lớp nghệ thuật làm tình kiểu Pháp. Khi tỉnh dậy đã bốn giờ chiều. Tôi tắm rửa, uống một ly sữa lạnh rồi tới bar ngồi chờ Robe.

Khoảng bảy giờ tối Robe tới cùng với hai người bạn. Giữ phép lịch sự, Robe hướng dẫn hai người bạn tiếp xúc với các cô gái. Khi Thảo và Mai Hoa cùng hai ông bạn kia dẫn nhau đi khách sạn, Robe tiến lại chỗ tôi dịu dàng nói:

- Em chờ anh có lâu không? Cho anh xin lỗi nghe! Vì dẫn bạn theo nên đã làm em phiền lòng.

Tôi nghĩ thầm trong bụng: “Lẽ ra tôi phải cảm ơn ông chứ, vì ông đã mang lại lợi tức cho tôi, mấy cô kia tha hồ moi tiền của bạn ông, có chi

mà tôi phải phiền lòng”.

Tôi giả bộ cười buồn nói:

- Có gì đâu, bạn anh cũng như bạn Liên mà!

Robe liền nhắc bổng tôi lên và âu yếm:

- Đành vậy, nhưng ngọn lửa trong lòng anh biểu rằng anh có lỗi với em. Đã ngó nhau rồi mà không được gần thì khác nào như một hình phạt, hay là em hết yêu anh rồi?

Nghe Robe nói vậy tôi tức cười, nhưng lại nghĩ: “Được, đã thích leo dây thì cho leo dây luôn thể”. Tôi choàng hai tay ôm chặt lấy đầu Robe mà vít xuống làm bộ không nhẽo:

- Ghét anh ghê! Anh mắc tật đó từ bao giờ vậy? Chỉ ưa chụp tội cho người khác, còn mình thì...

Không kịp chờ tôi nói hết câu, Robe vội vàng năn nỉ:

- Thôi bé, cho anh xin mà!

Robe ngồi xuống ghế rồi hỏi luôn:

- Bữa nay Liên về sớm được không? Anh có chuyện cần bàn với em.

- Chuyện chi anh? Mình nói luôn ở đây không được sao?

- Không, chuyện này phải về nhà, chỉ có hai đứa mình, anh không thích nói ở đây, Liên có thể chiều anh được không?

Tôi nghĩ rồi gật đầu:

- Vâng, anh chờ Liên chút xíu nha!

Tôi cho kêu người quản lý tới dẫn dò công việc của bar rồi cùng Robe về phòng riêng của Ông. Robe đã chuẩn bị cho cuộc gặp này. Biết tôi ưa trái cây nên Robe đã bày sẵn trên bàn một đĩa lớn hoa quả.

Tôi nhúp một trái bôm ăn ngon lành. Cử chỉ tự nhiên đó làm cho Robe rất hài lòng.

- Có chi uống không anh? - Tôi hỏi giọng vơi vỉnh.

- Ừ nhỉ, anh sơ ý quá. Đây, anh đã chuẩn bị sẵn để đón em mà!

Robe vừa nói vừa mở tủ lấy ra một ly sữa lạnh đưa cho tôi. Riêng Robe ông ấy uống một ly cà phê rất đặc. Nhấp vài ngụm nhỏ, Robe bắt đầu nói:

- Liên à, anh mong muốn một điều này không biết em có đồng ý với anh không. Từ bữa gặp em, anh đã có ý nghĩ đó, nhưng mãi tới hôm nay mới dám nói, hy vọng rằng em sẽ không từ chối?

Robe ngó tôi về chờ đợi. Tôi bình tĩnh nói:

- Xin mời anh cứ nói.

- Anh muốn rằng Liên sẽ là vợ anh. Chúng mình sẽ làm giấy sống chung. Anh sẽ bao cả cuộc sống cho em để em đỡ vất vả, vậy em có đồng ý không, cưng của anh?

Robe đã nói trúng ý của tôi. Tôi vẫn mong điều đó sẽ đến. Nhưng thiệt tình tôi cũng không ngờ nó đến nhanh và dễ dàng như vậy. Tôi hoàn toàn không có tình yêu với Robe. Mặc dù chưa một lần yêu, sau khi bị Thịnh cướp mất sự trinh trắng của đời con gái, tôi cũng chưa lúc nào nghĩ tới chuyện mình phải yêu một người như thế nào. Nhưng Robe đến với tôi, sự buông tuồng của một đêm qua đi buộc tôi phải suy nghĩ. Robe nói ổng yêu tôi nhưng tôi dư biết rằng ổng đã lừa dối ngay cả bản thân mình. Vậy đại gì mà tôi không nói tôi yêu ổng? Nhớ tới Ma-ri bữa đó tâm sự với tôi về người chồng Pháp của nó, nó biểu:

- Tao có yêu gì nó, nhưng cứ nói là yêu đi, mình có mất gì đâu mà? Bây giờ cặp với tụi Pháp là lợi nhứt đó vì tụi này rất sộp, mà biết không? Tao chẳng cần làm gì cũng dư tiền xài, mặc sức đi chơi chẳng ai ngăn cấm. Mà có ưng lấy chồng Pháp, bữa nào tao giới thiệu cho.

Tôi biết Ma-ri có lý, và chừng nào câu chuyện vẫn đang nằm trong mục đích kiếm tiền, ăn chơi chốc lát, tình trăng tình cuội một vài đêm, thì tôi sẵn sàng làm như Ma-ri. Nhưng đây lại là chuyện xây dựng gia đình nghiêm chỉnh, là sự ràng buộc vợ chồng, là chuyện của cả một cuộc đời nếu tôi thích vậy. Thái độ nghiêm túc của Robe buộc tôi phải suy nghĩ chín chắn. Mấy phút trôi qua mà tôi vẫn chưa quyết định được. Khi tôi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đầy khích lệ của Robe. Ông tiến lại nắm tay tôi, gặng hỏi:

- Thế nào bé? Bắt anh trông hoài muốn đỏ cả mắt rồi nè!

Cái chân tình của Robe làm cho tôi tin chắc đây là thời cơ hiếm có để dứt đoạn với cuộc sống lâu hồng. Nhưng lần đầu đi lấy chồng mà phải cặp với một người ngoại quốc, tôi vẫn thấy nó khó ăn nhập thế nào ấy... Tôi ấp úng trả lời:

- Cám ơn anh. Liên rất sợ cuộc sống làm vợ, rất sợ sự ràng buộc nên anh cảm phiền lựa người khác, nếu anh thật sự muốn lấy vợ Việt Nam. Còn Liên, Liên chỉ ưng làm một người tình thôi.

Robe vẫn nài nỉ:

- Anh không muốn lựa ai khác ngoài em vô cái vị trí đó, Liên có hiểu anh? Anh thương em thật tình, anh muốn lo cho em một cuộc sống đàng hoàng như ngày xưa ông Ros đã lo cho mẹ em đó, sao em nỡ chối từ nỗi thực tâm của anh?

Bỗng nhiên lòng tôi cuộn lên nhớ mẹ. Toàn thân tôi thì say ngáy ngất tưởng như cuộc đời mẹ đang sống dầy nhập vào số phận tôi do một phép luân hồi kỳ lạ. Ôi, cái đứa con nít rũ rượi như đồng giẻ rách trên chuyến tàu di cư năm 54, cái đứa học trò bị bỏ quên run rẩy trước các bà xơ cô nhi viện ngày nào... thế mà chỉ hôm sớm, bỗng biến thành một người đàn bà giàu sang, cao cả, kẻ hầu người hạ oanh liệt kém ai? Phép lạ đó, tôi biết chắc nó sẽ thành nếu tôi nhận làm vợ Robe, như nó đã thành khi mẹ nhận làm vợ ông Ros.

Robe im lặng. Căn phòng im lặng. Tôi như đang chìm trong nỗi buồn vui khó tả. Hai giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay. Tôi nghe đâu đây cái âm điệu thiết tha của những lời khuyên hời nào của mẹ và chị Kim Thanh, về đồng tiền, sắc đẹp, về cuộc sống và nhân tình... Tôi nói với Robe:

- Liên tin lời anh.

Thế là từ bữa đó tôi và Robe sống với nhau. Tờ sống chung được làm theo đúng thủ tục ngay sáng hôm sau.

Robe dọn hẳn về ở với tôi. Cuộc sống nhàn hạ, êm đềm của những ngày đầu làm cho tôi cảm thấy hứng thú. Công việc ở bar tôi giao hẳn cho người quản lý và bà chủ nhà lo liệu. Lúc này tôi không cần tiền nữa vì nguyên số tiền của Robe cho tôi cũng dư xài.

Tôi thích thú thấy mình được nhiều cái hơn hơn mẹ. Chúng tôi không ai có con riêng. Robe chưa lấy vợ Pháp và coi tôi là vợ chính thức, khác với ông Ros chỉ coi mẹ như chỗ trú chân. Tôi dành hẳn cuộc sống chính cho gia đình. Rồi rãi thì giờ, tôi cũng bày biện ra những điều bận rộn quen thuộc thời còn dưới mái nhà mẹ. Hết tưới cây, tưới hoa, sửa sắc đẹp, thay đổi một quần áo, thì lại tiệc tùng, dạ hội... nhất nhất đều dựng lại y như cũ. Khác với mẹ Phượng chẳng là ở chỗ tôi đua đòi uống rượu mùi, hút thuốc lá và đặc biệt say mê bài tứ sắc! Cũng khác cả với Kim Thanh. Chị Thanh chuộng những cơn tình dục rực lửa với bất cứ người khách nào nhiều tiền; còn tôi thì chỉ chung thủy với Robe, thụ động để cho ông, ngày này qua ngày khác, từng chút từng chút lúi cuồn vào một nếp sống mới lạ mà tôi chỉ biết nhắm mắt đi theo như một người vợ hăm hở và dễ bảo.

Đó là một nếp sống hoàn toàn theo lối Âu, Mỹ thời nay của các nhà doanh nghiệp quốc tế ăn chơi lơi lợc. Trong mọi sinh hoạt, Robe tỏ ra có tính kế hoạch chi ly và chặt chẽ. Chẳng hạn như từng ngày trong tuần ông ta quy định cho tôi mặc áo màu nào, trang điểm theo kiểu cách nào... Cả trong sự làm tình, Robe cũng chia theo lịch, đêm thứ bảy là gần nhau lâu theo “nghệ thuật”, đêm thứ tư là gần nhau chỉ theo bốn phần người chồng. Những lúc tôi rồi thì tha hồ học thêm trên phim nhựa, tranh ảnh,

sách báo khiêu dâm mà Robe a-bon-nê không thiếu loại nào. Trong suốt thời kỳ sống chung, không bao giờ Robe làm sai lịch! Còn tôi thì sau gần hai năm làm một người vợ chính chuyên, cắc cớ thay, lại tiếp thu vào một thứ văn minh ma quỷ của nghề chủ chứa, đôi khi tôi còn thì thầm mách bảo lại cho các cô gái trong bar mà không khởi thẹn thùng chút đỉnh về kiến thức và tài nghệ của mình...

Robe rất nhiều bạn bè, phần đông là người Pháp và một ít người Tàu. Đám người này thường tụ tập ở nhà tôi ăn nhậu và bàn chuyện buôn bán. Tôi rất ít chú ý đến công việc của họ vì tôi không thích chen vô chuyện người khác. Nhưng rồi một lần tôi thấy Robe và cả hội của ông chuẩn bị một cuộc đón tiếp thật long trọng. Tôi tưởng đâu đông khách lắm, nhưng khi tới chỉ có một người đàn ông. Người này khoảng bốn mươi tuổi, có dáng nhanh nhẹn, tháo vát. Họ bắt đầu ăn nhậu rồi bàn chuyện thời cuộc, tới chuyện hiệp đồng làm ăn. Tôi nghe một ông trong hội của Robe nói:

- Tụi này rất ơn anh Hai, mong anh Hai lưu ý giúp cho, chuyến này trót lọt thì lời thu về tụi này không quên phần anh Hai đâu.

Người kia vẻ quan trọng:

- Khó đấy, mình tui xoay xở đã đành, nhưng còn phải qua bao nhiêu cửa nữa, tụi nó sặc ăn lắm đó nghe, lơ mơ không trúng ý tụi nó thì chỉ có mà đi đứt.

- Được, anh Hai cứ yên tâm mà, tụi này bao giờ cũng biết điều hơn người khác chớ đâu đến nỗi.

Nói qua lại một lúc lâu thì câu chuyện lắng xuống, dường như sự mặc cả giữa đôi bên đã ổn, Robe kêu tôi lại nói:

- Liên đi kiểm giùm một cô gái nào kha khá chút nghe!

Tôi đoán chắc là ông khách kia yêu cầu, nhưng vờ hỏi:

- Chi vậy anh? Sao lại kêu có một cô thôi à?

Robe suýt khế rồi nói:

- Cha quan thuế đó! Ông đòi chi chẳng phải chiều? Tội anh mời Ông đó tới cốt vậy để nhờ Ông giúp cho chuyển hàng này mà! Ba ngàn mét soa Pháp đó, phải chuyện chơi đâu! Thôi đi đi bé, nhớ kiếm cô nào sạch sẽ chút nha!

Tôi chột phật ý, nhưng rồi đành chiều theo Robe. Đã là chủ bar thì nề hà chi chút việc làm ma-cô gọi gái?

Nhưng chỉ vài giờ sau, Robe lại bảo tôi ra ngủ tạm nhà ngoài để nhường phòng ngủ của hai vợ chồng cho tên quan thuế đi gái, còn Robe thì nhậu và chơi bài tới tận sáng luôn.

Đến nước này thì tôi tức ứa họng. Cái buồng ngủ thiêng liêng của đôi vợ chồng đã biến thành căn nhà chứa. Tôi toan cãi lại Robe nhưng lại thôi. Tất cả những gì Robe đang cung phụng cho tôi đều từ những cú áp phe như vậy mà ra cả!

Không lý giải được cuộc đời, từ đó tôi đâm ra buồn chán, hết muốn làm chính chuyên chi cho thêm sầu thêm tủi.

Tôi bắt đầu mang bầu. Sự mệt mỏi, nặng nề càng làm cho tôi buồn chán hơn. Tôi xa lánh các vũ trường, rạp hát và uống rượu nhiều hơn, chơi bài nhiều hơn để tìm quên. Còn Robe, ông ta cũng bắt đầu quan hệ với những cô gái khác. Tôi dư biết điều đó nhưng không hề có ý ghen tuông với Ông; miễn sao Ông cứ cung phụng cho tôi khi nào cũng dư dả tiền xài là được. Lúc này tôi lại đang cần có nhiều tiền để chạy theo con bạc. Được cái Robe rất chiều tôi trong chuyện này, bất kể lúc nào tôi cần tiền và cần bao nhiêu Ông cũng có ngay. Tôi nghĩ thế là quá đủ. Từ giờ thì tôi cũng chỉ cần ở Robe có vậy thôi.

Tôi chơi bài thâu đêm suốt sáng. Robe phải la lên:

- Coi chừng mệt đó Liên! Em cần giữ sức khỏe cho tốt, nay mai sắp làm mẹ rồi còn vất vả nhiều đó.

Robe đi về thất thường nhưng vẫn tỏ ra quan tâm đến vợ lắm. Có bữa tôi đau bất tử, ổng cuống quýt lo chạy thầy thuốc về khám bệnh và cắt thuốc cho tôi. Nhưng cái tật của tôi không khỏi, cứ hết đau là tôi lại ngồi lì ở sòng bài. Phải nói nếu không chơi bài thì tôi thấy vô cùng buồn chán.

Tôi cũng bắt đầu uống rượu mạnh, mỗi ngày phải tợp vài ly rồi làm gì mới làm. Gặp khi thua bài thì không chừng, uống cho hả sự cay cú mới thôi. Tôi mang bầu được năm tháng thì Robe có công chuyện phải về Pháp, ổng nói sẽ ráng thu xếp để qua Việt Nam trước khi tôi sanh. Robe rất thận trọng nhắc tôi chú ý giữ gìn sức khỏe, không nên thức đêm nhiều... Tôi cũng gật đầu vâng dạ để cho ổng yên tâm mà đi. Nhưng rồi đâu vẫn đấy, thậm chí tôi càng lao theo cái vận đỏ đen của con bạc hết ngày tới đêm. Số tiền Robe để lại cho tôi bồi dưỡng sức khỏe và phòng khi đau yếu, tôi cứ rút dần đi chơi bài. Tôi bị thua liên tục, càng thua tôi càng cay cú ném tiền ra chơi cho đã. Thế rồi số tiền của Robe chẳng mấy đã cạn, tôi buồn bã tới bar tính thu xếp lấy một món tiền để chuẩn bị cho ngày sanh. Anh quản lý thấy tôi mừng rỡ nói:

- Cô Liên! Sao cô đi đâu lâu vậy hôm nay mới tới, ở đây các cô ấy nhắc tới cô hoài.

Khi tôi hỏi tới số tiền thuê được trong thời gian qua thì anh ta tròn mắt:

- Ủa, tiền bà chủ Mai Chi nắm cả rồi! Cách đây ba ngày, bà còn tới vét sạch trơn, bà nói bà và cô sẽ tính toán với nhau mà!

Tôi sửng người. Sao bà Mai Chi lại nắm cả tiền mà không nói gì với tôi? Chắc phải có điều gì mờ ám đây. Tôi nghĩ vậy và đi kiếm bà chủ nhà để hỏi cho ra nhẽ.

Tôi vội vàng về nhà và sang phòng bà Mai Chi. Tôi cố giữ nét mặt bình thản trước khi gặp bà, nếu bà biết điều thì tôi sẽ làm hoà ngay, miễn là hai bên cùng có lợi... Oái oăm thay, cửa phòng bà Mai Chi đã khoá chặt, không hiểu bà lại đi đâu rồi? Tôi chán ngán về phòng mình nằm vật ra giường và cảm thấy sự mệt mỏi, nặng nề lên tới tột đỉnh. Cái thai trong

bụng đang cựa đạp, nó nhắc tôi phải chuẩn bị đón nó ra đời. Sốt ruột quá, tôi đành kiếm chị người làm để hỏi thăm may ra chị biết bà chủ đi đâu. Tôi gặp chị đang lau chùi mấy thứ đồ dùng ở nhà bếp. Tôi hỏi ngay:

- Chị Tư biết bà chủ đi đâu không?

Chị Tư ngó tôi ngại ngùng rồi nói:

- Thưa cô, bà chủ đi dặn không được nói cho cô biết...

Khó hiểu quá. Tôi đứng lặng đi một hồi lâu và linh tính cho tôi biết có một sự gì không hay. Tôi gắng hỏi chị Tư, giọng nài nỉ:

- Chị cứ nói đi, tôi cần lắm chị Tư à. Có thể tôi đã bị bắt gạt chăng?

Coi vẻ mặt thiếu não của tôi, chị Tư không nỡ giấu giếm, chị nói:

- Cô Liên à, cô còn trẻ nên dễ tin người quá, đúng là cô bị lường gạt, bà Mai Chi bắt đã đập máy bay đi Hồng Kông cùng với một ông tên là Thịnh rồi. Căn nhà bắt đã bán cho một ông người Pháp. Cách đây một tuần ông ta đã tới nhận nhà và trao tiền mặt, hẹn chừng tháng nữa ông ta đưa vợ con về đây ở.

Tôi tái mặt. Không ngờ bà chủ nhà lại trở mặt với tôi như vậy. Và, tôi chợt nhớ có một hôm, cách đây chừng mười ngày, tôi thoáng thấy bóng Thịnh, cái tên đã cướp mất đời con gái của tôi, bây giờ lại đồng lõa với Mai Chi để cướp trọn số tiền trong tay tôi. Sự uất ức làm tôi không khóc được nữa.

Chị Tư thấy tôi buồn, chị ái ngại:

- Xin cô đừng giận tôi nghe cô Liên! Bà chủ dặn tôi tuyệt đối không được nói điều gì với cô. Khi bắt chưa đi bắt giao hẹn nếu việc bị lộ, cô hay được thì chỉ có tôi nói thôi, bắt sẽ trừng trị cho biết mặt. Hôm nay bắt đi rồi tôi mới dám nói với cô, thấy cô buồn làm tôi cũng ân hận.

- Cám ơn chị Tư. Tôi đâu có giận chị, chị đừng lo. Bây giờ chị biểu tôi phải làm gì? Mất hết tiền, mất nhà, còn đứa con trong bụng sắp ra đời...

Tôi căm thù bà Mai Chi biết chừng nào!

Chị Tư an Ủi:

- Thôi cô đừng buồn nữa, buồn cũng chẳng lấy lại được mà, cô càng không thể theo chân họ sang Hồng Kông được đâu. Bà Mai Chi và nhân tình của bà mới đi bữa qua, nhưng hôm nay chắc họ đã yên ổn ở một thành phố nào đó rồi, có trời mà hiểu nổi. Cô lo củng cố lại bar, làm ít ngày lấy tiền thuê nhà đang còn sanh sống.

Tôi vắt óc suy nghĩ làm cách nào để lấy lại số tiền nơi bà chủ. Một tia hy vọng chợt loé lên trong óc tôi: dì Lin-da! Chỉ có dì Lin-da mới làm được việc này, vì dì quen thân cả với bà Mai Chi và Thịnh, dì lại thông thạo đi về trên đất Hồng Kông...

Nhưng chẳng lẽ tôi lại tới để xin dì cứu giúp trong khi tôi đã thể là từ mặt với dì? Mà bỏ mấy triệu bạc trong túi bà Mai Chi thì tôi không chịu nổi. Rốt cuộc tôi vẫn phải quyết định nhờ dì Lin-da.

Tôi tới nhà dì Lin-da gặp lúc dì đang chuẩn bị đi đâu chẳng rõ. Dì đón tôi từ cổng:

- Liên tới chơi hay có chuyện gì đó? Mau quá hà, con nhỏ sắp trở thành bà mẹ rồi chứ đùa đâu, mới đó thôi mà...

Dì vừa nói vừa ngó tôi coi bộ xét nét lắm. Tôi vô đề ngay:

- Liên tính phiền dì một việc này không biết có được không?

- Việc chi đó, cứ nói đi coi nào?

Tôi kể tỉ mỉ cho dì nghe về vụ bà Mai Chi gạt tiền tôi đi Hồng Kông với Thịnh. Dì nghe coi vẻ ngạc nhiên lắm. Dì biểu:

- Tụi nó liều quá ha! Vậy con tính sao bây giờ?

- Liên nghĩ dì là người quen với bà Mai Chi và ông Thịnh, dì lại thông thạo ở bến luôn. Liên nhờ dì qua bến gặp hai người kia lấy cho Liên phân nửa số tiền mà bà Mai Chi mang theo. Đó là tiền thuê được ở bar

mấy tháng nay, bỏ cuốc sạch không trừ lại một đồng nào. Lại còn bí mật bán cả nhà cho người khác... Dì giúp Liên, Liên sẽ lo cả vé máy bay đi, về và tiền ăn cho dì ở bến, dì chịu không?

Dì cười:

- Cô bé yêu cầu việc lớn quá đó. Nhưng thôi được, vì tình nghĩa với Phượng, Lin-da này chẳng ngại chi cả, vậy bao giờ lên đường nào?

- Con tính ngay ngày mai. Con sẽ lo vé, dì chỉ việc lên máy bay mà đi thôi. Vì như chị người làm cho biết, họ mới đi bữa qua mà dì, có thể họ cũng chưa đi đâu xa nên dì kiếm còn dễ, đỡ vất vả dì à.

Ở nhà Lin-da về, tôi tức tốc nhờ người lo vé máy bay đi Hồng Kông tính cả hai lần đi về. Tôi tới bar lấy thêm được ít chục ngàn để cho dì Lin-da xài thêm, mua ít trái cây cho dì ăn đường đỡ mệt rồi lái xe thẳng tới nhà dì. Tôi trao cho dì tất cả vé máy bay, tiền và quà, không quên cảm ơn dì trước. Dì hẹn lâu nhất là một tuần sẽ trở về.

Tôi đợi một tuần, mười ngày rồi hai mươi ngày, vẫn không thấy tăm hơi dì Lin-da đâu. Tôi linh cảm rằng lần thứ hai, tôi lại bị dì Lin-da gạt.

Mãi tới hôm tình cờ gặp được người nhà lão Thịnh vừa từ Hồng Kông sang mới hay là dì đã ở lại hẳn bên ấy lấy một ông chồng người Hoa và đang cùng với Mai Chi và Thịnh tính kế chung lưng hùn vốn mở một nhành làm ăn với bọn buôn gái quốc tế thế nào đó...

Nghe xong câu chuyện, tôi không còn đủ sức để nhận ra cay đắng nữa. Lần đầu tiên vào đời tôi bị rơi luôn vào giữa vòng tay của những con người bịp bợm tráo nhất mà khi mẹ Phượng còn sống tôi vẫn thật thà tưởng rằng họ chí cốt như ruột thịt.

Tôi đã toan lên xe mở máy lao đi thật nhanh rồi cho đâm vào gốc cây chết đi cho rảnh thì sức nhớ ra là mình đang mang bầu, chỉ còn mười ngày nữa tháng là sinh. Vì vậy, dầu tím ruột bầm gan, tôi vẫn phải gác mối thù và sự kinh tởm sang một bên, chờ ngày có vay có trả. Vâng, thưa các “bà” các “dì” như Mai Chi, Lin-da! Các bà giỏi chỉ vì tôi không biết theo gương mẹ Phượng. Mẹ khôn ngoan, rắn rỏi, mẹ lịch thiệp nhưng

“già dơ” nên các dì, các bà không dám giở ngón... Được, tôi tha thứ cho họ, cho các dì, các bà! Họ là thầy dạy tôi vào đời phải biết lừa, biết ác... Hãy coi chừng, những người sẽ đến với tôi sau này, trên con đường tôi đi, nếu Đức Chúa Trời đã định cho tôi phải đi tiếp con đường mẹ Phượng đã dẫn tôi vào!

Buồn chán và bối rối, tôi cuống quýt đi điện cho Robe qua, sợ rằng khi sanh không biết trông cậy vô đâu. Rất may là Robe qua được hai ngày thì đứa bé ra đời. Chúng tôi kiếm một căn phòng khác cùng ở trong khu Chợ Lớn. Robe đã rất chu đáo sắm đồ từ bên Pháp mang về cho đứa bé. Những ngày tôi mới sanh, Robe tỏ ra đặc biệt ân cần. Thấy tôi buồn, Robe nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Anh xin Liên, em đừng buồn nữa, có đáng gì đâu, anh sẽ đến bù cho em. Anh chỉ mong em hãy quên đi tất cả để lo bốn phận làm mẹ.

Robe đặt tên cho đứa bé là Jiaki, cháu trai kháu khỉnh và rất giống Robe. Cũng có thể đó là lý do khiến Robe phải lưu tâm tới nó nhiều hơn.

Còn đối với tôi, tôi rất thương Jiaki, nhưng sự bận bịu và những điều gần như trói buộc đã làm tôi cảm thấy ngại ngùng, và phần vì tôi chưa quen nuôi trẻ nữa. Tôi yêu cầu Robe mượn cho tôi một bà vú chuyên việc bế ẵm và chăm sóc Jiaki, Robe bằng lòng ngay và sau hai ngày tôi đã có người san sẻ. Jiaki được bà vú già bế ẵm cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày tôi chỉ phải cho nó bú hai, ba lần thôi. Bà vú già rất hiền lành và chăm chỉ, tháng tôi trả cho bà mười hai ngàn, cơm nuôi.

Khi Jiaki tròn ba tháng, tôi nghỉ cho bú luôn. Jiaki được ăn sữa ngoài hoàn toàn. Lúc này, bà vú đảm nhiệm luôn cả việc cho ăn. Jiaki mấy ngày đầu chưa quen nó khóc nhiều, tôi cũng bị tức sữa khó chịu nhưng tôi vẫn quyết giao hẳn cho bà vú nuôi dưỡng thằng nhỏ. Tôi trả tiền thêm cho bà một ngàn một tháng.

Thế là tôi được rảnh rang đi chơi, đi coi, chơi bài, uống rượu... đủ thứ, bất kể lúc nào. Tôi nghĩ mình có đồng tiền trong tay, tội gì phải chịu vất vả cực nhọc, đồng tiền nó giúp mình nhàn nhã mà con mình vẫn

sướng; một đôi khi tình mẫu tử có trở về trong tôi, tôi lại tự biện bạch với mình như vậy.

Robe không ở cùng nhà với tôi nữa, Ông tới thương xá Rex ngủ. Mỗi khi cần thiết, Ông tạt về thăm Jiaki, có gặp tôi thì hai người trao đổi vài câu chuyện rồi lại chia tay.

Tôi biết Robe vẫn thì thọt với con Tuyết Lan ở vũ trường Sampan và nhiều cô gái khác, nhưng tôi làm lơ như không có chuyện gì xảy ra. Tôi mặc sức đi chơi với bạn bè, các buổi đi nhảy đầm, uống rượu, ban ngày ngồi lì với những ván bài, ăn thua cũng chẳng ăn thua nhưng cốt là cho thời gian qua đi. Với Robe, tôi không cần gì ngoài tiền. Ông cũng rất biết điều về chuyện này. Tháng tháng Ông dành cho Jiaki một trăm năm mươi ngàn. Tôi thì bất kể, hể thua bài, hết tiền là tôi tới Robe vì có sợi dây ràng buộc cụ thể là Jiaki. Robe hiểu nên Ông rất sòng phẳng, không khi nào Ông để cho tôi phải phàn nàn về điều đó. Còn về tình cảm, tôi để cho Robe tự do và ngược lại, Robe cũng không xét nét, bắt bẻ gì tôi. Ông đã từng nói:

- Một tình yêu đẹp không có nghĩa cứ phải là của nhau. Khi người ta gặp một người khác hợp ý, người ta có thể quan hệ một cách tự nhiên, không có gì ràng buộc cả.

Cuộc sống như vậy cứ đều đều trôi đi, Robe vẫn gởi tiền đều đặn để nuôi Jiaki. Thực ra thì số tiền đó chi phí cho cả hai mẹ con cũng vẫn thoải mái. Nhưng tôi là cây bài, cây rượu nên chẳng tháng nào đủ cả. Xin Robe hoài cũng ngại ngại, tôi nghĩ cách kiếm thêm tiền xài. Nhờ có con bạn môi giới, tôi nhận một chân dẫn khách thuê nhà, gởi xe ăn tiền đầu. Số tiền thu được cũng kha khá, tôi xài vung tay luôn.

Jiaki được chín tháng. Thằng nhỏ bụ bẫm và đáng yêu quá chừng. Nhiều khi ngó con chơi với bà vú, tôi chợt buồn vì thấy mình có lỗi với nó; nhưng rồi những đam mê, cố tật lại khiến tôi dễ dàng quên đi tất cả.

Một hôm Robe tới kiếm tôi và nói:

- Anh sắp về Pháp, và có lẽ còn lâu lắm mới có dịp trở lại Việt Nam, anh muốn Liên và Jiaki cùng đi. Về bên đó anh sẽ đảm bảo cho em và con một cuộc sống yên ổn và hạnh phúc, Liên thấy sao?

Tôi nghĩ rồi trả lời:

- Nếu anh nhất định phải về Pháp thì anh cứ về, còn Liên, Liên không đi với anh được đâu.

Robe dùng mọi lời lẽ thuyết phục nhưng tôi vẫn không chịu. Tôi nghĩ hai năm thử làm người vợ hiền ngay trên quê hương mình còn không được, huống gì giờ thêm bao nhiêu cái nghiến, cái tật mà qua bên đó, lỡ gặp chuyện không may, Robe chán mình thì lúc đó bầu vú ai được. Tôi nhất quyết từ chối.

Robe biết không thể lay chuyển được tôi đành đề nghị:

- Vậy thì Liên để anh mang theo Jiaki qua bên, xa nó anh nhớ không chịu nổi; còn em thì tùy, anh không dám ép buộc.

Một cái gì đó nhói lên trong tim tôi, rồi nó lại dịu đi sau vài phút. Jiaki đang ngủ, nó có hiểu tôi đang nghĩ gì về nó? Trước đề nghị của Robe, tôi suy xét thật nhanh. Tôi thương Jiaki. Tôi muốn cho con sau này đàn hoàng, sung sướng. Nhưng nếu tôi cứ giữ Jiaki ở lại, sau khi Robe đi rồi, tôi sẽ hết tiền, vô nghề nghiệp; lấy gì để nuôi con. Còn Robe, ổng có nhiều nghề kiếm ra tiền, qua bên lại có gia đình phụ cho, ổng dư sức đảm bảo cho Jiaki sung sướng...

Với ý nghĩ đó, tôi đành lòng chia tay với Jiaki. Tôi xúc động nói với Robe:

- Liên rất thương Jiaki, nhưng anh muốn mang nó về bên Pháp thì tùy anh, Liên không dám ngăn cản, chỉ xin anh hãy thương nó, lo cho nó một cuộc sống đầy đủ để sau này lớn lên nó sẽ không oán hận bố mẹ nó.

Ngày chia tay đã tới. Tôi tiễn Robe ra tận sân bay.

Khi đã ấm Jiaki trên lòng, Robe còn năn nỉ:

- Tại sao Liên không cùng đi với tôi? Phải chăng tôi quá già đối với Liên? Về bên đó Liên gặp Ros, ba Liên, cuộc đời Liên sẽ không bao giờ khổ đâu.

Lời nói cuối cùng đó khiến tôi xúc động, nhưng tôi vẫn quyết định ở lại. Robe đành ẵm Jiaki lên máy bay. Tôi vẫy tay từ biệt Robe và con mà cảm thấy trong lòng trống rỗng ra như mình bị mất đi tất cả những gì đang có trước đây dăm phút.

Về tới nhà, gặp bà vú ngồi một mình nơi phòng khách, tôi càng thấy lòng mình trống trải vì thiếu bé Jiaki.

Tôi trả nhà vì không muốn bị gọi nhớ con. Tôi kiếm một phòng nhỏ ở đường Tự Đức mượn ở và tìm khuây bằng cách đi gặp lại nhiều bè bạn ngày xưa cùng học, một số người đã thay đổi rất nhiều. Để cho tôi đỡ buồn, họ rủ tôi đi chơi, đi ăn, đi nhảy, đi nghe nhạc... Tôi bị cuốn hút vào những cuộc vui chơi đó lúc nào không biết. Tình cờ, qua một cô bạn, tôi lại quen với Tuyết Lan. Tuyết Lan giới thiệu cho tôi đi làm, cô ta lý sự:

- Thời buổi này ở không hoài lấy gì mà sống? Phải đi làm mới có tiền mà xài đồng ra đồng vô chớ. Mà cái nghề vũ nữ cũng có nhiều thú vị gồm đó!

Thế là tôi trở thành vũ nữ của vũ trường Sampan, trở thành bạn thân của Tuyết Lan, người tình của Robe ngày trước.

Tuyết Lan rất có máu ca sĩ. Cô ta thường rủ tôi đi coi các ban nhạc, nhất là các ban nhạc ngoại quốc. Một hôm hai đứa tôi tới đường Công Lý dự dạ hội do một ban nhạc Phi Luật Tân trình diễn, thực chất đây cũng như một vũ trường vậy. Các ca sĩ người Phi ca những bản nhạc tình say sưa và hứng thú.

Tôi chú ý tới một chàng ca sĩ cao lênh khênh, có dáng rất lãng mạn. Chàng có giọng ca thật là tuyệt. Tới mục khán giả yêu cầu, tôi đã mạnh dạn đề nghị được nghe lại bản nhạc mang tựa đề: “Ngày mai sẽ ra sao”. Chàng ca sĩ ban này đứng dậy tươi cười nói:

- Trước khi ca lại, tôi xin được phép cảm ơn sự nhiệt thành của khán giả. Đã hơn hai năm nay tôi không ca bản nhạc này, không ngờ hôm nay lại được hân hạnh phục vụ lần thứ hai.

Chàng liếc nhanh cặp mắt về phía tôi và Tuyết Lan.

- Liên mê giọng ca của chả? - Tuyết Lan hỏi tôi.

- Thích nghe thì nói đại, không chừng - Tôi trả lời lửng lơ.

Tuyết Lan hích nhẹ tay tôi:

- Dễ mà thành người Phi quá à bồ?

Tôi cười trách móc:

- Lặng yên mà nghe kìa, phải nói anh chàng có giọng ca tình cảm thiệt.

Khi ban nhạc kết thúc buổi trình diễn, chàng ca sĩ đã tới kiểm tôi. Anh ta tự giới thiệu:

- Tôi là Tiben. Tôi mới qua Việt Nam được chừng một tháng. Còn cô tên gì, tôi có thể làm quen với cô?

- Tôi tên Liên, rất hân hạnh được biết anh.

Chúng tôi làm quen với nhau dễ dàng. Tiben hỏi tôi làm gì, nhà ở đâu, đã có gia đình chưa... Câu chuyện mỗi lúc trở nên thân mật. Tiben hứa sẽ là người bạn tốt của tôi, sẵn sàng ca cho tôi nghe những bản nhạc tình cảm mà tôi thích.

Tôi chợt nhớ tới Tuyết Lan, xin phép Tiben đi kiểm nó, Tiben cười nói:

- Ô, cô bạn của Liên đi cùng với Birông, người trong ban nhạc của tôi rồi!

Tiben hỏi tôi:

- Liên muốn về sao? Nhà ở đâu để tôi chở về luôn?

- Liên ở đường Tự Đức - Tôi trả lời.

Tiben đi lấy xe, ánh hăng hái:

- Chờ tôi chút nha, tôi sẽ đưa em về tận nhà.

Tôi làm bộ:

- Xin lỗi anh, để bữa khác, bữa nay Liên tự về được mà.

Qua lại một hồi rồi tôi cũng đồng ý để Tiben đưa về nhà.

Từ đó, tôi và Tiben đi lại với nhau, ít bữa trở thành thân thiết. Tiben thường xuyên tới nhà tôi và dẫn tôi đi với anh mỗi khi có cuộc vui hoặc các buổi trình diễn của ban nhạc Phi mà anh tham gia. Thú thật, tôi say tiếng ca của Tiben và rất có cảm tình với người thanh niên ngoại quốc này. Nhờ có cuộc gặp gỡ với anh mà tôi cũng mau chóng quên đi hình ảnh Robe và đỡ nhớ bé Jiaki. Một buổi, trong lúc đi dạo phố, Tiben hỏi tôi:

- Liên có chịu làm người yêu của tôi?

- Hiện nay Liên thích độc thân - Tôi trả lời.

Tiben nắm tay tôi nói giọng trù ẻo:

- Yêu đi! Yêu để có một người tình đi dạo phố, tôi sẽ ca cho Liên nghe những bài ca về tuổi trẻ và tình yêu. Tôi sẽ chiều chuộng, sẽ làm đẹp lòng Liên trong mọi lúc và hứa sẽ chung tình với Liên.

Tôi nghe Tiben nói, thầm nghĩ: “Đàn ông mà dám hứa chung tình, thử coi chung tình tới đâu...”.

Tiben sôi nổi nói những lời của tình yêu, rồi chợt hỏi lại tôi:

- Liên? Hay Liên đã có bồ rồi, sao im lặng hoài vậy?

Tôi cười:

- Anh coi xét nét dữ! Đã nói Liên độc thân mà lại.

Nhưng cũng từ bữa đó, tôi và Tiben không rời nhau nửa bước. Tiben đã kể cho tôi nghe về cuộc đời của anh. Tiben vốn là một đứa trẻ bụi

đời, theo ban nhạc từ năm mười bốn tuổi. Cuộc sống nay đây mai đó đã tạo cho anh một tính cách phóng đãng, sống bơ đời, bất chấp, và đặc biệt lãng mạn. Anh cũng đã trải qua nhiều mối tình với các cô gái ở những nơi mà anh cùng ban nhạc đặt chân tới. Nhưng rồi tất cả đều bị cuốn đi theo thời gian, anh vẫn là chàng ca sĩ coi đó là nghề kiếm ăn để rồi cùng sống và hưởng thụ. Gặp tôi, một cô gái dễ thương, ngay từ đầu đã làm cho trái tim ca sĩ của anh rung động...

Phần tôi, tôi cũng rất thương Tiben, và càng ngày chúng tôi càng tìm thấy ở nhau những điểm phù hợp. Tiben rất tế nhị trong mọi hoàn cảnh. Bất cứ ở đâu và khi nào, anh cũng hiểu và chiều chuộng người yêu. Những buổi dạo chơi, những đêm công diễn, những cuộc đi tắm biển... Tôi và Tiben đều quấn quýt bên nhau. Rồi Tiben về ở hẳn với tôi, cuộc sống như hai vợ chồng nhưng thiệt lãng mạn. Tiben thường tỏ ra là một người yêu hơn là một người chồng. Riêng tôi, tôi thấy Tiben thiệt đúng với mẫu người trong tiểu thuyết mà tôi hằng mơ ước. Cái dồi dào, cái mãnh liệt của tuổi trẻ ở Tiben làm cho tôi cảm thấy thoải mái và sung sướng. Khác với Robe, Tiben đã kéo tôi nhập cuộc một cách tự nguyện trong nghệ thuật tình cảm của anh. Tôi thấy thật hạnh diện được làm người tình của chàng ca sĩ đẹp trai, lãng mạn giữa Sài thành hoa lệ này.

Tiben và các bạn của anh nói tôi rất giống người Phi. Họ bày cách cho tôi đóng hết một cô gái Phi để dẫn đi chơi giới thiệu với mọi người. Tôi thấy cũng vui vui với kiểu ăn mặc của mấy cô đầm Phi, chuyên môn đánh phấn đen, đi bốt, mái tóc uốn lộn. Người nào mới gặp cũng lầm tôi là một cô gái Phi chính cống. Có một đêm đi chơi với Tiben về, gặp lúc cảnh sát đang xét giấy. Tụi này thường hay làm tiền các cô gái Việt Nam đi đêm với ngoại quốc không có giấy tờ. Coi cách ăn mặc, tưởng tôi là một cô đầm Phi nên tụi nó không dám dấn động gì. Về nhà tôi cứ nghĩ tức cười trong bụng.

Tôi nhiều khi cũng hay suy nghĩ về sự đời, vì thời gian nhàn rồi, có khi chẳng biết làm gì cho hết ngày, Tiben thì đi biểu diễn, công diễn hoài, những buổi anh đi xa tôi chẳng đi theo nổi. Ở nhà một mình thì buồn, tôi cũng không chịu nổi luôn. Tôi lại kiếm Tuyết Lan và các bạn trong vũ trường, nhờ chúng nó dẫn mối cho rồi lại đi nhảy, có khi đi khách nữa!

Có tiền tôi lại cùng các bạn đi chơi bài, uống rượu cho đã. Tất cả những việc đó, Tiben không hề hay biết, ảnh chỉ biết rằng mỗi khi ảnh về tới nhà là có tôi chờ đón, tôi nhào tới trong vòng tay của ảnh để thủ thỉ những lời yêu thương và trách móc. Rồi ảnh vuốt ve, an ủi và ôm hôn tôi nồng nàn. Tôi hoàn toàn không để lộ một chút gì làm cho ảnh nghi ngờ.

Tới ngày Tiben và ban nhạc của ảnh mãn hạn trình diễn về nước, ảnh đề nghị với tôi:

- Liên à, anh và ban nhạc phải về nước, nhưng anh lại không muốn xa em. Em cùng đi với anh nghe? Chúng mình làm giấy sống chung đi, về bên em không phải lo chi hết, anh sẽ không để cho em phải khổ mà!

Tuy bị cuốn hút vào cảnh ăn chơi, nhưng mơ ước sống một cuộc đời lành mạnh dưới một mái ấm gia đình thảnh thơi vẫn trở lại lòng tôi trong những giây phút ê chề, chán ngán sau các cuộc truy hoan. Nhưng theo người ta sang xứ lạ thì tôi sợ cô đơn mặc dầu “lấy chồng ngoại quốc mới sung sướng” là điều khôn ngoan mà mẹ Phượng đã dạy tôi từ bé.

- Anh để cho Liên suy nghĩ chút đã - Tôi nói.

Tôi vội vàng đi kiếm Tuyết Lan để hỏi thêm ý kiến, thì được biết cô nàng cũng theo Birông về Phi. Tuyết Lan sôi nổi:

- Đi đại đi mày, sợ cóc gì? Khi nào hết thích lại về, có sao đâu? Bạn tao mấy đứa đi theo ngoại quốc hết trơn, tao nghĩ chẳng tội gì mà bó chân bó cẳng ở cái chốn chật chội và nhốn nháo này. Con Hải Đường cũng theo chồng đi Pháp, tao vừa đi tiễn nó về nè!

Ở chỗ Tuyết Lan về, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn đi. Những băn khoăn lúc đầu tan biến hết. Tôi nghĩ lần trước mình đã chối từ đi Pháp với Robe chủ yếu là do hai người đã ngán nhau... Nhưng với Tiben, mình thương ảnh, hai đứa rất hợp nhau, mà Tiben lại thiết tha đề nghị. Một cơ hội để làm lại cuộc đời, cắt đứt với quá khứ, sống yên ổn ở một nơi xa, tại sao không nhận lời?

Tiben sung sướng khi biết tôi đồng ý đi với anh. Mọi thủ tục được anh làm xong trong một ngày.

Trên chuyến bay từ Tân Sơn Nhất đi Phi Luật Tân, tôi, Tuyết Lan và cả ban nhạc của Tiben rất vui vẻ. Mọi người nói cười rôm rả quá, họ kể về những ngày sống tại Việt Nam, về những nơi mà họ đã tới...

Sau khi chia tay với mọi người, tôi và Tiben về nhà mẹ anh ở ngay giữa thủ đô Ma-ni-la. Chỉ qua ngày đầu, tôi đã nhận ra cuộc sống nơi đây không khác mấy với Sài Gòn. Cũng những building to lớn, lộng lẫy, những quán rượu đầy đường, nhiều hơn cả những hiệu bán sách, hiệu tạp hoá...

Bữa ăn gia đình đầu tiên là cả nhà đi ăn tiệm. Mẹ Tiben thì đã già, còn tôi và Tiben mới về, chưa muốn dấy vào việc bếp núc. Tôi sống với Tiben và mẹ anh trong một thương xá của thành phố Ma-ni-la. Những ngày đầu đối với tôi thật êm đềm hạnh phúc. Tiben rất thương tôi, mẹ anh coi tôi như con gái trong nhà. Tôi chỉ có việc ăn rồi đi dạo, nếu không thích thì ngủ, khi nào có dịp thì theo Tiben tới những nơi anh trình diễn. Nhớ hoài những buổi đi chơi phố có cả Tiben và mẹ anh. Tiben cũng rất tế nhị và chiều chuộng tôi. Anh thường dẫn tôi đi giới thiệu với bạn bè, tới các phòng trà, các vũ trường, tới cả những nơi làm móng tay móng chân nữa, vì Tiben cũng thường làm móng tay như các cô gái. Trong những lần đi như vậy, tôi cũng được tiếp xúc với rất nhiều cô cậu có máu "pê dê". Các cô gái ăn mặc theo lối con trai, dắt nhau vô quán kê gái ra ngồi bàn kê rượu cho uống, rồi cũng hôn hít, vuốt ve và rủ đi ngủ đêm ở khách sạn. Còn các cậu con trai lại để tóc dài như con gái, chiều chiều dắt nhau đi dạo phố, đặc biệt không thích con gái nhưng nếu gặp khách trai nào thì duyên dáng liếc mắt đưa tình... y hệt các cô gái đón đợi "tiếp khách" vậy.

Tiben nói cái đó thành phong trào hẳn hoi rồi nên các cô cậu này đua nhau rất mạnh, coi đó là một môn chơi độc đáo, cũng như một hí-pi mà tôi đã được thấy ở Sài Gòn.

Bộ mặt của thành phố cũng mang những dấu hiệu lai căng kiểu Mỹ. Những căn phòng dành cho ca nhạc, giải trí, nhảy đầm... đều chạy theo

thời trang kiểu Mỹ.

Ngoại ngữ thường dùng là tiếng Anh. Họ nói với nhau bằng thứ tiếng này là chủ yếu. Tôi có đi ngắm phố ban đêm nhiều. Cuộc sống về đêm trong thành phố cũng rất cuồn cuộn. Các tiệm nháy, vũ trường, snack-bar thì nhau hoạt động. Các thứ nhạc ngoại quốc chí chát, xập xình cùng với những bước chân nhộn nhạo, những nụ cười mời mọc, lả lơi... làm cho thành phố như ục ạch một thứ âm thanh hỗn loạn.

Thanh niên thì nhau lao vô ăn chơi, chạy đua các mốt. Riêng các ngày lễ lớn thì nam nữ dắt nhau từng tốp tới những nơi có thắng cảnh đẹp biểu diễn văn nghệ ngoài trời. Những ngày ấy Tiben cũng tham gia, và dĩ nhiên là tôi cũng có mặt ở đó để nghe ảnh ca.

Tôi bị cuốn hút vô cuộc sống của Tiben và thành phố nên cũng ít nhớ nhà, nhớ quê. Thời gian chủ yếu chỉ dành cho những cuộc đi chơi, coi phim, đi dạ vũ...

Nhưng rồi tôi lại có bầu, sự nặng nhọc và những thức ăn không hợp với cơ thể làm tôi thấy khó chịu.

Khi hay tôi có bầu, mẹ Tiben rất mừng và chú ý chăm sóc tới tôi nhiều hơn. Tôi được tự do trong sinh hoạt hàng ngày, mẹ Tiben khi nào cũng sẵn sàng chiều ý tôi. Có những buổi thích đi lang thang một mình, tôi chỉ cần báo với bà: “Tôi đi phố sắm đồ” hoặc “Tôi đi dạo mát”...

Nếu tình cờ ra phố gặp bạn mời ăn cơm tiệm thì điện thoại về nhà, không có gì trở ngại cả.

Còn Tiben, ảnh vẫn dành cho tôi một sự ân cần đặc biệt. Ảnh chăm lo cho tôi từ những cái nhỏ nhất trong cuộc sống hàng ngày.

Khác với Robe, Tiben rất thích cho vợ diện, đi chơi và có quyền quan hệ với bất cứ một người nào, không kể nam hay nữ.

Nhưng rồi tôi bắt đầu buồn chán. Những cuộc đi chơi không còn hấp dẫn tôi nữa khi cái thai trong bụng ngày một lớn dần. Bắt đầu tôi muốn sống một cuộc sống an phận. Tiben lúc này bận lo đi trình diễn nhiều nơi

ở ngoại thành. Tôi cũng cảm thấy hai người như xa nhau dần, cuộc sống của hai tâm hồn ít còn có dịp gặp nhau nữa. Những buổi tối, khi tôi mệt mỗi ngủ say thì Tiben mới ở phòng trà về. Ban ngày thì ảnh ngủ tới hai, ba giờ chiều mới thức dậy, ăn cơm không theo giờ giấc nào, rồi dượt nhạc và lại chuẩn bị đi làm. Hàng ngày nhiều khi hai vợ chồng chỉ kịp nói với nhau vài câu thăm hỏi chiều lệ.

Tiben đôi lúc thấy tôi mệt mỗi cũng tỏ ra ái ngại hỏi:

- Sao Liên lúc này có vẻ mệt quá vậy? Mai sáng nhắc anh đưa đi bác sĩ nghe!

Gần tới ngày sanh, Tiben nghỉ làm để lo cho tôi mọi thứ cần thiết. Còn mẹ ảnh thì luôn ở cạnh để nghe ngóng tình trạng sức khỏe của tôi.

Thế rồi, ngày chờ đợi đã tới. Tôi lại sanh một cháu trai. Tiben biểu đặt tên cho cháu là Antoni Tiben. Lúc này tôi dành tất cả quyền quyết định cho Tiben và mẹ anh.

Bé Antoni Tiben rất kháu khỉnh và háu ăn. Chẳng mấy chốc đã tròn một tháng. Mẹ Tiben lo sửa lễ cúng cho bé hay ăn chóng lớn.

Lúc này cuộc sống của tôi chỉ còn bó hẹp trong một căn phòng. Tôi lại thấy buồn chán và nhớ quê hương một cách lạ lùng. Một buổi trưa tôi đã nói với Tiben:

- Liên nhớ Sài Gòn quá chừng, hay anh cho Liên về lại Sài Gòn đi, Liên buồn lắm rồi.

Tiben thoáng buồn rồi dịu dàng biểu tôi:

- Liên cứ ráng đợi thêm ít tháng nữa, anh và ban nhạc của anh cũng dự định đi Sài Gòn. Lúc ấy mình đi luôn thể cho tiện.

Rồi anh xoay qua chuyện khác:

- Liên cần đi chơi các nơi ngoại ô không, anh đưa đi cho biết?

Tôi không muốn làm phiền Tiben vì thấy anh đang say mê nghệ thuật. Tôi nói:

- Thôi Liên coi qua những phim trên màn bạc cũng đủ biết rồi, anh khỏi cần lo chuyện đó.

Trong nhà có thêm đứa bé cũng vui vui. Bà mẹ của Tiben cưng cháu vô cùng. Bà coi nó là niềm hy vọng lớn lao của gia đình. Vì thế đối với tôi và Antoni bà không hề tiếc gì hết. Hàng ngày bà đi chợ tự tay mua thức ăn về làm cơm cho tôi, người làm chỉ phụ giúp đôi chút thôi. Ngay cả việc giặt giũ cũng vậy, bà làm không tiếc sức mình vì con cháu.

Ý định trở về Việt Nam của tôi tạm lắng xuống. Tiben có vẻ hài lòng thấy tôi không nhắc tới nữa, anh vẫn đi làm bình thường.

Đột nhiên Tiben bị đau phải nằm bệnh viện. Đã qua quãng đời gió bụi, tôi nghi ngờ nhưng không tiện hỏi. Sau ngày ở viện về, anh rất buồn. Tôi gắng hỏi hoài, anh mới thú thật là mắc bệnh phong tình và cho biết thêm:

- Bác sĩ giải phẫu cho anh nói rằng căn bệnh đã làm cho anh hết khả năng có con, may mà có bé Antoni.

Tôi giận sôi lên, nhưng ngẫm lại mình, tôi thấy trách Tiben là điều mả mai nên càng chán đời. Còn Tiben thì buông thả theo các cuộc đi chơi, đi uống rượu liên miên và cũng vụng trộm kết thêm nhiều nhân tình trong giới nghệ sĩ mà anh giấu tôi một cách vụng về.

Bé Antoni được gần sáu tháng. Lúc này tôi nhẩm tính đã gần tới ngày Tết của Việt Nam; cái ý định trở về trời dậy mãnh liệt nhưng tôi vẫn lúng túng chưa biết chọn con đường nào.

Một buổi tối, Tiben nghỉ làm, cũng không đi chơi. Chúng tôi đã ngồi với nhau gần hai tiếng đồng hồ trên sân thượng nhà Tiben.

Tiben ngồi đối diện với tôi, trước mặt hai người là hai ly cà phê sữa. Tiben nhấp ngụm cà phê rồi mở đầu:

- Liên nghĩ gì khi anh có một người tình?

Tôi nghĩ là có lẽ đến lúc không còn giấu giếm được nên anh chàng thú tội đây! Tôi làm ra vẻ thản nhiên:

- Liên không nghĩ gì cả. Anh có người tình hay không thì thời giờ ở nhà của anh bên Liên cũng không có là bao.

Tiben suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Đồng ý là vậy, nhưng theo phép lịch sự, người chồng cũng cần phải thông báo cho vợ biết!

Tôi suýt chết lặng vì thứ lịch sự lạ lùng này nên không còn giữ được vẻ lạnh nhạt, ấp úng trả lời:

- Có thể đây là một sự ngỗ ngược đối với Liên...

- Không phải ngỗ ngược đâu - Tiben cướp lời tôi - Theo anh nghĩ, Liên không yêu anh mà đến với anh chỉ bằng tâm hồn nghệ thuật.

Thế rồi Tiben bắt đầu lật ngược những điều đẹp để đã dẫn tới cuộc tình duyên của chúng tôi. ác hơn, anh còn đồn thổi nhiều chuyện quá khứ mà tôi nghĩ đâu có muốn thanh minh cũng không thể diễn tả được đầy đủ qua vốn sinh ngữ quá non kém của mình. Vả lại có những câu Tiben nói tôi không thể nào hiểu được.

Sau bữa đó, Tiben đi chơi không kể giờ giấc, thậm chí bỏ ăn, bỏ ngủ ở nhà nữa.

Tôi cần rằng chịu đựng. Suy cho công bằng thì đời mình cũng chẳng tốt đẹp gì hơn nên tôi tự an ủi rằng những tật xấu của Tiben không phải xa lạ gì đối với đàn ông thời đại để nhấn nhay sống cuộc sống - tuy bị chồng bỏ rơi nhưng vẫn bình thường ổn định trong một gia đình - còn hơn là trở về Sài Gòn lao vào cuộc đời gió bụi cũ. Nhưng để bù lại, từ đó tôi cũng tự cho phép mình quyền tự do buông thả, suốt ngày la cà các chốn ăn chơi, cờ bạc. Cho tới một hôm, một câu chuyện tình cờ khiến tôi thấy rõ mối đe dọa lớn đang chờ mình nếu tôi không thoát khỏi cuộc

sống cô đơn nơi đất khách. Đó là mối đe dọa từ một tổ chức buôn gái quốc tế đầy thế lực ma quái mà cô gái nào trót mắc vào tròng thì không còn cách nào thoát khỏi.

Những ngày này tôi thật sự hoang mang, chán nản, nghĩ tới thân phận mình bèo bọt, rồi không biết sẽ ra sao. Tôi lang thang trên các hè phố, tìm quên trong những quán nhậu của người Việt. Tôi thích đến những nơi đó để được tiếp xúc với những người của xứ mình. Tôi chú ý tới một thiếu phụ (mà tôi tin chắc là người Việt Nam và là người Sài Gòn chính cống) có đôi mắt rất buồn, thường đi với một người đàn ông đã luống tuổi, tôi đoán ông ta khoảng trên năm mươi, người Trung Hoa. Cái quán ăn tôi hay tới lại cũng là nơi ưa thích của hai người. Tôi chỉ có một mình, hay lựa chỗ kín đáo tĩnh lặng. Họ cũng thích chọn những bàn vắng, có lẽ đó là ý của người thiếu phụ. Trong lúc đang buồn khổ, tôi muốn có một người bạn gái để tâm sự. Hình như thiếu phụ kia cũng muốn vậy nên thỉnh thoảng cô ta lại ngó sang phía tôi. Trong đôi mắt cô ta nhìn tôi phảng phất một vẻ ái ngại khó hiểu, khiến tôi tò mò muốn làm quen. Một hôm đợi người đàn ông lại bàn đặt thực đơn, tôi bước tới cạnh thiếu phụ:

- Xin lỗi, cô cho hỏi có phải chồng cô đó không?

Thiếu phụ cười trả lời:

- Vâng, chị cần gì ạ?

- À không, vì tôi thấy hai người năng tới đây nên hỏi thăm vậy thôi.

- Chị sao đi có một mình? Chị sang đây đã lâu chưa? Coi chị có vẻ buồn, hay chị nhớ nhà?

- Tôi sang đây được hơn một năm rồi. Tôi sang với chồng. Chồng tôi là ca sĩ. Tôi đã có con với anh ta... nhưng hiện tại tôi đang chán đời. Thú thực tôi muốn về Việt Nam, sắp đến tết rồi, nhớ nhà ghê gớm. Ít lâu nay tôi cứ lang thang ở đây, tôi muốn tìm một người bạn Việt Nam để rủ cùng về, nhưng thật khó quá. Tôi theo dõi thấy cô thường tới mà coi bộ

cũng được nên đánh bạo hỏi chuyện. Có gì chị em cảm phiền nhau nghe. À mà cô người tỉnh nào đó?

- Em người Sài Gòn chị à.

Im lặng một lát cô ta tiếp:

- Em cũng xuất ngoại theo chồng, nhưng chỉ là danh nghĩa... mà chuyện của em, chắc chị đã muốn nghe? - Cô ta ngập ngừng tiếp - Mặc dầu em linh cảm nó có thể bổ ích cho chị đó.

Nghe vậy, tôi sực nhớ tới vẻ ái ngại trong cái nhìn của cô nên sốt sắng bám lấy cơ hội:

- Không, đừng nghĩ thế, biết đâu chúng ta cùng cảnh ngộ, có thể giúp đỡ nhau điều gì đó trong thời gian xa quê thì sao? Mà quên xin lỗi, chúng ta giới thiệu quý danh cho nhau đi chứ?

- Dạ, em quên, em tên Thu Hương, Bạch Thu Hương chị à.

- Còn tôi tên Liên, tôi cũng ở Sài Gòn. Chúng ta cùng quê rồi đó, Hương.

Chuyện tới đó thì chồng Hương lại. Tôi chào ông ta và hẹn với Hương sẽ gặp lại hôm sau để nghe chuyện của cô. Hương xin lỗi chồng, tiễn tôi ra tận ngoài đường và dặn đi dặn lại:

- Chị nhớ nghe, ngày mai lại đây. Em sẽ đi với chị cả ngày. Chuyện của em dài lắm, cả ngày chưa chắc đã hết đâu, và ngược lại, chị cũng hứa kể chuyện của chị nữa chứ?

- Được rồi, tôi hứa. Hương lại với chồng đi, tôi về nghe.

Sớm hôm sau thức dậy, tôi chuẩn bị sẵn thức ăn cho bé Antoni và dặn mẹ chồng:

- Mẹ ơi! Bữa nay con bận, mẹ coi cháu nghe. Có thể con về muộn, mẹ khỏi phải chờ cơm.

Bà già nhìn tôi vẻ ngờ vực. Mặc, tôi không cần giải thích, vội vã xuống lầu luôn. Mọi bữa tôi thường đi bách bộ nhưng lúc này tôi chỉ muốn nhanh được gặp Hương nên kêu taxi chở tới quán “Hương quê” quen thuộc. Khi chiếc Taxi vừa đỗ lại, tôi chưa kịp bước ra thì đã nghe tiếng reo mừng rỡ của Hương:

- Ôi chị Liên! Em ngỡ chị không tới kia!

Rồi không để tôi kịp nói gì, Hương kéo tay tôi, miệng liến láu:

- Đi chị, vô đây nhậu chút đã, hôm nay Hương sẽ bao và hầu chuyện chị xả láng nghe!

Hương cười tinh nghịch. Vẻ mặt mệnh phụ của Hương như giãn ra, trả lại nét tươi trẻ của cô gái mới hai mươi hai tuổi đời.

Lựa bàn xong, Hương xăng xái đi đặt thực đơn. Khi bồi mang thức ăn tới, tôi ngạc nhiên thấy có cả rượu, cứ nghĩ Hương đùa, ai dè có nhậu thật. Tôi từ chối, Hương không chịu, đành uống một ly nhỏ rượu để (theo Hương, để kỷ niệm sự gặp gỡ của hai chị em, phải xài toàn đồ của quê hương) để Hương vừa lòng. Hương uống hết ly này đến ly khác.

Ăn uống xong, tôi và Hương dắt nhau đi lòng vòng đến một vườn hoa nhỏ thì dừng lại. Tôi đề nghị:

- Hương nè, chúng mình ngồi đây nói chuyện vừa tỉnh vừa hợp đó. Tôi chỉ nóng lòng muốn nghe chuyện của Hương, Hương hiểu không?

Hương chợt lặng đi, đôi mắt cụp xuống, cố giấu sự xúc động. Tôi để yên cho Hương bình tĩnh trở lại. Một hồi lâu Hương mới ngẩng lên, hai hàng mi đầm lệ.

- Chị ơi! Câu chuyện của Hương, Hương đã thể không bao giờ hé răng nói ra, kể cả với chồng của Hương hiện nay. Nhưng từ khi gặp chị, Hương cảm thấy những điều mình cố quên đi đó cứ như một cái bực quá nặng Hương ôm không nổi nữa.

Cách đây năm năm, khi đó Hương mười bảy tuổi - một cô học trò chăm ngoan hiếu thảo ở đất Sài Gòn. Gia đình Hương rất nghèo. Ba Hương làm công chức, má buôn bán ở chợ Bà Chiểu. Hương là con lớn, còn hai em: một trai, một gái cũng học chung trường. Nhà nghèo, Hương chỉ có hai chiếc áo dài nội hoá để thay đổi khi đến trường. Thiệt tình lúc đó coi Hương cũng được lắm nên các bạn trai nhiều người để ý. Trong số đó Hương mến nhất Duy Anh. Duy Anh học trên Hương hai lớp và... cũng là con nhà nghèo như Hương. Mến rồi yêu Duy Anh lúc nào không biết. Chỉ biết hai người luôn quyến luyến khó rời nhau. Hễ xa nhau là nhớ phát điên lên ấy. Bọn Hương thường hẹn nhau đi chơi, đi coi xi-nê để được gần nhau. Chuyện của hai đứa má Hương biết cả. Bà rất thương con và ủng hộ mỗi tình thơ mộng của hai người. Chẳng thế mà khi ba Hương tính gả Hương cho một lão Tàu già béo phì, dở người nhưng lắm tiền, má nhất định không chịu nên ba má cứ cãi lộn nhau hoài về chuyện đó...

Một buổi chiều mùa thu đẹp, y hẹn với Duy Anh, Hương lén nghỉ hai giờ học sau cùng để đi chơi với anh. Duy Anh chưa bao giờ sai hẹn với Hương, không hiểu sao buổi chiều đó Hương đợi hoài không thấy. Ruột gan Hương như có lửa đốt, rồi mặt Hương, cả người Hương nóng bừng lên. Hương tự ái và giận Duy Anh lắm. Bàn chân Hương thần thờ đi trong công viên. Đến bên một chiếc ghế đá trống, Hương ngồi phịch xuống, buồn bực và mệt mỏi... Chị biết không, Hương cứ ngồi như vậy hồi lâu, mắt lơ đãng ngắm những chiếc lá úa dưới chân mình. Bỗng Hương nghe tiếng kêu mừng rỡ:

- Ủa Hương, sao ngồi đây cháu?

Và trước mặt Hương, một người đàn bà khoảng trên ba mươi tuổi, ăn mặc coi rất đĩnh đạc. Hương còn đang ngỡ ngàng chưa biết nói sao thì bà đã âu yếm vuốt tóc Hương xuýt xoa:

- Cháu càng lớn càng đẹp làm cô không nhận ra. Hương ạ, cháu giống ba cháu lắm.

Hương ngập ngừng:

- Thưa... cháu quên mất không nhớ là đã gặp cô ở đâu.

- À, cô là Tuyết, cô vừa mới ở xa về, ngày trước khi Hương còn nhỏ, nhà cô ở cạnh nhà Hương, chỉ cách có một phố, Hương là con gái bác Đường ở Tân Định chứ gì?

Nói rồi bà sốt sắng rủ Hương:

- Đi Hương, cô cháu mình đi kiếm cái gì ăn đi, rồi hàn huyên tiếp, cô cũng như Hương, đang buồn.

Hương cười gượng:

- Sao cô biết Hương buồn, mà cô vô công viên làm gì?

- Ô! Thì cô cũng như Hương, chờ người ta mà người ta chẳng đến thì vui sao được, đúng không nào?

Tự nhiên Hương có cảm tình ngay với người đàn bà đó. Với tâm trạng đang buồn bực, Hương muốn được nói chuyện thật nhiều với cô ta về những tâm tư của mình, cả những điều Hương chưa bao giờ nói với ai. Sự nhiệt tình cởi mở của cô làm Hương tin và quên đi sự giận hờn, vui vẻ theo cô ra khỏi công viên. Hai người bước tới bên một chiếc xe hơi sơn màu trắng thanh lịch, cô ta thành thạo mở cửa xe, ấn Hương ngồi lên đằng trước và cô ta ngồi vào trước tay lái. Chiếc xe từ từ rời lề đường rồi lượn xuống phố. Hương ngồi trong xe lại càng ngổ ngàng như người trong mộng vậy.

Gió thu vờn tóc Hương bay bay, Hương liếc trộm Tuyết và bắt gặp Tuyết cũng đang nhìn mình. Hương vội vàng gọi chuyện, cố giấu nỗi e thẹn trong lòng:

- Cô Tuyết lái xe đẹp ghê! Chắc cô giàu và nhàn nhả lắm!

Tuyết cười:

- Hương thích không, hôm nào cô sẽ dạy Hương lái nghe!

- Thôi cô ạ, Hương đâu dám mơ! Nếu có biết lái đi nữa thì cũng không đời nào Hương có được chiếc xe đẹp như thế này, vì nhà Hương nghèo lắm, ba Hương...

Tuyết vội vàng ngắt lời Hương:

- Cô biết rồi, nhưng điều đó không can gì. Cái chính là Hương rất xinh đẹp, dễ thương, tại sao lại không có thể được ngay một chiếc xe đẹp hơn chiếc này nếu Hương thích?

Hương tròn mắt:

- Thật vậy không cô?

- Thật chứ - Tuyết khẳng định - Đời bây giờ, những người đẹp và thông minh như Hương là phải đủ điều kiện để sống hơn người...

Xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Mới bước vô Hương còn đang e thẹn, bỗng thì Tuyết đã khéo léo đặt đồ ăn rồi hướng dẫn mời mọc Hương rất ân cần. Hương được ăn một bữa ăn ngon miệng và được đi chơi quanh thành phố, những nơi Hương thích nhất. Và kết thúc cuộc đi chơi thú vị hôm ấy là một chiếc áo hoa đẹp, mắc tiền mà Hương thường mơ ước. Khi chia tay, Hương cố mời Tuyết về nhà chơi nhưng Tuyết chối từ thật khéo:

- Chưa vội lắm Hương ạ. Cô muốn dành cho ba má Hương một sự bất ngờ. Hôm nào rảnh cô sẽ đến trường... đón Hương về nhà cô chơi, có nhiều cái thú lắm!

Không suy nghĩ, Hương lập cập ghi tên lớp, tên trường và địa chỉ nhà mình đưa cho Tuyết. Tuyết cười xua xua tay:

- Khỏi cần Hương ạ. Cô biết cả rồi.

Hương lại càng ngạc nhiên:

- Ủa, sao cô biết rành vậy cà?

Tuyết nhí nhảnh:

- Cô còn biết về Duy Anh nữa cơ, hôm nào sẽ kể Hương nghe.

- Cô hứa thì phải nhớ đấy - Hương hào hứng nắm tay Tuyết - Thôi Hương về cô ạ, kéo má la. Nhưng hôm nào đó cô phải đến gặp má, cho Hương giới thiệu về cô nghe!

- Ừa, hăng biết thế, chưa muộn đâu Hương!

Nói rồi Tuyết lên xe. Hương đứng bịn rịn ngó theo chiếc xe trắng mất hút ở cuối phố và nhẩy cẳng chân sáo về nhà. Hương ôm chầm lấy má, rồi rít khoe áo mới, rồi kể cho má nghe về cuộc gặp gỡ lý thú ban chiều. Nghe kể xong, má Hương chau mày:

- Tuyết nào nhỉ? Phố ta có ai tên Tuyết đâu hả ông?

- Ôi dào! Bà cứ vẽ vờn thắc mắc. Con nó lớn rồi phải để cho nó giao thiệp, dần dĩ, tập làm quen với đời, sau này khỏi bỡ ngỡ. Mà biết đâu cái cô Tuyết ấy quen nhà mình thiệt, bây giờ người ta khá giả, lại quý mến con Hương thì tặng nó chút đỉnh có gì lạ đâu - Ba Hương nói át đi như vậy, má Hương im lặng.

Đến tiết mặc Hương mặc áo mới cho cả nhà ngắm, má khen:

- Cô ấy cũng khéo chọn đó. Màu này bé Hương mặc hợp lắm, cách may cũng hiện đại nữa, tuy có hơi dài.

Ba hỏi Hương:

- Sao con không mời cô ấy tới nhà mình chơi?

- Thưa ba con có mời ạ, nhưng cô ấy bảo để mai mốt đã, cô ấy còn nói sẽ dành cho ba má bất ngờ gì đó!

Tối đó Hương đã thao thức với những mơ ước vẫn vơ và thầm mong gặp lại Tuyết, nhất là mời bằng được Tuyết tới nhà chơi. Rồi không chịu nổi, Hương đã tâm sự với Hiền, kể cho em mình nghe những hứa hẹn của Tuyết. Hiền trầm ngâm suy nghĩ rồi khuyên chị:

- Chị Hương ạ, đời bây giờ người khôn của khó. Chả ai tự dưng tốt với mình mà không có nguyên do. Chị vẫn phải cẩn thận đó, kéo nhỡ xảy ra chuyện gì thì tội nghiệp cho Duy Anh.

Hương gắt với em:

- Chị có ngu khờ bé dại gì đâu mà em lên lớp chị? Mà sao chỉ tội nghiệp cho người ta chứ không phải tội nghiệp cho chị em mình?

Hiền vẫn điềm đạm:

- Em nghĩ chị và Duy Anh thương nhau. Em rất mong cho hai người được hạnh phúc trọn vẹn nên em mới khuyên chị như vậy. Lúc trưa Duy Anh có lại kiểm em, nhờ em nói với chị là anh phải ghi “cua” chiều nay không ra chỗ hẹn được, thế mà em quên mất, đoảng quá...

Hương bĩu môi:

- Chị chả thiết nữa, cái anh chàng lẩm cẩm ấy, khô như những bài triết học của ông Hùng, nản ghê, lẩm lúc chẳng muốn hò hẹn gì nữa.

- Gớm! Mới có một chiếc áo đẹp, một cuộc đi chơi ngắn mà tình cảm của chị đã biến chuyển nhanh thế. Em e rằng chị sẽ quên mất cuộc tình thơ mộng của chị đó.

Thấy em trách móc, Hương làm già:

- Thì đã sao? Khổ người trên đất Sài Gòn này, chả lẽ mình không lựa được ai khá hơn anh chàng quê mùa đó? Thôi để cho cô vậy, lẩn thẩn với lẩm cẩm xem ra là hợp nhau hơn.

Hiền nghiêm giọng:

- Chị lại đứng núi này trông núi nọ. Bây giờ anh ấy nghèo nhưng nay mai tốt nghiệp cũng đang hoàng chó bộ, chưa chi chị đã...

Má Hương không thích câu chuyện dẫn đến căng thẳng, bà làm hoà:

- Không sao, cô không yêu thì thôi, chẳng ai ép buộc cô làm gì. Riêng cái Hiền, mày chớ có thân mật quá với cậu Duy Anh mà người ta dị nghị, ba mày la cho.

Hương xen vô:

- Mặc nó má à. Duy Anh thích cu Hải và Hiền nên thường đến chơi. Anh ấy dạy thêm cho chúng nó học, ba đỡ vất vả, má cấm làm gì...

Kể đến đây, Hương dừng lại và cúi đầu lau nước mắt. Tôi biết Hương đang nhớ má, nhớ em mà không làm sao được. Tôi lựa lời an ủi Hương:

- Hương có nhận được tin nhà chớ?

Hương nói rất nhỏ:

- Có nhưng ít lắm chị! Khi đã biết mình bị lừa, Hương cũng không còn đủ can đảm viết thư về nhà nữa. Chỉ có một đôi lần gửi tiền khi được phép thôi.

Im lặng một lát rồi Hương tiếp:

- Hương nhớ và thương nhứt má và cái Hiền. Đặc biệt Hiền tuy nhỏ tuổi nhưng nó hiểu đời, biết nhận xét hơn em nhiều. Bây giờ Hiền đã có với Duy Anh hai con. Anh ấy là một luật sư trẻ nổi tiếng của thành phố. Sắp tới nếu chị về Việt Nam, Hương nhờ chị tới gặp má và em Hiền, chị nhắn giùm là Hương vẫn khỏe, nhớ nhà lắm mà không có cách nào về được nghe chị. Chị hứa đi!

Đang sốt ruột vì câu chuyện dở dang, tôi hỏi Hương:

- Rồi! Sau đó Tuyết có đến nhà thăm ba má không?

- Còn phải nói, sau đó Tuyết lui tới gia đình Hương thường xuyên. Cũng chiếc xe hơi màu trắng đó, Tuyết đã đưa đón Hương đến những nơi ăn chơi xa láng, may sắm cho Hương những bộ quần áo mắc tiền. Từ đó, Hương cảm thấy đời mình tươi phơi phới, ăn ngon mặc đẹp...

Hương dứt khoát cự tuyệt Duy Anh và phũ phàng xoá lời hẹn ước với anh.

Duy Anh có khuyên nhủ Hương nhưng khi thấy Hương một mực đòi chia tay, Duy Anh tự ái cũng cho qua luôn. Tuy vậy anh vẫn thường lui tới nhà Hương, thân ái với Hiền và dạy Hải học thêm. Một thời gian sau Duy Anh tỏ tình với Hiền và chính thức xin với gia đình Hương được cưới Hiền sau khi tốt nghiệp.

Ba má Hương vui vẻ chấp nhận đề nghị của Duy Anh, khi Tuyết ngầm hứa sẽ làm mai cho Hương người chồng giàu có, quốc tịch Trung Hoa. Đặc biệt Tuyết hứa sẽ kiếm cho Hương một việc làm tử tế với mức thu nhập cao.

Quả thật, bốn tháng sau Hương nghỉ học, chính thức làm mậu dịch viên cho một hãng buôn trong Chợ Lớn với số lương cao gấp đôi lương của ba mình. Ngoài ra, Tuyết còn thường xuyên giúp đỡ sách vở, tiền bạc cho các em Hương, mua sắm cho gia đình Hương những món quà đáng giá. Ba má Hương rất quý Tuyết. Mỗi khi thấy gia đình túng bấn, Tuyết sẵn sàng cho vay tiền để chi tiêu trang trải. Số tiền ba má Hương vay của Tuyết cứ lớn dần lên theo thời gian. Hình như tới ba bốn trăm ngàn gì đó trong vòng mấy tháng. Số tiền này đối với một gia đình nghèo như gia đình Hương không phải là nhỏ.

Quá trình quan hệ với Tuyết, Hương thường lui tới nhà riêng của bà và quen với Lui, giám đốc một cơ sở thương mại lớn ở Hồng Kông, thường xuyên ghé qua Việt Nam buôn bán. Lui cao lớn vạm vỡ, sang trọng và nói tiếng Việt rất sôi (Lui người Trung Hoa). Dĩ nhiên rành rẽ ăn chơi, bắt thiệp, giỏi ngoại giao và đặc biệt khéo léo trong nghệ thuật mua chuộc gia đình Hương.

Thế rồi không bao lâu, Lui chính thức xin cưới Hương và đưa về nước. Ba má Hương bằng lòng ngay vì nghĩ con mình gặp hên.

Trước khi cưới Hương, Lui phải trả một số tiền lớn (khoảng trên một triệu bạc) cho Tuyết để đền bù sự giúp đỡ về vật chất từ ngày quen

Hương; trả nợ giúp ba má Hương, mua một căn hộ khang trang với đầy đủ tiện nghi hiện đại, sắm xe, quần áo đẹp cho cả gia đình...

Có con rể giàu có sang trọng, ba má Hương lấy làm hạnh diện, mở mặt mở mày với xóm giềng.

Một đám cưới linh đình diễn ra, Hương đẹp lộng lẫy trong bộ trang phục cô dâu. Ngắm con mình, ba má Hương như mát lòng mát dạ. Sau khi đã xong mọi thủ tục, Hương ngậm ngùi chia tay ba má và các em, theo chồng xa xứ.

Kể đến đây Hương lại dừng, im lặng. Khi ấy trời cũng đã sắp tối nên tôi hơi sốt ruột. Tôi lại hỏi xen vô:

- Khi ra đi Hương lưu luyến nhất điều gì?

- Ôi, chị ơi nhiều lắm. Hương thương ba má, thương các em, thương cả bản thân mình nữa... thật vô cùng khó tả. Hương đã khóc rất nhiều trong ngày vĩnh biệt đó.

- Thế còn người chồng mới cưới của Hương ngày ấy? - Tôi hỏi.

Hương cười buồn:

- Lui rất chu đáo với Hương, săn sóc Hương từng chút, dạy Hương từ những thói quen nhỏ nhặt, tập cho Hương quen dần với giới thượng lưu... Nhưng chị ơi! Lui chỉ dành cho Hương sự trìu mến có giới hạn, không đúng với mối quan hệ vợ chồng. Tình trạng bất thường ấy kéo dài trên đất nước người, càng khiến Hương lo ngại, có lúc tính hỏi nhưng rồi Hương lại thôi vì ngượng ngùng. Hương vẫn phải sống như thế bên Lui, hình thức bề ngoài là vợ chồng... Khoảng hai tháng sau, một buổi tối, Lui bỗng kêu Hương lại gần, rồi sau khi đốt hết gần nửa bao thuốc lá, anh ta mới đủ can đảm thú thật cùng Hương: Lui và Tuyết chỉ là những con cò trong “hội buôn gái quốc tế”; sợ dĩ Lui không dám phá đời Hương vì phải để dành cho chủ nhân chính thức đã bỏ tiền ra mua Hương. Thật sự, Lui chỉ là một tên ma-cà-bông vô nghề nghiệp, sống nhờ những kiểu làm ăn có tổ chức kể trên chứ không phải là giám đốc gì cả...

Trời ơi! Lúc đó Hương tưởng chừng như vũ trụ sụp đổ không còn biết trời đất là gì nữa. Hương ngất xỉu trong nỗi tủi hận, bàng hoàng... Khi tỉnh lại thấy Lui âu sầu ngồi bên cạnh. Lui cũng thổ lộ rằng trong mấy tháng sống gần Hương, anh ta thậm chí yêu Hương tha thiết nhưng đành chịu vì không đủ tiền trả cho tổ chức để chuộc Hương về làm của riêng mình. Chỉ còn hai đêm nữa, Hương đã là của người khác...

Nghe Lui nói về khổ sở, Hương cảm thấy thương anh ta và rủ cùng trốn về Việt Nam sống với nhau. Nhưng Lui tái mặt nói với Hương:

- Nguy hiểm lắm Hương à, không liệu được đâu. Tổ chức sẽ thủ tiêu cả hai đứa mình để khỏi bại lộ việc làm của họ lâu nay. Thôi dù sao thì mọi sự đã lỡ, còn hơn là bị thủ tiêu. Bây giờ Hương phải bình tĩnh, xem như đánh đổi đời mình để đem sự sung túc lại cho gia đình, vả lại sau này họ sẽ cho phép Hương gởi tiền về... Lúc này Hương không có quyền giữ giấy thông hành, vì thế Hương mà ra khỏi thành phố là lập tức có người theo sát, tố cáo và thủ tiêu ngay...

Sau khi đã nói hết sự thật với Hương, Lui phải thu xếp rời hotel đang ở, đem Hương tới một vi-la sang trọng, bề thế, giao lại cho người khác.

Đến chỗ mới, có người tiếp đón, trang điểm, sửa soạn giúp Hương để đón chờ đêm tân hôn chính thức. Hương không còn nước mắt để khóc nữa, thần thờ bỏ mặc họ muốn làm sao thì làm. Rồi buổi tối đó họ đem Hương tắm gội sạch sẽ, diện cho Hương nhiều thứ nữ trang đắt tiền, gấm nhung lụa là, bày tiệc tùng với đủ cao lương mỹ vị. Họ còn dạy Hương cách mua chuộc chủ nhân chính thức của mình... Hương bỗng chồn lo sợ, chị biết không, cho tới nửa đêm mới biết chủ nhân của Hương là một lão Tàu già béo phì, trán hói trơ trọi có vẻ bề thế quyền uy. Bây giờ nghĩ lại Hương vẫn còn thấy sợ hãi vô cùng.

Mặc tình cho lão dập liểu vùi hoa, Hương ngất xỉu mấy lần trong một đêm. Cứ như thế, lão già béo hói bắt Hương phải ở trong buồng kín, không được lộ mặt ra ngoài để lão độc quyền chiếm đoạt Hương trong hơn tuần lễ đầu. Hết thời gian này chúng nó mới cho bác sĩ riêng đến tận nhà săn sóc, tiêm nhiều thuốc bổ, cho ăn uống chế độ đặc biệt để phục hồi sức khỏe, chờ tiếp người khác.

Sau khi qua tay hàng chục người đàn ông, Hương quen dần với cuộc sống lạ lùng như vậy của mình, không còn phản ứng hay tuyệt vọng như những ngày đầu nữa. Bây giờ họ mới cho phép Hương thỉnh thoảng gọi tiền về cho gia đình.

Ba Hương bệnh đã mất sau khi Hương đi được sáu tháng. Được tin, Hương vật vã khóc vì thương ba và tội phận mình. Thú thật lúc đó Hương chỉ muốn bay ngay về nhà để được khóc thỏa thích với má và các em. Nhưng Hương đành nhắm mắt, nhẫn nhục chịu đựng nỗi đau của mình, làm sao có thể khác được khi đã bị vây hãm đến một con kiến cũng không lọt ra ngoài? Hương chỉ còn biết khóc âm thầm mà thôi.

Sau khi qua tay đủ mọi kẻ ăn chơi giàu có và tàn tạ trong cái nhà chứa cổng kín tường cao ấy, Hương bị người ta ném vô một nơi công cộng, một nhà chứa “bình dân” chính thức, mỗi ngày phải tiếp hàng chục khách làng chơi. Để giữ bí mật cho bọn buôn người, bọn gái như Hương ở đây không được liên lạc về gia đình quê hương nữa, cũng không được rời khỏi nơi cư ngụ, tuy vẫn được trang bị đầy đủ về vật chất, son phấn, lụa là...

Hương phải sống trong cái nhà chứa đó gần một năm. May sao gặp được ông chồng Hương bây giờ, ông thường lui tới và chỉ thích Hương. Qua dò hỏi, biết ông có đủ tiền bạc và thế lực để chuộc mình ra khỏi nhà chứa, Hương đã khôn khéo chinh phục ông. Vì mê Hương và sẵn tiền, ông đã bỏ ra hai mươi ngàn đô la để chuộc Hương về làm tỳ thiếp của riêng mình. Trời ơi! Hương coi đây là sự đổi đời, dù cho phải làm vợ nhỏ. Hương chính thức đổi thông hành, mang quốc tịch Anh của chồng. Bọn buôn người kia làm giấy báo tử gửi về cho gia đình, nói Hương chết vì một tai nạn giao thông, cốt sao gia đình khỏi tìm cách liên lạc với Hương nữa, gây rắc rối cho họ.

Hương cảm uất nói với tôi:

- Chị biết không, chúng đã giết chết bao nhiêu cuộc đời đàn bà con gái xứ mình theo kiểu ấy. Nếu không gặp ông, chắc Hương phải sống như thế suốt đời làm trò chơi cho bao nhiêu người, cho đến ngày tàn tạ rồi bị

quảng ra lễ xã hội để nhận lãnh một cái chết cô đơn, không nhà cửa, không quê hương, không gia đình... Nghĩ lại mà rùng mình đó chị.

Tôi hỏi Hương:

- Sau này có khi nào Hương gặp Lui không?

- Có chị ạ, thỉnh thoảng Hương vẫn trông thấy Lui nhưng hai người không nói chuyện.

- Hương thù anh ta không?

Hương lắc đầu:

- Không, Hương không hận Lui vì anh bị tổ chức trói buộc, và anh rất mực chiều chuộng Hương trong những ngày đầu, Hương chỉ ghét bà Tuyết, Hương căm thù bà ta thì đúng hơn, bà ta là kẻ đã hại đời con gái của Hương.

- Hương có ý định về thăm nhà không, hay cùng về đi Hương!

- Thôi, Hương không có can đảm gặp lại Duy Anh, gương lắm chị ơi! Chắc không bao giờ Hương về lại được xứ mình, dù rất nhớ nhà. Mọi người đều tưởng Hương đã chết, Hương không muốn khơi dậy dĩ vãng làm gì. Mấy năm nay sống thân bèo bọt, Hương chán nản mọi sự chị ạ.

- Bây giờ Hương đã có gia đình, chồng Hương tuy già nhưng biết chiều vợ, Hương còn mơ gì nữa không?

- À có, Hương mơ một đứa con cho vui cửa vui nhà, nhưng lũ sát nhân ấy đã chích cho Hương quá nhiều trụ sinh, bây giờ bác sĩ khám cho Hương nói cổ tử cung lạnh vì phản ứng của thuốc, không thụ thai được. Muốn có con phải điều trị lâu dài và tốn nhiều tiền. Hương chưa dám nói với chồng điều đó vì sợ ổng buồn. Dù sao ổng cũng là ân nhân của Hương nên Hương cố giữ một thái độ tôn trọng đối với ổng cho phải đạo.

Câu chuyện của Hương làm tôi liên tưởng đến mình rất nhiều. Giữ lời hứa, tôi cũng kể về tôi cho Hương nghe. Rồi hai đứa ôm nhau khóc tức tưởi. Hương nói trong nước mắt:

- Mấy bữa thấy chị ngồi một mình, mấy con mụ ma-cô cứ lờn vờn quanh đó, Hương rất lo cho chị. Vì Hương rành tụi này quá mà. Không cẩn thận là bị các mụ lừa dẫn vô nhà chứa đó chị.

- Hương nghĩ đó là những con mụ Tuyết cả sao?

- Còn là gì nữa? Không tin chị cứ thử bắt chuyện coi, cầm chắc thế nào chị cũng bị “chài” về làm “nhân viên dịch vụ quốc tế” cho coi!

Nghe Hương nói mà tôi giật mình. Đúng là suýt nữa tôi cũng bị sa bẫy thật. Trong khi ý nghĩ đang dằng dằng giữa việc về Việt Nam và ở lại thế nào cho khỏi bị ràng buộc. Vì thương Antoni còn bé và đang bú nên tôi định kiếm việc làm ở thêm một thời gian, đợi nó lớn lên. Một bữa đang đi lang thang, tôi gặp một người đàn bà chừng bốn mươi tuổi. Chúng tôi nói chuyện khá lâu. Biết tôi muốn xin việc làm, bà ta hăm hở hứa sẽ giới thiệu tôi vào làm ở một dịch vụ gì đấy trong thành phố, nhưng phải chờ để bà ta còn liên hệ xem sao đã. Biết đâu...

Chia tay Hương, tôi trở về nhà đã gần tám giờ tối, bé Antoni nhớ mẹ khóc nhiều nên mệt và đang ngủ.

Tôi ngồi ngắm con. Và một ý nghĩ nung nấu hiện rõ dần trong đầu. Tiben đã hoàn toàn phụ tôi. Tôi không thể sống trong căn nhà này nữa. Mà ra khỏi nơi đây tôi sẽ đi đâu, làm gì? Làm sao tôi thoát khỏi cái màn lưới bao la mà hàng trăm ngàn kẻ lờ đời như Lui, mụ Tuyết đang giăng ra trên cái thành phố nhốn nháo này?

Tôi đi tới quyết định dứt khoát là trở về Việt Nam và mang con về theo. Tôi nói điều này với Tiben và mẹ anh. Tiben hoảng sợ xin lỗi tôi và hứa sẽ tu chỉnh lại, còn mẹ Tiben thì lo lắng khuyên nhủ tôi rất nhiều, nhưng tôi nhất quyết không thay đổi ý định. Biết không thể nào khác được, bả xin với tôi:

- Mẹ rất thực lòng và Tiben đã biết hối hận mà con vẫn khẳng khái ra đi. Thôi tuy con vậy. Mẹ chỉ xin con một điều là con hãy để bé Antônio ở đây với mẹ, mẹ sẽ chăm lo cho nó, khi nào con nhớ nó, con cứ điện cho Tiben, nó sẽ rước con qua liền.

Nghe mẹ Tiben nói vậy, tôi xin mẹ Tiben cho tôi suy nghĩ.

Lúc này tôi tự lực vấn mình và mới nhận ra rằng đã hai lần làm mẹ nhưng tôi chưa có bản lãnh người mẹ thực sự. Lần trước có bé Jiaki, tôi đã mượn người nuôi, vì thế sự gần bó không mấy. Đó cũng là lý do mà tôi đã để cho Robe mang con đi một cách dễ dàng. Bây giờ tới Antônio, tôi ở với nó gần sáu tháng, nhưng tôi cũng chỉ làm phận sự cho bú, còn bao nhiêu việc chăm chút, tắm giặt... đều do mẹ của Tiben lo cả. Bởi thế tôi thấy mẹ Tiben rất có lý khi bà xin để Antônio lại cho bà. Tôi nghĩ mình mà mang con đi, chắc gì đã nuôi nổi nó, rồi không biết cuộc sống của hai mẹ con sẽ đi tới đâu. Nhất là nghĩ tới Tiben, anh không còn khả năng có con, anh hy vọng về Antônio biết chừng nào. Nếu tôi mang nó đi thì cả Tiben và mẹ anh đều buồn và chắc là họ sẽ tìm cách giữ lại bằng được. Với lại có Antônio bên cạnh thì tôi sẽ làm ăn, xoay xở ra sao. Tôi rất sợ người ta biết rằng mình đã có chồng, có con...

Rốt cuộc tôi đồng ý để Antônio ở lại với cha và bà nội nó.

Buổi chia tay thật buồn. Tôi ngó Antônio lần chót, lòng thầm hứa sẽ trở lại với con sau ít tháng nữa. Mẹ Tiben khóc rất nhiều. Bà dặn tôi thế nào cũng phải trở lại với con cho nó biết mặt mẹ.

Tiben tiễn tôi ra tận phi trường. Khi hai đứa ôm hôn nhau để giã từ, ảnh ghen ngào nói:

- Liên ơi! Về Việt Nam hãy suy nghĩ thật kỹ nghe em. Em là người đàn bà mà tôi đã đến bằng cả tim óc.

Tôi thương Tiben nhưng không tin vào lời nói của ảnh. Chỉ mới hôm trước thôi, ảnh còn cho rằng tôi đến với ảnh chỉ vì thích nghệ thuật thôi mà!

Tôi bắt tay Tiben và các bạn của ảnh lần chót để tới chỗ máy bay. Tôi bước từng bước nặng nề. Từng cơn gió đập mạnh vào chiếc áo đầm màu tím than - màu tím mà tôi thường mặc trong mỗi cuộc chia tay.

Ngồi trên phi cơ, tôi thấy mình chơi vơi lạ lùng. Rồi những gì nữa sẽ đến với cuộc đời tôi?

Khi máy bay hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, cũng như lần đi Đà Lạt về, tôi lại có ý định trở về nhà sống với má và các em. Nhưng khi lên xe ca về Phạm Ngũ Lão, trạm cuối cùng của hành khách, tôi cảm thấy ý định của mình không thể thực hiện được. Tôi biết ngoại tôi, má tôi và cả cậu út tôi nữa, trông tôi biết chừng nào. Vậy mà... Tôi không thể quay về được khi dượng tôi vẫn còn đó, và cuộc đời tôi đã trải qua một chuỗi dài những đam mê, cuồng loạn. Tôi đành tìm một căn phòng nhỏ để mượn thàng và kiếm việc làm.

Tôi lang thang trên đường phố. Khi đó là năm 1967. Sài Gòn đổi thay nhiều quá! Những vũ trường, snack-bar, động chứa... mọc lên như nấm. Ngoài đường, lính Mỹ đi ngả nghiêng, mặt người nào cũng đỏ gay, đi qua phả hơi nặc nồng mùi rượu. Các cô gái ăn mặc hoa hòe, hở hang đủ kiểu. Cuộc sống nhộn nhạo chẳng khác gì ở Phi Luật Tân, nơi tôi vừa từ già trở về.

Tôi gặp một cô gái đang buồn rầu ngồi nơi bùng binh. Hai người bắt quen và nói chuyện. Cô ta tự giới thiệu tên là Sary, quê Mỹ Tho lên Sài Gòn đã lâu. Sary nói giọng về cay đời lắm. Tôi hỏi:

- Sary ngồi trông ai vậy? Coi vẻ buồn ghê!

Sary chắc đoán tôi cũng là người đang vô gia cư như mình nên dễ thông cảm. Cô nói:

- Chẳng giấu gì chị, em mới đi Mỹ về được ít bữa, chán đời quá mà kiếm việc làm chưa ra.

Tôi nói Sary còn trẻ quá, cũng chỉ cỡ tuổi tôi hoặc ít hơn. Sary bỗng khóc ầm Ức. Tôi không đành bỏ đi, tôi an ủi:

- Có chi Sary nói thử, coi tôi có giúp được gì không. Tôi cũng vừa ở bên Phi về nè.

Sary bắt đầu kể:

- Em bỏ nhà lên Sài Gòn khi mười bốn tuổi, đầu tiên chỉ tính đi ở mướn để kiếm ăn và phụ giúp gia đình. Rồi bị ông chủ cưỡng dâm, em bất mãn bỏ đi lang thang. Gặp bà Tư ngã bảy dẫn về nhà. Từ đó em trở thành gái làm cho bà. Ở đây hơn bảy tháng, em gặp một thằng Mỹ. Thằng này đi khách em mà, nó nói nó thương em, nó dàn xếp với bà chủ và mướn phòng cho em ở. Cuộc sống như vợ chồng. Tới khi nó phải về nước, nó khuyên em theo, em đã sang Mỹ cùng với nó sau khi làm giấy sống chung. Thời gian đầu gia đình chồng em rất thương quý em. Nhưng rồi cuộc sống nhàn hạ chẳng được bao lâu. Bà mẹ chồng bắt đầu gây sự. Bà bắt em làm việc suốt ngày, em phải giặt giũ quần áo, hầu hạ cơm nước cho cả nhà. Công việc đó quá sức em, em không chịu nổi, em không làm. Bà mẹ chồng mặt sát em đủ kiểu, rồi bà còn chửi cả chồng em sao “rước nợ về nhà”. Thằng chồng em cũng nổi xung lên vì sĩ diện, nó chửi em:

- Chúng mày chỉ biết có làm đi, còn ngoài ra không biết làm gì nữa à?

Em thấy nhục nhã quá chị ơi! Lập tức em đòi nó mua vé máy bay cho em về Việt Nam, nó làm liền. Bây giờ về đây, em bơ vơ quá, không lẽ lại về quê ăn bám má, còn sáu bảy đứa em nữa. Đã ba bữa nay em đi lang thang kiếm việc làm mà chẳng có nơi nào họ nhận em cả, chẳng lẽ em xuống mã đến thế rồi hả chị?

Sary vừa kể vừa khóc. Bây giờ tôi mới chú ý tới hình thức cô ta. Sary nhỏ con, nhưng lại có dáng con lai vì nước da rất đen và mái tóc quăn tít. Có lẽ vì thế mà mấy bà chủ không muốn nhận Sary vô làm, sợ con lai hay có bồ bịch cỡ ma cô rồi gây khó dễ cho các bà.

Tôi nói với Sary:

- Bây giờ tôi mách với Sary thế này nghe. Chắc Sary ưng làm cave? Hãy tới vũ trường Sam-pan hoặc Tự Do. Tôi tin có thể họ sẽ chấp nhận

cho Sary vô làm lắm.

Sary vui hẳn lên và nói:

- Vậy mà em không nghĩ ra, dạo trước chồng em cũng tập cho em nhảy các điệu, em nhảy thạo rồi mà.

Trời sắp tối, tôi và Sary chia tay nhau. Sary không quên cảm ơn tôi rồi rít.

Câu chuyện của Sary làm tôi nhớ tới chị Kim Thanh. Những lần chị Thanh gọi thơ về cho tôi, chị cũng nói sơ qua về cuộc sống của chị bên Mỹ. Khi nhắc tới người chồng Mỹ, chị có vẻ buồn, chị nói chị muốn về Việt Nam nhưng kẹt có thằng nhỏ con chị, chị thương nó nên chị không nỡ bỏ nó mà đi. Trường hợp của Sary chắc chắn cũng không hơn gì mấy so với trường hợp chị Thanh. Tôi còn nhớ chị Thanh ngày trước sống ưa tự do là thế, ít người nào ngang tàng như chị, vậy mà bây giờ cũng bị những ràng buộc không dứt ra nổi. Nghĩ thương chị quá, biết đâu chẳng có lúc chị cũng bị người chồng Mỹ làm nhục như cô bé Sary này. Đúng là người ta nói “sẻnh nhà ra thất nghiệp”, đi đâu rồi cũng chẳng bằng ở quê hương xứ sở mình...

Trở về phòng ngủ, nỗi buồn cô đơn lại xâm chiếm lòng tôi. Tôi thấy bức bối vì sao lại kỳ cục vậy. Tôi khoá cửa phòng rồi lại đi lang thang một mình. Thế nào mà đụng ngõ Phan Thanh Giản. Tôi nhớ ở đây có một người bà con của ba má tôi ngày xưa, tôi liền ghé vô thăm bà.

Trong căn phòng nhỏ, bà đang ngồi may quần áo dưới ánh đèn nê-ông sáng dịu. Tôi bước vô nhà thấy bà có vẻ ngạc nhiên không nhận ra mình. Tôi phải lên tiếng hỏi trước:

- Cô Ba may quần áo hàng phải không? Lúc này cô sống ra sao? Con mới đi Phi về nè!

Cô Ba sững sốt khi nhận ra tôi:

- Trời! Cô Ba tưởng cô nào! Con lớn và đẹp quá! Cô Ba lại nhà con hồi đó mấy lần không gặp. Tưởng con đi luôn, giờ ở đâu con?

Tôi kể sơ qua cho cô nghe về cuộc sống của tôi vừa qua. Sau cùng tôi nói với cô:

- Con sẽ về ở với cô, cô chịu không?

Cô Ba xúc động ôm lấy tôi:

- Thiệt sao Liên? Ừ con về đây sống, cô Ba thì nghèo lắm nhưng tình thương cô Ba không bao giờ thiếu thốn.

Tối đó tôi ngủ lại với cô Ba. Tôi đã được cô cho thưởng thức một bữa cơm thuần túy Việt Nam mà từ mấy năm nay tôi không có dịp nghĩ tới.

Tôi trả phòng thuê, đem đồ về ở với cô Ba. Cuộc sống thật thanh đạm. Tôi đi học trở lại. Cô Ba cũng rất mừng và khuyên tôi ráng học cho tốt. Thú thật từ bữa gặp lại cô Ba, tôi đã quên hết những gì của cuộc sống sang cả, cao đạo và đam mê... để trở về với bản chất từ tấm bé của mình. Tôi lại làm nữ sinh, mặc áo học trò. Tôi cảm thấy cuộc sống có nghĩa; ước mong cuộc đời cứ thế tiến tới, tôi sẽ có một tương lai tốt đẹp và một cuộc sống thật sự hạnh phúc.

ác thay, ngoại cảnh xã hội đã làm cho tôi vỡ mộng. Tôi không thể cưỡng nổi mình khi mà bước ra đường choáng ngợp những xe hơi, nhà lầu, tủ lạnh... Người ta kiếm tiền dễ ợt, trong khi cô Ba tối ngày mới kiếm được hai trăm đồng.

Tôi nghĩ mình phải kiếm việc làm thôi. Phải có tiền mới giúp cô Ba bỏ được cuộc sống cơ hàn, mà mình cũng có tiền xài thoải mái.

Tôi suy nghĩ và lựa nghề vũ nữ. Nghề này hợp với tôi hơn cả. Nhưng tôi không dám bàn với cô Ba vì biết chắc chắn cô sẽ không đồng ý, mặc dù cô Ba dư biết đây là một nghề dễ kiếm tiền nhất. Tôi lặng lẽ chuẩn bị dự định của mình.

Chiều đó tôi quyết định buổi tối sẽ đi xin việc. Từ bữa trở lại Sài Gòn, đó là lần đầu tiên tôi sửa soạn một cách kỹ lưỡng. Trang điểm xong cặp mắt, làn môi cho thật nổi, tôi bắt đầu lựa màu áo. Lựa hoài vẫn chưa chịu ưng. Màu tím đẹp nhưng quá buồn. Màu đen nhã nhặn nhưng

buổi đầu xin việc mặc không hợp... Sau cùng tôi lựa một cái soa-rê thiết hờ màu đỏ huyết dụ, rất hợp với ánh đèn buổi tối. Cũng chiếc áo này tôi đã cùng Tiben đi dự dạ vũ và được khen là kiểu áo đẹp nhất trong đêm vui đó.

Cô Ba thấy tôi sửa soạn và ăn mặc khác với mọi ngày, cô hỏi:

- Đi đâu đó Liên? Sao bữa nay diện quá vậy?

Tôi hơi chột dạ nhưng lại trấn tĩnh được ngay và mỉm cười nói với cô:

- Con quên báo cho cô biết tối nay con đi ăn tiệc ở nhà một người bạn.

Cô Ba ngó tôi vẻ dò xét. ánh mắt của cô làm cho tôi có ý định bỏ cuộc. Nhưng nghĩ tới những tiện nghi vật chất hấp dẫn kia, tôi lại không thể cưỡng nổi với chính mình. Tôi mạnh dạn bước ra khỏi nhà và với một ý nghĩ “nhứt định phải làm ra tiền, nhứt định không chịu thua kém với đời”.

Tôi bước đi trong ngõ hẹp Phan Thanh Giản trước bao nhiêu cặp mắt ngỡ ngàng của xóm bình dân. Những con người chỉ biết làm thuê, may mướn. Đối với họ, mọi ngày tôi đã khác lạ, hôm nay lại càng lạc lõng hơn. Trong xóm này cũng có những cô gái đi làm sỏ Mỹ, nhưng lối ăn mặc của mấy cô dù có hợp thời trang bao nhiêu cũng còn thua xa tôi. Họ đâu biết rằng ngày xưa tôi đã từng có cuộc sống kẻ đưa người đón, mỗi khi ra khỏi nhà là có xe hơi...

Tôi cứng người, cổ lăm mới ra khỏi ngõ hẻm. Tôi kêu taxi chở tới vũ trường Sam-pan.

Xuống xe tôi ngó đồng hồ mới có bảy giờ tối, giờ bắt đầu của thế giới về đêm loạn cuồng.

Vũ trường Sampan đèn còn sáng, báo hiệu vẫn đang chờ đợi ban nhạc. Tôi bình thần đẩy cửa bước vô, thấy bốn, năm cô gái đang dùng kiếng sửa lại nhan sắc. Một người đàn ông rất mập mặc áo sơ mi kẻ caro ngồi trong công toa. Theo kinh nghiệm của mình, tôi biết ông ta một là chủ, hai

là quản lý. Tôi bước tới và mỉm cười chào ông ta. Thoáng một chút ngỡ ngàng, ông ta ngó tôi rồi cũng chào lại bằng một nụ cười. Tôi đi thẳng vô đề:

- Thưa ông, tôi nghe báo đăng ở đây cần vũ nữ, tôi có thể là người được ông tuyển không?

Ông ta ngó tôi một lượt từ đầu tới chân rồi nở nụ cười rất lảng lơ:

- Được chứ cô, cô đã làm ở đâu chưa?

- Thưa ông chưa, nhưng với những điều nhảy thì tôi rất quen.

Để thử “tài nghệ” của tôi, ông ta mời tôi nhảy luôn một bản tăng-gô theo tiếng nhạc đang phát ra ở máy thu băng. Thử xong thấy có vẻ ưng ý, ông ta mời tôi lại ghế ngồi và nói:

- Nếu cô ưng chịu những điều kiện sau đây thì cô được vô làm trong nhà hàng của chúng tôi: này nghe, ngày thường phải đi trước bảy giờ tối, riêng thứ bảy, chúa nhật thì trước ba giờ chiều. Tiền tích kê được chia sáu mươi phần trăm. Ngoài giờ làm việc, muốn đi chơi với khách tùy ý, nhưng trong giờ làm việc thì phải mua giờ, giá tiền một giờ từ năm tới mười ngàn.

Vừa nói ông ta vừa ngó tôi để dò ý tứ. Tôi gật đầu biểu ông ta:

- Vâng, tôi xin chấp nhận những điều kiện đó và xin cảm ơn ông.

Ông ta lại cười rất ranh mãnh và nói:

- Được, tôi chúc cô gặp nhiều may mắn. Tôi hứa sẽ lưu ý giới thiệu những khách sang cho cô, cô bằng lòng chứ?

Tôi mỉm cười gật đầu.

Tới giờ cho khách vô, ông ta mở hàng cho tôi một tích kê hai trăm đồng.

Trong phòng, đèn sáng từ từ tắt, muôn ánh đèn màu nổi lên. Bắt đầu từng tốp khách hai ba ông, bốn năm ông bước vô.

Nền nhạc, ánh đèn, sàn nhảy... cái khung cảnh ma quái như dẫn người ta vô cõi mộng mơ. Mọi người không trông rõ gương mặt nhau, chỉ thấy hỗn tạp mùi son phấn, mùi rượu, mùi dầu thơm, mùi thuốc lá... làm cho người nào không quen phát nhức đầu lên. May mà có máy điều hoà nhiệt độ nên cũng đỡ phần nào.

Tôi quan sát thấy một số cô đã cặp được với các ông khách, họ dìu nhau ra sàn nhảy. Lúc này ông chủ A Sìn kêu tôi lại giới thiệu với một ông trông có vẻ người Tàu. Ông chủ nói:

- Xin giới thiệu đây là ông Lý, một chính khách Hồng Kông mới qua, con người rất đại lượng... Còn đây là cô Liên, một vũ nữ mới tuyển của vũ trường. Bây giờ đôi bên làm quen với nhau đi!

Ông chủ nói rồi trở lại công toa. Tôi ngồi nói chuyện với Lý. Một lát Lý nắm tay tôi nói:

- Xin mời em vui với tôi một bản này nghe!

Tôi đứng dậy để cho Lý dìu tới sàn nhảy. Lúc này trong máy đang phát bản nhạc sì-lô. Tôi ngoan ngoãn trong vòng tay của Lý. Vừa nhảy, Lý vừa gọi chuyện:

- Liên sống như thế nào? Hoàn cảnh hiện nay ra sao, có thể cho anh biết được không?

Tôi nghĩ “sao phải hỏi hoàn cảnh nhau làm gì”. Tôi trả lời tỉnh bơ:

- Anh cứ tạm nghĩ mình quen nhau nơi đây, biết nhau trong màu đèn, ly rượu, điệu nhạc, đừng tìm hiểu gia cảnh của em, nó phức tạp lắm.

Đêm đầu tiên đó, Lý đã độc quyền ngồi với tôi. Khi gần hết giờ, Lý cho riêng tôi năm ngàn đồng và nói:

- Nhà Liên ở đâu, chút nữa anh đưa về luôn.

Tôi phải tìm cách từ chối, lấy cớ nhà ở trong hẻm đi lại bất tiện. Tôi hẹn với Lý khi nào rảnh sẽ gặp tôi ở đây.

Lý có vẻ rất mến tôi qua một buổi tối gặp gỡ. Ông ta biểu tôi:

- Tiệc quá, gặp Liên quá trễ, còn hai bữa nữa anh đi Hồng Kông nửa tháng mới về.

Rồi Lý hỏi tôi:

- Liên thích gì anh sẽ mua về làm quà cho em?

Tôi lắc đầu:

- Xin lỗi anh, Liên chưa một lần nhận sự hứa hẹn, việc gì đến cứ để tự nó đến.

Lý gật đầu nói:

- Liên có vẻ cay đời quá, em chắc đã từng khổ, có gì nói với anh để anh chia buồn với.

- Không có gì cả, anh cứ nghĩ Liên cũng như những cô gái mà anh đã từng gặp.

Biết rằng nói gì lúc này tôi cũng gạt phăng, Lý đành mời tôi ra nháy một bản rồi xin phép chia tay, hẹn gặp lại tối hôm sau.

Tôi tiễn Lý ra tới cửa vũ trường. Khi quay trở vô đã thấy A Sìn chờ sẵn nơi công toa. A Sìn kêu tôi lại biểu:

- Cô gặp hên rồi đó, ông này sộp lắm, mấy cô trong này rất khoái hân mà hân không chịu.

A Sìn nheo nheo đôi mắt nói tiếp:

- Bữa nay gặp người đẹp rồi, ông ta hẹn tối mai sẽ dắt bạn tới chơi, ráng nghe cô Liên!

Tôi không nói chỉ mỉm cười đáp lại. Tôi thừa hiểu thái độ ân cần của ông chủ đối với mình. Vì từ nay nhà hàng của ông ta sẽ đông khách, mà khách do Lý dẫn tới thì còn phải nói, toàn loại sộp như ông ta cả. A Sìn sẽ được một món lời trông thấy. Ông ta có thể sẵn sàng phóng tay cho tôi độc chiếm một mình Lý, chỉ cần tôi đừng để cho Lý buột khỏi cửa của ông ta...

Buổi làm đầu tiên vậy là tốt đẹp, như A Sìn nói là hên. Tờ bạc năm ngàn năm gọn trong chiếc bóp cầm tay, sẽ có tiền trang trải, mua quà cho cô Ba, may đồ, sắm ít thứ cần thiết...

Đèn bật sáng báo hiệu hết giờ làm. Ngó đồng hồ đã mười một giờ khuya, tôi xin phép A Sìn và bước ra khỏi vũ trường. Lúc này khách và gái cũng ủa ra rất đông. Có ông khách đi ngang nói qua hơi rượu:

- Ủa người đẹp này ở đâu, sao hồi nãy không thấy? Em tên gì em? Ra anh chỗ về luôn.

Các ông khác thi nhau chen vô:

- Mời nàng đi ăn khuya tụi bay!

- Đúng đó, ăn cháo khuya hết sảy!

- Còn ngây thơ quá!

- Công nhận màu áo quá hợp với nước da...

Tôi chỉ nghe chớ không kịp ngó coi những người vừa nói đó là ai. Tâm trạng tôi lúc này thật khó tả. Mấy cô gái cùng làm nói băng quơ với nhau:

- Mới cũng có khác!

- Sao tao coi nó còn thơ quá!

- Không biết nó đi làm ở đâu chưa?

- Tao định may kiểu áo như nó, mày coi được không? Mà vải chỉ lạ quá mày?

Rồi không cần hỏi tôi, các cô bu lại rờ áo, rờ xâu chuỗi, và chiếc bóp tôi đang cầm. Một cô coi vẻ tử tế hỏi:

- Em tên gì, giới thiệu cho tụi này làm quen?

Tôi trả lời rất nhã nhặn:

- Em tên Liên, em mới tới làm, có gì chưa biết các chị chỉ em nghe!

Câu trả lời của tôi làm cho các cô rất hài lòng. Các cô bắt đầu tíu tít kéo tay tôi rủ lại đầu đường ăn bánh cuốn với mấy ông khách. Tôi phải từ chối khéo:

- Xin khất các chị dịp khác vậy, bữa nay em bận việc phải về gấp, các chị cảm phiền nghe!

Tôi kêu taxi về nhà. Cô Ba vẫn còn thức, cô ngồi ở bậc thềm đón tôi, coi vẻ buồn quá. Tôi nghĩ mình mà giấu cô tội nghiệp, nếu cô biết được thì cũng phiền phức.

Tôi lấy hết can đảm để nói thiệt với cô về việc tôi đi làm vũ nữ. Tôi nói với cô:

- Mai con sẽ kiếm căn phòng nào đủ tiện nghi mượn mình ở, nơi này thiếu thốn và ồn ào quá. Con đi làm rồi, cô đừng nhận may đồ nữa, con đủ sức lo.

Cô Ba đã khóc khi nghe tôi nói vậy. Nhưng chắc cô cũng hiểu rằng không còn cách nào khác, cô nói giọng yếu ớt:

- Thôi thì tùy con tính sao cũng được. Hình ảnh của con làm cho cô càng nhớ tới ba con...

Vài bữa sau, tôi mượn một căn phòng ở đường Bùi Thị Xuân đầy đủ tiện nghi. Tôi khuyên cô Ba thôi may mượn nhưng cô không chịu, nói ở

không rất buồn. Tôi vẫn vừa đi làm vừa đi học và tính cứ thế mà duy trì. Nhưng được chừng ba tháng, tôi thấy học hết nổi nữa và bỏ luôn.

Thế là tôi chỉ còn một nghề vũ nữ. Tôi càn lao vô việc kiếm tiền và càng thấy đam mê với bóng tối phòng trà. Tôi ngày càng chiếm được cảm tình của ông chủ A Sìn và các cô gái cùng làm, bởi qua Lý giới thiệu, bạn bè của Ông ra vô vũ trường rất đông, toàn những ông cỡ bự giàu có, tung tiền không tiếc hầu kiếm chút vị đời qua tiếng nhạc, màu đèn...

Lý đi Hồng Kông về tặng tôi rất nhiều đồ trang sức. Ông nói với tôi:

- Anh rất yêu em, bởi thế em cần gì cứ nói, anh sẽ làm vừa lòng em.

Tôi nói giọng pha buồn:

- Anh nói vậy chớ, anh nên nhớ rằng Liên chỉ là một cô gái cave...

Lý bật miệng tôi, nói:

- Đừng nói bậy em! Anh yêu em với tất cả lòng anh, anh không bao giờ nghĩ em là một cô cave mà anh nghĩ em là người yêu của anh.

Lý đòi bao cuộc sống cho tôi hàng tháng. Ông mua cho tôi đủ các loại tiện nghi trong gia đình, nào ti vi, tủ lạnh... và cả một chiếc xe hơi.

Cả vũ trường xôn xao về vụ này. Các cô gái cho tôi là người gặp vận tốt, không ai mấy may biết rằng tôi đã từng lấy hai đời chồng, đã làm mẹ của hai đứa trẻ lai hai dòng máu khác nhau... Tuy nhiên cũng có những người xì xào không hiểu vì sao Lý lại quá si tôi như vậy. Lý thường nói với tôi:

- Đã từ lâu anh muốn kiếm một cô vợ để tâm sự những lúc vui buồn, nhưng mãi bây giờ mới gặp em.

Còn tôi lúc này, cuộc sống tất cả là một màu hồng, chỉ biết có tiền và hưởng thụ. Lý bao tất cả. Ông ta rất cưng chiều tôi; mặc dù tôi dư biết sự cưng chiều đó thực chất cũng chỉ là giả tạo, nhưng tôi lại lợi dụng cái

đó để vùi vĩnh đủ thứ và moi tiền của ông ta. Tôi say mê với con bài, ly rượu một cách liên miên, đến nỗi Lý phải than phiền với cô Ba:

- Liên say bài quá cô à, con không làm sao cản nổi, buồn quá!

Cô Ba vẫn theo dõi mọi việc làm của tôi. Cô rất buồn nhưng cô im lặng không nói gì. Cô dư biết rằng cái tánh ngang bướng của tôi khó mà lay chuyển nổi.

Đúng như vậy, tôi đã không nghe lời Lý lại còn giận dỗi đòi bỏ nhau, khiến Ông phải ngậm miệng luôn.

Lý lại mắc việc phải đi Hồng Kông. Ông ta có để tiền lại cho tôi xài. Nhưng ở nhà buồn quá, tôi chơi bài gần hết số tiền của Lý. Thế là tôi lại phải tới vũ trường.

Đêm đó nhà hàng có bàn đặc biệt của mấy ông sĩ quan. Ông A Sìn cho biết nhà hàng độc quyền dành riêng cho mấy ông này. Tôi mặc một chiếc áo soa-rê màu tím với những lần kim tuyến óng ánh, mái tóc chải mượt và bôi gọn lên. Bàn tiệc có tới gần bốn mươi người và một dàn nhạc của tụi hí-pi do các ông này mướn riêng đưa tới. Một bàn tiệc sang trọng. Khách và gái ngồi theo từng cặp coi vẻ rất tình tứ. Các cô đua nhau giở mọi tài nghệ ra để làm vui lòng khách. Còn các ông khách, ông nào cũng muốn tỏ ra mình là một tay sành đời, biết ăn chơi...

Tôi được xếp ngồi với một chàng tương đối trẻ, cách ăn mặc coi vẻ lịch sự. Tôi nghĩ chắc anh này bề ngoài tỏ ra vậy chứ cũng “già dơ” lắm đây. Nhưng tới khi nhạc nổi lên, các đôi lần lướt dìu nhau ra sàn nhảy, tôi chờ hoài vẫn thấy anh ta ngồi uống nước ngọt với vẻ ngượng ngịu. Mấy ông khác nhảy xong bản đầu tới mời tôi nhảy, tôi xin phép anh ta ra nhảy. Vừa nhảy tôi vừa để ý quan sát, thấy anh ta vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, tôi ngừng lại tới chỗ anh ta hỏi:

- Xin lỗi, sao anh không ra nhảy cho vui?

Anh ta cười - một nụ cười rất tươi khiến tôi có cảm tình ngay. Rồi anh ta nói:

- Rất tiếc là anh không biết nhảy.

Tôi không ra nhảy nữa mà ngồi lại với anh ta. Tôi kêu bồi cho một ly sữa tươi, anh ta cũng làm theo. Lúc này tôi mới ngắm kỹ anh ta. Tôi nhận ra anh ta rất thanh lịch, bộ đồ sơ-vin giản dị làm nổi bật nước da trắng vẻ thư sinh. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện một cách tự nhiên.

Anh ta tự giới thiệu tên Phan Hữu Tuân, trung uý an ninh quân đội làm tại Sài Gòn. Tôi cũng giới thiệu tôi tên Liên, nhà ở đường Bùi Thị Xuân. Câu chuyện mỗi lúc một trở nên vui vẻ, thân tình. Tuân nói cho tôi hay bàn tiệc này là “ngọạ n mực”, do trong sở vừa trúng áp phe tôn ở Long Bình. Anh nói:

- Liên chờ đó, chút xíu sẽ có hai cố vấn Mỹ tới nữa, tụi này quá trời luôn. Riêng anh bắt buộc lắm anh mới tới chỗ này, vì anh không thích nhảy đầm và thực tế anh cũng chưa nhảy đầm bao giờ.

Tuân nói một cách từ tốn. Anh khác hẳn với các bạn của anh đang ôm các cô gái ru hồn trong điệu nhạc ngoài kia. Một lát có mấy người lại nói với Tuân:

- Sao Tuân, mời em ra nhảy chớ? Tụi tao bạc phước hơn mày, người đẹp nhứt bị mày chiếm độc quyền.

Tuân mỉm cười với tôi:

- Em thích thì ra nhảy với các bạn anh đi!

Tôi lắc đầu:

- Em chỉ thích khi nào anh yêu cầu.

Tuân đề nghị:

- Mình lại đằng kia nói chuyện cho hay Liên!

Tôi theo Tuân tới một bàn bỏ trống ngồi tâm sự. Tuân kể cho tôi nghe về anh bằng giọng buồn buồn. Quê Tuân ở Quy Nhơn, Tuân mồ côi cha từ nhỏ, mẹ đi lấy chồng khác, anh sống với bà nội và bác ruột. Bác Tuân

không có con nên rất cưng chiều anh, cho anh ăn học tử tế. Nhưng tới năm mười bảy tuổi, Tuân mặc cảm bỏ nhà vô Sài Gòn tính lo một cuộc sống tự lập. Rồi anh đăng lính và được tuyển vô an ninh quân đội. Từ đó tới nay anh lo theo con đường công danh của mình. Anh chưa có gia đình, cũng chưa nghĩ tới chuyện yêu đương bao giờ.

Nghe Tuân kể chuyện xong, tôi cũng kể về tôi cho Tuân nghe. Câu chuyện cuộc đời tôi do tôi tự thêu dệt làm cho Tuân rất xúc động. Chúng tôi mến nhau qua sự hiểu biết ban đầu như vậy.

Riêng tôi, lần đầu tiên tiếp xúc với một thanh niên Việt Nam, tôi thấy tâm trạng mình thật khó tả.

Bàn tiệc tối giờ tan, tôi và Tuân đều lưu luyến không muốn chia tay nhau. Tôi ghi địa chỉ cho Tuân, hẹn Tuân lại nhà chơi, Tuân nói:

- Thôi mình tạm chia tay, sáng mai anh sẽ tới sớm chở em đi ăn sáng nghe!

Cái bắt tay của Tuân như có một sức mạnh của luồng điện truyền khắp người tôi. Và cả đêm hôm đó tôi không tài nào ngủ được. Tôi dậy khi trời chưa sáng hẳn. Nhớ lời hẹn với Tuân. Lòng hồi hộp chờ đợi giờ phút gặp lại Tuân, tôi không biết tả sao cho đúng tâm trạng mình lúc này.

Nghĩ tới sự bình dị, thanh nhã của Tuân, tôi quyết định không son phấn và mặc áo dài màu trắng thơ ngây của tuổi học trò. Khoảng tám giờ sáng Tuân tới, nghiêm chỉnh trong bộ đồ bông của lính ngự với lon trung uý. Tuân chào cô Ba rồi xin phép chở tôi đi ăn sáng. Tôi nói với Tuân:

- Mời anh đi xe của Liên nghe!

Tuân cười nói:

- Thôi đi xe anh, anh quen đi hon-da hơn, ít khi đi xe hơi, em thông cảm.

Ngồi sau xe của Tuân, lòng tôi rạo rức một tình cảm mới mẻ. Có lẽ tôi đã yêu Tuân từ lúc này?

Xe lướt qua các đường phố, nhiều cặp mắt ngó tôi và Tuấn về trầm trồ. Tuấn cho xe từ từ ngoặt vô quán phở bình dân. Tuấn kêu hai tô phở và hai li sữa.

Từ lâu tôi đã quen đi ăn các nhà hàng sang trọng có gần máy lạnh, những món ăn Tây Tàu đủ kiểu... hoàn toàn khác lạ với bữa sáng nay.

Tôi ăn một cách ngon lành và thoải mái. Tuấn chú ý lo cho tôi từng chút. Tôi cảm thấy mình vẫn còn bé bỏng thơ ngây như ngày nào... Tuấn ngó tôi ăn có vẻ hài lòng, tình cảm của anh bộc lộ qua từng cử chỉ đối với tôi.

Khi Tuấn chở tôi về nhà, tôi mời anh ở lại chơi nói chuyện, nhưng Tuấn hẹn mai sẽ lại ăn cơm trưa với tôi, còn hiện tại anh mắc công chuyện phải đi. Tuấn về rồi, tôi như người trong mộng. Lúc này, sự ước muốn về hạnh phúc trỗi dậy trong tôi thật mạnh mẽ. Tuấn là con người lý tưởng mà bây giờ tôi mới gặp chăng?

Buổi tối đi làm tôi không muốn ngồi bàn với ai. Các bạn cùng làm có người thắc mắc, tôi phải nói dối là tôi khó chịu trong người. Tôi mong sao cho chóng tới trưa mai, thời gian hẹn hò sao nó dài lê thê...

Cô Ba là người rất tâm lý. Sự thay đổi tình cảm của tôi cô đều biết cả, mặc dù cô không nói ra.

Sáng ra tôi đi chợ mua thức ăn về làm cơm. Cô Ba vừa phụ tôi làm thức ăn vừa tủm tỉm cười. Tôi hỏi cô:

- Sao cô cười con hoài hà, con xí à cô?

Cô cười mắng yêu:

- Cha cô, sắp làm người lớn có khác!

Đúng mười hai giờ trưa Tuấn tới, vẫn bộ đồ sơ-vin bình dị. Bữa cơm thật vui vẻ và thân mật. Các món ăn tôi làm đặc biệt Việt Nam, Tuấn ăn khen ngon. Anh có vẻ ưng cái tài bếp núc của tôi. Với tôi, điều đó thật là hạnh phúc. Ước gì tôi được chăm sóc Tuấn suốt đời...!

Sau bữa cơm đó, Tuấn thường tới chỗ tôi đi chơi và đi ăn, và tình yêu đã đến với chúng tôi thật đẹp. Tuấn tỏ ra thương cảm chiều chuộng và bù đắp cho tôi những đau khổ đã qua. Tôi sung sướng đón nhận tình yêu thương đó, thậm chí ơn Tuấn rất nhiều. Một buổi đi chơi trong sở thú, Tuấn đã nói với tôi:

- Anh muốn em thực sự là vợ anh. Chúng mình phải cưới nhau và sống bên nhau trọn đời, em thấy sao Liên?

Tôi không nhẽo trả lời:

- Điều đó tùy anh, Liên cho anh toàn quyền quyết định, Liên sẽ chiều theo ý anh.

Sau khi bàn với tôi, Tuấn rất chu đáo biểu tôi đưa về gia đình cho Tuấn thưa chuyện đảng hoàng. Trước sự chân thật của Tuấn, ngoại tôi và má tôi rất vui vẻ chấp nhận đề nghị của anh xin được cưới tôi làm vợ.

Tôi thấy mình thật hạnh phúc nhưng nghĩ tới Lý tôi lại không yên tâm được. Lý mà biết chuyện này rất có thể sẽ tới phá hạnh phúc của tôi và Tuấn. Tôi với Lý đang là đôi vợ chồng có giấy sống chung hợp pháp. Lúng túng quá, tôi liền tìm tới Mỹ Phụng, một đứa bạn cùng làm ở vũ trường, nổi tiếng mảnh khoe. Nghe tôi giải bày tình yêu đối với Tuấn và cái khó khăn đối với Lý, Mỹ Phụng hiến kế:

- Mày phải gài Lý mắc kẹt đi chớ, tao sẽ giúp một tay.

Tôi thấy Phụng nói trúng ý mình nên hẹn ngay:

- Ừa, Phụng mày giúp tao một tay nghe, tùy tài ở mày đó, tao sẽ đền mày rất hậu nếu mày làm trúng kế.

Hai đứa ngoặc tay nhau thế làm bằng được cái ý vừa bàn xong. Tôi mời Phụng đi ăn rồi chia tay. Tôi dặn Phụng khi nào có cơ hội ra tay thì kêu điện thoại báo cho tôi hay. Hôm đó tôi giả bộ ngồi lì ở sòng bài, không để ý tới việc Lý đi đâu hay ở nhà, mặc dù tôi dư biết dạo này Lý hay tới chơi ở các vũ trường, các bar.

Gần đến nửa đêm tôi nghe chuông điện thoại reo dồn dập. Cầm ống nói, tôi nghe tiếng Phụng ở đầu dây bên kia:

- A lô, Liên đó hả? Phụng đây. Nè, trúng kế rồi đó, xử trí đi thôi!

Tôi mừng rỡ phóng xe đi liền theo địa chỉ nhà Mỹ Phụng. Tới nơi vừa gặp lúc hai người đang tình tự âu yếm. Lý thấy tôi tới đột ngột nên tỏ ra lúng túng. Ông ta lắp bắp:

- Ủa Liên, em tới đây làm gì vậy?

Tôi nghiêm mặt sau khi đã đưa mắt qua Mỹ Phụng:

- Tôi tới đây để giải quyết với anh cái vụ này chớ còn làm gì nữa? Anh đừng tưởng con này không biết anh làm gì nghe? Được, anh đã muốn dứt tình chồng vợ thì tôi cũng chiều anh, từ nay dứt khoát với nhau mỗi người tự do quan hệ. Xin anh đừng nói gì thêm nữa và cũng đừng bao giờ gặp tôi nữa!... Vĩnh biệt anh!

Tôi nói một thôi một hồi coi vẻ uất ức lắm, rồi đi thẳng không thèm ngoái lại, mặc cho Lý nói với theo những lời van xin thiếu não...

Tôi chấm dứt cuộc đời làm vợ Lý bằng một màn kịch tàn nhẫn như vậy. Cho tới bây giờ, tôi vẫn không hiểu được tại sao lúc ấy cái cõi lòng đã trơ ra vì mưa gió của tôi lại yêu Tuân bỗng bột đến thế, yêu như thế yêu mỗi tình đầu, yêu đến mù quáng, cắt đứt không chút suy nghĩ với con người hào hoa và đáng tin cậy hơn cả trong số những người chồng ngoại quốc mà tôi đã chung sống?

Giải quyết xong với Lý, tôi hoàn toàn yên tâm đối với tình cảm mới của mình. Lần đầu tiên tôi yêu một người con trai Việt Nam bằng tình yêu chân thành nhất. Hơn lúc nào hết tôi mơ ước một tổ ấm gia đình hạnh phúc. Tuân đến với tôi như một ngôi sao cứu khổ tuyệt vời. Tất cả những gì đã qua trong cuộc đời tôi, Tuân rất thông cảm và sẵn sàng làm ngơ. Anh đề nghị với tôi:

- Chuyện quá khứ của em, mình anh hiểu là đủ rồi, em không nên cho gia đình anh biết, anh không muốn ai coi thường em, em hiểu chứ?

Tôi đồng ý ngay. Tôi không ngờ Tuân tốt đến thế. Còn đòi hỏi gì hơn nữa, tôi hoàn toàn tin tưởng ở tình yêu của Tuân.

Sau khi gia đình Tuân vô Sài Gòn và tới gặp gia đình tôi, hai gia đình đã thống nhất tổ chức đám cưới cho hai đứa. Hai bên họ hàng đều hoan hỉ mừng cho đôi vợ chồng trẻ đẹp duyên. Chiếc xe hoa trắng muốt một màu hoa trinh bạch dẫn tôi tới phòng hạnh phúc trước những cặp mắt háo hức của bao người.

Má tôi rất mừng thấy tôi đã có nơi có chốn. Bà còn chu đáo tới ngồi ở nhà tôi cả buổi để nhắc nhở, răn dạy tôi về bốn phận làm dâu và bốn phận làm vợ.

Người buồn nhất là cô Ba. Nói là buồn thì cũng không hoàn toàn đúng. Tôi hiểu cô rất thương tôi, muốn cho tôi có hạnh phúc, nhưng cô sẽ cô đơn, trống lạnh khi phải xa tôi. Về ở chung với tôi thì cô không chịu vì sợ làm phiền tới hai đứa tôi. Mẹ Tuân có cơ sở buôn vải ở Sài Gòn, sau khi chúng tôi cưới nhau, mẹ Tuân tặng cho hai đứa một căn nhà ở đường Phạm Ngũ Lão. Mỗi tháng bà vô Sài Gòn hai lần để mua bán hàng ở Chợ Lớn. Về kinh tế, nhà Tuân người nào cũng dư dả. Cái gia tài giàu sụ của bác ruột Tuân, sau này hai bác không còn, thì Tuân là người thừa kế. Tuân nói Tuân không lo cuộc sống bị thiếu thốn.

Cuộc sống vợ chồng những ngày đầu thật êm ấm. Tuân đi làm ngày hai buổi, sáng đi trưa về ăn cơm, nghỉ rồi lại đi. Tuân sống rất giản dị, không hút thuốc, không coi bài, không uống rượu và cả cách ăn mặc anh cũng không đua đòi. Sống với anh, tôi đã phải thay đổi hoàn toàn. Tôi quên xài tất cả các loại xa xỉ phẩm, đứng đắn trong những bộ bà ba hoặc áo dài.

Nếp sống của ngày xưa không còn nữa, nhưng tôi thấy vô cùng sung sướng, có lúc cứ tưởng như mình đang sống trong mơ vậy. Tuân không quá chiều tôi, anh coi tôi như một người bạn, người em. Tôi có thể trao đổi với anh mọi chuyện. Tôi cảm thấy mình có hạnh phúc thực sự vì mình được tôn trọng về mọi mặt. Tôi cũng không mướn người làm, mà tự tay làm lụng mọi việc trong nhà, lấy làm tự hào được chăm lo cho chồng, chờ chồng mỗi buổi đi làm về. Trân trọng những tình cảm của Tuân, tôi đã cắt đứt những quan hệ giao thiệp với bạn bè cùng làm ngày xưa vì tôi không muốn làm cho Tuân phải suy nghĩ buồn phiền...

Được chừng bảy tháng, tôi bắt đầu mang bầu. Sự mệt mỏi, nặng nề lại đến với tôi. Cái thai trong bụng cứ lớn dần và Tuân cũng bắt đầu vắng dần trong ngôi nhà hạnh phúc. Sự vắng mặt của Tuân ngày càng tăng lên, có lần tôi hỏi Tuân:

- Sao anh độ này đi hoài vậy?

Tuân bình tĩnh trả lời:

- Anh bận công việc trong sở.

- Sao em nghe nói anh làm việc theo giờ hành chánh?

- Bây giờ đổi rồi, không như trước nữa.

Tuân trả lời một cách tỉnh khô như vậy. Tôi sinh nghi nên bắt đầu để ý. Tuân thường lái xe của tôi đi trong những lần vắng nhà đó. Một bữa tôi xách giỏ đi chợ Sài Gòn. Từ trên xích lô bước xuống nơi cổng chợ, tôi chợt thấy một chiếc xe hơi vút nhẹ qua rồi đỗ lại cách nơi tôi đứng không xa lắm. Khi tôi nhận ra xe mình thì cánh cửa xe cũng vừa mở, một

người đàn bà bước xuống tươi cười; còn người đàn ông trong xe chính là Tuấn.

Tôi lặng người đứng vịn vào một cột hàng gần đó. Chừng mấy phút sau người đàn bà ôm ra một bọc trái cây, Tuấn vội mở cửa xe và hai người cười với nhau rất tình tứ. Tôi giận tái người. Lòng tự trọng bị xúc phạm, tôi kêu xích lô về nhà luôn.

Buổi trưa hôm đó khi Tuấn về nhà, tôi cố giữ vẻ bình thường như không hề hay biết gì về sự việc ban sáng. Tôi bảo Tuấn:

- Chiều nay anh để xe ở nhà, em cần đi công chuyện.

Tuân ra vẻ sốt sắng nói:

- Em có bầu lái xe không tiện đâu, muốn đi đâu anh đưa đi.

Nỗi tự ái dâng lên nhưng tôi lại cười, cái cười không thành tiếng mà cay đắng:

- Lái xe có hại cho người có bầu, còn thấy chồng chở người đàn bà khác trên xe của mình không có hại phải không anh?

Tôi thấy mặt Tuấn biến sắc nhưng anh kịp lấy lại bình tĩnh ngay và cười với tôi:

- Tưởng gì, sáng nay anh chở người đàn bà đi mua trái cây đó là vợ của một người bạn mà.

Tôi cười mỉa mai:

- Bạn anh coi dễ tánh đấy chứ, để cho vợ đi ăn sáng một mình với bạn. Hừ! Tây phương lắm, như ngoại quốc vậy.

Tôi cũng không hiểu tôi nói câu đó là do ghen hay tức nữa, vì từ trước tới nay tôi chưa gặp trường hợp này bao giờ. Cuộc sống của tôi ngày xưa đã hấp thụ nếp sống Tây phương rất nhiều nhưng từ khi làm vợ Tuấn, tôi đã bỏ nó để trở về với nếp sống á Đông của mình. Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm khi Tuấn ngang nhiên ngoại tình trước mặt tôi.

Tuân ngó tôi nói nửa van xin nửa như bực tức:

- Thôi em! Chút nữa anh chở em tới bạn anh coi có phải vợ nó không?

Tôi gạt ngay:

- Mất công quá hà! Em còn nhiều việc phải làm hơn là đi tìm hiểu chuyện đó.

Tuân lắc đầu hỏi tôi:

- Em cần đi công việc gấp không? Mai anh đưa đi. Chiều nay anh phải đi Long Bình, đi xe hơi cho mau.

Tôi chợt nhận ra cái vẻ hơi bối rối trong câu nói của Tuân. Nhớ mấy bữa trước Tuân mượn tôi hai trăm ngàn, nói để làm vốn áp phe, tôi hỏi ngay:

- Còn vấn đề tiền làm vốn áp phe sao em không thấy lời mà vốn cũng mất luôn?

Tuân nói giọng không còn giữ được bình tĩnh:

- Thì đó, bị trễ mấy bữa anh đang rối trí nè. Tính đi Long Bình với thằng Linh chiều nay coi ra sao. Em đừng lo, tụi Tà này nó không dám gạt anh đâu.

Nghe Tuân nói vậy, tôi vốn dễ tin nên tự dừng lại muốn cho qua tất cả, nghĩ rằng Tuân đã biết điều trong chuyện này.

Đùng một cái, tôi lại phải chứng kiến một cảnh tượng thật bất ngờ và đau lòng. Chả là tôi lòng vòng đi phố tính lựa vài may áo bầu mặc cho tiệm. Cái tiệm vải tôi bước vô lại chính là nơi Tuân dẫn cô gái bữa trước tới mua đồ. Tôi nhận ra hai người ngay từ khi ngó sang nơi để hàng nội hoá của tiệm. Còn Tuân vô tình đứng quay lưng lại nên không thấy tôi. Con giận lại trào lên nhưng tôi cố trấn tĩnh, bước lại gần để nghe rõ coi họ nói với nhau những gì. Cô gái kia cầm xấp vải Tuân đưa ướm lên người và nói giọng nhõng nhẽo:

- Màu này em thích nhưng anh coi có hợp với em không?

Nghe vậy tôi đang sôi máu lại thấy tức cười vì tôi biết Tuấn rất ngây thơ về vấn đề mỹ thuật. Tuấn ngẫm qua ngẫm lại màu vải rồi nói:

- Đẹp đó, em kêu họ cắt cho, lựa thêm ít nữa, hình như em ít có áo dài.

Cô gái mỉm cười về thẹn thùng nhưng qua ánh mắt tôi hiểu cô ta đang hãnh diện vì bắt được một thằng kếp ngọt. Lúc này mặt tôi nóng ran, tôi không còn đủ can đảm để ngó lâu cảnh tượng đang diễn ra nữa, tôi lên tiếng mỉa mai:

- Xin lỗi, ông trung uý đưa bà đi mua vải sớm quá...

Tuân giật bắn người quay lại ngó tôi với ánh mắt lo sợ: có lẽ mặt tôi bị tái đi vì tức. Tuấn nói hấp tấp:

- Liên đi đâu mà vô đây? Thôi đừng nói lớn nghe, muốn nói gì về nhà nói.

Tôi nhếch miệng cười:

- Anh yên tâm, tôi có dư lịch sự vì tôi không phải là người quá tầm thường như anh.

Tôi xoay qua nói với cô gái:

- Mời cô đi với Tuấn và tôi ra quán nước nói chuyện.

Tuân đưa mắt ra hiệu cho cô gái đi theo ra bên nhà hàng Thanh Thế. Ba người với ba li nước ngọt trước mặt. Tôi đã nói rất nhiều với Tuấn và cô gái. Cũng không còn nhớ là mình đã nói những gì hôm đó nữa, chỉ nhớ rõ là khi chia tay, Tuấn bảo cần cho Tuấn có thời gian để dứt khoát vì Tuyết là người tình của Tuấn từ khi Tuấn chưa lấy tôi.

Còn Tuyết, cô ta khóc rất nhiều. Cô ta kể với tôi rằng ngày trước yêu Tuấn nhưng vì hai đứa nghèo quá mà dự tính không thành. Gần đây thấy Tuấn vắng nhà, sau một thời gian Tuấn về, Tuấn đã thay đổi từ vật chất

đến tâm hồn. Tuân nói Tuân có nhiều tiền và có cho Tuyết một trăm ngàn để mua sắm máy may, sắm tủ và giường trong gia đình.

Im lặng một lát rồi cô ta nói:

- Thực sự tôi cũng chưa bao giờ dám nghĩ tôi là vợ Tuân. Mới gần hai tuần nay Tuân về thăm bà ngoại và em tôi, Tuân cho biết là anh đi công tác bên Lào mới về. Tôi tin tưởng lắm. Tôi chỉ là một cô thợ may, đi may mướn. Nhờ Tuân cho tiền tôi mới mua được máy may và sắm ít đồ trong nhà. Giờ gặp cô tôi mới biết sự thật, mặc dù cô đến sau nhưng cô là vợ và nếu tôi không lầm thì cô đang có bầu.

Thế là rõ cả. Tuân đã lấy tiền của tôi để cho Tuyết. Tôi thấy đau nhói ở trong tim. Lòng tin và biết ơn Tuân đã đưa tôi ra khỏi bùn nhơ, giờ đây chỉ còn là sự đau đớn và thất vọng. Thương cho đứa con đang thành hình trong bụng, tôi phải cố nén nỗi đau để khỏi bật thành tiếng khóc.

Không muốn ngồi lại để phải nghe thêm nữa những điều đáng ghét ấy, tôi kêu Tuân trả chìa khoá xe để về. Tuân xin cho Tuân được chở Tuyết về và tôi cùng đi đến nhà Tuyết để chứng tỏ Tuân sẽ dứt khoát với Tuyết.

Tuân và Tuyết nài nỉ hoài, tôi chịu cùng đi tới nhà Tuyết.

Tuyết ở với bà ngoại, một cậu em trai và một đứa con riêng bốn tuổi trong xóm bình dân ở Trương Tấn Bửu, Phú Nhuận. Căn nhà nhỏ nền đất, thiếu mọi tiện nghi. Tôi quan sát thấy một chiếc giường nệm mới, tấm màn gió mới... kể như tất cả đều mới, luôn cả chiếc quạt máy.

Ngắm những thứ đó tôi càng thấy chua chát khi tiền của mình, mặc dù số tiền đó đối với tôi không quá nhiều, đã bị Tuân lừa gạt để sắm cho người tình của anh.

Bà ngoại Tuyết rất già, khi tôi tới bà đang ngồi chơi với cháu, một vài thứ đồ chơi bằng nỉ rẻ tiền.

Tuyết tỏ ra hoạt bát mời tôi ngồi và nói:

- Liên thấy tôi nghèo không? Nếu Tuấn không cho tiền, ngày xưa Liên bước vô còn tệ hơn nhiều, không có một chiếc ghế để ngồi!

Tôi để ý tới đứa bé bốn tuổi con riêng của Tuyết, nó không giống cô ta. Thấy Tuấn nó chạy lại giơ tay đòi ẵm. Tuấn ngó tôi vẻ bối rối, tôi phải quay đi để cho Tuấn được tự nhiên.

Thấy bà ngoại Tuyết, tự dưng tôi lại nhớ tới ngoại tôi ở nhà. Tôi nghĩ nếu ngoại Tuyết hiểu được sự thật này, liệu lòng già có chịu đựng nổi cái sự đau đớn, bề bồng cho đứa cháu gái không?

ý nghĩ đó làm lòng tôi dịu lại, bao nhiêu dự định sẽ nói khi tới đây đều tan biến hết. Tôi bảo với Tuyết:

- Chiều nay Tuấn rước chị lại đằng tôi, tôi sẽ nói chuyện.

Nói rồi tôi ra xe lái về, mặc cho Tuấn đứng ngó theo vẻ bức tức. Tôi về tới nhà được chừng mười phút thì Tuấn cũng đi taxi về. Một cuộc nói chuyện giữa tôi và Tuấn về vụ cô Tuyết đó. Tuấn hứa sẽ quên tất cả, kể như số tiền vừa qua là giúp cho Tuyết có một cuộc sống mới.

Buổi chiều Tuyết tới với đứa con. Tuyết nói chuyện rất lâu về hoàn cảnh gia đình và nghề may thuê. Tôi để cho Tuyết tự quyết định tình cảm giữa Tuấn và Tuyết. Tuyết hứa sẽ quên Tuấn và coi tôi như bạn. Tôi nói với Tuyết:

- Nghĩ tới hoàn cảnh của chị, tôi cũng không vui gì khi Tuấn và chị xa nhau. Nhưng chị nên hiểu giữa tôi và Tuấn còn có một sự gắn liền về lễ giáo, vì thế chị đừng nghĩ là tôi hẹp hòi.

Từ bữa đó thấy êm không có chuyện gì, tôi và Tuyết cũng đã thông cảm, coi nhau như bạn. Tôi đã giúp đỡ Tuyết rất nhiều cho đến khi Tuyết lấy chồng.

Tháng 5 năm 1969, tôi sanh một đứa con trai. Tuấn rất mừng, tin cho gia đình biết. Bà nội Tuấn viết thư vô muốn tôi về Quy Nhơn chơi ít bữa để bà vui với cháu bé. Cả dòng họ Tuấn ai cũng mừng vì họ rất thích có một đứa cháu trai.

Ông bác Tuân từ Quy Nhơn vô quyết định đặt tên cho cháu là Phan Hữu Quân. Theo yêu cầu của gia đình Tuân, tôi đem con về Quy Nhơn với một niềm hân diện vì đứa bé rất dễ thương. Bữa đi Tuân hẹn cho tôi đi một tháng và tới khi gần hết tháng Tuân sẽ về thăm gia đình và đón hai mẹ con luôn. Tuân dặn tôi trước lúc đi:

- Em về ngoài đó, giữ ý tứ nghe em, gia đình theo xưa khó lắm, ăn nói gì cũng phải tùy lúc nhưng anh tin là em sẽ làm được.

Tôi cũng dặn lại Tuân:

- Ở nhà anh lo coi nhà cửa cẩn thận, có đi đâu gọi lối xóm. Em có nhờ bác Thu nấu cơm cho anh bên bể. Thường ngày có gì thay đổi viết thư ra cho em.

Tuân hứa hẹn rất chân tình. Tôi hoàn toàn yên tâm trên chuyến máy bay về quê chồng. Lúc này chỉ còn bé Quân với niềm vui làm mẹ xâm chiếm lòng tôi.

Gia đình Tuân đã chuẩn bị rất chu đáo để đón hai mẹ con tôi. Một căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ dành cho hai mẹ con. Tôi được bà nội và hai bác Tuân rất thương và cưng chiều. Mẹ Tuân ở cùng một con đường ngang chợ Bình Định, bà thường buôn bán vải sợi cho các con buôn.

Hai bác của Tuân bán phụ tùng xe máy, máy bơm nước, máy điện và đủ mọi dụng cụ cho nghề nông.

Tôi không rành những công việc đó nên hàng ngày chỉ ăn rồi chơi với con. Tuần lễ đầu mấy cô chú giành nhau giữ bé Quân để tôi có dịp đi chơi ngắm những nơi có phong cảnh đẹp. Bỗng một hôm bác gái hốt hải nói với tôi:

- Liên hãy về ngay Sài Gòn để giải quyết vụ thằng Tuân đem một con khác về nhà mình ở.

Tôi không tin lời bác gái, cho đó là bà thích chọc tôi thử coi. Bác trai thì bảo tôi:

- Thấy kệ nó muốn làm gì thì làm, con về đây ở luôn với nội và hai bác. Rồi con coi sóc cửa hàng, lúc này bác già rồi mệt mỏi quá, còn bác gái mà bà ấy cũng yếu luôn.

Tôi rất cảm động trước những lời nói của bác nhưng cuộc sống ở đây thật không hợp với tôi chút nào. Tôi thấy nó gò bó khó chịu làm sao ấy. Nào ăn uống cũng phải giữ ý, phải đi trình, về thưa... không được tự do như ở Sài Gòn, buổi sáng dù không làm gì cũng phải thức dậy thật sớm.

Bé Quân tuy được cưng chiều nhưng thằng bé phát ốm vì một ngày thay không biết bao nhiêu bộ đồ, rồi lúc người này bế, lúc người khác ẵm, nó không có một giấc ngủ đầy giấc. Ở Sài Gòn quen nằm sàn gạch lau bóng láng dưới ánh điện nê-ông. Ở đây điện chạy máy có giờ, cứ đến khi đốt đèn dầu là nó lại khóc, phải đặt nó nằm trên võng và thay nhau đưa cho nó ngủ...

Tôi muốn trở về Sài Gòn nhưng sợ bà nội Tuân giận, vì Tuân đã hứa cho tôi về một tháng. Buồn, chán và thương con nhưng tôi không biết làm sao được.

Rồi cũng tới cái ngày mong đợi đó. Tôi tính đến hôm đó là hai mươi bảy ngày. Có tin báo Tuân đi máy bay về. Tôi đi xe Toyota của bác ra phi trường đón Tuân.

Khi gặp nhau tôi rất ngạc nhiên về sự thay đổi của Tuân sau hai mươi bảy ngày xa cách. Tuân ăn mặc thật sang, xài toàn đồ nhập cảng mắc tiền. Tôi càng bất ngờ khi Tuân ôm hôn tôi. Từ khi quen nhau, yêu nhau rồi lấy nhau Tuân chưa bao giờ ôm hôn vợ trước đám đông, thậm chí đi ra ngoài đường cũng đưa đi trước, đưa đi sau, thế mà hôm nay Tuân vừa bước xuống sân bay gặp tôi ôm và hôn như Tây. Tuân lại còn xài dầu thơm loại rất mắc tiền dành cho phái nam. Tôi ngó Tuân qua đường nét đối thay khác xa với hơn hai chục ngày về trước. Tuân chắc cũng đoán được tâm trạng tôi nên hỏi:

- Em ngạc nhiên về sự thay đổi của anh?

Tôi mỉm cười gật đầu. Tuân cười rất tươi nói:

- Tất cả đều do thằng trung uý Thanh, nó biếu anh: vợ mày quá trẻ, mày phải sửa soạn lại cho hợp với vợ mày.

Tuân nắm tay tôi dắt lại phía xe và nói vui vẻ:

- Em thấy sao, có hợp với em không? Mà sao em không dùng son?

Câu hỏi của Tuân càng làm cho tôi sửng sốt. Tôi không biết là mình mơ hay tỉnh nữa, tôi đã suy nghĩ rất nhiều từ khi gặp lại Tuân. Nhưng không dám nói vì sợ Tuân buồn và tự ái. Gia đình Tuân thì tưởng xưa nay ở Sài Gòn Tuân vẫn ăn mặc vậy không ai để ý.

Tôi xin phép gia đình Tuân đưa con về Sài Gòn, Tuân cũng đi luôn. Chuyến máy bay Quy Nhơn - Sài Gòn vừa hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, Tuân xách hai va li đồ, tôi ẵm con. Khi qua khỏi trạm đợi máy bay, tới chỗ xe ca đậu chờ đưa hành khách về các trạm, tôi thấy một cô gái mặc đồ tây, tóc cắt ngắn chạy lại phía Tuân nói:

- Anh Tuân! Em ra đón anh nè!

Tuân tròn mắt ngó cô ta rồi quay qua tôi giới thiệu:

- Liên và con.

Rồi Tuân chỉ cô gái nói với tôi:

- Còn đây là Thuỷ, về nhà chị em nói chuyện.

Linh tính cho tôi hay có chuyện chẳng lành. Tôi cảm thấy như có một cái gì đè nặng xuống vai. Tôi ôm chặt bé Quân như sợ nó té xuống. Tôi thấy chóng mặt lạ lùng, bước đi không vững. Tôi không đi xe ca nữa mà kêu hẳn một chiếc taxi bảo về tận nhà. Cô gái tên Thuỷ đi hon-da của Tuân. Trên đường về không ai nói với ai một câu nào.

Thuỷ chạy xe lẹ hơn về nhà trước ra đứng chờ ở đầu ngõ. Tôi đi tới, cô ta chìa tay định đón bé Quân nhưng tôi lảng lạng bế con vô nhà luôn.

Tôi để ý nét mặt hai người, biết chắc là họ vừa trao đổi với nhau, Tuân có vẻ không hài lòng về việc Thuỷ đi đón.

Vô trong nhà, bé Quân như muốn đòi thả nó xuống nền gạch hoa mát rượi quen thuộc của nó.

Tuân và Thuỷ bước vô. Hai đứa em họ Tuân từ trên lầu cũng chạy xuống mừng rỡ đón cháu. Thuỷ chủ động lên tiếng trước:

- Hình như chị mệt, chị đi tắm đi cho khỏe, chị em mình sẽ nói chuyện sau.

Tôi giận sôi lên nhưng vẫn giữ im lặng. Tôi đang suy nghĩ để tìm giải pháp cho cuộc đối diện sắp tới.

Tôi ẵm con vô phòng ngủ. Lan, em của Tuân theo vô nói:

- Chị đừng nghĩ tụi này cùng ý với anh ấy nghe! Tụi này không dám nói, anh ấy chửi và tự quyền đem chị Thủy đó về đây ở. mấy lúc nay tụi em ăn cơm tiệm, còn hai người ba hồi ăn ở nhà, ba hồi đi, em không có nói chuyện hoặc hỏi han gì chị ta cả.

Tôi ngó lên tường thấy xung quanh giường treo những bộ đồ phụ nữ. Lan ngó theo và nói:

- Hôm qua em đã bảo chị ấy là ngày mai vợ anh Tuân vô Sài Gòn, chị nên lấy đồ của chị đi, sợ rủi chị ấy vô rồi xảy ra chuyện rắc rối không hay. Nhưng chị ta biểu với em:

- Đồng ý, nhưng dù gì cũng phải đối diện một lần.

Bực quá tôi hỏi Lan:

- Cô ta về đây lâu chưa? Sao em không viết thư cho chị?

Lan nói vẻ rất khố sở:

- Sau ngày chị đi được ba bữa thì anh Tuân đem chị ấy tới chơi, hai ba bữa một lần. anh biểu tụi em thấy sao để vậy, anh chỉ chơi cho vui thôi. Cho tới gần tuần lễ nay chị ta tới ở luôn, em định gởi thư cho chị nhưng anh biểu:

- Tụi bay đừng lo, tao đi Quy Nhơn cho chị Hai bay biết để nó vô dàn xếp.

Nghe Lan nói vậy, tôi đỡ bực một phần nào. Tôi biểu Lan coi cháu cho tôi đi tắm thay đồ. Tôi tắm xong thì ngoài phòng ăn, Thuỷ đã dọn cơm với những món ăn Tuân thường thích. Tuân đã ngồi vô bàn ăn, Lan đang dứt bột cho bé Quân, Sơn thì đứng ở cửa ngó ra đường. Tuân kêu tôi:

- Thôi lại ăn cơm đi rồi tính gì thì tính, cả Sơn nữa! Lan cho cháu ăn bột, bỏ nó vô xe rồi ngồi ăn luôn!

Thuỷ lúc đó nói theo:

- Chị Liên lại ăn cơm đi, em coi cháu cho, chắc chị đói, em chút nữa ăn cũng được.

Lòng tự ái và sự tức giận này giờ tưởng đã nguôi đi, ai ngờ sau câu nói của Thuỷ nó như một cơn lốc tạt vô mặt tôi dữ dội. Tôi tự hỏi sao nó bình tĩnh quá vậy, nó không hề tỏ ra sợ... hay nó và Tuân có mưu định gì đây? Mà cả mình nữa, sao mình cũng bình tĩnh lạ lùng?

Tôi nói với Tuân giọng dứt khoát:

- Anh đói ăn đi, tôi không đói, chùng nào cần tôi tự làm lấy tôi ăn.

Tuân và Thuỷ ngó nhau cười. Tôi kêu Lan và Sơn lại mà ăn cơm, hai đứa rụt rè một lúc mới dám ngồi vô bàn ăn.

Thuỷ không ăn nhưng ngồi kế Tuân lo gấp từng miếng thức ăn, bới từng chén cơm. Tôi không cảm thấy tức giận trước cảnh tượng đó vì nó quá tầm thường, quá nhàm chán đối với tôi.

Bé Quân ăn bột xong ngủ rất say, có lẽ vì đi đường nó mệt. Tôi ôm con vô phòng ngủ đặt nó và nằm suy nghĩ một mình. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, Tuân đã bạc đãi với tôi. Tôi quyết định sẽ dứt khoát với Tuân để khỏi mệt trí...

Đang miên man suy nghĩ thì Thuý bước vô sau ba tiếng gõ cửa. Thuý ngồi lên mép giường phía dưới chân tôi nói:

- Chị Liên, chị cho phép tôi được nói với chị câu chuyện tình cảm giữa tôi, Tuấn và chị. Mặc dù chị là vợ chánh thức vì chị được cưới hỏi, còn tôi, Tuấn đã lừa gạt gia đình tôi, nói với ba má tôi là Tuấn chưa có vợ. Trong lúc gia đình túng thiếu tôi phải bỏ đến xin làm vũ nữ ở Phalê mới được một tuần lễ. Lần đầu đưa tôi về đây, Tuấn biếu nhà này của bà thím đang đi Quy Nhơn, rồi Tuấn đưa tôi về nhà ba, má tôi ở Vũng Tàu, bên tôi có bỏ ra một số tiền nhỏ để giới thiệu Tuấn là chồng tôi. Nhưng tới trước hôm về Quy Nhơn đón chị, Tuấn đã nói hết sự thật, Tuấn biếu tin chắc chị sẽ chấp nhận cho tôi là vợ bé, mặc dầu chị kém tôi tới năm tuổi, nhưng Tuấn biết chị rất Tây. Tuấn cũng cho tôi coi hình của chị và con chị. Tôi vô cùng đau đớn vì tôi đã mang thai với Tuấn, tuy chưa dám chắc nhưng đang đợi kết quả của bác sĩ. Bây giờ gặp chị, tôi mong chị hãy cứ nói cái ý định của chị, tùy chị tính sao tôi cũng sẽ chiều chị.

Thuý nói xong cúi xuống khóc nức nở. Tôi thấy lúc này thật khó xử. Người ta đã dồn tôi tới chỗ khó xử nhất. Tôi biết trò này do Tuấn bày cho Thuý vì Tuấn biết rõ chỗ yếu của tôi. Tôi ngó Thuý đang khóc nói:

- Cô nín đi, đáng lý người khóc phải là tôi, người tuyệt vọng phải là tôi vì Tuấn không trực tiếp nhưng cũng đã gián tiếp báo cho tôi biết là Tuấn yêu cô. Thì đây tôi xin trả lời dứt khoát: cô và Tuấn tự giải quyết với nhau, chỉ cần đừng phô diễn tình yêu trước mắt tôi.

Thuý lau nước mắt nói:

- Chị Liên, chị nên suy nghĩ thiệt kỹ rồi hãy quyết định. Với tôi, tôi chỉ thương con chị vì Tuấn biếu Tuấn nghi đứa nhỏ không phải con Tuấn.

Câu nói của Thuý làm cho tôi uất ức đến mất bình tĩnh. Tôi cho Thuý một bạt tai rõ mạnh làm Thuý sợ hãi ôm mặt nép vào vách tường. Vừa lúc đó Tuấn đẩy cửa bước vô, chắc Tuấn đã đứng sẵn bên ngoài để nghe câu chuyện giữa hai người đàn bà. Tuấn ngó tôi vẻ ngỡ ngàng, chắc Tuấn không ngờ tôi lại dám làm như thế. Tôi càng giận sôi lên từ khi Tuấn bước vô phòng, tôi hét lên:

- Cả anh nữa, bước ra mau, tôi không muốn thấy mặt các người. Còn anh muốn biết sự thật đứa nhỏ con ai, ngày mai tôi tính cho. Cô kia, mau đẹp hết quần áo đi, đừng để bẩn mắt tôi.

Thuỷ vội vàng kéo mấy chiếc áo dài xuống và ôm ra khỏi phòng. Lan và Sơn hốt hải từ trên lầu xuống tưởng đâu có chuyện đánh lộn xảy ra. Còn Tuân, Tuân ngó tôi chòng chọc với vẻ tức giận và chồm tới tính đánh tôi, nhưng nghĩ thế nào lại hạ tay xuống và đi ra.

Tôi đóng cửa phòng ngủ lại. Lúc này mới thấy muốn khóc ghê gớm, khóc cho với đi nỗi uất hận đang ứ đọng tâm hồn. Đứa con nằm bên cạnh nhắc nhở tôi một điều đau xót: Tuân không nhận là con Tuân. Ngày trước Tuân không dám nói sự thật cuộc đời tôi với gia đình Tuân, nhưng bây giờ Tuân lại sỉ nhục tôi với người đàn bà xa lạ kia. Tôi căm thù Tuân, căm thù luôn cả sự cao thượng trong con người Tuân ngày nào. Nếu Tuân không nói thì bao giờ Thuỷ lại dám khinh thường tôi?

Tuân nghi ngờ đứa con của Tuân. Được, tôi sẽ có cách làm cho Tuân hết nghi ngờ, không thể chối cãi được. Ngày mai tôi sẽ cậy bác sĩ giúp tôi việc này.

Bé Quân ngủ say, tôi ngó con mà ứa nước mắt. Căm tức không chịu nổi, lúc này tôi muốn ra khỏi căn nhà để không phải ngó cái cảnh tượng đáng ghét kia và để cho lòng mình được tỉnh tại.

Tôi kêu Lan nhờ nó coi con giùm rồi lấy xe lái đi, lặng lẽ không thèm nói với Tuân nửa lời.

Tôi cho xe đi vòng quanh thành phố, trong lòng ngổn ngang bao ý nghĩ. ý nghĩ hành hạ tôi nhiều nhất là cái chết. Tôi muốn tự tử quách đi cho xong. Hai mươi mốt tuổi đầu mà đã bao nhiêu cuộc nổi chìm... Nhưng nghĩ tới cái chết vô nguyên cớ người ta sẽ khinh bỉ hơn một con súc vật, và nhất là còn bé Quân. Tôi không thể bỏ con mà đi trong lúc này. ý nghĩ cứ đối chọi nhau làm cho đầu óc tôi mệt mỏi. Tôi ghé vô đường Bùi Thị Xuân, đến với cô Ba và căn nhà quen thuộc khi xưa tôi đã từng sống. Tôi đã khóc một cách thoải mái, khóc không kìm hãm mong với đi những gì đang chất chứa trong lòng.

Tối khuya, cô Ba hối tôi về kéo giờ giới nghiêm. Tôi không muốn về một chút nào vì chẳng muốn thấy lại cái cảnh tai ác kia, nhưng thương bé Quân đói thức dậy không thấy tôi nó khóc.

Trên đường về, một mình tôi với chiếc xe, đường phố vắng vẻ quá chùng. Tự dưng tôi lại nhớ mẹ nuôi ghê gớm. Nhớ một đêm mẹ lái xe chở tôi về cũng khoảng giờ này, mẹ buồn lắm, hai mẹ con đã khóc rất nhiều. Và tôi nhớ rất rõ lúc đó mẹ hứa mẹ sẽ kể cho tôi nghe về cuộc đời của mẹ. Thế rồi mẹ chưa kịp làm điều đó thì căn bệnh hiểm nghèo đã chia lìa tôi với mẹ. Bây giờ liên tưởng lại, chẳng lẽ mẹ và tôi, hai cuộc đời chung một định số?

Tôi về tới nhà vừa đúng giờ giới nghiêm. Mấy người trong nhà còn thức cả, không hiểu vì chờ tôi hay vì chưa ngủ được. Bé Quân được Lan cho uống thêm sữa nên vẫn ngủ say.

Tôi bước qua phòng khách không thèm ngó Tuấn và Thuý đang ngồi chung một băng ghế xa lông. Tuấn chợt kêu tôi, nói:

- Cô đi đâu từ tối tới giờ, bây giờ cô không còn coi tôi ra gì nữa phải không?

Tôi chững lại, lướt mắt qua hai người và cười mỉa mai:

- Cám ơn sự lo lắng của anh. Tôi nghĩ anh không còn có quyền hỏi tôi câu đó.

Tôi vừa dứt câu thì Tuấn nhào lại đánh tôi túi bụi. Lan và Sơn thấy vậy sợ quá nhưng không can nỏi, còn Thuý cũng dậm cuống.

Tôi không đỡ đòn. Tuấn đánh không nương tay, tiện đà hất tôi vô vách tường và cứ thế đấm đá. Mũi tôi ộc ra máu vì những cái đá lên gân của Tuấn. Mấy người lối xóm nghe tiếng động mạnh ngó qua và xì xào:

- Cũng tại cái con nhỏ vợ bé đó mà cậu ấy đánh mợ ấy.

Có người lại nói:

- Phải chi lấy vợ bé trẻ và đẹp hơn thì cũng nói, đằng này vừa xấu vừa già, tôi không hiểu ông này ổng nghĩ sao mà làm thế.

Một lát Tuấn thôi dấm đá, buông tôi nằm sóng soài dưới đất. Tôi biết máu trên đầu và trong mũi vẫn đang tiếp tục chảy ra. Tôi không hình dung ra được cảm giác của tôi lúc này như thế nào cả. Không thèm rên la, cựa quậy. Tôi im lặng để thưởng thức cái đau đớn của thể xác.

Lan và Sơn sốt sắng bế tôi dậy, lấy bông lau sạch những vết máu. Thuỷ hốt hoảng nhưng không biết làm gì. Còn Tuấn chắc cũng sợ nên lo đi lấy thuốc xức cho tôi và nhờ người đi kêu bác sĩ.

Thôi! Còn gì nữa đâu hồi tình yêu và lòng độ lượng? Tất cả những gì Tuấn đã ban bố cho tôi từ thể xác lẫn tâm hồn bây giờ chỉ còn là nỗi đau và nỗi nhục. Cái hạnh phúc mà tôi tưởng rằng không bao giờ có thể tan vỡ được thì giờ đây còn gì nữa đâu mà níu kéo, mà gượng ép? Tôi ngán ngẩm cho tình đời. Lúc này chỉ còn một điểm sáng đối với tôi là bé Quân. Tôi cố gượng dậy để vô với con. Thằng bé đang ngủ say sưa thấy thương quá chừng. Tôi ôm con vô lòng và thầm hứa với nó: “Mẹ sẽ ở bên con hoài dù phải đương đầu với mọi cạm bẫy của cuộc đời này”.

Tôi cài chặt cửa phòng lại vì không muốn bị quấy rầy. Ngoài phòng khách đèn vẫn sáng. Tôi nghe tiếng Tuấn đang cần nhần điều gì đó, còn Thuỷ thì khóc sục sịt.

Có tiếng gõ cửa, tôi đoán chắc Tuấn muốn nói gì, nhưng tôi nhất quyết không mở. Một lát nghe tiếng Lan kêu:

- Chị Liên ơi, trong người có sao không? Em pha nước cam cho chị uống nè!

Bây giờ tôi mới thấy khát lạ lùng, cổ họng khô ran, rát bỏng. Đúng, nên uống nước cho người tỉnh táo lại còn nhiều việc cần giải quyết. Nghĩ vậy tôi mở cửa, không ngờ Tuấn đứng ngay giữa cửa đang cầm ly nước cam. Anh ta trao ly cho tôi và bước vô phòng. Lan ngoài tôi ái ngại nói:

- Chị ngủ sớm đi, cần giữ sức khoẻ nghe chị!

Tôi gật đầu thay cho lời đáp lại.

Tuân đóng cửa phòng, lại giường nằm kể con coi về thạo lắm. Tôi coi như không có mặt của Tuân trong phòng, tới bàn phấn ngồi lặng lẽ vừa uống từng ngụm nhỏ nước cam vừa ngẫm nghĩ sự đời. Chợt Tuân xoay qua phía tôi nói:

- Liên uống lệ đi, lên giường ngủ anh nói chuyện.

Tôi rùng mình nghĩ tới trận đòn vừa xong. Không thềm ngoái lại, tôi đứng bật dậy mở cửa đi ra ngoài. Tới phòng khách tôi ngồi phịch xuống ghế xa lông; Thuỷ lúc này đang gục khóc trên thành ghế. Cô ta ngổ là Tuân ra nên ngẩng mặt lên. Tôi thấy thù hận người đàn bà này lạ lùng. Tôi ngó cô ta như toé lửa khi cặp mắt của hai người chạm nhau. Thuỷ trở trên nói:

- Chị chưa nghỉ sao? Chị có còn đau không?

Tôi im lặng không trả lời, mắt ngó đăm đăm ly nước cầm trên tay. Tôi chỉ muốn lòng mình lạnh cam như băng giá để không còn biết rung động là gì.

Nhưng Thuỷ lại nói tiếp:

- Chị giận em? Xin chị nghĩ thiệt kỹ, em lúc nào cũng nghĩ cho quyền lợi của chị, em thường khuyên Tuân dù thế nào cũng đừng bỏ chị, bao nhiêu thiệt thòi em xin chịu hết chớ chị không thể nào chịu đựng nổi...

Thuỷ càng nói càng làm tôi bực mình. Lòng tự ái bị xúc phạm. Tôi hét vô mặt Thuỷ:

- Thôi đi cô! Tốt hơn hết là cô đừng nói gì nữa cả. Tôi ít khi nào chịu làm tin đồ nghe giảng đạo lắm. Muốn biết sự việc ra sao ngày mai tôi sẽ trả lời cô.

Thuỷ im lặng ngó tôi nửa như ngại ngùng, nửa như dò xét. Tôi mệt quá nằm xuống ghế tìm một giấc ngủ. Chẳng thềm chú ý tới thái độ của Thuỷ lúc đó. Như thể chọc tức tôi, Thuỷ mở cửa bước vô phòng với

Tuân. Tôi mặc cho hai người muốn làm gì thì làm. Với tôi điều đó quá nhàm chán. Tuân là người Việt Nam đầu tiên mà tôi yêu thực sự. Thế nhưng bây giờ tình yêu đó sẽ đi tới đâu khi sự có mặt của người thứ ba luôn luôn là vật án ngữ? Tôi buông một tiếng thở dài và nghe thấu nỗi buồn tới tận tâm can. Trong khi Tuân đang hối Thuỷ ra ngoài vì sợ tôi sẽ giận, và để giữ luôn cho bé Quân ngủ kéo nó dậy không thấy tôi nó sẽ khóc.

Tôi ngủ thiếp đi cho tới sáng. Thức dậy, cơn đói hành hạ tôi ghê gớm. Tôi quyết định phải ăn một bữa sáng thiệt đã rồi làm gì hãy làm. Bé Quân còn đang ngủ say, tôi pha sẵn một bình sữa nhờ Lan cho ăn giùm nếu bé thức dậy.

Tôi sửa soạn thay đồ rồi lái xe ra chợ Sài Gòn. Không do dự tôi vô ngay nhà hàng Boda có gần máy lạnh kêu một tô miến gà và một ly cà phê rồi ngồi nhâm nhá một mình. Lúc này cái ý nghĩ nung nấu nhất trong tôi là làm sao giải quyết với Tuân và Thuỷ. Tôi thấy cần phải dứt khoát tình cảm với Tuân, để thêm ngày nào chỉ tổ làm cho mình đau khổ mà thôi.

Ra khỏi nhà hàng Boda, tôi cho xe lượn một vòng quanh chợ Sài Gòn, ăn thêm một tô bún bò, lựa mua một ít trái cây và sau cùng là mua một tờ báo tìm mục quảng cáo nhà cho mượn rồi về nhà.

Tuân với Sơn đang ăn cơm sáng, còn Thuỷ ẵm bé Quân. Tôi không muốn cho cô ta đứng tới thẳng nhỏ chút nào. Chừng như biết tôi về, nó đòi tôi bế nó. Tôi vội bỏ giỏ đồ xuống để đón con. Tôi tính ôm con vô phòng ngủ thì Tuân kêu tôi lại hỏi:

- Liên đi đâu về, đã ăn sáng chưa?

Tôi quay đi không thèm trả lời câu hỏi của Tuân làm cho ảnh tức lắm, nhưng không có cố gì để cự lại tôi cả.

Tôi đặt bé Quân lên giường cho nó chơi. Thuỷ cũng bước theo vô nói:

- Thuỷ từ già chị nghe. Thuỷ dọn đồ về nơi khác, khi nào rảnh Thuỷ lại thăm chị và cháu. Còn với Tuân, Thuỷ hứa không sớm thì muộn Thuỷ

cũng cố xa ảnh.

Tôi im lặng không nói gì. Thuỷ lại ôm bé Quân hôn nó, chia tay. Tôi vẫn im lặng. Thấy vậy Thuỷ tính bước ra. Lúc này tôi mới lên tiếng:

- Cô Thuỷ, cô đợi cho một chút, tôi cần nói câu chuyện với ông Tuấn và cô.

Tôi thay đồ cho con xong ra nói với Tuấn:

- Anh chiều tôi lần chót là anh và Thuỷ cùng đi với tôi có công chuyện một chút.

Cả Tuấn và Thuỷ rất ngạc nhiên trước thái độ của tôi, không hiểu tôi định làm gì, nhưng hai người vẫn theo tôi ra xe.

Tôi tự lái xe thẳng tới nhà bác sĩ Phan Đông Tùng hồi trước tôi có quen để nhờ ông thử nghiệm bằng hai phương pháp chứng minh bé Quân là con ai. Bác sĩ Tùng đã làm đúng theo yêu cầu của tôi. Sau khi thử máu xong, ông lấy một ly nước bỏ hai giọt máu của Tuấn và bé Quân vô hoà tan. Kết quả cho biết bé Quân đích thực là con của Tuấn.

Tôi cảm ơn bác sĩ rồi đưa con về, trong lòng đè nặng một nỗi đau xót, thương bé Quân chừng nào thì tôi căm thù Tuấn chừng ấy. Chiếc xe vẫn do tôi lái, lặng lẽ quay về nhà không ai nói với ai lời nào.

Về tới nhà, tôi nói với Tuấn:

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, giờ thì tôi quyết định phải dứt khoát với anh, tôi không thể tiếp tục tình cảm với anh nữa. Từ nay anh có toàn quyền tự do.

Tuấn và Thuỷ bất ngờ đến lặng người đi, không dè tôi lại làm một việc không hề báo trước như vậy. Thái độ tôi thiệt dứt khoát, tôi nói bình tĩnh, mặt lạnh như tiền vậy.

Thuỷ lặng im không nói gì, còn Tuấn thì cuống quýt nói với tôi:

- Liên hãy suy nghĩ lại đi, đã làm chi đến nỗi...

Rồi quay ra Thuỷ, Tuân nói:

- Thôi Thuỷ dọn đồ lẹ đi, tôi cần có thời gian để nói chuyện với Liên.

Thế là bao nhiêu lời van xin, thề thốt kèm theo nước mắt, Tuân đã lung lạc tình cảm của tôi. Lại một lần nữa sự yếu đuối lấn át ý chí của tôi, tôi hứa sẽ bỏ qua tất cả, miễn là Tuân phải giải quyết ổn thoả chuyện giữa Thuỷ và Tuân.

Cuộc sống gia đình trở lại bình thường được ít bữa rồi lại đầu đóng đó.

Tuân đi, về thất thường, cuộc sống gia đình trở nên tẻ nhạt, vô vị.

Tâm trạng tôi đang giằng co như thế thì bỗng một hôm Thuỷ chủ động tới tìm tôi mách:

- Chị đã hay gì chưa? Tuân hiện đang ở chung với một cô tên Hường, cô này là gái cave rành nghề lắm đó chị. Chị phải cấp tốc chặn lại chớ không thì cô ta sẽ moi ruột Tuân và Tuân sẽ lường gạt tiền của chị để cho cổ...

Tôi nhớ lại có lần tôi đã gặp cô Hường đó trong lúc đi sanh bé Quân. Tuân nói đó là người em của bạn Tuân.

Thấy vẻ đồng lõa của Thuỷ, tôi chợt thương cô ta sắp tới ngày sanh mà đang bơ vơ, tôi nảy ra một kế để giúp Thuỷ vừa trả hận cho mình:

- Thuỷ còn thương Tuân không? Tôi sẽ có cách giúp Thuỷ tìm lại hạnh phúc, tôi dư sức để kéo Tuân về.

Thuỷ nhận lời cùng với tôi tới căn nhà mà cô Hường và Tuân đang ở. Tôi làm một trận toir bởi khiến cô Hường phải bỏ chỗ mướn, tất cả đồ dùng tôi không cho lấy một thứ. Tôi cho xe chở về nhà Thuỷ những thứ cần dùng.

Sự việc đó tới tai Tuân. Tuân rất hoảng ở lì cả tuần lễ trong sở không dám về nhà. Tôi đến sở kiếm Tuân về và tuyên bố:

- Tôi xin anh đừng cản trở tôi, lần này là lần chót tôi yêu cầu anh trả tự do cho tôi. Tôi không thể chịu nổi với những tình cảm giả tạo của anh!

Tuân đồng ý. Nhưng khi tôi yêu cầu Tuân làm tờ cam kết thì Tuân nói:

- Cô muốn thì cô phải tự làm lấy, tôi sẽ ký.

Hai đứa nói qua lại một hồi. Tuân chịu đọc cho tôi viết tờ giấy đó. Trong tờ giấy tôi ghi rõ yêu cầu giữa hai người phải trả hoàn toàn tự do cho nhau, không người nào có quyền làm khó dễ cho người nào về mọi mặt. Tôi đọc lại cho Tuân nghe, cùng ký tên vô đó rồi đi nhờ luật sư và ra quận làm chứng nhận. Xong xuôi, tôi trả nhà cho Tuân, tính mang con đi kiếm mướn một căn phòng để ở và tìm việc làm. Tuân đề nghị tôi để bé Quân ở lại ít bữa để ảnh đỡ nhớ. Tôi nghĩ thương tình nên cũng chiều Tuân.

Những ngày nán lại đó, Tuân ra sức tỏ ý cho tôi biết là Tuân muốn nối lại cuộc sống vợ chồng. Tôi rất hiểu điều đó nhưng vẫn lặng lẽ thực hiện ý định của mình. Tôi lo đi kiếm nhà để mướn. Gặp các bạn nói chuyện ai cũng không tin là thật. Một hôm tôi gặp người bạn của Tuân tên là Đức. Tôi nhớ hồi tôi và Tuân mới lấy nhau, Đức hay đi chơi chung với bọn tôi ở nơi có phong cảnh đẹp. Tuân thường nói với tôi: Đức là bạn rất thân.

Tôi đang vợ vẫn ở chợ Sài Gòn thì nghe có người kêu:

- Kia Liên, sao bữa nay đi chợ có một mình à?

Tôi nhận ra Đức và nói:

- Chào anh Đức! Lâu quá không gặp, độ này chắc anh mắc nhiều công chuyện lắm?

Đức cười trả lời:

- Ừa, cũng kha khá.

Đức mời tôi vô một tiệm giải khát uống nước và nói chuyện. Đức hỏi tôi về cuộc sống gia đình, về tình cảm giữa tôi và Tuấn hiện tại... Tôi đã kể cho Đức nghe không hề giấu giếm về những gì xảy ra giữa tôi và Tuấn.

Đức ngồi chăm chú nghe rồi nói:

- Sự việc Liên kể không làm anh bất ngờ, nhưng nó đã xảy ra nhanh hơn dự tính của anh.

- Sao vậy anh? - Tôi hỏi Đức.

Đức bắt đầu nói bằng một giọng trầm trầm:

- Anh quen với Tuấn từ khi Tuấn mới nhập vô sở làm. Lúc đó Tuấn còn là một anh dân quê, hay nói cụ thể hơn, chính xác hơn thì là một anh chàng tỉnh lẻ chính cống. Cho tới khi Tuấn giới thiệu Liên với anh, Tuấn vẫn là một người sống rất giản dị, lịch thiệp. Anh rất mến Tuấn ở cái đức không đua đòi ăn chơi theo mốt này nọ. Cũng chính vì thế mà tụi anh thân nhau, tất cả mọi chuyện hai đứa không bao giờ giấu nhau. Rồi Tuấn lấy vợ, tư tưởng Tuấn có sự đổi khác. Có hồi Tuấn cứ ám ức một điều gì đó. Rồi chắc không chịu nổi, Tuấn mới nói với anh: Tao thấy hận đời, hận tình quá mày!

Anh gạt hỏi hoài Tuấn mới nói thẳng:

- Không ngờ tao vợ phải dân chơi có thể, càng nghĩ càng uất. Cuộc sống càng ngày nó càng phô diễn những điều tao không thể tưởng tượng nổi.

- Thì mày từ từ coi sao đã, chi cũng là vợ chồng rồi, đã thương nhau còn thắc mắc về những điều đã qua mà chi? Mày đã chả nói với tao mày hiểu hết quá khứ của vợ mày là gì?

- Đó là theo cái miệng nó kể, còn thực tế khác hơn nhiều, mày không thể hiểu đâu.

Tôi nghe Đức nói mà thấy đấng trong cổ họng. Thì ra là như thế. Tuân trả thù tôi bằng cách ăn chơi, phá phách đủ kiểu. Hèn chi sau ngày lấy nhau Tuân cứ ép tôi phải thể hiện tình cảm bằng nghệ thuật, tôi không chịu thì Tuân hờn giận coi vẻ tội nghiệp lắm, thế là tôi phải nhượng bộ, bao nhiêu ngón nghệ thuật mà tôi học được qua tình trường, tôi đã diễn lại hết để cho Tuân vừa lòng. Tôi thật vô tình không biết là Tuân kiểm tra mình từ những điều tầm thường ấy. Sự rạn nứt, sự đổ vỡ cũng bắt đầu từ đấy. Chao ôi! Tôi ngồi bất động ứa hai hàng nước mắt. Tôi nhớ lại những cử chỉ đổi thay của Tuân từ cách ăn diện... tất cả đều có xâu chuỗi, có quá trình của nó. Nhưng rất nhanh, nhanh đến kỳ cục.

- Vậy bây giờ Liên tính sao?

Câu hỏi của Đức làm cho tôi chợt nhớ ra là mình đang ngồi nói chuyện với bạn Tuân. Tôi nói qua quýt:

- Đi kiếm nhà mướn, kiếm việc làm nuôi con, chớ sao được nữa anh?

Đức nghiêm mặt nói:

- Thằng Tuân hồi này tệ đến thế kia ư? Nghe nói nó cặp bồ với mấy con cave nào bị moi hết của rồi phải không?

- Thì ba cái vụ đó anh còn lạ gì?

Đức cười gằn:

- Đúng là cuộc đời! Cái thằng này điên thiệt. Thôi được, Liên đi xe hay đi bộ đó?

- Đi taxi anh, xe hơi của em Tuân cầm mất rồi.

Đức nhăn mặt nói:

- Lại thế nữa! Bây giờ anh chở Liên cùng về coi thằng này nó làm cái trò chi nào?

Tôi nói với Đức:

- Anh tới chơi với Tuân thì tới, em xin anh chớ đả động gì tới chuyện kia nghe. Em đã nhứt quyết rồi. Em và Tuân không thể sống tiếp tục được đâu. Cũng đã mấy hồi Tuân van xin em, em cho qua chuyện, nhưng rồi chỉ được vài bữa là đâu lại đóng đấy, em thấy ớn tận sống lưng à.

- Ừa thì cứ để coi sao đã.

Tôi và Đức về tới nhà thấy Lan đang dỗ bé Quân, hình như nó vừa ngủ dậy không thấy mẹ nên nó khóc. Tuân từ trong phòng ngủ bước ra, thấy tôi và Đức, mặt Tuân hằm hằm. Tuân trở vô Đức, hét:

- Mày là đồ phản bạn!

Rồi qua tôi, Tuân quát:

- Đồ đĩ rạc, phản chồng. Ra từ sáng mày bỏ con để đi bù khú với nhau hả?

Ức quá tôi quay lại với Tuân:

- Anh không được quyền nói tôi như thế. Tôi và anh đã có giấy chứng nhận dứt khoát tình cảm với nhau, có cả luật sư và quận chứng nhận rồi kia mà? Bây giờ tôi có quyền tự do của tôi.

Tuân hùng hổ vớ khẩu súng ngắn chĩa vô người tôi bóp cò, viên đạn trúng đùi tôi đau nhói, máu toé cả xuống nền nhà.

Đức vội vàng chạy lại giật lấy khẩu súng nơi tay Tuân. Hai người bắt đầu gay gắt qua lại với nhau. Tôi bị đau, máu ra nhiều quá, Lan và Sơn dìu tôi vô phòng băng bó nên không được nghe cuộc đối thoại giữa Tuân và Đức. Chỉ nghe Sơn nói lại hình như hai người có đánh lộn một hồi rồi Đức dùng dùng ra về.

Tôi chịu đau vài bữa, rồi cũng kiếm được một căn phòng ở đường Võ Tánh, mướn tháng. Tôi đem con về đó ở, kiếm một bà vú mướn nuôi con và đi xoay việc làm.

Tôi cũng tính kiếm một cái nghề nào đó lương thiện để sống. Nhưng quanh quẩn hoài với ý nghĩ “phải sống cho lương thiện” thì điều thúc bách tôi là bao nhiêu thứ tiền: tiền nuôi con, tiền nhà, tiền điện... và khi tâm tư đã rối tung lên thì cái nếp sống cũ trong tôi lại trỗi dậy mạnh mẽ, tôi thấy mình lằm vì những tính toán không đâu. Bởi xung quanh tôi, cuộc sống vẫn xoay vần như thế. Một cô gái cave sống đường hoàng cao ngạo vẫn được kẻ đưa, người đón dập dìu, còn một cô gái lương thiện nhưng lam lũ thì chỉ nhận được của người đời những cái nhìn khinh bỉ, lạnh lùng khi bắt buộc phải chạm mặt.

Với suy nghĩ đó, tôi nhập lại nghề vũ nữ chẳng có gì khó khăn. Bé Quân có bà vú chăm nom, tôi chỉ còn mỗi việc ăn, ngủ và tới giờ lên đèn thì có mặt ở vũ trường.

Với Tuấn, tôi tưởng như vậy là xong. Không ngờ Tuấn đã dò được địa chỉ tôi ở. Nhằm bữa tôi đi vắng, Tuấn nhờ bạn tới nhà nhét giẻ vô mồm bà vú rồi lấy đồ và ẵm bé Quân đi. Khi về hay chuyện, tôi ước muốn điên lên được. Tôi lập tức đi kiếm ông chuẩn tướng Bình ở Cục an ninh mà tôi quen từ hồi làm vũ nữ ở Sampan. Nhờ ông Bình ra tay, Tuấn phải đem trả con cho tôi. Nhưng rồi Tuấn vẫn chưa chịu buông tha tôi. Một tuần lễ sau khi trả bé Quân, Tuấn dùng dùng dẫn ngoại tôi, cậu út tôi và mẹ Tuấn tới nhà tôi.

Ngoại tôi buồn bực vì những lời Tuấn đã nói với ngoại về tôi. Cậu út thì la rầy tôi rất nhiều, cậu cho tôi là một đứa con gái lăng loàn nhút. Cậu nói giọng cố kìm sự tức giận:

- Cậu thiệt không ngờ Liên dám viết một tờ ly hôn mà theo cậu nghĩ, chưa một người đàn bà nào dám làm.

Thì ra Tuấn bắt tôi tự tay viết giấy ly hôn là để có cớ trút tội lỗi cho tôi như thế này đây. Tôi ngó cậu ứa nước mắt, không dám nói một câu nào và cũng không biết nói sao cho cậu hiểu.

Còn má của Tuấn, sau khi cậu tôi nói vậy, bà phụ hoạ:

- Liên nghĩ sao mà Liên lại làm thế, còn tờ sống chung với ngoại quốc nữa?

Tôi giật bắn người. Không ngờ Tuân hiểm hóc vậy. Tờ sống chung với Tiben ngày xưa tôi làm khi xin thủ tục xuất ngoại, Tuân đã lấy cấp đem photocopy rồi ghi ngày tháng mới vô. Tuân dùng tờ giấy đó để bêu xấu tôi trước hai bên họ hàng, làm như tôi vì muốn lấy Tiben mà quyết định dứt tình với Tuân!

Uất quá, tôi không thèm nói lại một lời nào, nhắm mắt chấp nhận những điều Tuân đã bày đặt với hai gia đình để làm nhục tôi.

Ý vô những điều đó, má Tuân yêu cầu phải giao bé Quân cho bà đem về Quy Nhơn nuôi. Tôi thấy ngực mình lạnh buốt. Đây không phải là lần đầu tiên tôi giao con mình cho người khác, nhưng thú thiệt lần này tôi mới thấm thía nỗi đau của người mẹ phải xa con.

Bé Quân đi rồi, lòng tôi cô đơn đến tuyệt vọng. Tôi tưởng mình có thể lịm chết trong nỗi đau chia cắt đó. Tôi thấy hận thù đàn ông một cách lạ lùng. Lúc đó mà có Tuân bên cạnh, chắc tôi sẽ giết Tuân để vơi đi nỗi hận đang sôi lên trong lòng.

Nỗi nhớ con đến xót xa, tôi như một hồn ma sống vất vưởng. Tôi tự nhủ mình cố quên đi tất cả. Tôi chạy trốn nỗi đau buồn bằng cách chìm mình trong những cơn say tỉnh, trong đồng tiền mà thâm tâm cứ nghĩ đó là sự trả thù đời, trả thù đàn ông...

Tôi lao vô ăn chơi với một ý nghĩ cho thiệt trải mùi đời. Thời gian đối với tôi bao nhiêu cũng thiếu. Tôi mê mải với các rạp hát, những bộ phim, những cuốn tiểu thuyết lịm người.

Ngày tháng cứ trôi qua, một nửa cuộc sống về đêm là cuộc sống ở vũ trường, ban ngày thì ngủ mê mết, bữa ăn phải có người bê tận miệng, thậm chí việc tắm rửa cũng không tự làm lấy được. Thế xác cứ mệt mỏi, ươn hèn ra. Đôi khi có nhận ra mình quá lảm thì cũng chỉ tặc lưỡi, chép miệng tự an ủi rằng nếp sống đó đã như một cố tật của gái cave thì có gì

đâu mà phải băn khoăn mệt óc? Tôi cố nhắm mắt yên tâm với cuộc sống hiện tại.

Một buổi chiều khi tôi vừa thức dậy thì nghe chuông báo có khách.

Một cô gái rất lạ, mặc chiếc áo dài màu xanh rêu, tóc cắt ngắn, không đẹp nhưng được nước da trắng, không son phấn, nét mặt thật buồn, đợi ở buồng ngoài. Tôi hỏi:

- Thưa cô, cô kiếm tôi có chuyện gì không?

Cô gái quay mặt ngó thẳng tôi từ đầu tới chân rồi nói vẻ dè dặt:

- Tôi đem tới cho cô lá thư của một người quen nhờ tôi chuyển giúp.

Tôi nhận ngay ra nét chữ của Tuấn. Trong thư, Tuấn báo cho tôi biết là Tuấn đang bị nhốt ở quân lao vì tội buôn lậu, phạm kỷ luật nhà binh. Tuấn nhờ tôi đi thăm Tuấn, anh ta sẽ nói rõ chuyện. Tuấn còn giới thiệu người đưa thư là cô Mai, em của bạn Tuấn. Tôi xem xong thư, dừng dừng nói với cô gái:

- Tôi nhờ cô nói lại với Tuấn là tôi không rảnh thời giờ, tôi không muốn gặp Tuấn.

Cô Mai ngó tôi như cầu cứu:

- Cô suy nghĩ đi, cô Liên. Tuấn nói với tôi là Tuấn tin tưởng ở cô lắm đó, cô đừng để Tuấn thất vọng tội nghiệp.

Cô Mai còn năn nỉ một hồi, nhưng tôi nhất quyết từ chối:

- Xin cô hiểu cho tôi, về nói giùm với Tuấn như vậy. Bây giờ xin lỗi cô tôi vào sửa soạn kéo trễ giờ làm.

Cô Mai lủi thủi ra về. Chiều hôm sau lại có một người đàn ông mang tới một lá thư của Tuấn. Lời lẽ trong thư thật thiết tha. Tuấn mong gặp tôi một lần, Tuấn còn nhắc tới bé Quân.

“Liên có nhớ bé Quân không? Nếu Liên không thương anh thì hãy thương con vậy. Anh là cha nó, Liên hiểu không?”.

Tuân đã nắm chỗ yếu của tôi để tấn công. Với bé Quân sao tôi lại không có tình thương? Lòng tôi thổn thức khi hình ảnh đứa con trở về trong ký ức.

Rồi bao nhiêu ý nghĩ thù hận bị dẹp hết, tôi quyết định sẽ đi thăm Tuân.

Sáng hôm sau tôi có mặt ở quân lao rất sớm. Khi đứng ở cổng đợi giấy gọi lên vô thăm can phạm, tình cờ tôi lại gặp Mai. Mai chạy lại nói với tôi:

- Liên đi chung với tôi vô thăm Tuân cũng được, khỏi cần xin giấy.

Tôi ngạc nhiên hỏi Mai:

- Thế ông anh của Mai cũng bị giam chung với Tuân à?

Mai ngượng nghịu một lúc rồi nói:

- Cho tôi nói thiệt nghe Liên. Tôi đi nuôi Tuân. Thiệt không biết nói sao với Liên bây giờ. Tuân với tôi mới quen nhau hơn một tháng. Hôm Tuân bị bắt cho tin về tôi điếng hồn, tôi đã tìm thăm Tuân ở ban quân cảnh. Tuân đưa cho tôi một lá thư biểu đem tới cô Hường ở Trường Minh Giảng, cô Hường hứa sẽ đi thăm Tuân. Hôm sau cô ta tới cho Tuân hai ngàn đồng và nói với Tuân là cô mắc công chuyện đi Đà Lạt ít bữa. Hai người gây lộn nhau một hồi về chuyện tiền bạc. Tuân có vẻ cay cú vì bị cô ta lường gạt hết. Rồi cô ta về khi hết giờ thăm. Tôi năn nỉ ban giám thị cho được nói chuyện với Tuân thêm năm phút. Tuân đã đưa địa chỉ của Liên cho tôi và nói, chỉ có Liên mới giúp được Tuân. Tối khi nghe tôi nói về sự từ chối của Liên thì Tuân lịm người. Tuân bảo sẽ viết tiếp cho Liên một lá thư nữa...

Mai ngừng một lúc rồi tiếp:

- Còn tôi, tôi nghèo quá Liên à, tôi chỉ là một cô giáo dạy trẻ nít, cuộc sống thật thanh đạm. Mới gặp Tuấn và quen Tuấn được ít ngày...

Mai đang nói phải ngừng lại vì giờ thăm đã tới. Tôi đảo mắt ngó quanh. Chợt thấy thiếu tá Doanh đang nói chuyện với tụi đàn em của hắn. Doanh bị thương mất một mắt phải làm mắt giả. Tôi quen với hắn từ hồi mới đi cave, chưa biết Tuấn. Tôi nghĩ ngay tới việc sẽ nhờ Doanh.

Trong phòng thăm nuôi chia làm ba loại: loại trốn quân dịch, loại hạ sĩ quan và loại sĩ quan. Tuấn đi ra cùng với một số tù binh khác. Tôi thấy Tuấn ốm quá, Tuấn đi chân đất, bộ đồ Tuấn mặc rất dơ và nhăn nhoe lại coi đến tội nghiệp.

Mai nói giọng buồn rầu:

- Tuấn để quần áo ở nhà Hường, tôi lại lấy Hường không cho, tôi không biết làm sao được.

Tôi ngó xuống giỏ đồ nuôi của Mai thấy ven ven có một ổ bánh mì, một nải chuối nhỏ, mấy con cá nục chiên và hai bịch gạo sấy. Tuấn ngày xưa rất kén ăn, đặc biệt cá biển Tuấn không ăn bao giờ vì Tuấn có bệnh phong sợ ngứa. Bánh mì Tuấn biểu phải ăn nóng, chuối phải ngon và thiệt chín Tuấn mới ăn. Thế mà bữa nay Tuấn sắp được thưởng thức những món ăn tầm thường mà trước đây Tuấn không bao giờ nghĩ tới.

Tới bên tôi và Mai, Tuấn ngó tôi vừa mừng rỡ vừa có vẻ thẹn thùng. Mai nhanh nhẩu nói với Tuấn:

- Em vừa đổi đơn xong thì gặp Liên tới. Anh cần nói chuyện riêng với Liên không?

Tôi vội chặn lời Mai:

- Mai tự nhiên đi, giữa tôi và Tuấn không có chuyện gì riêng tư cả. Tôi chỉ tới thăm Tuấn, coi có giúp được gì cho Tuấn không thôi.

Nghe tôi nói vậy, Tuấn vội vàng vô đề ngay:

- Liên vô sở anh nói giùm với đại tá Diệt lo cho anh vì hiện tại anh bị nhốt ở đây trong vòng điều tra chưa có bằng chứng, nếu không anh sẽ bị đưa ra toà án quân sự và có thể thành án đưa vô Chí Hoà.

Những lời nói của Tuân làm cho tôi vừa giận, vừa thương. Tôi nói:

- Được, để coi Liên có thể lo được tới đâu hay tới đó, không dám hứa, vì Liên ít ngoại giao với tụi nhà binh lắm.

Tuân lúc này thiệt sôi nổi. Tuân khẳng định là tôi sẽ lo được. Chỉ cần tôi thiệt lòng giúp Tuân. Rồi Tuân nói về tình cảm hiện tại giữa Tuân và Mai. Tôi hơi mặc cảm ngó hai người nói tỉnh bơ:

- Liên chỉ giúp Tuân với cái nghĩa một con người giúp một con người, ngoài ra tình cảm riêng của Tuân và Mai là quyền hai người tự giải quyết.

Mai chợt nhớ ra nhắc Tuân viết ít chữ để Mai đem tới nhà Hường lấy quần áo cho Tuân thay. Tôi nói với Mai:

- Mai yên tâm đi, tôi sẽ có cách. Chiều nay Tuân sẽ có quần áo thay đổi liền.

Tuân nói với tôi tình trạng hiện tại của Tuân rất khổ, bị nhốt trong khu biệt giam, ăn uống khát khe, một ngày chỉ được một lon “guy gô” nước dùng cho mọi thứ. Tôi nghĩ ngay tới tên Doanh. Tôi nói với Mai và Tuân:

- Hai người nói chuyện tự nhiên, Liên qua văn phòng một chút.

Tôi bước vô phòng làm việc của thiếu tá Doanh trước bao cặp mắt ngó ngang của những tên háo sắc. Doanh thấy tôi mừng ra mặt vì hẳn biết chắc hẳn sắp được một áp phe bởi sự có mặt ngẫu nhiên của tôi. Tôi nói dối Tuân là ông anh bà con với tôi hiện đang ở phòng biệt giam, nhờ Doanh chú ý giúp đỡ cho được chuyển ra nơi thoải mái hơn. Doanh tiếp tôi rất niềm nở và hứa sẽ lo liệu cho Tuân. Ngay cả việc tắm rửa cũng sẽ được ưu tiên hơn. Tôi rất hiểu sau câu nói đó của Doanh tôi phải

làm gì. Tôi bắt tay Doanh, khởi sự bằng một số tiền mười ngàn đồng và hẹn chiều sẽ đem quần áo vô cho Tuân.

Ở quân lao ra, việc đầu tiên là đi lấy quần áo cho Tuân. Tôi và Mai ghé Trương Minh Giảng đón anh Thành du đăng rồi cùng tới nhà Hường làm một trận dữ dằn hơn lần cùng đi với Thuỷ. Tôi lấy hết đồ đạc, quần áo của Tuân giao Mai đưa về nhà, tiện thể ghé chợ Sài Gòn mua đồ dùng cho Tuân, mua rượu cho Doanh...

Buổi chiều khi tôi trở lại quân lao thì mọi sự đã đổi khác. Tên Doanh đang nói chuyện với Tuân nơi câu lạc bộ. Tuân được ngồi thoải mái không bị còng tay như ban sáng nữa. Doanh tươi cười đón lấy chai rượu Macten từ tay tôi. Hắn hể hả mời tôi ở lại chơi, nhưng tôi từ chối vì còn bận nhiều việc. Lo xong cho Tuân những việc ở trong tù, tôi lại phải tiếp tục lo cho Tuân trắng án, vẫn giữ chức vụ cũ. Tôi tới gặp đại tá Diệt nói lại cho hắn biết sự việc của Tuân và nhờ hắn giúp. Một cuộc giao kèo giữa tôi và hắn đã diễn ra để tiến tới việc lo cho Tuân.

Tên Diệt đúng là một tên cáo già. Tôi đã phải trả công cho hắn bằng một giá quá đắt. Ngoài số tiền trao tay, tôi phải ăn nằm với hắn một đêm để cung phụng cho sự dâm loạn trong con người hắn.

Rốt cuộc Tuân được tha về sau ba tháng bị nhốt ở quân lao. Tôi cũng thấy mừng cho Tuân. Còn những chuyện đã lo cho Tuân như thế nào tôi không hề nói cho Tuân biết, coi đó là một sự giúp đỡ bình thường mà thôi. Và tôi nghĩ như thế là tận nghĩa với Tuân lắm rồi. Mỗi đứa lại trở về cuộc sống và vị trí của mình. Nhưng Tuân thật là kỳ cục, sau khi được tha về, Tuân không ở với Mai mà lại theo tôi, ghen tuông phá quấy.

Mai thì hiểu lầm là tôi vì tiền mà chiếm lại Tuân. Tôi biết thanh minh với Mai thế nào được. Tôi nghĩ mình phải làm sao dứt được Tuân ra thì mới hòng sống yên ổn và cũng để cho Mai thấy rằng tôi chẳng cần gì Tuân. Tôi quyết định phải thay đổi chỗ ở và phải đi thiệt xa để cho Tuân không kiếm nổi mà quấy phá.

Tôi vừa kết thúc cuộc đời làm vợ Tuấn, một cuộc đời tôi tưởng là đẹp nhất nhưng thực tế lại đầy sóng gió, đầy chuyện lừa lọc, đều cáng bất ngờ làm cho tôi đau đớn, ê chề hơn cả lần bị Thịnh và Linda lừa gạt. Tôi muốn quên hết những kỷ niệm cũ, muốn cắt đứt với mọi thứ, muốn bỏ Sài Gòn đi xa, thật xa, đầu cuộc sống mới tôi chưa hề hình dung ra nó sẽ như thế nào... Tôi tìm tới Tuyết Hằng, một đứa bạn nổi tiếng thạo đời, thích sống tự lập, có bản lĩnh, một kiểu “mẹ Phượng” thế hệ hai... Một hôm nhân khi hai đứa ngồi uống nước ngọt, tôi thổ lộ tâm sự:

- Tuyết Hằng, mày làm ăn ra sao? Tao muốn đi xa quá mày, ở Sài Gòn ngọt ngọt quá rồi, tao đến chết mất.

Tuyết Hằng đập vai tôi nói:

- Thiệt không, tao sẽ bày cho mày một nơi lạ hoắc, nhưng nghe nói làm ăn được lắm. Tao cũng đang chán đời muốn đi xa đây, có gì hai đứa đi chung há?

Có bạn cổ vũ, tôi càng hồ hởi:

- Đi đâu hả bồ?

Tuyết Hằng nói dứt khoát:

- Lên Tam Bố, ở đó toàn tụi Mẽo không à, mày ưng không?

Tôi nắm chặt tay Tuyết Hằng:

- Được, cho một ngày chuẩn bị nha!

Thế là ngay sáng hôm sau tôi và Tuyết Hằng lên đường đi Tam Bố.

Còn Mai, tôi được biết vì hận đời, hận tôi nên Mai đã xin làm gái điểm tại nhà may “Thời trang” đường Phan Thanh Giản, một nhà may trá hình, tầng dưới là tiệm may, tầng trên chứa gái.

Lên tới Tam BỐ, Hằng nhờ người quen giới thiệu cho hai đứa vô hắc khu giải trí dành riêng cho lính Mỹ. Tôi sống sờ trước quy mô nghề điểm ở đây, nó đã được quân sự hoá và chính quy hoá theo kiểu Mỹ. Để phục vụ cho lính Mỹ đóng ở đây, người ta xây dựng hẳn một khu giải trí gồm hai mươi bốn cái bar cùng thi nhau hoạt động ồn ào. Tất cả nằm trên một ngọn đồi nhỏ ngó xuống khu doanh trại mà chúng tôi quen gọi là thành Mỹ.

Mỹ trong thành phần đông là lính làm đường, khai đá, hàng ngày cửa thành mở từ mười giờ sáng cho lính ra chơi. Họ thoải mái đi từ bar này qua bar kia, các cô gái thì ăn mặc đủ kiểu đứng chờ sẵn ở các cửa bar để lôi kéo, mời chào từng người vô bar của mình. Những điệu nhạc dâm dật thi nhau vọng ra ngay giữa ban ngày.

Các bar trong khu này đều có một diện tích như nhau, rộng rãi không kém chút nào các bar ở Sài Gòn, chiều dài hai mươi thước, rộng tám thước, được ghép bằng ván, ngăn thành những phòng nhỏ, mỗi phòng kê vừa một giường thước hai dành cho việc đi khách. Ngoài cùng là một phòng lớn dùng làm bar, mỗi bar được trang bị máy phát điện riêng, và cách trang trí hoàn toàn khác nhau. Buồn cười là bar nào cũng làm một chỗ trốn được hoá trang rất khéo nên người ngoài khó nhận ra. Đó là một cái khe giữa hai phòng, có một cánh cửa đẩy ra cho gái trốn vô đó, khi hạ màn xuống coi như không có gì. Nguyên nhân vì ở đây tụi lính ngự thường hay đi lòng sục gái để đánh đập. Chúng cho rằng gái chê chúng nghèo ít tiền, còn tụi Mỹ thì nhiều tiền.

Tôi với Tuyết Hằng quan sát hết một lượt các bar, thăm dò cung cách tổ chức hoạt động cũng như trình độ gái ở đây ra sao.

Chúng tôi rủ nhau vô hắc trong thành Mỹ làm quen với quân cảnh Mỹ, hy vọng kiếm được phương kế làm ăn tốt.

Rất may là tôi và Hằng đều nói tiếng Mỹ giỏi nên họ khoái, cho vô câu lạc bộ trong thành gặp ông trung tá. Trong câu chuyện làm quen bước đầu, tôi nói với ông trung tá về ý định của chúng tôi muốn mở bar ngoài thành, nơi sân vận động của họ. Ông trung tá nghe vậy rất vui, ông nói luôn:

- Tốt, tốt, tốt, tốt... chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ với điều kiện là các cô có gái đẹp, nhạc hay... Lính của tôi chúng nó đang chán nản đòi về đây. Bao nhiêu trò giải trí cũng không đủ cho chúng.

Ông ta còn hứa là sẽ lo luôn cho cả cái việc coi sóc sức khỏe của các cô gái làm trong bar của tôi và Hằng.

Tin vào sự hứa hẹn của ông trung tá, tôi và Hằng chung vốn bỏ ra hai trăm năm mươi ngàn đồng sửa sang lại cái bar số 3. Chúng tôi phân công nhau: Hằng ở lại lo việc tu sửa bar, tôi về Sài Gòn kiếm gái.

Người Mỹ cấp ngay một số vật liệu trang trí bar, họ còn hăng hái cho mắc lại hệ thống đèn điện và làm lại các nhà tắm. Nhờ có người Mỹ dẫn thân vô nên việc dựng lại bar hoàn thành rất mau chóng.

Việc kiếm gái Sài Gòn đi làm xa cũng rất gặp may. Chỉ sau hai ngày, tôi dẫn lên hơn chục cô gái, cũng vừa lúc đã hoàn tất mọi việc ở bar. Bar số 3 nổi bật hẳn lên giữa sân vận động Tam Bố. Chúc mừng sự thành công bước đầu và cầu hên cho các cô gái, chúng tôi tổ chức một bữa tiệc trà ngay buổi tối hôm tôi và hơn chục cô gái vừa ở Sài Gòn lên, có mời đại diện của thành Mỹ tới dự. Ông trung tá cũng có mặt trong bàn tiệc, ông hề hả khen bánh Sài Gòn ngon, đưa mắt ngắm nghía khắp lượt các cô gái rồi mỉm cười gật đầu với tôi. Tôi hiểu ngầm rằng ông rất hài lòng về việc tôi lựa gái hợp với tuýp của người Mỹ trong thành. Tôi cũng chú ý lựa các băng nhạc thiết đậm dặt của Mỹ vì tôi biết lính Mỹ rất khoái thứ nhạc này.

Khi bar của chúng tôi bắt đầu hoạt động thì sự thu hút khách rất lớn, lính Mỹ ra vô tấp nập làm cho các bar khác phải ghen tức. Họ đã xúi lính địa phương tới phá bar. Rất may có anh Thọ, bạn của Hằng đứng ra dàn

xếp. Nhóm lính kia nể sợ đàn anh, không những không dám phá mà còn sẵn sàng bảo vệ bar mỗi khi Thọ đi vắng.

Sự đua chen lẫn nhau giữa các bar là chuyện thường vẫn xảy ra. Nhưng đối với bar số 3 thì có rất nhiều nguyên nhân. Phải nói về tất cả mọi mặt, bar này đều khác biệt và hơn hẳn các bar khác. Hình thức trang trí rất độc đáo khiến cho khách không muốn cũng phải bước vô. Còn về gái thì khỏi chê, toàn bộ các cô đều là gái Sài Gòn được lựa chọn qua con mắt nhà nghề của tôi, cô nào cũng trẻ đẹp và ăn mặc hợp mốt, đặc biệt mỗi cô có một vẻ riêng hấp dẫn đối với khách. Về nhạc thì chủ yếu dùng nhạc ngoại quốc hợp với gu của lính ngoại bang. Tiếng nhạc rất ấm vì được người Mỹ câu điện từ trong thành ra...

Một cái bar như thế mà chủ lại là hai cô gái trẻ thì hẳn nhiên phải ăn đứt các bar láng giềng rồi.

Cũng nhờ biết nhiều tiếng Mỹ với cách ngoại giao khéo léo của tôi và Hằng nên bar càng được người Mỹ quan tâm đặc biệt.

Đúng như đã hứa với chúng tôi, các cô gái tuần nào cũng được vô trong thành khám bệnh một lần. Người Mỹ rất thận trọng trong chuyện này vì họ sợ bị lây bệnh.

Việc quản lý bar tôi và Hằng phân công nhau mỗi đứa chịu trách nhiệm một tuần.

Quy định của bar đối với gái cũng rất cụ thể. Các cô làm việc theo ca, mỗi ca làm một tuần lại nghỉ một tuần, mọi đài thọ ăn uống cho các cô tôi và Hằng lo. Còn tiền thù tại bar, nếu cô gái uống “Sài Gòn thì” thì sẽ được chia phân nửa số tiền, còn tiền đi khách vẫn chia theo tỷ lệ bốn-sáu.

Tính trong thời gian ngắn chưa đầy hai tháng, số tiền thu vào rất nhiều vì bar có hậu thuẫn rất tốt là được cả lính Mỹ lẫn lính ngụy ở đây ủng hộ.

Nhưng thực ra thì sự trả giá cho việc ủng hộ của lính ngụy bằng những cuộc vui bia và thức ăn nhậu nhẹt cũng chiếm một tỉ lệ khá cao

trong số tiền thù được của bar. Đó là một cách làm tiền gián tiếp của lính ngụy mà bar nào cũng phải chịu để khỏi bị quấy phá.

Tuần lễ đó trong phiên tôi phụ trách, một buổi tiếp khách tình cờ đã dẫn tới sự thay đổi cuộc sống của tôi. Khung cảnh trong bar vẫn bình thường như mọi ngày. Tiếng nhạc lúc như rên rỉ, lúc như cuồng loạn, trong ánh đèn màu của căn phòng được bao phủ bằng những tấm màn màu đỏ huyết dụ dày. Chính giữa phòng kê hai chậu kiểng cho thơ mộng. Hai bên là những dãy bàn ghế thấp, mỗi băng vừa đủ cho một cặp ngồi. Một chiếc bàn nhỏ để những lúc đông khách cần tới. Tất cả đều phủ một màu hồng phấn. Công toa rượu được kê trong góc, bên dưới để li tách và những chai rượu giả bằng nước màu rất mỹ thuật. Trên cao hai nóc nhà bắc hai loa để phát nhạc từ chiếc máy thu băng đặt nơi công toa. Một đèn chụp nhỏ màu sáng nhút để rọi vô những bảng biểu giá tiền bia, rượu và tiền gái đi khách. Ngoài cửa bar có hai em nhỏ đứng sẵn để vén màn cho khách vô.

Lúc đó trong bar đã khá đông khách. Các cô gái mặc những bộ đồ khêu gợi. Có một vài cặp đã dắt nhau vô phòng riêng. Tôi đang ngồi ở công toa. Một người Mỹ trắng coi vẻ rất mới, cao, to con, ăn mặc theo lối Phi, áo sơ-vin rộng hai bên thêu rồng, ung dung bước vô.

Vì cái vẻ khác thường của anh ta nên tôi cũng chú ý ngay từ đầu.

Anh ta đứng giữa phòng đưa mắt ngó tứ phía. Một cô gái nhanh nhẩu chạy lại nắm tay anh ta mời lại ghế ngồi. Cô này tên Hoa, mang số hai, một cô gái thuộc loại chịu chơi nhút trong bar.

Tôi hơi ngạc nhiên thấy người Mỹ từ chối, anh ta giơ tay ra hiệu ý nói để anh ta tự nhiên.

Hoa có vẻ bức bối chạy lại nói với tôi:

- Chị coi làm tàng không? Mà sao em thấy nó có vẻ mới à chị?

Tôi chưa kịp nói gì với Hoa thì anh ta đã tiến lại chiếc ghế cao bên ngoài chỗ tôi ngồi. Anh ta ngó Hoa, ngó tôi rồi hỏi:

- Cô có bia “baba” không?

Tôi cười trả lời:

- Có chứ! Anh cần dùng với nước đá hay lạnh?

Anh ta ngó quyển sổ tôi đang ghi, trả lời cộc lốc:

- Thiệt lạnh.

Không mấy cảm tình với câu trả lời đó, nhưng tôi nghĩ “thôi kệ, miễn là mình có tiền”. Tôi kêu bồi lấy cho anh ta chai bia thiệt lạnh. Tôi biết lính Mỹ chán các loại bia hộp, rất thích bia của Việt Nam. Anh nào vô bar cũng kêu thứ bia “baba” đầu tiên. Hoa chưa hết giận nói với tôi:

- Chị chài nó cho bõ ghét, làm bộ nghiêm dữ, em đi tiếp khách nha!

Tôi cười nheo mắt với Hoa:

- Chưa muộn đâu, chút nữa anh ta sẽ mời Hoa cho coi!

Hoa đi khỏi, người Mỹ ngó tôi tùm tùm cười. Tôi vờ như không biết. Bồi tới, hồi tôi ghi bông và râu tiền, tôi cũng quên luôn anh ta cho tới khi nghe tiếng:

- Xin lỗi, cô vui lòng cho tôi thêm một chai bia nữa?

Tôi vẫn tiếp tục ghi sổ sau khi kêu bồi lấy bia cho anh ta. Bỗng tôi nghe tiếng nói rất gần:

- Cô viết chữ đẹp quá! Cô làm chủ ở đây phải không?

Tôi ngừng viết. Người Mỹ đứng ngay trước mặt ngó tôi cười. Tôi nói với anh ta:

- Cám ơn lời khen của anh. Vâng! Tôi là chủ, anh cần gì không?

Anh ta cười nheo mắt và nói:

- Cô chủ dễ thương quá! Cô bao nhiêu tuổi?

Tôi dư biết lời xã giao của những người Mỹ khi bắt đầu làm quen.
Tôi trả lời ngay bằng một câu hỏi:

- Anh đoán coi tôi bao nhiêu?
- Mười bảy tuổi - Anh ta nói.
- Lầm rồi, tôi hai mươi hai tuổi đó.

Anh ta bốc đồng:

- Quá trẻ, đẹp và nói tiếng Anh rất giỏi.

Một lát anh ta sôi nổi nói tiếp:

- Xin lỗi, cô tên gì, có thể cho tôi biết được không? Còn tôi tên Jim, tôi mới từ Sài Gòn đổi lên, tôi là đại úy bác sĩ phục vụ cho binh đoàn này. Tôi lên đây vừa được năm hôm, nghe các bạn nói rất nhiều về bar số 3 này. Chắc cô biết Bob và Tony, hai thằng thiếu tá và trung tá ở đây?

Tôi còn lạ gì hai sĩ quan hám gái này, bữa nào họ chẳng lê lết ở đây với bàn rượu kia? Tôi cười trả lời Jim:

- Vâng, tôi biết bạn anh rất rõ. Còn tôi, tôi tên Liên, rất hân hạnh được biết anh.

Jim gật đầu đề nghị:

- Cô uống với tôi một li nước ngọt nghe?

Không cần suy nghĩ, tôi chịu liền, vì dù bằng hình thức nào tôi cũng chủ định làm tiền anh ta.

Đợi bồi khai chai cô ca, Jim tự tay rót vô li tôi. Nhớ tới Hoa, tôi đưa mắt thấy Hoa đang ngồi với một người Mỹ già, uống rượu và ôm ấp một cách tự nhiên. Hoa cũng biết ý, gật đầu nheo mắt với tôi.

Tôi ngồi nhâm nhi từng ngụm nước nhỏ, nghĩ cách moi ruột anh bạn mới. Chẳng mấy khi gặp dịp, không nên để những đồng đô la rơi vô tay

kẻ khác. Làm chủ bar, không những phải biết cách tổ chức giỏi, lựa gái đẹp, mà bản thân mình cũng phải có sắc đẹp, có nghệ thuật khéo gợi, quyến rũ đối với khách và sẵn sàng bán đổi cả thân xác mình thì mới tìm ra cho bar những cơ hội hái ra tiền.

Jim chợt hỏi tôi:

- Liên mở bar này lâu chưa?
- Gần hai tháng - Tôi trả lời.

Jim gật gù nói:

- Tạm được, lắm nơi thiếu mọi phương tiện - Rồi Jim bỗng chuyển câu chuyện - Liên đã vô trong thành lần nào chưa?

Tôi mạnh dạn trả lời:

- Rồi, một lần khi mới lên, vô câu lạc bộ sĩ quan.
- Hôm nào vô với tôi nghe! Chiều thứ bảy này có số⁽¹⁾ của tụi Đại Hàn qua trình diễn - Jim nói giọng mời chào.

Tôi trả lời phứa:

- Được, anh ra đón nghe!

Jim nắm bàn tay tôi đang để trên cuốn sổ và nói:

- Tôi yêu cô. Nơi này chỉ có mình cô đẹp. Tôi đã đi chơi nhiều nơi nhưng chưa có bạn gái. Cô chịu làm bạn gái tôi không? Tôi còn ở Việt Nam sáu tháng nữa, cô muốn gì, tôi sẽ chiều cô.

Tôi muốn cười thâm trong bụng vì quá hiểu lối tỏ tình của mấy người Mỹ là thế, khi đến thì hấp tấp vội vàng, khi chia tay cũng rất chóng vánh. Nhưng tôi vẫn trả lời, cố làm ra vẻ dè dặt:

- Tôi bằng lòng làm bạn gái anh, nhưng chưa thể trả lời là tôi yêu anh hay không, vì còn quá sớm.

Câu trả lời của tôi làm cho Jim rất hài lòng. Anh ta nói với tôi về hạnh diện:

- Mười hai giờ trưa nay Bob và Tony sẽ đãi thọ một bàn tiệc tại đây vì tụi nó thách nếu tôi cua được em!

Anh ta mỉm cười nắm lấy tay tôi đưa lên môi hôn. Lúc này Jim tỏ ra rất tự nhiên, anh ta kêu bồi đem bia ra rồi kêu người Mỹ ngồi gần nhất, chắc là có quen với anh ta, nói:

- Anh có thể trở về trong thành mua cho tôi ít thịt gà nướng và bánh ngọt được không? Xong anh lấy xe của tôi đi ra đây.

Anh kia gật đầu đồng ý. Jim đưa tiền cho bạn và dặn đi mau tới. Tiện tay Jim đưa cho tôi hai mươi đô la đỏ, tính ra tiền Việt Nam lúc đó khoảng năm mươi ngàn đồng ngụy, trong khi ba chai bia Jim uống và một chai cô ca mời tôi uống cộng lại chỉ hết có sáu trăm đồng. Tôi ngó Jim vẻ hơi băn khoăn. Jim hiểu ý liền nói:

- Khởi cần thối lại, tôi tặng luôn em đó.

Rồi Jim nói tiếp:

- Mai anh sẽ mang ra cho em ít băng nhạc thiệt hay.

Nghe vậy tôi chịu liền vì đó là nguồn lợi trông thấy nay mai. Tôi cười rất tươi bảo Jim:

- Cám ơn sự quan tâm của anh. Vì bar mới nên phương tiện còn thiếu thốn.

Tôi bắt đầu gọi chuyện với Jim. Jim kể chuyện một cách thoải mái. Theo Jim nói, anh hai mươi sáu tuổi, có vợ và một con ở bên Mỹ. Jim là bác sĩ mới ra trường, theo lệnh đi qua Việt Nam thời gian một năm rưỡi. Jim mở bóp cho tôi coi cả hình vợ và con, một người đàn bà đẹp dễ thương, Jim kể rằng những ngày đầu mới qua Việt Nam, Jim rất buồn và nhớ gia đình. Nhưng rồi đi chơi các bar, rượu ngon và gái đẹp đã làm cho anh ta khuây khoả và quên đi. Jim mới được điều từ Sài Gòn lên vì ở đây

thiếu bác sĩ. Cả binh đoàn đóng tại Tam Bố này có một mình Jim là đại uý bác sĩ lo sức khoẻ và chữa bệnh cho cả sĩ quan và lính. Tôi nói tôi có nhà ở Sài Gòn, Jim hỏi ở đâu, khi nào nghỉ phép Jim ghé thăm.

Từ bữa đó, Jim thường xuyên có mặt ở bar. Anh ta cho tôi rất nhiều đồ. Tôi được anh ta đưa ra vô thành Mỹ bất kể lúc nào. Các bạn bè của anh ta thường kêu đùa tôi là bà Jim.

Rồi Hằng mang bầu nên ít lên bar, việc trông coi một mình tôi đảm nhiệm. Tôi ngủ lại bar luôn cho tiện. Jim càng lui tới bar nhiều hơn, anh ta mang rất nhiều đồ Mỹ ra cho tôi trang trí lại bar. Lúc này bar của tôi càng nổi bật so với các bar khác. Quan hệ giữa tôi và Jim ngày một sâu sắc. Rồi Jim sống hẳn với tôi như vợ chồng. Tôi ưng chịu điều đó một cách dễ dàng vì tôi nghĩ đó là cách tốt nhất để bon chen, để làm tiền khi mà tôi còn ở Tam Bố. Jim là một chỗ dựa cho tôi về mọi mặt để tôi cứ thế mà phát lên. Phép màu nhiệm của đồng đô la dạy tôi bất cần tất cả. Jim vẫn vô trong thành làm việc, Jim cũng có máu ghen kỳ cục. Nếu bạn, Jim nhờ hai người bạn canh chừng coi tôi có nói chuyện với ai không. Một bữa Jim bàn với tôi:

- Liên ở ngoài này chắc cực quá, anh tính xin giấy cho em vô trong thành với anh, trong đó đầy đủ và thuận tiện hơn, hàng ngày anh sẽ chở em ra đây làm.

Tôi chấp nhận lời bàn của Jim với ý nghĩ sẽ tìm hiểu cách ăn chơi của lính Mỹ ở trong thành để liệu bề làm ăn.

Căn phòng Jim ở rộng sáu thước vuông. Một chiếc giường lò xo đệm và một chiếc bàn bằng sắt kê đối diện nhau. Tiện nghi trong phòng có hai chiếc quạt máy, một tủ lạnh, một ti vi, một máy khâu băng cỡ lớn. Hàng ngày trước giờ làm việc, Jim chở tôi tới bar, tối tám giờ lại rước tôi ở bar về. Jim còn môi giới cho các sĩ quan, anh nào muốn ngủ đêm với gái, trả đủ hai mươi đô la một đêm thì Jim sẽ dẫn gái vô thành cho. Tôi hỏi Jim sao phải thế. Jim cười nói:

- Tất nhiên là làm gì cũng phải có mục đích chứ, ai mà đi làm công không cho tụi nó, em? Tụi nó phải trả tiền đầu phân nửa đó. Nhân

chuyện này anh còn tha hồ được thoải mái trong giờ làm việc, không bị gò bó như những thằng khác.

Jim còn bày cho tôi cách moi đô la của Mỹ làm sao cho khéo mà có lợi nhất. Tôi nghĩ cha này vậy mà chịu chơi ghê, thảo nào mấy người bạn của cha hay kêu khích cha là “dân bụi đời”.

Sinh hoạt tinh thần trong thành Mỹ chủ yếu là những trò giải trí, khiêu dâm... Tụi này thường mượn các ban nhạc đủ mọi hình thức từ Sài Gòn lên. Tối thì cho ban nhạc với những bản nhạc cuồng loạn, các diễn viên và ca sĩ vũ sô thoát y, tối thì chiếu những đoạn phim con heo cho lính Mỹ coi.

Riêng sĩ quan thì nghe nhạc, đánh bài, trên đồi anh nào cũng có một cô gái mà họ đón ở các bar vô từ chiều. Cô gái nào được đón vô thành là một dịp may hiếm có để làm tiền. Đêm đó hầu như cô ta không hề chớp mắt. Vì sau khi trả nợ cho “người tình” xong, cô cứ thế xông vô nhà ở tập thể của lính và bán mình bất kể giá cả. Nhà tập thể mỗi lô khoảng hai mươi người ở giường kê sát nhau. Mỗi cô gái, sau khi chung chạ với anh này xong, nếu anh khác muốn chỉ cần ba, bốn đô la là được một lần. Các cô ra sức vờ vét từng đồng đô la như vậy suốt đêm, tới sáng thì qua cổng lấy căn cước rồi ra về.

Từng ngày, trại Mỹ có nền nếp sinh hoạt không thể thiếu được như vậy. Chỉ có rượu và gái mới khiến lấp được nỗi buồn của họ.

Tôi sống với Jim được chừng năm tháng ở Tam Bố, bar của tôi vẫn là một bar nổi nhất về mọi mặt. Tiền thù được tính ra cũng khá, tôi nghĩ cứ đà này tiến tới thì chẳng mấy mà giàu to.

Nhưng rồi một bữa Jim đón tôi từ bar về, nói nhỏ với tôi:

- Còn một tháng nữa anh về Mỹ, anh rất thương em nhưng anh đã có vợ ở Mỹ, vậy em thông cảm. Còn ba bữa nữa anh đến Cam Ranh, em có đi theo anh không?

Tôi còn im lặng chưa trả lời thì Jim tiếp luôn:

- Ở đó mọi tiện nghi có lẽ tốt hơn ở đây. Và anh nói thiệt cho em biết là thành Mỹ này sắp giải toả. Đó em thấy mấy ngày nay Mỹ ra chơi rất đông. Tụi lính không được nói gì cả, lệnh đi bất thành lĩnh, không cho biết trước. Chỉ vài bữa nữa em sẽ thấy tất cả mọi nơi trong thành bị giải toả. Em cho gái về Sài Gòn đi, chở cả máy móc về luôn. Nếu không, khi anh đi rồi, tụi lính địa phương nó sẽ tới làm phiền em và lấy hết đồ đạc cho coi!

Không cần Jim giải thích thêm, tôi cũng hiểu rằng xung quanh đây, lính ngụy đóng khá đông. Tôi cũng không lạ gì ba cái vụ lộn xộn của mấy tay anh chị “đầu lính đuôi cướp” như Thọ, người quen của Hằng, hay mấy anh chàng cặp bồ với các cô gái trong bar. Cũng đã mấy lần tôi phải đụng mặt với họ rồi mà vẫn phải xử nhún để cho bar được yên. May mà tôi chung với Hằng nên lũ đàn em của Thọ có phần vì nể còn đỡ, chớ các bar bên cạnh không mấy ngày không có chuyện. Cực nhất là mấy cô gái bị bắt cóc phải đi khách với lính ngụy. Họ chơi kiểu hội đồng xong, đã không trả tiền còn đánh đập, hăm dọa đủ kiểu. Các cô sau một đêm trở lại bar, trông tiều tuỵ như một cái xác, quần áo tả tơi, mặt mày thâm tím vì bị đánh đập, cào xé. Vậy mà đâu dám kêu la với ai? Cùng lắm chủ cho nghỉ đỡ vài bữa rồi lại phải đi làm để kiếm tiền, có còn đau cũng phải ráng, sợ nghỉ lâu chủ cũng ngán mà thải hồi luôn, lúc đó kiếm đâu ra việc làm?...

Giữa lính Mỹ và lính ngụy cũng có những mâu thuẫn lúc nào cũng như muốn bùng nổ. Lính ngụy chịu ở thế kẹt nên càng căm tức. Không làm sao được thì họ trút lên đầu các cô gái vô phúc sa vào tay họ. Họ mặt sát các cô không tiếc lời:

- Tụi bay khinh tụi tao không có tiền chớ gì? Chơi cho bồ ghét, vào bar con nào cũng trốn, lần sau thấy các ông mà trốn, ông bắn què...

Còn các bà chủ như tôi thì phải thật khôn khéo trong cách xử sự mấy vụ này. Phải dàn xếp làm sao lính Mỹ và lính ngụy ít gặp nhau trong bar. Lính ngụy khi tới bar chủ yếu là muốn làm tiền. Không được thì họ xoay ra uống rượu, chơi gái, đập phá và không trả tiền. Lính Mỹ thì không thích phải chứng kiến những cảnh đó nên chúng sẽ bỏ về và không bao giờ tới nữa? Vậy là mất nguồn lợi tức.

Riêng từng cô gái, nếu cô nào cặp bồ với lính ngụy mà lính Mỹ bắt gặp thì họ cũng bỏ luôn. Họ thường nói:

- Mà có bạn trai Việt Nam thì tao không dám làm bạn với mày nữa, nó sẽ kiếm chuyện ghen tuông đánh đập mày phiền toái lắm!

Tôi cũng đã được chứng kiến nhiều trường hợp cô gái có bồ lính ngụy. Thường là những anh chàng nghiện hút, cô gái phải làm ra tiền để nuôi anh ta và cho anh ta hút xách, không có tiền sẽ bị đánh. Nhưng nếu thấy ngồi với Mỹ, cũng bị đánh ngay tại trận, lúc đó người Mỹ phải đứng dậy ra về chớ không dám can thiệp vì đằng sau anh lính ngụy có cả một băng ma-cô, lơ mơ là thiệt mạng liền với họ...

Trường hợp của tôi, Jim nói rất đúng. Bar của tôi ngay từ đầu được người Mỹ trong thành ủng hộ, rồi họ thường xuyên lui tới, dù sao lính ngụy cũng không dám làm quá. Bây giờ người Mỹ chuyển đi là một cơ hội hiếm có, lính ngụy sẽ xông vào mà cướp phá cho thoả mãn sự thèm khát và tức giận bấy lâu đối với cái bar nổi nhất khu Tam Bố này...

Tôi im lặng suy nghĩ, tính toán. Thấy vậy, Jim đoán chắc là tôi đã chịu, anh ta sôi nổi:

- Về Sài Gòn rồi, em mua vé máy bay ra Nha Trang, sau đó đi xe tới Cam Ranh. Em chỉ việc đưa địa chỉ, tên tuổi anh cho tụi quân cảnh ở bên sông Mỹ Ca, tụi nó điện vô là anh sẽ ra rước em liền.

Tôi đã có lần nghe nói tới cảng Cam Ranh. Hình như là một căn cứ cực kỳ của Mỹ nên mọi việc canh phòng, đi lại, kiểm soát ở đó chặt chẽ và dữ dằn lắm. Ngoài người Mỹ ra, ai vô lọt chỉ có để lại bộ da bên ngoài, tiếng đồn nghe mà sợ!

Tôi hỏi Jim:

- Thành Mỹ ở Cam Ranh có được như ở đây không anh?

Jim lắc đầu, vẻ quan trọng:

- Không, khác xa chớ! Ở đó muốn vô thành Mỹ khó lắm chớ không dễ như ở đây. Nhưng em yên tâm, anh sẽ lo đầy đủ giấy tờ cho em một cách hợp pháp để vô với anh. Em cầm lấy số tiền này để xài trong khi vắng anh, tối nay anh không ra rước em được.

Jim chở tôi lại bar trong khi các cô gái đang còn tiếp khách. Jim ghé sát tai tôi nói rất nhỏ:

- Đừng cho gái biết. Bây giờ, em dàn cảnh ghen đánh nhau với anh, làm cho tụi gái sợ, bắt buộc phải về Sài Gòn sáng mai thiệt sớm, trước khi xe đưa tụi lính đi. Em không làm liền, ngày mai mất đồ, hồi không kịp đâu.

Nói rồi Jim cầm ly rượu, lôi tay tôi ra giữa phòng, vung tay đập ly rượu xuống đất, Jim quát lên tức giận:

- Tôi không cho cô mở bar nữa! Tiền tôi cho cô không đủ xài sao?

Tôi cũng to tiếng lại với Jim:

- Anh không có quyền cấm tôi trong chuyện làm ăn.

Jim đỏ mặt nói nếu không đẹp, sáng mai Jim sẽ cho người vô bắn nát! Tôi cũng làm bộ thách thức với Jim coi về căng lắm. Năm sáu lính Mỹ say vội vàng đứng dậy bỏ đi, vì họ dư biết Jim thuộc loại cao bồi sống bất chấp. Các cô gái nghe nói không đẹp bar sẽ bị phá, một số cô thấy cũng nản.

Tôi gây với Jim một hồi, Jim thôi nói qua lại. Anh ta ngồi vào bàn, kêu hết các cô gái tới, hồi tôi chia tiền cho từng cô và khuyên đi kiếm chỗ khác làm ăn.

Có vài cô nói với tôi:

- Chị sợ nó à? Đóng cửa lại, mình đánh nó hội đồng cho nó chết luôn!

- Thôi bây giờ ở đây mình cũng đã chán, về Sài Gòn liên lạc với Liên, Liên sẽ có việc khác cho mấy chị làm. Sống mà nó ghen quá, sống không

nổi. Nhưng nếu không có nó thì khách lại không đông, bất lợi cho mình, mấy chị thấy không?

Tôi chợt nhớ có mấy cô cặp bồ với tụi lính địa phương, sợ họ báo cho tụi kia tới gây sự cũng thêm phiền. Tôi kêu các cô gái lại, lấy lý do ngày mai thứ bảy, lính Mỹ, lính ngụy có thể tới nhiều, thấy bar trong tình cảnh này thì mặc sức phá phách để dọa các cô nên bỏ sớm đi. Như để phụ họa thêm điều tôi nói, Jim bỗng cầm chai đập mạnh vô máy thu băng. Tiếng nhạc bị dội lại vì những sợi dây cuốn ngược. Tôi biết máy sẽ bị hư phải sửa tốn tiền, tôi hét lên tức giận. Jim chạy tới gỡ máy, gỡ loa đem ra xe của tôi. Rồi Jim kêu bồi khui hết bia và nước ngọt ra uống. Có vài người Mỹ vô, Jim mời họ uống và biểu khỏi cần trả tiền.

Lúc này các cô gái rất lúng túng và ngạc nhiên. Các cô hết ngó tôi rồi lại ngó Jim. Jim tình ý đưa mắt qua tôi. Tôi hỏi mấy cô gái ra đón xe về Sài Gòn cho sớm, các cô làm theo, không ai phản đối.

Jim tiễn tôi tới gần Di Linh mới chào từ biệt và hẹn gặp nhau ngày thứ ba tuần tới tại Cam Ranh. Để cho tôi yên tâm, Jim nói:

- Anh sẽ đền tiền cho em những vật mà em bỏ lại, nhưng em đừng tiếc những thứ đó mà mang họa vào thân!

Jim còn hứa sẽ lấy nốt mấy thứ tôi chưa kịp lấy như mũm mền và mấy thứ đồ vật.

Chia tay với Jim, tôi không có cảm giác rõ rệt, không biết mình nên buồn hay vui...

Và những lời hứa của Jim về bán đảo Cam Ranh không biết có đáng tin không. Tôi mệt mỏi tự nhủ lòng mình: thôi thì cứ liều một phen xem sao...

Về tới Sài Gòn, tôi tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe. Hơn nửa năm trời sống xa Sài Gòn mà! Tôi suy nghĩ về Jim thì ít mà nghĩ về cách kiếm ăn ở Tam Bố thì nhiều. Chưa bao giờ nghề chủ bar, chủ chứa hái tiền nhanh đến thế và được chiều chuộng đến thế. Tất cả là vì có lính Mỹ, vậy thì hãy tìm nơi nào đông lính Mỹ nhất mà lao tới.

Sau hai đêm cân nhắc, tôi quyết định đi Cam Ranh sống với Jim, luôn thể biết Mỹ ở đó ăn chơi ra sao và liệu có cách kiếm tiền nào mới không? Đã nhủ mình là liều nhưng thực ra trong lòng rất run. Tôi rủ thêm đứa bạn tên Dung đi cùng cho có bạn. Tôi hứa với nó:

- Mày cứ đi với tao, tao hứa bảo đảm thằng kếp tao nó sẽ cua cho mày một thằng Mẽo kiếm ít tiền xài.

Dung đồng ý. Hai đứa đi chuyến máy bay Sài Gòn - Nha Trang lúc bảy giờ ba mươi sáng, ra tới Nha Trang là mười một giờ trưa.

Hôm đó vì thời tiết xấu, máy bay không thể bay đúng thời gian.

Xuống máy bay, Dung kêu đói bụng, hai đứa đi xích lô vô chợ kiếm đồ ăn. Mỗi đứa làm một bụng bún chả no nê rồi mới bắt đầu hỏi thăm bến xe đi Cam Ranh.

Chiếc xe hàng đầy nghẹt hành khách thấy mà ớn luôn. Dung cần nhân:

- Trời! Mày hại tao rồi Liên, đường thế này có nước tới nơi thì tao cũng chết! Không ai như mày, có lỗ thương rồi thì mày biểu người ta về Sài Gòn mỗi tháng! Ở Sài Gòn bộ làm tiền không ra sao mà phải tới nơi khổ ho cò gáy này?

Suốt đường đi, Dung cứ nói hoài, rồi nó khóc, nó giận, kêu ăn gì nó cũng không ăn. Tôi cũng bắt đầu thấy sờ sợ, rủi mà ra tới nơi không có

Jim thì sao? Nghe nói ở Cam Ranh dữ lắm, gái làm tiền cho Mỹ chuyên hút xì ke, cặp bồ với lính dù và du đảng.

Tôi cảm thấy nản và có ý định quay lại Nha Trang ngủ một đêm rồi về Sài Gòn. Nhưng cái tính ưa tò mò cứ khuấy động trong tôi. Rồi một ý nghĩ hay hay chợt đến: thử coi lòng dạ người chồng Mỹ này ra sao.

Tôi nén chịu những mệt nhọc và cười xoà trước những lời đay nghiến của Dung, ráng đi cho tới nơi đã định.

Chặng xe đầu tiên xuống tới Ba Ngòi, tôi và Dung còn phải đi thêm một lần xe nữa mới tới sông Mỹ Ca như lời dặn của Jim. Tôi vẫn bị Dung cự nự hoài vì đoạn đường còn lại càng vất vả hơn. Đường hẹp, lại rất nhiều ổ gà, xe xóc nghiêng ngả. Đã vậy còn hay gặp những chiếc xe nhà binh do lính Mỹ lái rất ngang tàng, nhiều lúc họ ép xe lam sát vô lề đường đến nỗi muốn đâm xuống hố.

Xuống xe ở trạm chót, tôi phải xách luôn cả hai va li đồ vì Dung không quen đi đường xa, nó kêu mệt không chịu nổi. Từ bến xe đi bộ đến vô trạm quân cảnh trình giấy tờ. Tôi ngó hai bên, cũng những căn nhà lợp tôn kiểu như ở Tam Bố, nhưng ở đây nhà xít nhau, nhiều gấp ba lần ở Tam Bố. Đi dọc hè phố, chúng tôi gặp rất nhiều các cô gái ăn mặc đủ kiểu đi từng tốp đang kéo tay lính Mỹ, lính Phi, Đại Hàn... vô những bar gần đó. Rất nhiều cặp mắt ngó tôi và Dung với vẻ tò mò, một vài cô gái đi ngang còn chọc ghẹo:

- Xin việc làm phải không? Ở đây thiếu người mà!

Có cả những chàng lính Mỹ đứng huýt gió kêu âm ỉ. Một người Mỹ có vẻ lớn tuổi đi ngược chiều với tôi và Dung, tôi liền hỏi bằng tiếng Anh:

- Xin lỗi ông, còn bao xa nữa thì tới phòng quân cảnh?

Người Mỹ ngừng lại ngó hai đứa tôi một lượt rồi nói:

- Gần tới rồi, cô đi khỏi bar cuối cùng, cách đó chừng hai mươi thước, cái nhà sàn rộng đó là phòng quân cảnh.

Tôi cảm ơn người Mỹ và đi tiếp. Lúc này mới thấy Dung lên tiếng:

- Cha, đêm nay không gặp Jim, hai đứa không biết ngủ đâu.

Tôi nói giỡn theo:

- Ngủ tại phòng quân cảnh của họ, sợ gì?

Hai đứa cùng cười. Dung nói vui về:

- Thôi để tao của trước một chàng, có gì kẹt mình còn nhờ vả.

Tới cửa phòng quân cảnh, người Mỹ đứng gác ở đó hỏi hai đứa tôi:

- Hai cô đi đâu, cho xét đồ và trình giấy tờ.

Tôi mở hai va li đồ cho anh ta xét và trình thẻ căn cước của hai đứa. Tôi tranh thủ hỏi thăm luôn đơn vị ở Tam Bố mới đổi lên ở đâu và xin vô gặp chỉ huy của họ. Anh lính xét đồ thấy không có gì khả nghi liền cho hai đứa đi và chỉ nơi ông trung tá quân cảnh làm việc. Tôi và Dung chào anh ta rồi đi.

Một trung sĩ quân cảnh ngụ ý kiêm luôn thông dịch viên của ông trung tá hỏi khi hai đứa vừa tới:

- Hai cô cần kiếm ai trong thành, quan hệ thế nào?

Tôi đưa giấy chứng nhận của Jim viết và đóng dấu ghi rõ tôi là vợ Jim, trình cả vé vừa tới Nha Trang để nhờ anh ta giúp cho gặp Jim trước buổi tối, vì lúc đó đã là bốn giờ mười lăm phút chiều rồi.

Anh trung sĩ coi xong đưa cho ông trung tá để ông quyết định. Coi giấy tờ chứng nhận về quan hệ giữa tôi và Jim, ông ta vui vẻ mời ngồi và hứa sẽ kêu điện thoại vô thành kiếm Jim. Ông nói:

- Đại úy Jim tôi chưa biết, nhưng đơn vị ở Tam Bố mới đổi về hôm nay, chuyển cuối cùng vừa tới lúc ba giờ chiều.

Ông trung tá cầm ống nói còn hỏi tôi:

- Cô là gái ở Tam Bố?

Tôi trả lời:

- Không, tôi và Jim quen ở Sài Gòn trên một năm, vì thế tại tôi có giấy sống chung.

Ông ta gạt đầu và cầm máy quay số, vừa quay số vừa đưa mắt qua Dung. Tôi và Dung thừa hiểu ông ta muốn gì. Một lát ông trung tá hỏi tôi:

- Cô cần nói chuyện với đại úy?

Tôi bước lại bàn điện thoại, thở phào nhẹ nhõm. Thế là tôi và Dung không bị bơ vơ trong đêm nay.

Vừa cầm ống nói tôi đã nghe tiếng Jim:

- Liên đó phải không? Anh đang sẵn sàng đợi em, sợ em không ra vì đường quá xấu không hợp với em.

Tôi nói với Jim những câu thiệt tình cảm và báo cho Jim biết là tôi cùng đi với một người bạn gái. Jim nói:

- Càng tốt, có bạn chắc em sẽ vui hơn, cho anh biết tên tuổi cô bạn em để anh đi làm giấy tờ, chừng nửa tiếng anh sẽ ra đón em và bạn em.

Tôi đặt ống nói xuống và cảm ơn ông trung tá. Lúc này Dung đã bắt quen với ông ta, hai người nói chuyện coi vẻ tình tứ lắm. Ông ta mời tôi ngồi và đi vô buồng lấy ra hai trái bôm, hai lon nước ngọt mời tôi và Dung. Tôi để cho Dung và Ông nói chuyện tự nhiên, xoay qua bắt chuyện với anh trung sĩ Việt Nam. Anh ta hỏi tôi:

- Chị từ Sài Gòn ra đây bằng gì?

- Bằng máy bay - Tôi trả lời.

Anh ta cười nói tiếp:

- Chị hên lắm đó, bữa nay gặp ông trung tá này, mọi khi ổng rất khó, ít bao giờ chịu tiếp gái. Rất nhiều cô từ Nha Trang, Sài Gòn ra kiếm bồ, muốn vô làng Mỹ Ca để ký cồng vô thành phải chờ chục lính Mỹ ra mấy bar ngoài kia nhậu vô cho bồ ra đón. Rồi khi đón vô phải làm giấy bảo đảm đủ thứ. Có lúc hết giờ anh lính Mỹ vô thành, cô gái lại phải mượn khách sạn ngủ. Mà khách sạn ở đây dữ lắm, loạng quạng là nó lấy hết đồ, nhứt là chị, chị đeo đồ thế này mà không sợ sao?

Nghe vậy tôi phát hoảng khi nghĩ tới cảnh đêm nay mà Jim không đón vô, không biết tôi và Dung sẽ ra sao. Tôi ngó đồng hồ và sốt ruột hỏi trung sĩ:

- Chết cha, bồ tôi hên nửa tiếng ra, sợ trễ không anh?

Trung sĩ cười biểu tôi:

- Ông trung tá này chịu chơi mà, ổng có vẻ thích bạn chị đấy! Kê, lợi dụng thời cơ đi, khó vô thành lắm, mặc dù chị có giấy sống chung nhưng ở đây tụi này không ký giấy thì cũng không được vô đâu.

Tôi ngó lại Dung với ông trung tá Mỹ, ông đang gọt bôm cho Dung ăn.

Anh trung sĩ quân cảnh vẫn còn muốn nói chuyện với tôi, anh ta biểu:

- Bao giờ chị về Sài Gòn cho tôi gửi một lá thư tay cho má tôi ở Gia Long nghe chị? Tôi ít có dịp được về Sài Gòn lắm.

Tôi chưa kịp trả lời anh ta thì nghe tiếng xe hơi dừng ngoài cửa, rồi tiếng giày đi trên sàn gỗ, mùi dầu thơm quen thuộc của Jim bay vô phòng.

Jim cười rất tươi bắt tay trung tá và người quân cảnh, xoay qua tôi, Jim ôm hôn tự nhiên. Thấy Dung, Jim gật đầu chào và bắt tay luôn. Rồi Jim nói chuyện với trung tá, cảm ơn ông ta về sự đón tiếp tôi và Dung, Jim mời trung tá và cả trung sĩ quân cảnh tối vô câu lạc bộ sĩ quan uống rượu.

Một hồi Jim biểu tôi:

- Em và bạn lên xe anh đưa vô thành, giấy tờ đã lo xong. Vô đó ở ba tuần chia tay anh về Mỹ. Nhưng anh sẽ gặp em ở Sài Gòn ít bữa trước khi anh đi.

Từ phòng quân cảnh vô trong thành tới chỗ Jim ở phải đi qua rất nhiều trạm gác. Tới mỗi trạm, người tài xế đều phải cho xe dừng lại, lính lại xét giấy tờ đủ thứ rồi lại cho đi.

Tối hôm đó, trung tá Mỹ và trung sĩ quân cảnh ở ngoài cổng vô chơi. Hai người giới thiệu tên, trung tá tên Bob, còn trung sĩ tên Tấn. Từ chiều Bob đã mê Dung, Ông mời tụi tôi qua phòng Ông chơi. Tuy không xa nhưng Jim biểu đi xe cho nhanh. Bob và Dung có vẻ quăn quýt với nhau. Tôi nói nhỏ với Dung:

- Chắc Ông muốn cặp bồ với mày quá?

Dung cười gật đầu coi vẻ thoả mãn:

- Thì đỡ cho vợ chồng mày chớ sao?

Hai đứa bặm nhau cười. Căn phòng của Bob cũng rộng bằng phòng của Jim, đằng trước có trồng những chậu bông rất đẹp. Bên trong phòng ghép bằng những mảnh ván ép, xung quanh treo toàn những bức hình loã thể đủ kiểu. Những băng nhạc để lộn xộn khắp phòng. Một chiếc tủ lạnh lớn chứa đầy thức ăn nguội, nước ngọt, rượu...

Bob nói rằng Ông rất thích Jim, chỉ tiếc là Jim gần về nước, hai người hứa hẹn sẽ gặp nhau ở Mỹ. Jim bắt đầu kể chuyện về những ngày ở Tam Bố, cho Bob coi hình Jim chụp cho tôi trong phòng riêng của Jim ở Tam Bố. Jim nhờ Bob kêu người tới sửa lại căn phòng đang ở. Bob vui vẻ nhận lời và hứa sẽ làm ngay hôm sau.

Bob nói chuyện rất nhộn, hỏi tôi:

- Liên có bằng lòng để cho Dung ở đây với tôi không?

Tôi cười:

- Ban đêm thì được, còn ban ngày để Dung ở với tôi.

Bob kể rằng chiều chiều khoảng sáu giờ, gái đứng rất đông ở ngoài hàng kẽm gai để ghi tên vô chơi với Mỹ. Ông cười biểu:

- Chiều mai Liên để ý coi nghe, tụi nó ăn mặc đủ kiểu, nhiều đứa đẹp ghê lắm.

Tôi hỏi lại:

- Vậy sao lâu nay anh không kiếm một cô mà bây giờ mới bắt quen với bạn tôi?

Bob cười thiệt lớn, uống cạn ly rượu rồi ôm Dung hôn và nói:

- Tại bạn cô đẹp, hơn nữa mấy cô ở đây hút xì ke nhiều quá.

Jim có vẻ khoái nói với Bob:

- Ngày mai anh sẽ thấy vợ tôi sửa soạn, tôi tin là các cô gái ở đây sẽ thua xa vợ tôi. Rồi anh coi cặp vợ chồng tôi nghe, tin chắc anh cũng phải ghen.

Anh trung sĩ quân cảnh ngó tôi cười:

- Công nhận Liên đẹp lắm, mặc dù hôm nay Liên mặc rất thường, phải chi Liên cao thêm một chút thì xứng với Jim hơn.

Tôi cười không nói gì. Lúc này Dung góp chuyện:

- Nó có tiếng từ lâu phá người ta đấy, không ngờ nó lên Tam Bốc cặp được chàng Mỹ cũng chịu chơi, đỡ mất mặt.

Rồi Dung ngáy tôi nói tiếp:

- Chị nói thiệt bữa nay mà chị gặp Jim như những người khác thì chị tạm biệt liền, ra mượn phòng mai về sớm.

Jim nghe vậy hỏi Dung nói gì. Tôi nhờ Tấn thông dịch lại, cả Jim và Bob cùng cười. Bob vui miệng hỏi Jim:

- Có thích đánh bài không?

Jim nói:

- Thích, nhưng đợi ít bữa nữa, cứ kiếm người đi, nên nhớ là vợ chồng tao cái gì cũng tiếp được.

Đêm quá khuya, chia tay với Bob và Dung, tôi và Jim ra về, Tấn cũng ra ngoài thành luôn. Bob chào tạm biệt với những lời hứa hẹn tiếp tục những cuộc đi chơi, đi ăn...

Tôi bắt đầu với cuộc sống trên bán đảo Cam Ranh bằng những ngày, những đêm ngắn ngủi, tận hưởng tất cả sự trác táng, sa đọa mà Jim và bạn anh ta cùng những kẻ đồng mưu sáng tác ra đủ kiểu.

Tôi được tự do đi lại với Jim trong thành Mỹ, vì thế tôi vô đủ mọi chỗ để coi cho biết và hiểu rõ cuộc sống của lính ngoại bang trên bán đảo này. Chiều nào tôi cũng gặp cảnh tượng các cô gái đứng ngoài hàng rào kẽm gai thật cao, tại Mỹ thì đứng ở trong, ngắm nghía những món hàng coi thứ nào ưng mắt, nếu chấm cô nào thì nói chuyện sơ vài câu rồi dắt cô đó tới phòng ghi tên, bảo lãnh đưa vô thành nghe nhạc, ăn uống và lên đưa về phòng ngủ làm tình.

Quanh bán đảo rất nhiều căn cứ lính đóng, lính Mỹ có, Đại Hàn có, Phi Luật Tân cũng có... vì thế gái làm tiền đông vô kể, đủ kiểu, đủ loại. Số gái làm cho các bar trong làng Mỹ Ca đã đành, còn bao nhiêu các cô gái khác chỉ kiếm tiền bằng những giờ chớp nhoáng cũng tìm đủ mọi cách để vô thành Mỹ cho kỳ được.

Tôi được biết có một loại gái trốn vô thành với hình thức hơi kỳ cục. Các cô này có chủ là vợ của quân cảnh hoặc hải quân Việt Nam. Những ông chồng này thường lái xe vô ra thành Mỹ, tới các căn cứ theo nhiệm vụ của họ. Ban đêm khoảng mười một giờ họ cho các cô lên xe jeep, lấy áo mưa phủ kín lại, chở vô căn cứ nào mà bà chủ các cô quen với lính ở đó, thả các cô xuống; cứ mỗi cô là năm trăm một đêm. Ban ngày các cô sẽ

trốn vô nhà của một thượng sĩ hoặc trung sĩ vì thường loại này có nhà riêng. Phòng tập thể, mỗi phòng chừng hai mươi lính. Đêm đến các cô chạy như những bóng ma vô các phòng tập thể đó để làm tình với lính Mỹ. Cảnh giác với quân cảnh đi tuần bất chợt, các cô phải đi với nhau từng cặp, để một cô ở ngoài canh chừng, một cô vô phòng hoạt động. Cứ năm đô la là một dù, có cô làm một đêm hai ba chục dù liền, bất chấp điều kiện vệ sinh và sức khỏe, mau lẹ như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi đã gặp một trường hợp tương tự như thế nên tôi rất hiểu các cô gái ăn đêm này. Chẳng là một buổi tối phòng của Jim mở cửa, tôi đang ngồi nghe nhạc, còn Jim đang hâm lại thức ăn. Thành linh có hai cô gái mặc đồ bộ chạy ập vô. Gặp Jim đang đứng, một cô hỏi liền:

- Anh cần gái ngủ đêm hay đi một chút không?

Jim cũng thuộc loại ba gai, hỏi lại:

- Bao nhiêu một đêm?

Một cô trả lời:

- Mười đô la.

Cô ta nói, rồi tự nhiên lại mở tủ lạnh lấy nước ngọt và trái bôm ăn. Jim hỏi cô ta:

- Sao tự nhiên quá vậy? Bộ cô muốn làm bạn gái tôi luôn phải không?

Cô ta vừa ăn vừa nói:

- Anh chịu không? Anh đẹp trai quá, hai đứa tôi ở đây với anh nghe? Tụi này tối đi làm, ban ngày ở nhà, cho anh tha hồ chơi không, miễn là có chỗ ở.

Lúc này Jim mới lên tiếng hỏi tôi:

- Liên nghe hai cô nói không?

Tôi đang ngồi ghế tựa, đứng dậy trả lời:

- Tùy anh, nếu anh muốn anh cứ việc làm, còn ít bữa nữa về Sài Gòn rồi.

Hai cô gái ngớ ngàng ngó tôi nói:

- Xin lỗi chị, từ nãy giờ không để ý thấy chị ngồi trong góc đó. Tụi này làm tiền Mỹ mà, thấy nhà nào mở cửa là tụi này nhào vô, cảm phiền nghe!

Cô gái có tóc tém lại gần Jim nói bằng tiếng Mỹ:

- Không gì trở ngại chứ? Anh có quyền định đoạt mà!

Day qua tôi, cô ta biểu:

- Mẽo mà, hơi sức đâu ghen? Cô cũng như tụi này, ngủ đêm một bữa rồi mai nó cũng mời ra trước lúc nó đi làm. Mà này, cô làm ở căn cứ nào thế, sao tụi này không gặp?

Cô ta ngó khắp phòng một lượt rồi nói với cô kia:

- Phòng thằng này đóng cửa hoài, tao nghi nó có vợ đầm ở với nó. Còn cô bé này từ đâu tới, không biết làm cho mụ nào?

Jim cứ tròn mắt ngó hai cô. Còn tôi, tự nhiên tôi lại thấy vừa thương vừa bực vì lối ăn nói sỗ sàng của các cô. Tôi nói với Jim:

- Anh cho hai cô đó biết Liên là ai để tránh sự va chạm.

Jim cười nói với hai cô:

- Hai cô thích ở đây không? Nếu thích, hỏi vợ tôi kìa. Nếu vợ tôi chịu, tôi sẽ cho hai cô ở một đêm, sáng mai đi sớm.

Như để khẳng định tôi là vợ, Jim móc bóp đưa ra tấm hình chụp tôi hồi còn ở Tam Bố, khi tôi đang ngồi trên mui xe hơi. Jim hỏi hai cô gái:

- Thấy cô này có phải cô đó không? Không phải gái ở đây đâu, các cô coi giày dép, quần áo của vợ tôi thì biết. Vợ tôi có giấy tờ hợp lệ sống

với tôi.

Lúc này hai cô mới ngó lại tôi, thấy kiểu cách ăn mặc đúng là bà chủ. Và lại các cô dư biết gái ở đây không ai bạo gan vô nhà Mỹ mà dám mở cửa. Hai cô bắt đầu thay đổi thái độ với tôi. Jim hỏi hai cô:

- Các cô muốn có bạn trai ngủ đêm không? Nhưng xa lắm, phải đi xe kia! Có đi thì tối mai mới về được, vì đi lén mà.

Hai cô gái đưa mắt qua nhau rồi gật đầu với Jim. Một cô còn hỏi tôi:

- Tụi nó ngọt không chị? Sao chị hên quá vậy, lấy Mỹ có giấy tờ sống ở đây đàng hoàng.

Cô kia hỏi Jim:

- Có phải anh là bác sĩ Jim?

- Đúng, sao cô biết? - Jim cười.

- Nghe lính Mỹ nói rất nhiều về anh. Họ nói anh có vợ nữa nên hôm nay gặp trong nhà anh có đàn bà tụi này nghĩ chắc anh là bác sĩ Jim, vậy mà đúng thiệt.

Jim cười nói với tôi:

- Tụi nó có rất nhiều chuyện về hai đứa mình, cũng như Dung và Bob đấy!

Hai cô gái tự nhiên hơn, biểu với Jim:

- Anh cho bạn anh tới ngủ luôn tại đây đi, tụi này nằm đất cũng được.

Jim đồng ý, kêu điện thoại cho bạn, hai người kia hẹn ít phút nữa sẽ tới. Hai cô gái xin tôi cho đi tắm, các cô nói vô trong này muốn tắm cũng rất khó, rủi mà bị quân cảnh vớ được, nó xúm nhau chơi hội đồng, xong còn đánh cho một trận tơi bời, dọa lần sau còn bắt được thì không tha tội chết. Hai cô khoe là làm cho chủ tên là Minh, thường kêu là chị Hai, có bồ ở trong thành. Hai cô đêm đi làm, ngày về ngủ ở nhà bồ chị Hai, ăn cơm

với thịt nguội của Mỹ, chừng hai tuần, các cô vù ra khỏi thành một vài ngày rồi lại vô làm tiếp tục.

Đêm nào hai cô cũng đi đôi, một đêm mỗi cô làm trung bình mười mấy dù. Đạo trước, khi Jim chưa về đây, hai cô có vô cái phòng này một lần; một thiếu tá không quân ở đây lúc đó, ông kẹo ghê lắm nên các cô không thềm đến nữa. Tối nay quân cảnh lòng bắt dữ quá, thấy ánh đèn các cô chạy ào qua. Các phòng tập thể cũng không ăn nhằm gì được, từ tối quân cảnh liên tục rọi đèn vô từng phòng một, lính Mỹ cũng run không dám chứa các cô. Có tiếng xe quân cảnh đậu đằng trước, tôi vội vàng hối hai cô chui vô hốc kẹt nơi tôi máng quần áo, có gì tôi sẽ đối đáp với họ.

Vừa hay năm quân cảnh bước vô. Họ ngó tôi rồi móc còng ra. Một người trong bọn nói:

- Không phải gái đâu, đây là vợ của bác sĩ Jim.

Một người làm nghiêm biểu tôi:

- Xin bà vui lòng cho coi giấy tờ.

Tôi đi lại chỗ máng quần áo làm bộ kiểm giấy, nói nhỏ với hai cô:

- Đừng rục rịch nghe, họ tới năm người lận.

Jim hơi bực đòi coi lại giấy tờ của họ. Jim móc bóp đưa cho họ coi giấy chứng nhận tôi là vợ Jim. Một người quét ánh đèn khắp phòng một lượt rồi xin lỗi sau khi coi giấy tờ của tôi.

Nhóm quân cảnh đi khỏi, Jim mở cửa kêu hai cô gái:

- Hai cô cứ ra ăn tự nhiên đi, các bạn tôi sắp tới đó, chúng nó sẽ lo cho các cô.

Tôi ngó các cô, nghĩ tới việc các cô làm mà cảm thấy chán nản quá chừng. Bọn quân cảnh khéo bày ra những trò thiệt trớ trêu. Chính họ là những người đã từng chở gái vô thành để lấy tiền, rồi chính họ lại là những kẻ lòng bắt các cô gái làm tiền lén lút trong thành. Cô nào bị họ

đưa tới phòng an ninh thì coi như bị đủ mọi hình thức làm tiền. Các cô tha hồ bị ăn đòn, sau đó cô nào đủ tiền lo lót thì được tha, lại tiếp tục vô thành làm. Còn cô nào không đủ tiền theo yêu cầu của họ thì bị đuổi về địa phương. Vì thế các cô gái rất sợ bọn lính quân cảnh và lính an ninh này.

Jim là người cũng chịu tìm hiểu xung quanh. Anh ta kể với tôi rất nhiều chuyện về các cô gái làm tiền trong thành Mỹ, rồi cuộc sống trác táng của lính Mỹ theo đủ các cỡ. Như hai cô gái này làm cho chủ, bồ của chủ sẽ thuê tiền đem ra ngoài thành đưa cho chủ. Các cô ban đêm đi làm như những con thiêu thân, ban ngày lo ẩn trốn sống thiếu ánh sáng mặt trời, tiền làm được phải chia đôi với chủ, còn những cô chủ cặp bồ với Mỹ, vô phước gặp bồ nào là điểm đực, sắp đổi đi hoặc về nước, số tiền gái đưa để đem ra cho chủ, họ nắm gọn và đi luôn. Vì thế nhiều cô biết bị gạt mà không làm sao được.

Những anh chàng có phòng riêng như Jim phần đông là những người rành đời về chuyện này. Hoặc là có bồ ở ngoài, hoặc là cặp với bồ phòng mà họ kêu là “Mabisan”. Họ chứa gái trong nhà, làm chỗ trốn cho các cô mỗi khi bị quân cảnh xét. Hàng ngày họ mua thức ăn ở hợp tác xã về cho các cô ăn. Khi cần, muốn chơi cô nào cũng được, không mất tiền. Có những anh đều giả, khi chán rồi, họ dàn cảnh cho quân cảnh bắt. Rồi họ kiếm bồ mới đẹp hơn, lại tiếp tục làm tiền các cô gái mà bồ mới dẫn tới.

Tôi nghe Jim nói chuyện, vừa ngó hai cô ăn thịt gà chiên mà Jim vừa làm.

Hai cô cũng tương đối đẹp, dễ thương. Tự nhiên một cô nói với tôi:

- Chồng chị rành quá ha chị? Ông ấy rất hiểu nếp sống trong này. Chị ở trong này lâu chưa, ban ngày chị có đi ra ngoài không? Hay chị cho tụi em ở, tối tụi em đi làm, tụi em đối với chủ cũ sao chị cũng vậy, tiền chia sòng phẳng.

Tôi lắc đầu nói:

- Tôi không thể làm được vì tôi không rành vụ này, rồi các cô bị bắt, tôi không biết chỗ để lo. Hơn nữa tôi chỉ còn ở đây một tuần nữa là vợ chồng tôi về Sài Gòn. Jim cũng từ giả tôi để về Mỹ. Hai cô tối nay ở đây ngủ với bạn Jim, tiền bạc tôi sẽ thanh toán cho vì Jim bao bạn.

Hai người bạn của Jim tới khi tôi vừa nấu xong nồi cơm cho hai cô gái, luôn thể tôi và Jim cũng chưa ăn. Một người bạn Jim nói tôi hỏi:

- Cô có phiền gì khi Jim cho chúng tôi ngủ ở đây không?

Tôi trả lời anh ta:

- Được chứ, tôi coi hai cô này cũng như bạn. Ở đây chơi đi, mai sáng tôi qua kêu người bạn của tôi lại chơi cho vui.

Hai cô gái ngạc nhiên hỏi tôi:

- Ủa, chị còn có bạn ở đây nữa?

Tôi gật đầu.

Bữa cơm ăn với thịt kho, cải luộc có Jim cùng ăn. Hai cô gái ăn rất ngon lành. Một cô nói:

- Gần hai tuần lễ nay, tụi em thèm cơm Việt Nam ghê nhưng nào có mà ăn, chỉ ăn toàn ba cái thứ bánh mì, thịt bò, thịt gà, ớn quá chị.

Tôi hỏi han hai cô về chuyện làm ăn. Các cô kể rằng lúc này bị lòng bắt dữ quá, chị chủ thì gây lộn với bồ của chị ta hoài. Phải tốn mười bốn ngàn mới vô được đây, vì thế ráng làm lấy ít chục ngàn, về ngoài làng Mỹ Ca còn phải trả tiền nhà, tiền ăn đủ thứ, tính ra chẳng ăn nhằm gì mấy. Hai cô thú thật là hai chị em ruột, quê ở Nha Trang. Nhà rất đông em, mẹ ốm nằm nhà thương hoài không có tiền lo thuốc, vì thế hai cô phải đi làm lấy tiền nuôi gia đình. Câu chuyện của hai cô làm cho tôi xúc động, nhớ tới thân phận mình cũng không hơn gì mấy so với các cô.

Đêm hôm đó tôi không tài nào ngủ được, nghĩ miên man về cuộc sống nơi bán đảo đông nghẹt lính ngoại bang và những cô gái làm tiền liêu

lĩnh này...

Những đêm ân ái quá sức với một người Mỹ to con, ăn uống quá độ làm tôi nhiều khi rất mệt. Nhưng vì sợ mất mối lợi lớn nên có được bao nhiêu mảnh khoé nhà nghề, tôi đưa ra hết để nhử Jim cùng với những lời ân ái giả tạo tuôn ra từ đầu môi chót lưỡi mà nhiều khi nghĩ lại tôi cảm thấy tức cười và tự hổ thẹn với mình.

Vậy mà xung quanh đây còn biết bao nhiêu kiểu đời làm gái ở bao nhiêu cung bậc khác nhau nữa? Những chị bồi phòng, lúc đầu yên tâm với công việc làm ăn lương thiện, dần dần trở thành các bà vợ Mỹ, rồi thành bà chủ thầu cùng với chồng Mỹ chứa gái làm tiền. Các cô nghiện xì ke, không đủ tiền hút chích, ngày cứ tàn tạ dần. Các cô trốn vào thành ăn thức ăn nguội lâu ngày mắc bệnh rụng tóc, rụng răng. Các cô cặp bồ với lính hải quân hay quân cảnh Việt Nam để nhờ họ đưa vô thành phải thường ăn đòn ốm tử vì không cung phụng đủ cho họ ăn uống hút chích...

Cả cái làng Mỹ Ca là những bar, những động chứa dày đặc bên cạnh những dãy nhà tôn của những căn cứ lính Mỹ khổng lồ, nổi tiếng là dữ dằn và nghiêm ngặt này.

Lại nói về hai cô gái ở nhờ để làm tiền bữa trước. Phải công nhận hai cô này rất liều mạng vì đồng đô la. Mấy bữa cuối cùng tôi và Jim chuẩn bị về Sài Gòn, hai cô xin ở nhờ vì cũng sẽ ra luôn trước khi chúng tôi đi khỏi thành Mỹ. Ban đêm các cô nhào vô các phòng tập thể của lính làm tiền, gần sáng lại về ngủ, số tiền làm được các cô nhờ tôi cất giùm và nhờ Jim khi nào ra mang giúp, vì các cô không dám mang tiền đô la trong người, lỡ bị quân cảnh bắt được họ sẽ lấy hết và cho ăn đòn luôn.

Hôm trước ngày tôi và Jim về Sài Gòn, hai cô gái bàn với tôi:

- Tụi em tính liều một lần kiểm món tiền về thăm má chị ạ. Có một ông sĩ quan ở góc đằng kia kia, tụi em biết ổng rất nhiều tiền. Tụi em sẽ ăn cắp rồi đưa cho chị, xong tụi em ra khỏi thành luôn, nhờ chị khi nào ra chị đem giùm. Tụi em có người quân cảnh quen, anh ta trực đêm nay, tụi em sẽ thoát ra được, không lo đâu chị. Vì tụi em biết sau khi người Mỹ

kia mất tiền, thế nào họ cũng lùng sục khắp nơi, lúc đó tụi em sẽ không còn ở trong thành nữa.

Tôi nghe hai cô gái nói mà lạnh toát mồ hôi. Đồng đô la đã làm cho các cô không biết nguy hiểm là gì nữa. Nhưng nghĩ cho cùng, chắc các cô chẳng sung sướng gì khi phải làm những việc đó. Thiệt tình tôi rất lo cho hai cô và cũng không dám tin là hai cô sẽ thực hiện được ý định.

Lúc đó khoảng gần chín giờ tối, Jim đang ngồi coi báo, còn tôi ngồi nghe nhạc. Tự dưng thấy tiếng chân chạy gấp bên ngoài, rồi một chiếc lon liệng cái bịch vô phòng khiến tôi giật mình. Jim cũng hốt hoảng đứng bật dậy tưởng đâu có chuyện gì. Tôi phải ra hiệu cho Jim yên lặng rồi lượm chiếc lon lên. Tôi ngó kỹ thấy chiếc lon đục khoét sẵn trong ruột đựng một bó tiền đô. Vậy là hai cô gái đã lấy cắp được tiền của người Mỹ kia... Tôi mới kịp hiểu như vậy thì đã nghe tứ phía ầm ỉ tiếng người la, tiếng xe chạy hỗn loạn. Rồi có tiếng gõ cửa, Jim nhanh tay giựt chiếc lon, móc tiền bỏ vô túi quần, liệng chiếc lon vô thùng rác rồi ung dung ra mở cửa. Tôi ngó theo Jim thấy hàng chục chiếc xe, rồi bao nhiêu lính Mỹ lăm lăm súng ống trong tay. Các phòng lúc này đều phải mở cửa. Lính quân cảnh vô phòng Jim xin được làm phận sự của họ. Họ báo cho Jim biết có hai cô gái ăn cắp tiền chạy ngang qua đây, số tiền mà người Mỹ kia mất là trên bảy trăm đô la. Họ lục soát nhà Jim rất kỹ, lật từng tấm nệm, quét đèn vô từng xó, còn mấy con chó đánh hơi khắp phòng. Rốt cuộc không kiếm được gì, họ cảm ơn, xin lỗi rồi đi.

Tôi và Jim nói chuyện rất lâu về hai cô gái bạo gan đó. Các cô hẹn gặp tôi ở Ba Ngòi, trong quán nước Thuỳ Hương vô sáng ngày mốt. Tôi cũng nói cho Jim biết điều đó, Jim nói tất cả là tùy tôi quyết định.

Gần tới ngày về Sài Gòn nên Jim được nghỉ để chuẩn bị lo vé máy bay, chạy giấy tờ... Tôi tính để Dung ở lại sống với Bob, nhưng Dung không chịu, nhất định đòi về Sài Gòn với tôi. Rốt cuộc Bob phải xin đổi về Sài Gòn để cùng đi với Dung. Tôi nhớ bữa trước Dung nói:

- Thằng Bob lúc này nó bết lắm rồi, nó sợ tao về với mày bỏ nó, tao im lặng chưa nói gì. Nhưng mày phải nói cho thằng Jim lo vé máy bay cho tao luôn nghe, đưa tao đi thì phải đưa tao về.

Hôm sau chúng tôi hay tin Bob đã xin được đổi về sân bay Tân Sơn Nhất. Anh ta nói sẽ kiếm nhà ở với Dung. Coi bộ anh ta khoái dữ. Nhưng Dung thì lại buồn ra mặt, nó than với tôi:

- Trời ơi! Tao tính về Sài Gòn cho nó đứt cái đuôi, vậy mà bị đeo hoài, nản quá mày, mình đâu có ưa vậy, chán rồi, muốn kiếm tiền thằng khác.

Tôi dư hiểu tâm lý của Dung cũng là của những cô gái làm tiền. Dung không muốn làm vợ hờ của Bob mãi vì nó đã tính kỹ: Nếu cột vào với Bob, nó sẽ không có điều kiện đi kiếm tiền nhiều anh khác, trong khi nó dư khả năng làm điều đó... Ngược lại đối với Bob, anh ta cũng tính toán: Trong vai chồng hờ của Dung, anh ta tốn ít mà lại hưởng dài dài và đảm bảo hơn là hôm nay bao cô này, ngày mai bao cô khác...

Đúng hẹn, tôi tìm đến hai cô gái ở quán nước Thuỳ Hương. Gặp tụi tôi, hai cô mừng lắm, giới thiệu tên chị là Hoa, em là Thuý. Tôi trao lại số tiền cho Hoa và chào từ biệt để về Sài Gòn. Hoa xúc động cởi sợi dây vàng mười tám tặng tôi. Tôi nói:

- Đó là công của Jim. Jim là người mang tiền ra cho hai cô, hai cô nên tặng Jim mới đúng.

Mặc dù tôi không biết Jim có ăn lén của các cô đồng nào không, nhưng tôi thầm nghĩ: “Kệ, rồi trước sau gì mình cũng có phần”.

Đúng như tôi đoán, Jim nhận sợi dây của cô gái rồi tặng lại cho tôi. Tôi cũng làm bộ từ chối, nhưng Jim năn nỉ, tôi lại nhận, nghĩ rồi cũng có lúc cần đến nó.

Ba ngày sống với Jim tại building Rex, tôi cảm thấy nỗi buồn đè nặng bởi những chuỗi ngày đã qua trong cuộc đời. Rồi đây Jim sẽ về Mỹ, tôi lại trở về với cuộc sống cũ của tôi... Tôi đi kiếm nhà mượn để chuẩn bị cho những ngày sắp tới. Hôm chia tay với Jim, tôi nói:

- Một lần chót, Liên xin từ biệt anh. Kể như chúng ta vừa hợp tác đóng một cuốn phim tình, anh về với hạnh phúc của anh, còn Liên thì từ giờ phút này, chia tay với anh xong, Liên lại trở về nguyên thủy là Liên, với nỗi cô đơn của một thời làm vui cho thiên hạ.

Không biết vì xúc động với những lời tôi nói hay vì một chút sĩ diện bề ngoài mà Jim móc túi, còn bao nhiêu tiền anh cho tôi hết, luôn cả số tiền vay cho tháng tới, không giữ lại một đồng nào. Rồi Jim ghi địa chỉ, dặn tôi khi nào cần viết thư cho Jim. Tôi sung sướng cầm nắm tiền bỏ vô bóp và thầm nghĩ: “Chỉ có thế thôi, đô la đã thanh toán sòng phẳng giữa chúng ta rồi”. Jim đâu hiểu những cô gái làm tiền như tôi có cần gì hơn là sự sòng phẳng sau cuộc đổi bán thể xác mình? Nhớ làm gì cho một óc những tấm bạc ghi địa chỉ của những người tình đã đi qua cuộc đời mình?...

Vài tuần đầu trở về Sài Gòn, tôi tưởng đã tới lúc mình có thể thực hiện giấc mơ sống yên. Chưa bao giờ tôi giàu đến thế, đâu có so với thời kỳ là chủ bar với Mai Chi hay làm vợ các tay doanh nghiệp như Robe, Lý... Số tiền dành dụm được sau hơn nửa năm ở Tam Bố và Cam Ranh có thể đủ cho tôi sống nhàn hạ nhiều năm trong điều kiện ăn chơi vừa phải; và nếu biết buôn bán hay cho vay lãi, thì đó là cái vốn của cả một đời người... Vì thế mà tôi cứ bị ám ảnh mãi về cảnh tượng những nơi tập trung lính Mỹ! Thật là mảnh đất lý tưởng cho các nhà chủ bar, chủ chứa leo tới bậc đế vương. Phải là kẻ dại khờ không có chí lớn mới nỡ dứt tình với nó! Phải làm giàu, giàu nữa, bám lấy nó mà hốt tiền, đâu biết rằng chỉ sáng hôm sau là mảnh đất ấy có thể nổ tan tành!...

Biết vậy, nhưng tìm tới được đất hứa đâu có dễ? Phải có người tình hào hoa như Jim che chở thì mới làm nên chủ bar, chủ động được; chứ keo như Bob thì chỉ làm gái như hai chị em ở quán Thuỳ Hương, liều mạng đến thế mà cũng chỉ đủ tiền trả nợ và nuôi thân!... Jim về Mỹ rồi, biết lấy ai móc nối và biết tìm nơi nào sau Cam Ranh đây?

Đang tính quần lo quanh thì hai con bạn Ngọc và Thuý tới chơi. Tôi trao đổi với chúng nó khó khăn của mình muốn tìm một nơi nhiều lính Mỹ để mở bar, mở động mà chưa tìm ra. Con Ngọc thét lên:

- Trời ơi, sao mày lú quá vậy? Đà Nẵng đó, thiếu gì lính Mỹ? Không đông gấp mấy trăm lần cái Tam Bố của mày ấy à. Đi đi, mày ra mở bar ở đó thì chúng tao sẽ là hai gái đầu tiên của mày!

Tôi tỉnh người - Ừ, mình ngu thật! Đà Nẵng, thành phố lớn thứ hai của miền Nam sau Sài Gòn!... Sân bay, quân cảng... tất cả đều vào loại lớn!... Tôi bắt đầu xiêu xiêu, chỉ còn lo mỗi điếu là không quen ai ngoài đó để mỗi manh... Con Ngọc lại tiếp luôn:

- Thế mà quên mất chị Lệ rồi à? Cái chị có mấy đứa con với Mỹ mà hồi nào mà giới thiệu cho tao ấy?... Bây giờ, chị ấy đang ở Đà Nẵng, vẫn thư từ cho tao đều đều và vẫn gây dựng cơ ngơi mở động tiếp Mỹ đó! Ra ngoài ấy chị ta sẽ dẫn mối cho! Tụi Mỹ Đà Nẵng sộp lắm mà, không làm được chủ bar thì cũng là một dịp kiếm Mèo địa điền chơi, mất gì?

Bàn bạc thêm một hồi, tôi quyết:

- Được tao chịu! Bao giờ thì đi?

- Tuỳ mà - Ngọc nói - Càng sớm càng tốt. Mà đem xe gửi gara, còn nhà trả luôn đi. Mướn chi tốn tiền? Quần áo, đồ gì cần mà đem gửi nhà bà cô mà, bao giờ về tính sau.

Tôi làm liền, nhờ hai đứa sắp đồ đem lại cô Ba gửi. Xuống bà chủ nhà, tôi nói có chuyện cần phải đi, trả nhà cho bà.

Ba đứa làm gọn buổi chiều là xong mọi việc, luôn cả chuyện vé máy bay.

Sáng sớm hôm sau, ba đứa ra phi trường để đi máy bay phản lực đặc biệt ra Đà Nẵng. Xuống máy bay gặp lúc trời mưa tầm tã, phải đi xe ca về thành phố, tôi thấy nản quá. Tụi tôi tính mướn phòng ngủ rồi mới tới chị Lệ, nhưng Thuý biểu:

- Tới bà ấy luôn đi! Nghe nói lúc này bà ấy khá lắm. Làm động chủ nhà cửa chắc là phải có chỗ cho mình ở chớ!

Không dè đó lại là một căn nhà tầm thường. Ba đứa đứng trước nhà ngó vô thấy cửa mở toang hoang, mấy đứa con chị đang ngóng theo bà bán bún thịt nướng. Tôi hỏi đứa con lớn nhất, lai Mỹ đen:

- Còn nhớ dì không Lanh? Mẹ đi đâu rồi?

Con nhỏ ngó qua tôi một hồi rồi nói:

- Con nhớ ra rồi, dì Liên. Hồi mẹ con ở với ông Mỹ ở Tân Sơn Nhứt, dì ở kế bên cho con kẹo hoài!

Rồi nó chạy sang lối xóm kêu chị Lệ về.

Thuý và Ngọc nản lắc đầu:

- Thôi, đi mượn khách sạn ngủ mày! Tao sợ tao không chịu nổi quá!

Tôi nổi cáu:

- Vậy tao chịu nổi? Tụi bay tới tao cảm ơn, một hai biểu tao theo tụi bay, muốn gì thì cũng đã lỡ, đợi mụ Lệ đã.

Ngọc và Thuý kêu đói bụng. Ba đứa ăn bún và cho cả mấy đứa con chị Lệ ăn luôn. Ngọc và Thuý ăn những chiếc nem gói theo lối Huế, khen ngon rồi rít.

Chị Lệ về thấy ba đứa tôi chị mừng lắm. Riêng Thuý chị mới gặp, còn tôi và Ngọc thì chị quá quen. Chị hỏi vồn vã:

- Các cô ra tới hồi nào vậy? Cha hồi này Liên chịu bụi đời ghê. Thôi đi vô nhà nói chuyện.

Tôi mời chị Lệ ăn nem luôn, bao tiền một bữa tất cả hết mười tám ngàn. Ăn no rồi mới nghĩ tới chuyện tắm rửa.

Khi tới chỗ tắm nhà chị Lệ thấy dễ sợ luôn, sàn bằng gỗ, nước thì một màu đục đục. Nhưng rồi bắt buộc cũng phải tắm vì đi đường xa rất bẩn. Quần áo chị Lệ biểu khỏi giặt, chút nữa sẽ có người tới đem về giặt ủi, sáng họ đưa tới.

Gần sáu giờ chiều, có hai cô gái ăn mặc đồ bộ tới, cùng với đứa con gái lớn của chị Lệ, mỗi đứa ôm một cái hộp nhỏ bắt đầu trang điểm.

Chị Lệ cũng đã thay một bộ đồ bộ, son phấn đầy mặt, lúi húi cắm mấy cây nhang khấn vái ông địa ở góc nhà, trước đĩa chuối.

Ba cô gái trang điểm xong lấy chai dầu thơm ra xức, mùi dầu thơm rẻ tiền, tanh nồng nặc, tôi nghe muốn phát ói luôn.

Ngó cách trang điểm của mấy cô cũng làm tôi thấy sợ. Chẳng khác nào trát son phấn lên mặt, vậy mà các cô coi vẻ ưng ý lắm, soi chiếc kiếng nhỏ nghiêng bên này, ngó bên kia rồi tùm tùm cười. Một cô hỏi chị Lệ:

- Được không chị, má em có tươi không?

Chị Lệ đã từng coi các cô gái ở Sài Gòn làm mặt, cũng biết hơn các cô một chút. Chị nói ầu:

- Tối đến là vừa, chớ em làm lợt quá nó phai mất.

Tôi cứ ngồi ngó ba cô gái và chị Lệ mà không khỏi tức cười, họ sao giống mấy hình nộm quá. Ba cô làm mặt xong ngồi ca vọng cổ. Một cô mon men tới chỗ tôi hỏi:

- Chị ở Sài Gòn ra hả chị? Chị tính xin làm bar hay làm gái như tụi em?

Tôi hỏi cô ta:

- Chị thấy ba đưa tôi làm bar hơn hay làm gái hơn?

- Làm bar hơn chị ơi! Làm gái sợ lắm, tụi quân cảnh nó lòng bắt liên miên. Nhà mà có Mỹ ra vô là tụi nó hay tới bắt lắm. Tụi em trốn dài dài.

Tôi hỏi lại:

- Vậy sao chị không xin đi làm bar?

Cô ta trả lời hơi buồn:

- Em không biết tiếng Mỹ, với lại làm bar tốn tiền may đồ lắm.

Chị Lệ đang ăn trầu cũng góp chuyện. Chị hỏi việc làm ăn của tôi. Rồi chị biểu:

- Chị thấy tụi em tính ra đây mở bar là không được đâu! Khổ cực lắm! Thôi ở chơi ít bữa rồi về. Mai chị dắt ra lối bờ biển, chị có quen một chú Mỹ sơ-vin có nhà; ba đưa em ra đó chơi ít bữa, đi coi thành phố rồi về - Chị nói tiếp - Nhứt là em, không chịu nổi cảnh sống ở đây đâu... Mà này, Sài Gòn lúc này ra sao? Chị tính gởi mấy đứa nhỏ cho ngoại, theo em về Sài Gòn làm ăn được không?

Tôi hiểu ngay cái khó khăn cơ cực nhiều mặt ở đây. Tưởng ra đây nhờ chị, không dè chị lại nhờ mình. Chị Lệ còn không chịu nổi huống gì tôi?

Tôi gật đầu:

- Được chứ, về Sài Gòn với em, em sẽ tính công việc làm ăn cho chị, nơi này chị sống có vẻ cực nhọc quá.

Không bao lâu, cái nỗi khốn khổ ấy đã hiện ra trước mắt, khi đèn ngoài đường bật sáng, bốn người Mỹ ăn mặc đồ lính bước vô. Họ đảo mắt ngó quanh, một người chỉ tôi:

- Tôi thích cô này!

Chị Lệ vội nói:

- Không phải, nó là em tôi, ba cô kia.

Người Mỹ hỏi chị Lệ:

- Em cô không ngủ với Mỹ à? Hay cô muốn tiền cao?

Chị Lệ nói tôi cầu cứu. Tôi hỏi anh ta:

- Ông cần tôi với giá bao nhiêu?

Anh ta nhún vai giơ tay, ý nói bất kể. Tôi lắc đầu nói:

- Xin lỗi ông, tôi không ngủ với Mỹ, nếu ông cần đã có ba cô kia đang đợi các ông.

Bốn người ngó qua nhau. Thấy Thuý và Ngọc đang ngủ, họ biểu nhau:

- Ba cô gái mới chắc cần nhiều tiền. Thôi mình hãy bằng lòng với ba cô kia đã!

Mỗi người bước lại dẫn một cô. Bây giờ chị Lệ mới kéo các tấm màn che bít ba cái giường thành từng ngăn để cho gái đi khách. Thoáng trông qua tôi đã suýt chết khiếp! Cái mà con Ngọc khoe khoang là “cơ ngơi của bà động chủ” nó như thế đó!

Ba cô gái đi với ba người, còn một người chị Lệ phải tiếp. Chỉ sau mấy phút là tất cả đã trở ra, bọn lính Mỹ vẫn quần áo chỉnh tề khiến tôi không còn hiểu đây là chuyện của con người hay chỉ là sự va chạm âm dương của những con thú?

Họ móc bóp trả tiền đi khách. Tôi lại ngạc nhiên thấy mỗi người chỉ đưa có ba trăm đồng tiền Ngụy. Tôi hỏi cô gái vừa nhận tiền xong:

- Bao nhiêu chị? Sao mỗi người đưa có ba trăm đồng thôi à?

Cô gái nói:

- Đúng rồi chị, tụi lính này chỉ có ba trăm đồng thôi. Tụi sĩ quan mới được năm trăm đồng, tụi Đại Hàn cũng thế. Ngủ đêm thì mới một ngàn đồng. Chúng nó thạo giá cả lắm nên không bao giờ cho hơn đâu!

Tôi kinh hoàng, không ngờ người Mỹ mà keo kiệt đến thế. Tiền họ trả cho gái không bằng tiền tôi ăn một tô hủ tiếu, uống một ly nước. Thế này mà mở bar, mở động thì có khác gì giết các cô gái rồi chủ cũng tự sát luôn!

Từng tốp lính Mỹ cứ ra vô tấp nập. Có cả lính Đại Hàn nữa. Cứ thế, gái và khách lúc nào cũng vội vã, nhanh chóng, bất chấp vệ sinh, lịch sự. Trong căn nhà chật chội được gọi là căn động ấy, từ bảy giờ tối cho đến

một giờ sáng, tôi tính ra bốn người tiếp tới trên chín mươi khách! Sau đó đóng cửa, lật tấm ga bẩn, trải tấm ga khác lên, rồi bốn người chen nhau nằm ngủ.

Sau đó, chúng tôi ở lại Đà Nẵng thêm ba ngày nữa. Cái chính là để cho chị Lệ đỡ tủi, chớ giấc mơ đi tìm đất Mỹ mở bar làm giàu đã tan biến trong đầu tôi ngay từ đêm đầu tiên ấy, khi tôi hiểu không phải nơi nào người Mỹ cũng sẵn sàng bỏ tiền ra xây những khu giải trí cho lính như ở Tam Bố, và không phải người lính và sĩ quan Mỹ nào cũng văn minh hào phóng sẵn sàng cho gái quá số tiền ba trăm hay năm trăm đồng tiền Ngụy là “ba-rem” đã quy định cho họ phải trả!

Tôi về Sài Gòn, mượn lại căn phòng đã trả. Hy vọng dựa vào người Mỹ để làm giàu sụp đồ thì nỗi lo cho sinh kế lâu dài cũng trôi dạt. Không tìm ra nghề gì khác, tôi xin đi làm lại ở vũ trường Sam-pan. Những điệu nhạc, màu đèn, ly rượu lại làm tôi mê mãi chìm đắm trong mơ say, thần nhiên bỏ mặc cho đời mình cuốn theo chiều gió.

Phòng ở của tôi tuy đơn sơ nhưng cũng có đủ những tiện nghi cần thiết. Tôi đi làm, vài ba ngày lại dẫn một người khách về ngủ đêm.

Tình cờ tôi gặp lại Mai, người tình của Tuấn ngày xưa. Nhà Mai ở cùng một building với tôi. Buổi gặp nhau, tôi hỏi:

- Bây giờ Mai còn giận tôi nữa không?

Mai cười:

- Không bao giờ nữa, ngày xưa khác, bây giờ khác. Lúc này mình có chồng rồi, tuy hơi lớn tuổi nhưng cũng tạm được.

Tôi có qua nhà Mai mấy lần. Chồng Mai người Tàu cỡ tuổi ngoài bốn mươi.

Một hôm tôi dẫn Tín làm ở Việt Nam thương xá Ngân hàng về nhà ngủ đêm. Vừa tới building, Tín nói liền:

- Liên ở đây à? Chỗ này trên lầu hai có một cái động sang đấy.

Tôi ngạc nhiên hỏi Tín:

- Sao em không biết, động nào đâu? Trên đó đều mấy cô lấy Mỹ mà. Có con bạn em nó lấy chồng Tàu chớ đâu có ai?

Tín cười nói:

- Em không tin để anh kêu cô chủ giới thiệu cho em nghe.

Một lát Tín dẫn Mai và hai cô gái qua! Từ hôm đó tôi biết Mai là chủ động. Mai với tôi đã hiệp tác giới thiệu khách cho nhau. Tôi thường cho mượn phòng khi nhà Mai đông khách. Cũng có khi Mai giới thiệu khách cho tôi luôn và không ngần ngại ăn chia tiền với tôi rất chặt chẽ!... Nhớ lại mới ngày nào Mai cũng là cô dạy trẻ nghèo ngơ ngác tới quân lao thăm nuôi Tuân với nải chuối và ổ bánh mỳ, thế mà bây giờ đã trở thành một chủ chứa dày dạn, tôi càng nực cười với bốn lần lấy chồng của mình!... Xã hội này không thể hoàn lương được! Hoàn lương chỉ là đi đường vòng!... Buông thả, buông thả không ngập ngừng mới là cách đạt tới giàu sang nhanh nhất.

Vừa đi làm cave, tôi còn thường xuyên đón khách về ngủ đêm tại nhà.

Rồi được các bà xăm giới thiệu, tôi cũng đi khách thêm ở các khách sạn ngoài. Tôi hay đi ở Mã Nhật Tân và Palace.

Tôi thích đi ở hai nơi đó vì mỗi nơi có một sự hấp dẫn riêng. Palace rất sang với những căn phòng đủ tiện nghi tối tân, khách ở Palace cũng toàn loại khách sộp, mỗi lần đi về được món tiền dễ chịu lắm, nếu gặp ông nào vừa trúng áp phe, không chừng còn được ổng cho riêng cả năm, mười ngàn làm kỷ niệm. Với lại thú thật, con người tôi lúc này đâu còn có bản chất siêng năng của những ngày thơ ấu? Tôi thích những căn phòng gắn máy lạnh cùng mọi tiện nghi sang trọng khác, thích ánh đèn màu đêm đêm và những giờ phút ngập chìm trong sự hoan lạc. Tới Palace bao giờ cũng thấy thoải mái vì mọi thứ đều hợp với tôi.

Còn ở Mã Nhật Tân, các căn phòng bày biện theo kiểu Nhật. Ngày xưa, một thời sống với mẹ nuôi, tôi đã quen với lối sống Nhật Bản của mẹ.

Khách sạn Mã Nhật Tân còn lưu lại trong tôi nhiều kỷ niệm nhưng nhục nhã ê chề nhất là kỷ niệm về lần gặp lại Tuân, người chồng cũ. Chiều đó, như mọi chiều khác, tôi được tài phán báo đi khách đêm ở Mã Nhật Tân. Tôi sửa soạn cùng với hai cô gái nữa tới khách sạn. Khi chị xăm trao cho tấm cạc nhỏ ghi số phòng đi khách, tôi hăm hở bước lên

lâu với một ý nghĩ đã được vo tròn trong đầu: “tiền”. Cánh cửa phòng mở ra và nhanh chóng được đóng lại. Tôi bàng hoàng nhận ra Tuấn là khách đang ngồi chờ gái. Biết là không thể thoát được nữa, tôi đành bước tới gật đầu chào. Tuấn ngó tôi từ đầu tới chân rồi nói, giọng mỉa mai pha sự hằn học:

- Không ngờ lại gặp cô ở đây! Tôi tưởng cô phải rời bỏ cuộc sống này lâu rồi, vậy mà...

Tôi cố trấn tĩnh lại và cắt ngang lời Tuấn:

- Vâng, tôi vẫn vậy, miễn là đời tôi không làm hại tới ai là được rồi, cần chi anh phải quan tâm tới?

Tuân đay lại tôi đúng cái câu người chồng Mỹ đã mắng Sary:

- “Vẫn vậy”!... Cả đời cô chỉ biết mỗi việc đi làm đi thôi à? Vậy thì chơi cho bồ ghét...

Đêm đó, không còn cách nào khác, tôi phải làm phận sự đi khách với Tuấn. Tôi cũng không ngờ Tuấn hận thù tôi đến thế! Tôi im lặng chịu sự trả thù của Tuấn. Có phần tôi cảm thấy sợ nữa. Tuấn cố sức cào xé chữ rửa, mặt sát tôi không nường tay, không tiếc lời để thỏa mãn thù hận. Mấy tiếng đồng hồ liền, Tuấn không để cho tôi yên một phút, hành hạ tôi như một con vật, buộc tôi diễn lại không sót một ngón nhà nghề nào mà Tuấn đã moi được ở tôi mấy năm sống chung... Mới đầu tôi còn cảm thấy đau, về sau tôi chỉ còn một cảm giác tê dại... Trời ơi! Bây giờ nhớ lại những phút đó, tôi vẫn không tránh khỏi ớn lạnh cả người. Đã có lúc tôi toan chống lại nhưng phải chịu thua vì biết rằng chỉ cần Tuấn nói một lời là số tiền tích kê của tôi đêm ấy sẽ bị chủ giữ luôn! Lúc đó tôi chỉ cầu mong cho trời mau sáng để thoát khỏi tay Tuấn. ách thay, đêm cứ như dài ra, mỗi phút trôi đi chậm chạp, nặng nề. Mãi tới gần sáng Tuấn mới chịu buông tôi và lăn ra ngủ như chết. Tôi vội vàng mở cửa phòng trốn ra khỏi khách sạn như kẻ mất hồn. Từ đó tôi cách không dám đi khách Việt Nam cỡ tuổi gần ba mươi trở lên, vì tôi rất sợ lại phải gặp Tuấn, sợ đến nỗi tôi quyết định phải chuyển chỗ ở và chuyển hướng làm ăn đi nơi khác.

Một hôm coi báo tôi thấy đăng tin một căn phòng ở Trần Quý Cáp, đầy đủ tiện nghi, có cả chỗ đậu xe hơi, lầu một, cho mướn một tháng bốn mươi lăm ngàn. Tôi tới điều đình với chủ. Nhà này có cầu thang riêng, có một phòng khách, một phòng ngủ, nhà tắm, nhà bếp, với đầy đủ tiện nghi. Tôi rủ Mai cùng chung nhưng Mai biểu tôi một thân một mình đổi chỗ được, còn Mai nếu đổi chỗ sẽ mất hết khách.

Tôi cũng chuyển hướng xin làm cave trong Chợ Lớn. Lúc này tôi tính chơi với người Tàu, không chơi với người ta nữa. Người ta thường bày đặt khen chê, có mặt cô này thì chê cô kia đủ thứ. Còn người Tàu khác hẳn, nếu không thích thì lần sau họ cứ im lặng đi kiếm chỗ khác.

Tôi được chủ tiếp nhận ngay vì ở đây không có gái Việt.

Đêm đầu tiên đi làm trong Chợ Lớn, tôi gặp ngay bàn tiệc của mấy ông sĩ quan cao cấp. Chị tài phán tên là Hà dắt tôi lại giới thiệu:

- Anh Hùng à, đây là cô Liên, một gái mới ở Sài Gòn vô làm.

Người đàn ông tên Hùng đó vừa tầm người, mắt một mí, nước da ngăm đen. Nghe nhiều người nhận xét thì Hùng rất có duyên, có lẽ một phần cũng vì Hùng có nhiều tiền và nắm trong tay một chức vụ lớn: Trưởng ty cảnh sát quận Sáu.

Hùng ngó tôi, mời ngồi và nói với chị tài phán:

- Cô Liên, tên nghe hay đấy chị Hà à! Được rồi, chị lo thêm cho tôi ít cô nữa, tối nay có mấy người bạn thân, tụi nó kén lắm đó.

Chị Hà là một người Tàu lai Bắc, rất có nghệ thuật trong việc giới thiệu gái cho khách. Buổi chiều, thấy tôi tới xin việc, chị đã ngó tôi từ đầu tới chân, giả bộ rủ tôi nhảy một bản. Rồi chị hỏi tôi đã làm ở những đâu, nhà xa hay gần, đi làm bằng taxi hay có honda...

Tôi dư biết những mảnh khoé kín đáo giữa gái và tài phán để hai bên cùng có lợi. Một cô gái rành nghề biết lựa chủ và tài phán để được thường xuyên tiếp khách sộp, ngồi bàn có tích kê nhiều tiền, tất nhiên phải biết điều với tài phán... Tôi vui vẻ nói với chị Hà:

- Nhà em ở Trần Quý Cáp chị ạ! Mai chị có rảnh em rước chị tới chơi. Em có xe hơi nhưng loại thường thôi, Toyota.

Chị Hà nói, hơi kinh ngạc một giây, rồi nắm tay tôi nói:

- Tay em mềm quá, chiếc nhẫn em đeo thật đẹp ghê. Ngày bữa nào chị có bà bạn bán chiếc nhẫn thật ba li tám dễ thương lắm, chị giới thiệu em nghe?

Tôi hiểu ngay ý chị Hà nói nếu tôi muốn có nhiều khách sộp chị sẽ giới thiệu cho, sau đó phải có sự đền ơn bằng việc có giá trị tương đương như thế (vì chiếc nhẫn tôi đang đeo tới năm ly hai, không lẽ bỏ đi để mua chiếc nhỏ hơn sao?). Tôi gật đầu bắt tay chị một cách ưng chịu. Vì chuyện lúc chiều là thế, nên tối đầu tiên tôi đã được giới thiệu tới bàn tiệc này mà người chủ chốt là trưởng ty Hùng rất hảo ngọt.

Chị Hà trước khi yếu điệu bước đi còn nói với Hùng:

- Cho em giới Liên nghe, nó còn lạ lắm!

Tôi hiểu ngay ý chị nói Hùng phải ngồi với tôi, không được giới thiệu cho ai.

Theo chị Hà nói thì Hùng là khách quen của nhà hàng, các cô gái làm ở đây phần đông đều đã qua tay Hùng.

Hùng bắt đầu gọi chuyện với tôi:

- Liên uống gì nào?

- Cho em một ly cam vắt - Tôi trả lời.

- Sao em không uống rượu?

- Dạ thứ đó em ít uống lắm!

Hùng nói đồng hồ nói:

- Còn cả hai mươi phút nữa các bạn anh mới tới, sợ tụi nó tới không có anh nó lạ, vì thế anh phải tới sớm chờ tụi nó.

Ngó tôi một lần nữa Hùng hỏi:

- Em người Bắc hả Liên?

Tôi vừa gật đầu vừa đặt ly nước cam xuống bàn.

- Liên đã từng làm ở đâu? - Hùng lại hỏi.

- Dạ ở Sam-pan, Sài Gòn.

- Ở đó chắc đông khách lắm. Sao em bỏ tới đây?

- Em muốn thay đổi không khí, vả lại tánh em mau chán lắm.

- Liên mới tới hồi chiều phải không?

- Dạ, chừng hai tiếng gặp anh đó.

Hùng nắm tay tôi mời chào:

- Nhảy với anh một bản xì-lô này nghe!

Tôi ngoan ngoãn để cho Hùng dìu đi trong tiếng nhạc uỷ mị. Sàn nhảy rộng hơn ở Sam-pan, ca sĩ thuộc loại Tàu lai, ca nhạc ngoại quốc nghe rên rĩ vì pha tiếng Tàu. Tôi quan sát thấy cách trang điểm và luôn cả cách ăn mặc của các cô cave cũng đều theo lối Tàu, có một vài cô mặc áo dài nhưng không đáng kể.

Nhảy xong bản nhạc, tôi và Hùng ngồi nói chuyện chờ các bạn tới. Một lúc, có sáu ông bạn của Hùng bước vô, ông nào cũng mặc sơ-vin, tướng to con, xài dầu thơm đặc biệt, đầu chải keo thẳng nếp.

Hùng kêu một ông khoảng gần bốn mươi tuổi, nước da đen hơn da Hùng, rất mập và cái bụng có vẻ lớn vì bia. Hùng giới thiệu:

- Đây là trung tá Ân, Trưởng ty cảnh sát quận Năm, còn đây là Liên, một đào mới ở đây.

Ân gật đầu bắt tay tôi và hỏi:

- Cô Liên chắc là Việt chính tông trăm phần trăm chứ?

Hùng đỡ lời luôn:

- Còn phải nói! Vì lẽ đó tôi mới giới thiệu cho anh biết.

Hùng nheo mắt với Ân và cười một nụ cười hàm nhiều ý nghĩa.

Ân và Hùng xoay qua nói chuyện với những người bạn khác. Họ cũng vừa được chị Hà giới thiệu những cô gái khác. Ngó các cô gái, tôi hơi tiếc là mình không sửa soạn kỹ, không ăn mặc theo lối ngày xưa ở bên Phi. Vì thế tôi có vẻ tẻ, chưa thể câu khách và thành người nổi trong bàn tiệc.

Hôm ấy tôi mặc một bộ đồ Tây màu cà rốt đậm, mái tóc cột cao để lộ gáy, một xâu chuỗi hạt Hồng Kông, tuy có nét trẻ nhưng vẫn chìm đi giữa các cô gái làm trong vũ trường mặc soa-rê đủ loại và lối sửa soạn của họ cũng rất hấp dẫn.

Hùng đang ngó một cô gái bôi đầu từng lọn một, mặc cái soa-rê màu đen có gắn kim tuyến màu trắng. Cô ta có cặp mắt rất đẹp nhờ biết cách trang điểm. Tôi cảm thấy hơi bức mình trong lòng vì người đàn ông ngồi bên mình có vẻ chịu người đẹp đó. Qua cách trang điểm, có lẽ cô ta là người nổi nhất bàn tiệc.

Bây giờ tôi mới thấy rằng ý tưởng làm để mà làm, cho vui đi thời giờ nhàn rồi là không phải. Vẫn không tránh khỏi sự đua chen nếu mình muốn ngoi lên.

- Cô kia đẹp quá!

Bàn tiệc xôn xao bàn tán. Họ mời cô ta nhảy khai mạc buổi tiệc.

Hùng xin lỗi tôi đứng dậy mời cô gái có tên Quế Hương đó ra sàn nhảy, mở đầu bằng điệu valse.

Ân thấy mọi người dẫn nhau ra sàn nhảy liền ghé tai tôi nói nhỏ:

- Còn Liên, chịu ra biểu diễn với anh không?

Tôi chưa trả lời, nghĩ tới cái bụng bự của Ân mà thấy tức cười luôn. Xong bản nhạc mở đầu, Hùng về chỗ hỏi tôi:

- Chắc Liên hơi giận vì lẽ tại sao anh không mời em nhảy? Anh xin lỗi nghe. Thấy cô bé đó hay hay, mời ra nhảy, không ngờ nàng còn kém quá, biết thế ra nhảy với Liên mà hay!

Rồi để cho tôi khỏi giận, Hùng nói có vẻ vuốt ve:

- Cô ta không đẹp bằng em đâu. Tại nhờ màu áo và cách sửa soạn kỹ của cô ta. Liên có may kiểu dạ hội như thế không?

Nghe hỏi vậy tôi tự ái ghê gớm. Chắc Hùng cho tôi chỉ là một con nai tơ ngơ ngác... Tôi nói với Hùng:

- Mới bảy giờ rưỡi phải không anh? Nếu anh đảm bảo với tài phán, em đưa anh về nhà em, trong vòng ba mươi phút, em sẽ thiệt khác cho anh coi!

Hùng chịu liền, kêu tài phán lại biểu biên tích kê cho tôi đi nửa tiếng lại. Hùng chắc hẳn vì tò mò, vì sĩ diện, tỏ ra bất cần khi làm theo lời tôi. Hùng tính lấy xe chở tôi đi, tôi nói với Hùng:

- Em có xe, đi xe của em tiện hơn, anh!

Hùng bắt đầu thấy ngạc nhiên khi tôi trao chìa khoá xe cho anh. Theo tôi chỉ đường, Hùng lái xe rất lẹ. Khi bước chân lên nhà tôi, Hùng càng ngỡ ngàng hơn nữa. Ban nãy, phải chăng Hùng đã nghĩ rất lầm về cô gái này? Tôi bật đèn mời Hùng ngồi chờ tôi sửa soạn thay đồ. Căn phòng làm cho Hùng thấy lạ, từ mọi thứ đồ vật cho tới những tấm hình bán thân của tôi... Cách trang trí một căn phòng cho Hùng hiểu rằng cuộc sống của tôi rất đài các, không tầm thường như Hùng tưởng. Sau khi trang điểm rất nhanh, tôi mời Hùng qua phòng ngủ nhờ lựa áo.

Bây giờ Hùng tròn mắt ngó tôi rất kỹ với những nét hoá trang thiệt tươi. Những thỏi son đủ màu đã biến hoá con người tôi hoàn toàn khác với ban nãy. Tôi đã tự làm một mái tóc giả khác búi cao lên, tóc thật tôi cuộn từng lọn thả xuống. Hùng gần như say đắm lạ lùng. Tôi mở phanh cánh tử áo với đủ màu đủ kiểu. Hùng đưa tay lật qua từng màu, nhiều quá, Hùng không biết lựa màu nào, kiểu nào.

Tôi chỉ cho Hùng chiếc soa-rê may từ bên Phi Luật Tân, chiếc áo lông để khoác bên ngoài. Với màu tím thiên thanh, khi mặc vô người, mỗi bước đi nó sẽ toả ra muôn màu.

Tôi gắn một chiếc vương miện nhỏ bằng hột đá lên đầu. Một đôi giày cao cùng màu với áo, luôn cả chiếc bóp đầm cũng vậy. Hùng như ngây ngất điên cuồng vì một ly rượu đã thấm. Hùng ôm tôi hôn và nói:

- Đêm nay anh về đây với em được không?

Tôi cùng Hùng trở lại vũ trường. Các bạn của Hùng đang bu quanh cô gái có soa-rê đen. Thấy tôi và Hùng bước vô, tất cả đều ngạc nhiên quay lại ngó. Các cô gái phải thốt lên:

- Đẹp quá, áo gì màu lạ quá!

Chị Hà chạy lại tươi cười nói:

- Trời! Em gái tôi đẹp quá. Không ngờ Liên thay đổi quá lạ. Mà này em, vài này ở Sài Gòn đâu có phải không em?

Tôi cười trả lời chị:

- Đúng, em may tại Phi Luật Tân.

Hùng không muốn rời tôi nửa bước. Nhạc ở pít đang trỗi lên, Hùng nắm tay tôi ra sàn nhảy. Xong một bản với Hùng, tôi về chỗ ngồi. Các bạn của Hùng ai cũng lại xin được nhảy với tôi một bản. Trung tá Ân thì ngồi kế bên tôi nâng li lên, đặt li xuống coi rất nịnh đầm.

Cô gái ban nãy tự nhiên bị chìm đi trước sự tươi trẻ, độc đáo của tôi. Cô gái đó lại bắt quen với tôi, ngoài cái tên Quế Hương, cô còn có một cái tên thứ hai là Châu Tuyết, cô ta là dân Tàu lai và đã từng được coi là gái số một của vũ trường.

Đêm hôm đó Hùng đã về ngủ với tôi. Hùng cho biết Hùng là chỉ huy trưởng của ty cảnh sát quận Sáu. Hùng nói:

- Biết nhau rồi, anh mong từ nay sẽ là bạn Liên, đưa Liên đi ăn, đi chơi, đi nhảy đầm ở những nơi nào anh thích.

Rồi Hùng biểu tôi kể chuyện đời cho Hùng nghe. Tôi nói liền không do dự:

- Chuyện của em không có gì cả, ngoài điều em có chồng, chồng em chết, vì buồn và gia đình nghèo nên em phải đi làm cave. Mẹ em ở Mỹ Tho nghèo lắm. Em mới có tiền gần hai năm nay, nhờ có thằng Tàu nó lấy em làm vợ bé, mỗi tháng nó cho tiền xài. Nó mới về nước hơn hai tuần nay. Em sợ tháng tới em không có tiền đóng nhà, phải đi kiếm mượn nhà khác quá.

Nghe tôi kể vậy, Hùng làm ra vẻ cảm động nói :

- Yên tâm đi, anh sẽ lo cho em đầy đủ, miễn là em đừng phản anh.

Hùng nói rồi ôm tôi cười. Tôi biết mình đã gọi trúng tim con mồi. Những cô gái như tôi, cô nào cũng tạo sẵn cho mình một bản lý lịch giả: nghèo, chồng chết, mẹ đau, gia đình đông em... để trả lời khi có một ông khách nào ái mộ cần biết tới. Ít cô nào dám nói thẳng sự thật là vì em tham tiền, vì em muốn có cuộc sống cuồng loạn nên em đã làm nghề này.

Sáng hôm sau người tài xế tới rước Hùng về. Hùng dặn tôi:

- Anh về thay đồ đi làm nghe, chiều anh sẽ đưa em đi làm. Cho anh gọi em cái phiếu lãnh tiền, em ra ngân hàng lãnh về xài, mua cho anh ít chai rượu để sẵn nghe, lâu lâu bạn anh tới uống. Chờ anh, không được đi đâu nghe!

Tôi cầm cái phiếu ghi năm mươi ngàn đồng mà thấy thiệt kiêu hãnh. Một con mồi ngon vừa lọt vô tay mình, tha hồ mà làm tiền nó!

Tôi giả bộ lưu luyến ôm hôn Hùng và đưa anh ta xuống tận xe. Hùng đi rồi, tôi lên nhà cố tìm một giấc ngủ bù cho đêm qua mệt mỏi. Vừa nằm được một lát đã nghe tiếng chuông báo có khách. Tôi đoán chắc chị Hà tới. Tôi vội vàng ra mở cửa thì đúng chị Hà, trên tay chị cầm một bọc trái cây. Chị cười rất tươi sau nụ hôn nơi trán tôi:

- Biết mà, em cưng chị giờ này còn ngủ! Chị lại đưa đi ăn sáng nè. Thấy xoài ở chợ Vườn Chuối ngon, chị mua cho em ít trái ăn.

Tôi mời chị vô thẳng buồng ngủ, nói:

- Chị ngồi chơi, chờ em mấy phút, em tắm, thay đồ rồi đưa chị đi ăn.

Để chị Hà ngồi một mình nơi bàn phấn, tôi đi tắm. Tôi biết Hà cũng thuộc loại cáo già. Đoán chắc đêm qua Hùng tới tôi, nên bà ta đến thăm tôi sớm để mong kiếm chác đôi ngàn. Nhưng rủi cho bà là Hùng về mất rồi! Tôi hiểu ngay điều đó từ lúc đưa bà vô phòng ngủ mà không thấy Hùng, chắc bà ta không giấu được vẻ nuối tiếc vì đã lỡ thời cơ...

Tôi quàng vội khăn tắm bước ra, sợ Hà đợi lâu. Hà nhanh nhẩu bước lại gần giả bộ như vô tình, nhưng chính là muốn coi thân thể tôi ra sao, có bị sây sát gì không, Hà cầm khăn tắm của tôi nói:

- Đưa chị lau cho, đằng sau lưng còn ướt quá em ơi!

Không cần tôi có bằng lòng hay không, Hà lau khắp người tôi y như mẹ lo cho con vậy. Vừa lau Hà vừa gọi chuyện:

- Sao, tối qua hình như Hùng tới em?

Hiểu ngay là Hà muốn đi vô đề, tôi nói về vô tư:

- Đúng đó chị, Hùng đưa em về, ngồi chơi một chút rồi nói mắc hẹn phải đi.

Tôi biết Hà không tin nhưng chưa có bằng chứng gì để dễ bề yêu sách. Hà nói:

- Cha, thằng Hùng bữa nay ngoan quá nhỉ? Bà đặt màu mè! Mọi khi mấy cô kia còn kém em xa, cái nhà chỉ đủ kê có cái giường, hăn cũng còn ngủ cả đêm.

Rồi như sợ tôi đọc được ý nghĩ của mình, Hà vội nói:

- Không lo, càng lâu mình càng dễ bề làm tiền! Có chị, chị sẽ ủng hộ cho em vất xác thằng này.

Tôi cười, một nụ cười chỉ có mình tôi hiểu và nói với Hà:

- Tất cả em nhờ chị nghe chị? Có gì chị em mình cùng hưởng để khỏi bị mất một con mồi.

Tôi mở tủ lấy đồ thay và biểu Hà:

- Đi ăn sáng rồi mình ra Tân Cương mua vải may áo dài nghe chị!

Hà cười rất tươi vì hiểu rằng con bé này cũng thuộc loại sành đời, biết lợi dụng thời cơ một cách khéo léo để nhờ vả hoặc đền ơn.

Xuống tới xe, tôi hỏi Hà:

- Chị thích ăn ở đâu nào, để em chở đi?

- Ra Thanh Thế đi em, ngắm người luôn.

Ăn sáng xong tôi đưa Hà đi may áo dài mà tôi mua vải tặng. Hà không ngờ tôi quá chịu chơi, dám bỏ ra mười mấy ngàn may chiếc áo đắt tiền cho Hà.

Hà mời tôi về nhà. Sợ tôi từ chối, Hà nói:

- Em tới chị chơi cho biết, nhà nghèo lắm nhưng đủ chỗ cho em ngồi đó.

Tối nhà Hà chơi một chút, tôi xin phép ra về, hẹn Hà thứ bảy lại chơi đánh bài luôn. Hà chịu liền và trầm trồ:

- Trời! Chị không ngờ em chị là cây tứ đồ tường!

Ngồi trong xe ngó lên chỗ ban công nhà Hà, tôi thấy Hà đang ngó theo tôi với sự nuối tiếc và thèm muốn cái vật chất đang bao quanh tôi.

Gần mười hai giờ trưa tôi mới về tới nhà. Mệt và buồn ngủ quá, tôi tắm thay đồ rồi đi nằm, tranh thủ ngủ để tối còn đi làm.

Đang ngủ ngon thì nghe máy điện thoại ngay đầu giường reo liên hồi. Tôi uể oải cầm ống nói và nghe tiếng Hùng:

- A lô! Liên đây phải không? Em đang làm gì đó?

Tôi trả lời giọng ngái ngủ:

- Em đang ngủ, anh có chuyện gì không?

- Tối anh đưa em đi làm, rồi khuya nay em cho anh mượn nhà luôn nghe. Có mấy người bạn muốn đánh bài, thấy nhà em tiện thành ra anh muốn mời họ tới chơi. Em yên tâm, anh biết điều lắm, kêu mấy cô bạn em tới chơi luôn cho vui.

Lâu rồi tôi ít chịu cho bạn bè tới nhà đông vì tôi không thích sự hội họp ồn ào. Hôm nay nghe Hùng đề nghị, tôi thấy cũng hay hay, nghĩ mình thử nếp sống vui lại coi.

Trả lời với Hùng là tôi đồng ý. Hùng nói sẽ cho người chở thức ăn và rượu tới nhờ tôi cất giữ.

Một tiếng sau người tài xế của Hùng đưa tới năm chai rượu và một thùng trái cây, một ít đĩa, muống, thứ mà người Mỹ hay bán ở các chợ trời.

Tôi thức dậy lúc bốn giờ chiều. Đói bụng, tôi xuống đường kiếm quán phở ăn, mua bánh ngọt và sữa để về uống với cà phê.

Năm giờ chiều Hùng tới, mang theo một hộp đồ, Hùng nói:

- Anh vừa ghé thương xá Tam Đa mua ít quần áo lót để đây mỗi lần anh tới thay. Mai đem đồ lại ở với em, chịu không? Hết tháng em đừng đi làm nữa, anh sẽ lo cho em đầy đủ nghe.

Tôi đã chán cuộc sống làm vợ hờ quá rồi. Tôi chỉ thích sống một mình, đàn ông tới một lần rồi đi, miễn sao tiền bạc thiệt sòng phẳng là được rồi. Nhưng từ chối Hùng lúc này thì bỏ mất mối lợi lớn. Tôi đành im lặng chấp nhận.

Cũng từ bữa đó, nhà tôi trở thành như một ổ đi sang. Các ông này, ông kia tụ tập lại để đánh bài với Hùng, chơi gái và ăn những bữa tiệc do tôi tự làm hoặc là đặt ở các nhà hàng lớn.

Cuộc sống như vậy được khoảng hai tháng thì Hùng có lệnh xuất ngoại qua Mỹ. Trước khi đi Hùng có cho tôi một số tiền và biểu:

- Các bạn anh nếu có tới chơi thì em cứ việc tiếp chúng nghe! Sợ anh đi không biết ngày nào về, em ở nhà không có tiền xài, tội nghiệp!

Hùng không nhắc thì rồi tôi cũng sẽ làm vậy. Biết thế mà nghe Hùng nói xong tôi không ngăn được một thoáng rung mình. Hùng thương tôi như thương con chó, đi xa không thể đem theo thì cho lại người khác...! Người tình nào trước đây cũng thế, nhưng họ không nói ra nên điều suy nghĩ ấy chưa rõ. Ngược lại, những khi được tâng bốc, chiều chuộng, những khi nổi lên giữa ánh đèn điệu nhạc, tôi dễ tưởng lầm mình vẫn được coi như người, nên cứ lên gân làm phách!... Giờ đây mới nhận ra giá trị thật của mình giữa chợ đời, cái giá trị hay lên xuống, thay đổi của một món hàng chứ không phải thứ gì khác...

Hùng đi rồi, tôi sa vào một cơn chán ngán chưa bao giờ nặng nề như thế. Chán mình khi nhận ra tiền bạc, tiện nghi không giúp mình thoát khỏi kiếp món hàng bán chợ. Chán đời vì không còn tìm đâu ra tấm lòng chân thật... Không còn muốn làm gì hết! Đôi khi còn không muốn sống nữa!... Sực nhớ ra mình đã bao nhiêu lần gặp những tâm trạng tương tự... Linda, Mai Chi... Chị Lệ gần đây... và cả mẹ Phượng năm xưa nữa, đều

đã có những lúc để lộ tâm trạng này, tâm trạng của “gái đã về già” như thiên hạ vẫn gọi một cách đầy khinh bỉ.

Tôi thả liều nếp sống hàng ngày. Chơi bời, ăn uống tùy tiện, cờ bạc, rượu chè khi thì thâm đêm suốt sáng, khi thì không buồn ngó ngang. Tới vũ trường bữa đực bữa cái, mặc cho chủ và tài phán la rầy. Cô đơn, tuyệt vọng, tôi giở lại từng trang ký ức đời mình, cố tìm cho ra một con người trong trắng để có thể cùng họ sống một giờ tin thật, yêu thật, đâu có phải đổi lấy cả một gia tài!

Đó là tâm trạng thật của tôi lúc này. Từ trong sâu thẳm cõi lòng mình, tôi nhận ra cái đốm sáng nhỏ nhoi còn sót lại...

Chính cái đốm sáng ấy đã bao lần “lập lòe” như dẫn tôi quay về cõi thiện. Cái đốm sáng vừa gần vừa xa, cứ đến sau mỗi lần tôi vấp ngã trước tình trường...

Cái đốm sáng của tôi!

Giờ đây bỗng sáng lung linh mời gọi tôi đến thế...

Tôi tự nhủ lòng quyết đi tìm hạnh phúc đích thực cho mình...

Dạo ấy, trong lễ sinh nhật lần thứ mười sáu của con trai một nghị sĩ ở đường Yên Đổ, tôi làm quen với Toàn, bạn cùng lớp với con ông nghị. Vào dạ vũ, chỉ sau mấy bước valse ban đầu, tôi nhận ra ngay ở Toàn sự trỗi dậy mãnh liệt về tình dục của một thiếu niên con nhà giàu. Thú thật lúc ấy tôi ghét Toàn: Mặt non choẹt chưa có nổi lớp lông tơ trên mép, còn kém xa vẻ chững chạc của em trai tôi, con của mẹ sau ngày lấy dượng. Toàn làm tôi liên tưởng tới tụi con trai vị thành niên của Sài Gòn thời gian gần đây, do ảnh hưởng sách báo và phim khiêu dâm, rủ nhau trốn học, ăn cắp tiền gia đình đi tìm khoái lạc quá sớm; bọn gái chúng tôi đã có đứa đụng họ về kể cho nhau nghe mà cười bể bụng!

Toàn thì không chú ý tới vẻ lạnh nhạt của tôi, càng không nhận ra tôi đáng tuổi chị hai hay cô mình, còn lên mặt kỳ sĩ gọi tôi bằng em, xin tôi địa chỉ, mỗi lời nói, hành vi đều tỏ ra cuồng si tôi nhanh hơn tôi tưởng... Sau bữa đó, Toàn hay tới nhà cô Ba, nơi tôi nói dối là chỗ “may thuê” để tránh không cho Toàn tới nhà đón tôi đi chơi. Tôi cũng có đi với Toàn vài lần, và mặc cho Toàn liều mạng, tôi vẫn chỉ giữ vai trò “người tình trong mộng” làm cho cậu ta có lúc tưởng điên lên vì thất tình!

Bây giờ, trong cô đơn và chán chường, hình ảnh Toàn trở về trong ký ức, tuy có chút gì đó là mả mai, trái cựa, nhưng cái ngây thơ và cuồng nhiệt trong tình yêu thì chắc chắn không phải là điều đầu môi chót lưỡi như ở những người tình khác.

Chiều hôm ấy, đợi tan giờ học, tôi đón Toàn trước cổng trường.

Toàn có chiếc Lambretta cũng không còn mới, chắc của gia đình sắm cho. Trong khi ăn kem nói chuyện, Toàn hỏi tôi:

- Nhà Liên ở đâu? Hiện Liên đang làm nghề gì?

Tôi nói dối Toàn là tôi mới đi bụi đời, tìm được chân cave trong Chợ Lớn, nhà mẹ khó tính lắm, không dám đưa Toàn về.

Nghe vậy, Toàn tưởng đâu tôi là loại mới biết đi chơi. Khi ăn kem, Toàn cũng lựa mua loại kem rẻ tiền nhất. Tôi hiểu Toàn rất khó xử với túi tiền của mình. Toàn cũng nói thiệt là Toàn còn đang đi học, nhà ở tận Đà Lạt, vô đây ở nhờ anh chị thứ hai.

Toàn rủ tôi mượn phòng để “tâm sự”. Hai đứa tới khách sạn Sao Mai ở đường Sương Nguyệt ánh. Tôi nghĩ cũng tội nghiệp cho Toàn, với số tiền quá ít ỏi, đi với tôi đêm nay chắc rồi Toàn phải nhận quà cả tháng. Tôi đã nghĩ một mình: “Thôi coi đây là cuộc giải trí, mình cứ lơ đi như không biết, nếu sau đó cậu ta tử tế và vui với mình, mình sẽ có cách hoàn lại tiền cho cậu ta xài trong tháng”.

Toàn nói với tôi khi tới cửa khách sạn:

- Em đợi anh vô coi còn phòng không mượn trước mình đi chơi một vòng rồi về ngủ.

Toàn không muốn cho tôi biết số tiền trong bóp của cậu ta không đủ để mượn trọn đêm nên phải mượn giờ. Toàn trở ra nói với tôi:

- Hôm nay đông khách quá. Anh không dám đi mấy nơi khác vì sợ đụng người quen. Chỉ còn một phòng, chủ thuê tới mười giờ sẽ về, quản lý cho mình mượn đỡ trong thời gian chủ đi vắng. Em vô nằm nghỉ, tắm rửa cho khoẻ rồi anh đưa về.

Tôi còn lạ gì cái khách sạn này! Nằm ở địa điểm bất tiện bởi vậy ai thèm tới mà bảo đông? Chưa vô cũng đã thấy không hấp dẫn, nhưng cậu lỏi này tưởng mình là dân không biết, được rồi coi sao.

Vô tới chỗ ghi tiền, mấy cô ngồi kết ngó tôi từ đầu tới chân. Tôi cũng làm bộ e ấp đi sát vô Toàn, tới đưa thẻ ghi căn cước.

Một cậu bồi dẫn tôi và Toàn lên phòng, khi quay xuống cậu ta nói nhỏ với Toàn:

- Nhớ giờ nghe cậu. Nếu cậu không có đồng hồ, tôi lên cho cậu hay tới giờ.

Toàn sợ cậu ta nói nhiều sẽ bị lộ nên gật đầu lia lịa:

- Chúng tôi có đồng hồ, anh yên tâm.

Cửa phòng đóng lại. Tôi ngồi ngó khắp phòng ra vẻ nghĩ ngợi.

Toàn càng tưởng tôi là loại mới nên bỡ ngỡ với nơi này. Toàn ôm ngang người tôi, nói:

- Em đi tắm thay đồ rồi lên nằm nói chuyện.

Tôi cởi đồ vô nhà tắm. Bộ đồ lót mỏng bằng ren để lộ cả da thịt tôi, Toàn ngó theo hau háu. Rồi cậu ta cũng cởi đồ vô tắm với tôi. Nhìn chiếc quần lót loại vải thường đã ngả màu trắng sang màu vàng, tôi hiểu cậu này cũng thuộc loại làm biếng.

Tôi tắm xong trước, ra nằm nơi giường nghĩ cách chọc cậu ta chơi để cậu ta chạy đến già, lần sau thôi không dám rủ gái đi chơi ầu.

Toàn tắm xong ra hỏi tôi:

- Em mệt không? Chiều nay tụi nó chơi dờ quá, ban nhạc gì coi ỉu xìu.

Toàn khum người ôm tôi hôn những nụ hôn vụng về làm tôi phát buồn cười. Tôi đẩy nhẹ Toàn ra nói:

- Anh cho em biết là anh sẽ cho em bao nhiêu tiền sau khi chia tay?

Toàn giật mình vì bị hỏi tiền đột ngột, cậu ta nói vẻ khó nhọc:

- Thú thật với em anh chỉ còn hai ngàn, chút nữa em cầm dờ một ngàn, bữa nào gặp em anh sẽ tặng thêm.

Rồi như sợ tôi đổi ý, Toàn vội tiếp:

- Em đừng sợ anh như những thằng khác, không biết thì thôi, biết rồi anh coi em như người yêu, lúc nào gia đình gởi tiền vô, em cho anh địa chỉ anh lại kiếm em mời đi chơi. Chút nữa anh đưa em về tận nhà chớ không bỏ em phải đi xe ngoài đâu.

Tôi ngồi dậy làm bộ lấy bộ đồ mặc vào nói:

- Thôi anh cho tôi về, tưởng anh có tiền, tệ lắm cũng đưa tôi hai ngàn chớ một ngàn mà làm gì, để tôi về còn làm chuyện khác.

Toàn van vủ:

- Thôi em! Lỡ vô đây rồi! Với lại từ tối giờ anh cũng chi em nhiều, cho anh một lần đi, thôi anh chỉ để lại năm trăm, còn ngàn rưỡi em lấy hết nghe?

Ngó gương mặt Toàn tôi thấy tội nghiệp. Thôi mình chọc cậu ta vừa vừa thôi. Tôi nói:

- Được, tại em có cảm tình với anh, vậy anh đưa tiền trước đây rồi muốn làm gì cũng được.

Toàn mở bóp đưa cho tôi ba tờ năm trăm xếp nhỏ nhét ở nơi đựng hình. Tôi cầm tiền bỏ lên bàn. Toàn sợ tôi quên, nhắc tôi bỏ vô bóp.

Sau lần ăn nằm với bao mục đích: chọc ghẹo, khoái lạc, thương hại ấy, tôi vô tắm chung với Toàn và hỡi cậu ta mặc đồ để xuống, gần tới giờ rồi.

Toàn vừa mệt mỏi, vừa tiếc rẻ số tiền đã bỏ ra mà cuộc vui quá ngắn. Coi Toàn rất buồn, có lẽ đói bụng nữa vì tôi biết từ chiều tới giờ Toàn cũng như tôi, chỉ ăn hai ly kem với hai ly nước ngọt. Tôi hỏi Toàn:

- Anh có vẻ buồn, bây giờ đi ăn chớ?

Toàn vội trả lời:

- Anh còn no quá, với lại anh ít ăn tối!

- Anh ăn gì mà no? Chiều tối giờ em có thấy anh ăn gì đâu? Thôi chờ em đi ăn đi, mới có chín giờ ba mươi à, khuya hãy về.

Toàn khó nhọc lắm mới nói ra được là Toàn chỉ còn năm trăm. Tôi cười biểu Toàn:

- Bây giờ Liên bao anh, anh muốn ăn gì nào? Vô Chợ Lớn ăn nghe!

Khi đi lấy xe, Toàn lại nói sợ không đủ xăng. Tôi hỏi Toàn:

- Đẩy xe ra đây em nói nghe này!

Tôi biểu Toàn đưa tới chỗ đổ xăng, đổ luôn cho Toàn năm lít. Toàn có vẻ ngạc nhiên lắm. Bây giờ ra chỗ ánh sáng. Toàn ngó kỹ thấy tôi đeo đồng hồ cẩm thạch và cặp nhẫn hạt xoàn. Đổ xăng xong Toàn hỏi tôi:

- Bây giờ Liên biểu đi đâu?

Tôi nói Toàn chờ vô Chợ Lớn, tới nhà hàng Mỹ Hoa. Toàn cũng lại ngó tôi:

- Bộ em muốn chọc anh sao? Anh đã nói thiệt là anh không còn tiền. Thôi đi kiếm tiệm phở thường nào ăn nghe?

Tôi lắc đầu nói:

- Cứ yên tâm, Liên đã nói Liên chịu hết mà.

- Hai đứa ăn tẻ lắm cũng tốn năm sáu ngàn - Toàn nói.

- Bao nhiêu cũng được, đừng lo - Tôi nói.

Vô cửa hàng có máy lạnh, tôi biểu Toàn ăn gì cứ tự nhiên vì biết những món ăn này Toàn cũng chưa có dịp được thưởng thức. Tôi kêu một chai rượu chất gần năm ngàn, Toàn giật mình không hiểu con này nó thuộc loại nào mà quá trời vậy. Để cho Toàn yên tâm mà ăn, tôi giả bộ biểu:

- Anh làm ơn mở bóp lấy giùm em cái kiếng nhỏ.

Toàn mở bóp thấy một cục giấy năm trăm. Bắt đầu cậu ta ngó tôi với cặp mắt vừa sợ vừa phục.

Ăn xong tôi nói với Toàn:

- Bây giờ về nhà Liên không? Dám bụi đời nguyên đêm không? Tiền trong bóp là tiền đi đóng hụi cho bà già đấy. Mai đi cầm chiếc đồng hồ đến vô. Bao giờ má anh gọi tiền cho anh, anh có cho em mượn không?

Toàn ngần ngừ nói:

- Phải hai tháng mới đủ, thôi anh đưa dần mỗi tháng, còn tới nhà em sợ má em không. Vả lại nhà em có chỗ để xe Lambretta của anh không?

Tôi cười:

- Nhà nghèo lắm, tối nay bà già về quê không có ai cả, anh lại chơi, tại em mếu anh nên em mới mời.

Toàn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hay là thế này, anh tính em đừng cười nghe, mình lại chỗ hồi này mượn đêm luôn.

- Ủa, sao hồi này anh biểu chỗ đó hết phòng?

Toàn cười rất ngượng:

- Tại không thể nói sự thật cho Liên nghe khi chưa thân.

- Thôi về nhà em đi. Không có ai cả mà đỡ tốn tiền phòng, bảo đảm xe anh có chỗ đậu tử tế. Anh có xe hơi cũng có chỗ đậu nữa đừng nói chi xe Lambretta.

Toàn lúc này chỉ còn biết nghe theo tôi mà thôi.

Tôi biểu Toàn chở tới chợ Sài Gòn mua trái cây rồi về nhà. Bước vô sân, Toàn thấy xe hơi đậu hỏi tôi:

- Xe của ai vậy Liên?

- Của chủ nhà, em mượn một phần tư lâu, mẹ và em ở.

Lên phòng, nhận chuông cho chị người làm mở cửa. Tôi hỏi:

- Chiều giờ có ai tới kiểm tôi không?

- Thưa cô, có cô Hà và hai ông bạn cô ấy.

Tôi hiểu chiều nay Hà vừa vọt mất một áp phe chắc hơi buồn.

Tôi mời Toàn vô nhà, đèn bật sáng nơi phòng khách. Toàn có vẻ rụt rè vì phòng khách quá sang. Tôi mở nhạc cho Toàn nghe, chờ chị người làm pha nước cam. Sau đó tôi mời Toàn qua phòng ngủ, lấy đồ lót và bộ quần áo pyjama cho Toàn thay. Đồ đạc của Hùng để lại vì thế tôi tự nhiên xài. Thấy Toàn có vẻ băn khoăn, tôi nói:

- Cứ yên trí đi, chút nữa biết sự thật về em chớ gì, cứ ăn trái cây, uống nước đi, đói bụng không, nhà có thức ăn nguội.

Toàn hỏi tôi:

- Liên ở đây một mình sao? Còn ông xã đâu?

- Không có ông xã, sống một mình quen rồi - Tôi nói.

Tôi thấy mặt Toàn hơi biến sắc. Có lẽ đây là lần đầu tiên cậu con trai vị thành niên này đụng chạm với một cô gái điểm hạng sang. Từ đó, cậu ta mất hết chút khí phách đàn ông còn lại, luẩn quẩn, loay quanh bên tôi như con chó Nhật, mỗi hành vi cử chỉ từ tắm rửa, ăn uống, ái ân, nhất nhất đều chờ tôi chỉ bảo... Còn tôi thì càng lâu càng bị cuốn hút vào cuộc. Lúc đầu còn là sự giải trí. Càng về sau càng say sưa, có thể gọi là hạnh phúc như tôi mong ước. Với anh bồ choai tở loại này, tôi không còn là cô gái điểm chán chường nữa. Tôi trở thành người chị khi pha cho nó cốc sữa đá, là người thầy khi dạy bảo nó ăn chơi và cũng là người tình trong trắng khi hưởng thụ sự ôm ấp vụng về của nó... Bỗng nhiên tôi nhớ tới mẹ Phượng, cái đêm mẹ đẩy tôi sang ngủ buồn chị Kim Thanh để mẹ

đưa bồ choai tơ về buông mình... Sao đời tôi giống đời mẹ đến thế?... Bây giờ tôi mới hiểu mẹ. Ôi, con đường tìm ra hạnh phúc của mẹ con tôi quả là lắt léo khác đời!

Nghĩ vậy, tôi càng thấy thích Toàn. Sức trẻ tưởng đã mất đi trong những ngày chán nản, từ đây tự nhiên trở lại với tôi. Trong không khí miên man, không hiểu sao tôi nhớ lại cái cảnh bị Tuân hành hạ ở Mã Nhật Tân! Thế là một cơn giận dữ đột nhiên vùng dậy. Bây giờ tới lượt tôi trả thù đàn ông! Càng là kẻ trong trắng thì thù càng đã!... Bị lối suy nghĩ ấy kích thích, cứ mỗi lần Toàn định bỏ cuộc thì tôi lại bày ra một trò mới, y hệt như Tuân đã làm với tôi, để Toàn biểu diễn cho tới lúc anh ta kiệt sức gục xuống chân giường như con chó đói.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy trước, nhìn thấy Toàn mà giật mình. Bộ mặt trẻ thơ chưa có nổi lớp lông tơ trên mép, chỉ qua một đêm, đã biến thành người đàn ông trác táng già cỗi, mắt sâu, má tóp. Vài nét hằn vừa hiện lên nền trán, và khoé miệng thì đầy nếp nhăn chân chim như vết cào cấu của nữ thần truy lạc.

Sự thay đổi quá bất ngờ khiến tôi bàng hoàng! Tôi hiểu rằng chính mình chớ không phải ai khác, vừa rạch lên khuôn mặt non tơ ấy những vết thương đầu tiên nhưng không thể chữa khỏi của một cuộc đời quá sớm đi vào vòng sa đọa... Thế ra nghề của tôi cũng hại được người khác ư? Tôi băn khoăn tự lục vấn mình. Xưa nay tôi chỉ bị người ta làm hại chớ có bao giờ ngờ rằng hai bàn tay tôi cũng có thể giết người? Một ý nghĩ về tội lỗi xâm chiếm dần tâm hồn. Lần đầu tiên tôi mừng tượng ra sức mạnh ma quái của nghề mình. Biết Toàn buổi chiều mới có giờ học, tôi cứ để cậu ta ngủ cho đỡ mệt. Tôi lấy mười ngàn bỏ vào bóp của cậu, kèm theo ít chữ đề tặng và gọi chị người làm lại dặn: “Bao giờ cậu ta thức dậy, chị nói tôi mắc công chuyện, cậu ta cứ tự nhiên ra về”.

Thực tình thì tôi muốn tránh cho tôi nổi bể bàng, ân hận của một gái làng chơi đã mãn chiều xế bóng mà còn đi làm hỏng cả cuộc đời một người con trai chưa đáng tuổi em mình...

Cả ngày hôm ấy và suốt mấy ngày sau tôi cứ thơ thẩn một mình không thiết làm gì, lòng luôn luôn bị cái mặc cảm về tội lỗi giày vò.

Đêm đó tôi lái xe một mình đi lang thang trên đường phố Tự Do. Buồn quá, tôi đậu xe gần hiệu kem Boda, vô quán Boda ngồi ngắm người qua lại. Tôi đã hút thuốc lá Sa-lem và kêu từng li rượu uống. Cho tới khi quá say, tôi gục xuống bàn không còn hay biết gì nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng rất lạ. Xung quanh là tường gỗ treo đầy những tranh quảng cáo phim Việt Nam.

Tôi đang ngơ ngác chưa biết mình ở đâu thì nghe tiếng hỏi:

- Cô đã khỏe chưa? Hẳn hồi tối cô uống rượu nhiều lắm phải không? Rất may tôi đi ngang qua đó nên mới có dịp đưa cô về bằng taxi. Tôi không biết nhà cô ở đâu, vì thế mạn phép đưa cô về đây.

Tôi ngồi dậy ngó người đàn ông vừa nói với mình. Anh ta ngồi nơi ghế tựa, bên cạnh chiếc bàn để đầy sách báo. Tôi nói với anh:

- Trước hết tôi xin cảm ơn ông. Đây là nhà ông phải không?

Người đàn ông bước lại gần hỏi tôi về thân mật hơn:

- Cô khỏe thật rồi chứ? Nguyên đêm tôi không dám ngủ. Xuống taxi cô ói nhiều quá, dơ hết cả bộ đồ của tôi, may mà đồ cô không dơ. Tôi không dám mở bóp của cô để lấy khăn cho cô lau.

Tôi hiểu ý ông ta nói:

- Thưa ông, tôi không để ý tới chuyện đó đâu. Tôi hư quá phải không ông? Đàn bà mà uống rượu say đến nỗi không còn hay biết gì! May mà gặp ông, nếu không chẳng biết tôi sẽ ra sao.

Người đàn ông cầm tay tôi nói:

- Tối qua lúc đó khoảng mười một giờ khuya, tôi là người khách theo dõi cô nhiều nhất. Vừa trả tiền cho nhà hàng xong là cô gục đầu xuống bàn. Tôi và Huy Cường biểu nhau đưa cô về. Cường tính đưa cô về nhà nó nhưng tôi cản vì sợ về đó tội quý sẽ phá cô.

Rồi anh ta hỏi tôi:

- Sao cô uống rượu nhiều quá vậy? Xin lỗi, nhà cô ở đâu? Cho tôi hạnh được biết tên cô?

Tôi ngó anh ta trả lời:

- Thưa ông tôi tên Liên, còn ông?

- Tôi là Trần Ngũ, hẳn cô đã có một vài lần được nghe?

Tôi nghĩ một lúc nhớ ra anh ta đã từng đóng trong các bộ phim như: “Mãnh lực đồng tiền”, “Điều ru nước mắt”, “Những giọt sương khuya” mà tôi đã coi. Hèn gì anh ta có vẻ Tây quá, từ tiếng nói tới cử chỉ. Tôi nói:

- Vâng, tôi có được nghe về ông một đôi lần. Ông là bạn Trần Quang, và hình như ông vừa mới nhắc tới Huy Cường, một tài tử Việt Nam đang lên?

Ngũ nói sột sắng:

- Liên ở đâu? Thôi bây giờ mình dẹp chuyện đó đi. Tôi muốn biết Liên có cần tôi đưa về để xin lỗi hai bác không? Chắc Liên còn đi học?

Tôi nghe muốn cười quá. Chắc Ngũ tưởng tôi mới bụi đời, bị tình nhân bỏ nên đi tới hành động này. Tôi nói:

- Không, Liên không ở với ba má, lớn rồi, còn đi học thì Liên đã nghỉ từ lâu. Bây giờ Liên nói để ông hiểu nghe, nhưng ông có bằng lòng làm ơn lần chót đưa Liên đi lấy xe không? Chắc hẳn tối qua đậu lề đường bị phạt rồi.

Nghe nói tôi có xe, Ngũ rất ngạc nhiên. Tôi lấy tấm các địa chỉ đưa cho Ngũ coi. Lúc này Ngũ mới ngó tôi bằng ánh mắt của một người đàn ông với một người đàn bà chớ không phải của người lớn với con nít như hồi này.

Tôi xin phép rửa mặt, nói Ngũ thay đồ đi với tôi. Tôi đưa Ngũ về nhà với ý nghĩ để cho Ngũ hiểu tôi là ai, và để thay đồ đi lấy xe.

Về tới nhà, gặp mấy cô gái tới chơi đang nói chuyện ồn ã, chị người làm và mấy cô hỏi tôi đi đâu giờ mới về, xe đâu... Ngũ ngồi đó tròn mắt ngạc nhiên. Tôi nói với Ngũ:

- Chắc em không cần nói thì anh cũng đã hiểu cuộc sống của em?

Ngũ gật đầu về thông cảm và xót xa. Tôi nói Ngũ ngồi đợi tôi thay đồ rồi hai người cùng đi ăn sáng và lấy xe luôn. Ngũ kéo ghế ngồi, nói giọng buồn:

- Cám ơn em thiệt nhiều, nhưng em có chấp nhận anh là bạn em không? Chúng mình sẽ từ từ tìm hiểu cuộc sống của nhau.

Tôi nghĩ đã sợ quá với bao người đàn ông đi qua trong cuộc đời. Nhưng Ngũ là người tôi mang ơn, mà Ngũ chỉ yêu cầu tôi chấp nhận là bạn thôi mà. Tôi nói vui về:

- Được chớ anh, em luôn luôn là người đón nhận tình bạn chân thành mà các bạn dành cho em.

Từ bữa đó, tôi và Ngũ thường xuyên đi với nhau. Hai tháng qua đi, tôi và Ngũ đã hiểu nhau và thoả thuận sống chung. Hai đứa mua một căn nhà ở đường Minh Mạng. Cuộc sống vợ chồng rất hạnh phúc. Được một thời gian Ngũ bị bệnh, bỏ lỡ dịp đóng phim ở Nhật, tôi phải hợp tác với Thuý làm nghề môi giới gái cho khách. Dần dần tôi cảm thấy đồng lương của Ngũ không đủ vô đâu, mà tôi lại không quen eo hẹp trong việc tiêu xài. Tôi lại đi làm lén lút, không cho Ngũ biết. Những dịp Ngũ mắc đi đóng phim, tôi càng tự do đi khách kiếm tiền xài. Có lúc tôi chợt nhớ tới Ngũ, nhưng lại tặc lưỡi nghĩ liều: nếu Ngũ biết, cùng lắm là thôi nhau, ràng buộc quá sống không nổi. Rồi tôi có bầu với Ngũ, sanh một đứa con

gái, Ngũ đặt tên là Trần Thị Bích Ngân. Nhưng được hai tháng, Bích Ngân bị bệnh nặng, Ngũ bận đóng phim, tôi lúng túng không kịp lo thuốc nên nó chết mất. Tôi buồn không thiết làm gì. ít bữa đó Ngũ ở nhà với tôi. Rồi Ngũ được đi học điện ảnh tận Canada, thường xuyên Ngũ vẫn gửi thơ và tiền về, tình cảm không có gì thay đổi.

Rồi tới ngày 30 tháng Tư năm 1975. Tôi bàng hoàng khi cả Sài Gòn vang dậy tiếng súng và những tiếng hô: “Giải phóng rồi! Giải phóng rồi!”.

Tôi ngỡ ngác ngó xuống đường phố đông nghẹt người và xe. Các bạn tôi mỗi lần tụ tập đều chung một ý:

- Hết thời làm ăn rồi, mấy ông Giải phóng này không như tụi Mỹ - ngụy đâu!

Những ngày đó tôi sống trong tâm trạng lo sợ. Giả sử mình chỉ là gái làm tiền thông thường thì cũng chưa đến nỗi nào. Nhưng tôi đã bốn bận làm chủ bar, chủ chứa, lại bị cái ấn tượng về tội lỗi sau lần rủ rê Toàn làm cho nặng nề thêm, nên tôi tự biết mình không phải là hạng để cho cách mạng tìm tới bắt tay. Tôi bán nhà, bán xe và một số thứ để nắm một cục tiền để phòng bất trắc. Rồi tôi quyết định về quê Ngũ sống với má Ngũ ở Rạch Giá. Được cái má Ngũ rất cưng chiều tôi nên cũng đỡ. Nhưng rồi cuộc sống nông thôn quá tĩnh mịch làm cho tôi nhiều lúc nhớ Sài Gòn ghê gớm. Má Ngũ thường lên xuống Sài Gòn, tôi hỏi thăm luôn.

Bữa đó tôi xin phép gia đình cho lên lại Sài Gòn chơi và coi hồi này ở đó ra sao, tiện thể thanh toán một ít tiền nợ, bán bớt ít đồ bữa trước gửi rồi về sống hẳn ở quê.

Lên Sài Gòn, không ngờ tôi bị cuộc sống cuốn hút quá mạnh. Tôi thấy người ta làm tiền dễ như không. Mà rất lạ, khách ra vô đông quá chừng. Tôi gặp lại mấy đứa bạn ngày xưa cùng làm, chúng nó hùn vô, mấy đứa chung nhau sang lại cái phòng của một bà quen. Bắt đầu tiếp khách lại. Chúng tôi có năm đứa, cùng làm cùng hưởng, không phân biệt ai là chủ ai là gái.

Năm đưa tôi lựa được cái vị trí thuận lợi nên việc làm ăn cũng khá, khách ra vô đông, nhiều bà bên cạnh cũng phát ghen lên vì mấy đứa đều trẻ lại có nghệ thuật hành nghề. Riêng tôi, tụi nó giao quyền cho tôi nắm khâu tiền bạc và tiêu xài của cả bọn. Tôi thấy cũng rất ham với số tiền mỗi ngày thu được. Chúng tôi hiểu ngầm với nhau phải ráng làm lấy ít tiền, lỡ có đẹp nghề thì còn có vốn mà xài đỡ.

Mấy lần có cán bộ tới nhà báo cho hay là phải kiếm việc khác làm ăn, cách mạng không cho phép nghề mãi dâm tồn tại. Chúng tôi hứa vài bữa sẽ thu xếp nghỉ làm. Rồi ngó các động xung quanh, thấy họ vẫn tiếp tục làm bình thường, tụi tôi bàn nhau tiếc rẻ lại cứ nấn ná hoài.

Một hôm tôi đang sửa soạn lại phòng khách thì thằng nhỏ gác cổng chạy vô kêu:

- Cô Liên ơi, có người nhà cần gặp cô gấp lắm!

Tôi hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà coi người thế nào, đàn ông hay đàn bà vậy con?

Thằng nhỏ liền thoảng:

- Đàn ông mà cô, có vẻ ổng đang hoảng hốt điếu chi á! ổng nói ổng là người nhà của cô con mới kêu cô chớ, có cho vô không cô?

Tôi chưa đoán ra người đó là ai nhưng nghĩ cũng chột dạ, lỡ có chuyện gì chẳng má tôi hay ngoại tôi thì sao? Tôi biểu thằng nhỏ dẫn người đó vô phòng khách. Khi đụng mặt tôi mới nhận ra Tuấn, người chồng cũ để lại cho tôi những kỷ niệm vừa êm đềm vừa chua chát. Tuấn ngó tôi bằng con mắt nửa van xin, nửa như sợ hãi. Coi Tuấn tiều tụy quá, bộ đồ nhà binh nhàu nát, dơ dáy như vừa trải qua một cuộc lẩn trốn trong cống rãnh về.

Tuấn đứng lặng hồi lâu mới cất tiếng run run:

- Chào Liên, chắc Liên ngạc nhiên lắm vì sự có mặt của anh?

Nghe vẻ khó nhọc trong giọng nói của Tuấn, tự nhiên tôi thấy tội nghiệp.

Đã tính làm ngơ như người không quen biết thì tôi lại nói:

- Vâng, kể cũng hơi đột ngột, mà anh cần gì ở Liên lúc này?

Tuân đang lúng túng, thấy tôi hỏi vậy vội vàng vô đề ngay:

- Anh nói Liên thương anh, suốt gần hai tháng nay anh sống lẫn lút như loài vật ấy. Anh đã đi kiếm em khắp Sài Gòn, cực quá, hôm nay mới gặp. Anh nghĩ chỉ có nhờ em là chắc chắn và thuận tiện nhất, Liên có hiểu anh nói không?

Tôi linh cảm rằng Tuấn lại có chuyện gì cần cầu cứu mình đây. Tôi giả bộ thủng thẳng hỏi lại:

- Lỡ Liên không giúp được thì sao?

Tuân hạ thấp giọng, nói:

- Liên ơi, hãy hiểu cho hoàn cảnh của anh hiện nay, anh đang bị kêu đi trình diện cải tạo, không biết người ta sẽ đối xử như thế nào, chỉ còn biết nhờ cậy nơi em, cứ cho anh ở tạm đây đi, rồi anh sẽ tính sau. Anh sợ lắm với những việc làm quá khứ của mình nên không dám ra trình diện chính quyền cách mạng, em...

Tôi nhớ lại những thủ đoạn nham hiểm và xảo quyệt của Tuấn những lần anh ta ngoại tình, cướp lại con và nhất là cái đêm anh ta trả thù tôi ở Mã Nhật Tân, cơ hội đã tới để cho tôi thanh toán nợ nần đây! Tôi cắt ngang lời Tuấn:

- Vậy anh tính đổ tội lên đầu Liên chớ gì? Mai một người ta tìm thấy anh ở đây thì liệu người ta cứ để cho Liên yên chắc?

Tuân nói giọng càng thiếu não:

- Anh xin em, anh tin rằng với sự khéo léo của em thì họ khó lòng phát hiện được anh. Liên hãy thương anh một lần này nữa thôi. Anh nhớ bé

Quân quá chùng, nên phải sống để còn vun đắp cho con của chúng ta, đâu phải chỉ riêng anh mà em nữa... Liên!

Nghe Tuấn nhắc tới con, tôi thấy tim mình nhói đau. Đã mấy năm rồi tôi chưa có dịp về thăm nó; tội nghiệp thằng nhỏ phải sống xa bố mẹ từ tấm bé, chẳng biết hiện tại nó có còn nhớ tới người mẹ vô phước này không. Tôi nhớ bé Quân và thương nó nhứt trong mấy đứa con vì nó là đứa chịu khổ nhiều từ khi tôi và Tuấn chia tay nhau.

Bây giờ, Tuấn đang ở trước mặt tôi, sự xuất hiện của Tuấn làm tôi không tránh khỏi xúc động. Những tình cảm trong tôi bị xáo trộn hoàn toàn. Kỷ niệm đau xót về sự đổ vỡ hạnh phúc giữa tôi và Tuấn, đứa con chung của hai đứa và tương lai của nó, hai cái đó cứ chập chờn, xô đẩy lẫn nhau trong óc tôi. Biết làm sao bây giờ? Xua đuổi Tuấn thì anh sẽ đi đâu? Với dáng điệu kia, Tuấn đi ra đường lúc này thì không thể che mắt được những người đang kiếm anh. Tôi gạt đầu biểu Tuấn:

- Thôi được, tạm thời cho anh ở đỡ bữa nay, để Liên biểu chị người làm xếp chỗ cho anh nghỉ.

Tôi lấy cho Tuấn một bộ đồ ngủ biểu Tuấn đi tắm thay đồ đã, để tôi liệu sau. Tuấn làm theo lời tôi không hề phản đối. Bộ đồ của Tuấn tôi phải giấu rất kỹ dưới nệm giường nằm. Từ bữa đó Tuấn ở trong nhà tôi như một người khách chơi. Mấy đứa bạn thấy vậy chọc tôi hoài. Còn chị người làm, tôi giới thiệu Tuấn là người nhà, có họ hàng bên ngoại tôi, chị ta cũng chỉ hiểu vậy và không hỏi gì thêm.

Chúng tôi vẫn tiếp khách bình thường; mấy đứa ham vì khách tới quá đông, chúng nó biểu nhau: “Phải tranh thủ hốt lấy ít tiền kéo mai mốt chẳng còn dịp nào nữa, rồi chẳng có gì xài cực lắm”.

Riêng tôi, thấy đông khách vậy cũng vui vì nghĩ mình sẽ có tiền xài thoải mái. Nhưng nhiều lúc tôi lại thấy sợ vì trong nhà tôi có Tuấn. Biết đâu trong những người khách không quen biết kia, có người tới không phải với mục đích chơi gái, họ sẽ phát hiện ra Tuấn là kẻ trốn tránh và tôi là người chứa chấp thì sao? Nỗi lo sợ đó cứ phấp phồng làm tôi

không yên tâm được, mà xua đuổi Tuân ra khỏi nhà thì tôi lại không đành tâm chút nào...

Được chừng nửa tháng từ bữa Tuân tới ở thì Hùng từ đâu không rõ lại xuất hiện dẫn theo một người bạn nữa. Hùng năn nỉ tôi cho ở nhờ vì sợ đi trình diện. Trông Hùng và bạn anh tinh tươm, sạch sẽ, sang trọng nữa là khác, nên tôi không tin rằng anh cũng từ chỗ cùng khổ về như Tuân. Không khéo từ Mỹ mới về cũng nên... Vì nghi ngại nên tôi từ chối ngay. Nhưng Hùng và bạn của anh cứ ngồi lì nơi phòng khách của tôi. Hùng nói rơm rớm nước mắt:

- Liên hãy nghĩ tới cái tình của anh ngày trước, bọn anh sẽ đền ơn em thiệt xứng đáng mà!

Hùng giới thiệu người bạn tên là Hôn, anh ta lăm lét ngó qua cửa rồi dúm vô tay tôi một bọc nhỏ hình vuông và nói:

- Đây là chút quà nhỏ gọi là bước đầu đội ơn cô, mong cô vui lòng chấp nhận cho anh em tôi được ở nhờ.

Tôi đoán chắc bên trong cái bọc nhỏ đó là tiền hoặc vàng và nghĩ nhanh: “Tội gì mà trả lại, được thêm chừng nào hay chừng ấy, thời buổi này...”.

Tôi nói với Hùng ra vẻ khở sở:

- Thôi Liên cũng liều, lỡ có bề gì thì cũng đành chịu, anh và bạn anh lúc đó đừng oán Liên nghe!

Hùng và Hôn đồng ý ngay. Thế là trong nhà tôi nghiễm nhiên có ba “ông khách” quý mà tôi bắt buộc phải nuôi. Thêm Hùng và Hôn nữa, mối lo của tôi càng tăng lên. Tôi nghĩ phải làm sao cho hai người sống tự nhiên thì mới dễ che mắt người ngoài. Tôi giới thiệu với Lan và Phụng là hai đứa bạn trong băng:

- Hai anh này là người bà con của tao đang bị kẹt chưa có việc làm nên tới đây ở đỡ, tụi bay làm quen đi chơi cho hay, các anh ấy cũng mền mấy đứa mình lắm đó.

Lan và Phụng đồng tình liền, chẳng mấy họ đã cặp bồ với nhau rất tự nhiên. Tôi thấy mừng vì dù sao Lan và Phụng cũng san sẻ bớt gánh nặng cho tôi, mỗi đứa lúc này gần như bao cuộc sống cho bồ của mình. Nhất là với hình thức cặp bồ như vậy, tôi bớt lo rất nhiều. Nếu cảnh sát, an ninh có xét hỏi, tội nó cứ đỡ đòn nhận là chồng thì họ khỏi nghi. Còn Tuấn, nếu bí, tôi cũng sẽ nhận Tuấn là chồng tôi, không sao.

Tôi nghĩ trong đầu như vậy, tính là sẽ bàn với mấy người kia sau. Bữa đó vào gần tết Nguyên Đán, tôi nói với Lan, Phụng và cả nhà:

- Bữa nay nghỉ làm nghe các bồ, gần Tết rồi ta kiếm cái chi làm bữa nhậu cho hay.

Trong băng còn có Yến và Dung nữa. Hai đứa này cũng có bồ ở ngoài ưa đi chơi lắm. Tôi tuyên bố tội nó bữa nay đẹp cuộc, dẫn bồ tới nhà chơi luôn. Vậy là tội tôi có mười người tất cả. Tôi phân công Yến đi đặt nhà hàng một số thứ, còn thì mua thêm ngoài chợ về tự làm lấy. Bữa tiệc được dọn ra với đầy đủ các món Tây Tàu. Yến kiếm đâu được mấy chai rượu loại hảo hạng làm cho mấy anh chàng háo nước cứ tăm tặc khen hoài.

Trong bữa ăn, tôi chú ý tới Tuấn, Hùng và Hớn, thấy họ vui hơn mọi bữa rất nhiều. Mọi người đang ăn uống, chúc tụng nhau hể hể, thì chị người làm chạy vô báo:

- Cô Liên ơi! Có mấy người tới đòi gặp chủ nhà nè!

Nghe vậy, mọi người chưa hiểu sao nhưng đều buông chén đĩa và ngưng nói chuyện. Linh tính cho tôi hay sắp có chuyện gì xảy ra, nhưng còn biết sao được nữa? Tôi ra hiệu cho mọi người cứ ăn uống bình thường để tôi ra coi sao đã.

Khi cánh cửa phòng khách vừa mở, ba người thanh niên ăn mặc chỉnh tề bước vô. Một người nghiêm chỉnh nói:

- Chào chị! Xin lỗi, chị có phải là chủ căn nhà này?

Tôi hơi lúng túng nhưng rồi cũng trả lời đại:

- Vâng, tôi là chủ nhà, các anh cần gì ạ?

Người đó đồng dạc nói:

- Chúng tôi xin phép được làm phận sự! Mời tất cả mọi người trong nhà, ai ở đâu ngồi đó, chú ý lắng nghe chúng tôi đọc lệnh của Sở Công an thành phố.

Tôi lắng người sau khi nghe đọc lệnh mời đi tập trung cải tạo của Sở Công an. Mấy đứa bạn tôi xúm lại van xin:

- Thưa mấy anh, tụi em chỉ làm ăn, có tội gì đâu, xin mấy anh xét lại cho.

- Các chị không nên nói nhiều lời nữa, đã mấy lần chúng tôi tới báo cho các chị phải chấm dứt cái nghề này đi, các chị không nghe cứ cố tình kéo dài thời gian hành nghề, bắt buộc chúng tôi phải có biện pháp đối với các chị...

Mấy người thanh niên đó giải thích một hồi rồi kêu từng người trong nhà ra để điểm mặt. Đến lượt Tuấn, Hùng và Hớn, họ dễ dàng phát hiện ra ba người là sĩ quan ngục trốn trình diện. Thế là tôi phải gánh thêm cái tội chứa người trái phép.

Ngay tối hôm đó, cả mười người trong nhà tôi bị mời đi. Tới quận thì Tuấn, Hùng và Hớn bị họ dẫn đi một nơi, còn lại năm đứa tụi tôi và hai người bạn của Yến và Dung. Sau khi xét hỏi, hai anh bạn được tha về vì khai là khách tới chơi. Còn tôi và bốn đứa bạn bị giữ lại chờ xét thêm.

Cả đêm đó tôi không ngủ được. Tuy chưa kịp hiểu gì, tôi vẫn linh cảm từ nay số phận mình đổi khác, đẹp hơn hay tồi hơn chưa rõ, nhưng nhất định sẽ đổi. Thế là cuộc đời hai mươi năm trôi nổi giữa Sài Gòn, dẫu không muốn nhớ, vẫn cứ diễn lại trước mắt như một cuốn phim chỉ làm toàn bằng những trường đoạn dữ dội nhưng kết thúc ra sao thì còn mờ mịt.

Tôi không phải chờ đợi lâu. Chỉ sang tuần sau, tôi bị đưa ra xét xử trước toà. Không ai hỏi tới nghề làm điểm và làm chủ chứa của tôi nên

tôi chẳng khai ra làm gì cho thêm nhỡ nhuốc. Tại toà, tôi được biết khi vụ của tôi lên tới Công an thành phố thì người ta có thêm tài liệu về ba ông “khách đặc biệt”. Trong những ngày được tôi che giấu, Hùng, Tuấn và Hơn đều lén lút hoạt động chống Chính phủ, lại còn giấu cả truyền đơn và súng ngắn ngay dưới nệm giường tôi sửa soạn cho họ!

Thế là cuốn phim kết thúc trong cái trại giam ven biển này, tuy không sai, nhưng rất trái khoáy với cuộc đời thật của mình: tôi bị kết án ba năm tù về tội hoạt động chính trị.

Đoạn kết

Hơn một tháng làm việc với nhau giữa cảnh trời nước của khu trại giam ven biển này, cùng dặt nhau lòng sục vào những góc ngách tối tăm của vùng người ngợm bao quanh cuộc đời Liên, chúng tôi đã gần gũi và hiểu nhau hơn nên không còn xưng hô hay nói năng dè dặt như thời gian trước nữa. Hơn thế, đã nhiều lần tôi thích thú thấy Liên còn lên giọng tranh cãi khá căng, điều đó cho thấy rằng “cuộc hồi cung bổ sung” của tôi ảnh hưởng tốt đến nhận thức của Liên về quá khứ và lòng tin của Liên đối với cách mạng...

Chưa vội đọc những lời khai cuối cùng, Liên ngước đôi mắt đẹp nhìn tôi hỏi:

- Khai như hôm rồi, đã là tiến bộ chưa, thưa chị?

Tôi trả lời thẳng thắn nhưng vẫn giữ giọng thân tình cho Liên đỡ áy náy:

- Chưa nhiều đâu Liên! Chị để ý nhiều lúc say chuyện cũ, Liên còn vênh váo với cái nghề làm điểm nữa, nghe mới dở chứ!

Liên sượng mặt, ấp úng chữa thẹn:

- Chị bỏ quá cho Liên. Ở đây người ta đâu có cần nghề gì vinh, nghề gì nhục, miễn là nó đem lại nhiều tiền để phách lác... Chị chưa biết chứ đạo nợ một ông tướng ngụy đã chơi ngông điều lính ra dàn trận trên một bãi tắm, súng dài súng ngắn bắn nhau đì đòm với lính một ông tướng khác chỉ để giành một con bồ cave đẹp!... Chị coi như vậy thì bọn em làm sao mà xấu hổ với nghề mình được?

Ôi cái lô gích rõ ràng đến nỗi con người!... Thì chính Liên chứ ai đâu khác, thời là cô gái đi ô tô, ở biệt thự và thu về chục vạn đồng một đêm, chẳng đã từng phách lác ra lệnh cho thiếu tá nhà lao Doanh, trung tá quận trưởng Hùng, đại tá an ninh quân đội Diệt và còn ảnh hưởng tới cả

chuẩn tướng Bình ở Tổng Nha cảnh sát nữa sao?... Nghĩ vậy, tôi ôn tồn nói với Liên:

- Chị có chủ tâm trách Liên đâu? Ở một nơi mà hành động nông cuồng được đề cao như vậy thì tội phạm và tệ nạn thường phát triển bất ngờ và đa dạng, riêng chỉ cái tệ mãi dâm? Chị lo nhiều hơn cho sự lột xác của Liên sau này kia. Khi mà những cách suy nghĩ về quyền lực, tiền tài, nghề nghiệp quyện vào nhau thành một thứ triết lý đảo điên như vậy, thì sự lột xác của lớp người trong cuộc thường là rất chậm và khó...

Cúi xuống đọc ngày tháng ghi cuối biên bản, Liên thở dài không ra vui, không ra buồn, nói:

- Mới đó mà em đã trả nợ xong một nửa án tù của mình rồi... Thật không ngờ đó, chị. Hôm đầu mới vào, em nghĩ là không trốn được thì cũng hết chịu nổi!

- Dẫn sao thì về mặt tài liệu, Liên cũng đã cung cấp gần đầy đủ những điều chị cần biết. Chị sẽ báo cáo với Ban Giám thị sự đóng góp quan trọng của Liên lần này và đề nghị đưa Liên vào diện xin ân xá nhân dịp Quốc khánh sắp tới... Chị rất mong Liên sớm ra trại để chị được nhìn tận mắt cuộc sống mới của Liên... Hy vọng lần sau vào gặp, chị sẽ được Liên mời về nhà và giới thiệu với... với...

- Thôi, cảm ơn chị, gia đình Ngũ ở Rạch Giá vẫn còn rất thương em, Ngũ cũng chỉ học điện ảnh, không mắc mớ gì về chính trị nên chắc chắn ảnh sẽ về, chị khỏi lo cho em chuyện đó... ấy thế mà em vẫn lo ngại rằng cuộc sống lương thiện sẽ không dễ dàng trở lại với em sau ngày ra tù đâu, thưa chị!

- Ô hay, Liên lo điều gì vậy?

- Hàng trăm điều còn vất vưởng ngoài đời ấy nó sẽ làm phiền mình chứ chị? Nhưng cái lo lớn nhất là... là...

- Chắc Liên muốn nói về những người tình là khách làng chơi cũ, vốn là đối tượng trốn trại cải tạo hoặc là phản cách mạng hiện đang trốn tránh chứ gì? Cái thế lực đen tối này còn đủ sức dọa dẫm không để cho

Liên sống yên, thậm chí còn lôi kéo Liên vào tội lỗi, Liên đã có kinh nghiệm về Hùng và Tuấn rồi mà? Có phải Liên lo vậy không?

- Bọn bạn em thì chúng nó lo thật đấy. Mấy chả túng thì hay làm liều, mà cái nghề cũ của bọn em là dễ tìm tới để liên lạc, ăn ở, kết bồ tạt nhiên ít khiến ai nghi ngờ... rồi từ đó mới dọa dẫm, sai phái chớ chị?... Nhưng riêng với em thì chị khỏi lo. Em không phải là đứa để cho mấy cha dọa dẫm. Em che giấu Hùng và Tuấn là vì tình thương và số vàng họ bỏ ra... Huống chi bây giờ mấy chả lo thân họ còn mệt. Có quấy phá em lắm cũng chỉ nhằm xin em ít tiền hay cho mấy ngày ở đợ...!

- Thế thì đúng là Liên lo gặp lại cái xã hội nghề cũ rồi? Ai chớ mụ Hà tài phán thì chưa cần Liên hỏi tới đã có thể tìm cho Liên hàng chục cô gái một lúc hay dẫn cho Liên mấy mỗi một đêm ấy chớ! Còn những người như chủ bar A Sìn hay chủ động như Tuyết Mai thì, đang lúc Liên gặp khó khăn mới ra đời, họ sẵn sàng cạnh tranh với Liên để tiếp tục mở những động chứa có thể tiền ngàn vào thời buổi cay nghiệt này lắm chớ?

- Chị hỏi ai mà có vẻ thạo quá hà? Đúng là lớp người này, đối với tương lai của Liên, còn đáng sợ hơn là các cha phản cách mạng! Nhưng hôm nay lực lượng họ tan rã ghê gớm lắm rồi. Số còn lại thì chỉ nguy hiểm cho những ai nhắm mắt liều thân tìm tới họ... Liên không đến nỗi là con thiêu thân như vậy, nhất là sau gần nửa năm được chị giáo dục.

- Lạ nhỉ, thế thì Liên còn sợ gì nữa chứ?

- Bản thân Liên chị ạ!... Liên sợ bản thân Liên nhút!... Con người Liên tiêm nhiễm nhiều thói hư tật xấu quá rồi, cờ bạc, rượu chè, thuốc lá, không thiếu thứ nghiện nào. Những bệnh nghiện đó đã tạo cho Liên một thói quen lười nhác không cưỡng được. Lười lao động nặng nhọc đã đành, ngay đến chuyện nhỏ nhặt như giặt đồ lót của mình, kỳ cọ lúc tắm cũng không muốn tự làm lấy mà chỉ thích buông thả cho người khác làm giùm! Nói chị đừng cười, bước lên xích lô cũng sai đàn ông bế, qua ngã tư cũng sai đàn ông công! Ở đây bị cảnh sát thúc ép sát sườn mà còn tìm đủ mọi cớ trốn dài lao động, chị cũng biết đó. Ôi thế mà nay mai về làm dâu nhà Ngũ, gánh nước, thổi cơm, giặt giũ, cuốc vườn, mới nghĩ tới đó muốn chết luôn!... Nuông chiều đến mấy thì chắc chắn cũng sẽ tới lúc

không ai chịu nổi Liên. Thế là người ta sẽ mắng thẳng vào mặt Liên câu mà Tuấn đã dùng để mạt sát Liên ở Mã Nhật Tân hay bà mẹ chồng Sary đã dùng để mạt sát Sary ở Mỹ: “Cô không làm được việc gì khác ngoài việc làm đĩ sao?”... Nếu người ta không đuổi thì Liên cũng tự ý bỏ đi vì nhọc và cũng vì khó chịu nỗi sự buồn tẻ của cuộc sống ở nhà quê... Thật bụng điều lo của Liên là vậy đó, thưa chị.

Một lời thú tội thật thà. Tôi nhớ ra mấy lần Liên trở lại cuộc đời gió bụi hoàn toàn không do sự đe dọa hắt hủi nào mà chỉ là do không chịu được vất vả và cuộc sống nề nếp. Cô ta ý thức được sự rệu rã tinh thần và thể xác của mình, một thứ bệnh nghề nghiệp kinh niên của làng điếm, tạo nên bởi lối sống buông trôi càng trở nên nan y trong xã hội Sài Gòn với hàng trăm thứ độc tố tâm kỳ của thế kỷ 20 du nhập từ Mỹ và các nước chịu ảnh hưởng lối ăn chơi Mỹ... Nhưng mặt khác, tôi cũng đã chứng kiến những kết quả tích cực của công việc cải tạo tệ nạn này đối với hàng vạn gái làng chơi từ Hà Nội tản cư vào Vinh sau ngày Cách mạng Tháng Tám và đối với hàng trăm gái mãi dâm lén lút của miền Bắc tập trung về trại cải tạo trung ương Phú Lương và Ba Sao những năm gần đây. Mặc dầu trước tệ nạn này của Sài Gòn, những bài học của Cách mạng tháng Tám ở miền Bắc có vẻ còn xa như cầu, nhưng cái ý nghĩa tích cực của nó vẫn khiến cho tôi tin tưởng nói với Liên:

- Liên đừng có bi quan như vậy! Chị biết, đã có hàng vạn người còn hư hỏng hơn em, mà người ta vẫn trở lại cuộc sống lương thiện được lắm chớ?

Bỗng nhiên Liên rùng mình, so hai vai lại trong một dáng điệu duyên dáng:

- Chèng dec ời, dẫu có trở thành anh hùng lao động đi nữa thì Liên cũng không dám lên công trường đâu thưa chị! - Ngừng một lát dò xét, thấy tôi vẫn giữ thái độ lắng nghe một cách ân cần và độ lượng, Liên hạ giọng ưu tư, nói tiếp - Em cũng biết là ở đây thì cán bộ trại, ra ngoài kia thì bà con cô bác, tóm lại là xã hội cách mạng rất chăm lo cứu vớt bọn em trở lại làm người. Có nhà thơ lớn còn ước mong bọn em sẽ có ngày thơm như bông lài và đẹp như giọt sương mai nữa mà chị. Mong muốn của cách mạng thật là cao cả, nhưng cách làm của cách mạng sao mà ớn thế?

Lao động, công trường, sản xuất... hình như chỉ có mấy đơn thuốc nam để kiếm ấy để chữa người có bệnh, ngoài ra không còn đơn thuốc nào khác?... Làm sao mà bọn em nghe lọt được, chị? Chồng em là nghệ sĩ điện ảnh, chị có thể nghĩ rằng vợ một nghệ sĩ điện ảnh lại chân lấm tay bùn, da đen củ súng được sao? Chồng em sẽ lập tức bỏ em ngay để đi với bồ khác! Mà bọn em, hai mươi năm ròng, sẵn sàng bỏ chồng, bỏ con, nhưng không thể một phút lơ là bỏ nhan sắc mình. Tại sao lại bắt chúng em phải đào, cuốc, bới, móc một nắng hai sương mới được gọi là tiến bộ? Em ớn cái tạo chính là vì lẽ đó thôi thưa chị! Nay mai được ra tù, bị ném vào cái xã hội chỉ có đào, cuốc, vác mai mới được coi trọng, thì chị tính sức em làm sao mà có được một cuộc sống ổn định và lương thiện, trong khi ấy thì chung quanh em vẫn tồn tại bao nhiêu điều đe dọa lẫn sự cám dỗ, như chị em mình vừa trao đổi qua? Đó là em chưa nói tới một số cám dỗ lương thiện và thiết thực hơn: Chồng em ở Pháp, Mỹ, Phi, Canada, chỉ cần một lá thư cầu cứu của em là sẵn sàng chi viện cho em một cuộc sống dư dật. Hoặc các mục Mai Chi, Lin-da đang sẵn sàng mỗi chài dụ em sang nước ngoài để bán rẻ hay cạnh tranh. Chị có tin rằng em sẽ dễ dàng chống lại cái sự đe dọa hay cám dỗ đó để đi kinh tế mới không thưa chị? Ôi cách mạng đội đá vá trời thì được, chớ nặn ra một người đẹp sao mà cách mạng thiếu tay nghề đến thế, chị?

Nói xong nổi lòng, Liên trút tiếng thở dài se se, nhìn tôi một thoáng mắt rồi cúi đầu, bàn tay ẩm siết nhẹ tay tôi. Tôi hiểu Liên đang sống những giây phút tràn trề niềm tin và hy vọng về đời mình để đặt ra cho tôi cái dấu hỏi quyết định giữa tin và nghi, giữa đứng và ngã...

Liên với sự trải nghiệm đáng sợ trước trường đời. Rồi cái vạch ngăn mỏng manh kia đòi hỏi một nghị lực ghê gớm để chiến thắng chính mình.

Liên sẽ ra sao trong quãng thời gian nửa cuộc đời còn lại? Dẫu sao vẫn cứ phải phán xét nhưng với những người như Liên, có thêm chút học thức và lòng can đảm, tôi vẫn muốn tin rằng Liên sẽ đổi khác.

Nhất định tôi sẽ gặp lại Liên giữa cuộc đời thường như tôi vẫn hằng mong.

HẾT

Table of Contents

Lối đi quen thuộc chứa chấp nhiều mạo hiểm...

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

Đoạn kết